İPEK ONGUN

Taşlar Yerine Otururken

Bir Genç Kızın Gizli Defteri

10

ARTEMİS

12 Ağustos, Pazar

Çeşme'deyiz!

Baş başa...

Özgür'le...

Meğer böyle bir kaçamağı ne kadar da özlemişim.

Sağ olsun Nuran Anne, "İkiniz de çok yoruldunuz, şöyle bir hafta sonu buralardan uzaklaşıp dinlenseniz," gibi bir öneride bulundu. Bunu duyan annem de, "Selin'e birlikte bakarız," şeklinde destek çıkınca, biz de bu işe kalkıştık. Vazgeçmesinler dercesine, biletlerimizi, otelimizi hemen ayarladım.

Ve işte şimdi burada, Çeşme'deyiz!

Ta-taa...

Gerçi Defne teyzem onlarla kalmıyoruz diye azıcık bozuldu ama şu aralar Sırma'lar orada.

İki çocuklarıyla...

Yaa...

Bunu yazmamıştım değil mi...

Efendim Sırma kızımız artık iki çocuk anası, olgun ve dolgun bir hanım olmuş vaziyette.

İkinci bebek de kız...

Anlayacağın bizim aile hep kızlardan gidiyor. Adına gelince...

İşte orada sıkı dur.

Çünkü...

Bu isim ailede Sude Mey'den de büyük dalgalar... -ne dalgası- fırtınalar yarattı, fırtınalar...

Evet, gelelim bunca kargaşa yaratan isme.

Efendim, isim...

Ava!

Evet, aynen öyle.

Ava...

Hem Defne teyzemler, hem Deniz'in annesiyle babası, "Şimdi siz gerçekten zavallı bebeğe bu ismi vermeye kararlı mısınız?"la konuya giriş yapıp,

"Kızım nereden bulursunuz böyle isimleri!.."

"Hiç de Türk adına benzemiyor..."

"Ama okulda alay ederler çocukla..."

...türü karamsar yorumları sıraladıktan sonra,

"Bak demedi demeyin..." gibi üstü kapalı tehditle karışık uyarılarda bulunup,

"Tabii yine de siz bilirsiniz," tarzında bu kez tam tersi bir demokratik söylem eşliğinde...

Ve fakat, yine de dudak bükerek, ellerinden geleni yaptılar.

Öte yandan bizim süslü, kızının adını aslanlar gibi savundu. Böylece ailemize Sude Mey'in yanı sıra bir de Ava katılmış oldu.

Vatana, millete hayırlı olsun!

İşte bu açıklamalardan görebileceğin gibi sevgili defter, hem onlar ve özellikle de dört bir yana koşan zavallı teyzem

açısından hem de bizim açımızdan (biz buraya kafa dinlemek için kendi çocuğumuzdan kaçıp gelmişiz bir yerde...) en uygunu gidip güzel güzel,

sakiiin...

sessiiiz...

bir otelde kalmaktı.

E, biz de bunu yaptık zaten.

Sabahları motorumuza atladığımız gibi yeni yeni koylar, plajlar keşfettik.

Bol bol yüzdük.

Yorulduk –birbirimizin kollarında uyuduk.

Acıktık –Çeşme'nin ünlü 'kumru'sundan yedik.

Yine acıktık –bu kez Ayvalık tostuyla ayran içtik.

Deniz suyunun kollarımızda, yüzümüzde bıraktığı tuz izlerine bakıp eğlendik.

Islak kumlarda el ele yürüdük, ayak izlerimizi karşılaştırdık.

Deniz kabukları ve yassı taşlar topladık.

Sabahtan akşama saatsiz yaşadık.

Ve güneş yavaş yavaş deniz çizgisine yaklaşıp, gecenin lacivert karanlığı gökyüzünün gün batımındaki o eşsiz rengine bürünüşünü bir şal gibi örtene dek yine el ele izledik, hiçbir saniyesini kaçırmamacasına...

Ve ancak ondan sonra motora atlayıp saçlarımızı rüzgâra vererek dönüş yollarına düştük.

Serserilik yaptık anlayacağın sevgili defter.

Uzun zamandır yapmadığımız kadar hem de...

Serserilik yaptık dediysek, tamamen salaş havalara girdik sanma.

O kadar da değil.

Meselâ...

Akşam oldu mu süslenilecek.

Neden?

Çünkü, sevgilinin koluna girilip Alaçatı sokaklarında salınılacak.

Etraf çıtır dolu. Dolayısıyla... güzel görünmek gerek.

Ne fazla kokoş olunacak, ne de fazla salaş...

Hafif güneş yanığı pembeliğinde bir hoşluk...

Yanaklar yaldızlı, gözler alev alev...

Uçuşan giysiler...

Şıngırdayan ince bilezikler...

Pırıltılı sandaletler...

İşte bu kıvam tutturulduğunda sevdiceğin kolunda ortaya çıkılacak.

Ve gelelim gecelerimizi geçirdiğimiz yerlere.

Önce Alaçatı...

Ne harika bir yer Tanrım.

Dar parke sokaklar... Sokaklarda masalar...

Masaların üstünde mumlar, çiçekler...

Her yerde ayrı bir güzellik...

Kimi tahta sandalyeleri kırmızılara, yeşillere, mavi ve sarılara boyamış, aynı renklerde bol yastıkla desteklemiş.

Neşeli mi neşeli...

Kimi her şeyi eflatunlarla sarıp sarmalamış.

Romantik mi romantik...

Ve küçük küçük butikler...

Vitrinler sıcak yaz günlerini yansıtan takılar, sandaletler, ince uçuşan giysilerle şekillenmiş.

Ara sokakta bir restorana giriyoruz. Micasa'ydı galiba adı.

Hoş bir loşluk...

Her yerde mumlar...

Havada harika bir müzik dalgalanıyor.

"Rezervasyonunuz var mı efendim?"

Ne rezervasyonu? Biz öylesine girivermiştik içeri.

"Rezervasyonumuz yok ama n'olur bizi geri çevirmeyin, çok sevdim ben burayı..."

Bunları söylerken şaşıyorum kendime.

Ben böyle şeyler söylemem.

Böyle davranmam.

Ama...

İşte Alaçatı bu...

Çarpıyor insanı.

Şef bana gülümsüyor, "Balayındasınız galiba."

Hemen Özgür'ün elini tutup, "Evet," diyorum, yüzüme mahcup bir gülücük oturtarak.

"Belli oluyor." Gülümsemesi daha bir genişliyor sanki. "Sizin için bir masa bulmaya çalışacağım, bu gece çok doluyuz da..."

Ve –ileride bir ağacın altında bize hemen iki kişilik bir masa hazırlatıyor.

Özgür, "Alemsin Serra," diye başını iki yana sallıyor.

Ve o gece, belki de hayatımızın en romantik yemeğini yiyoruz.

Plânlanmamış, düşünülmemiş ama oluvermiş işte...

Artık ortam mı desem, müzikle dekor mu, yoksa biz mi çok havamızdaydık –bilemiyorum. Ama insanın hayatında unutamayacağı anlar vardır ya, işte biz o gece öylesi unutulmayacak saatler yaşadık.

Tabii bir de Marina'sı var Çeşme'nin.

Yeni yapılmış.

Bir gece de oraya gittik.

Orası da ayrı bir alem.

Rıhtım boyu daracık sokaklar, şık butikler, restoranlar...

Çeşme'nin rüzgârı deli deli esiyordu. Özgür bana sarıldı, ben ona.

Böylece sokakları dolaştık, vitrinlere baktık ve en sonunda İmren Lokantası'na girip o lezzetli tencere yemeklerinden, perhizin canı cehenneme deyip, doyasıya yedik.

Son gecemizdeyse, aileceydik.

Sırma'nın Ava'sı minnacık ama öyle tatlı ki... Sude Mey'se harika bir abla.

"İyi valla," diye homurdandı Sırma, "biz burada iki çocuğa yetişeceğiz diye ölüp bitelim, hanım almış kocasını yok Alaçatı'ymış, yok Marina'ymış geziyor."

Onu büsbütün kızdırmak için, "Üstelik gittiğimiz yerlerde bizi balayında zannettiler," dedim ve bunu söylerken gözlerimi süzmeyi de ihmal etmedim!!!

"Sinir!" diye bağırdı Sırma.

"Şimdi de otele gidip duşumu almam lazım."

Derin derin içimi çektim ve ekledim, "Ah, hayat çok zor!"

Ve –anında kafama yastığı yedim!

"Susar mısın sen..."

"Aaa, şuna bak, şaka yapıyoruz kızım."

"Şaka kaldıracak hâlde değilim efendim."

"Tamam, tamam, sustum." Ama o kızgın bakışları görüp de dayanmak mümkün mü...

Gülmeye başladım bu kez, hem de nasıl...

Önce sinirli sinirli baktı, sonra o da başladı gülmeye...

Hadi biz gül, gül...

Teyzem, elinde tepsi, kapıda göründü. "Bu kadar komik olan nedir, söyleyin de biz de gülelim."

"Hiiiç..."

"Nasıl hiç. Niye gülüyorsunuz o zaman?" Bir yandan da bardakları, tabakları masaya yerleştiriyordu.

"Hiiiç..." dedik yine kahkahalar arasında.

"Hep söylerim," diye söylendi teyzem içeri geçerken, "siz adam olmazsınız. Hem oturup güleceğinize, kalkıp bana yardım edin."

"Sen bebeğinle ilgilen Sırma, teyzeme ben yardım ederim."

Böylece az sonra, ailece balkondaki masanın başındaydık.

Telefon çaldı, arayan annemdi. Anneannem, Nuran Anne ve Selin'le birliktelermiş. Telefon elden ele geçti. Herkes herkese bir şeyler söyledi.

Böylece bir Çeşme akşamını daha sevdiklerimiz ve daha da önemlisi aramıza yeni katılanlarla yaşadık.

Yarın İstanbul'a dönüş...

Kızıcığımı çok özledim.

Ama...

Laf aramızda, bu üç gün de çok iyi geldi, çoook...

23 Ağustos, Pazartesi

Nankör şey n'olucak...

Yüzüme bile bakmadı!

Oysa ben nasıl da hevesli, nasıl da heyecanlıydım.

Ona kavuşacağım diye ellerimin titremesinden anahtarı kapı kilidine zor soktum.

Onu görünce yere çömeldim, kollarımı iki yana kocaman açtım ve, "Canımmm," diye seslendim, "ben geldim."

Onun da bir sevinç çığlığı atıp bana koşmasını, boynuma sarılmasını, beni öpücüklere boğmasını bekledim.

Ne gezer...

Şöyle bir yüzüme baktı ve yürüdü gitti.

Kimden söz ettiğimi anladın sanırım.

Bizim küçük hanımdan...

Tavır koydu yaa... Resmen tavır koydu.

Babası aldığımız oyuncakları ona uzattı. Bakmadı bile...

Şunun şurasında üç günlüğüne gitmişiz. O üç gün içinde bizi unutmuş. Yabancıymışız gibi uzak duruyor.

Öyle fena oldum, öyle fena oldum ki...

İçim yandı, resmen içim yandı.

Ve –tüm direnmeme karşın gözlerimin dolmasını engelleyemedim.

Özgür, canım Özgür, hemen yanıma gelip, "Onu rahat bırak, anlaşılan bizi cezalandırıyor," diye fısıldadı ve ekledi, "Gözlerin de hemen dolmasın; sen mi büyüksün, o mu..."

Kızımın ve Begüm'ün önünde ağlayıp rezil olmamak için kendimi içeri attım; valizdi, çamaşırdı filan oyalandım.

Az sonra kapı tıklatıldı, Begüm'ün sesini duydum. "Çay hazır..."

"Gelsene Begüm."

Begüm ailemize katılalı altı ay oldu. Uzun boylu, gür siyah saçlı, ışıl ışıl bakan iri siyah gözlü dünya güzeli bir kız.

Vee –kendisi çok yakın bir gelecekte anaokulu öğretmeni olarak çalışmaya başlayacak. Üniversiteden yeni mezun

olmuş; işe başlamadan önce bir süre çalışıp işini doğrudan öğrenmek, deneyim kazanmak istiyor. İşte bu kuyruklu yıldız, benim çok sevgili ve de çok kıymetli arkadaşlarım sayesinde beni buldu. Çocukları gerçekten seviyor, dolayısıyla işini severek, gülücükler içinde, zevk alarak yapıyor. E, bu durumda ufaklıklar da doğal olarak ona bayılıyorlar.

"Bakar mısın nasıl da unutmuş bizi," diye dert yandım ona.

"Aşkolsun Serra abla. O size naz yapıyor, nasıl beni bırakır gidersiniz diye sitem ediyor, kendince."

"Bizi cezalandırıyormuş, öyle dedi Özgür."

Başını iki yana salladı Begüm; siyah bukleler de birlikte sallandı. Güneş ışınları vurunca saçlarında pırıltılar dolaştı bir an.

"Yoo, bence bu doğru değil! Sizi o kadar özledi ki..."

"Sahi mi?"

"Elbette! Hani onun için hazırladığınız takvim vardı ya, her günün sonunda gidip üstüne yapıştırdığınız kağıdı çekip, bir gün daha geçti, diye el çırpıyorduk. Sonra Nuran Hanım'la anneniz geldiğinde, takvimi onlara da gösterip, anneyle babanın gelmesine az kaldı, diye anlatıyordu."

"Bir daha kızımı bırakıp asla asla gitmeyeceğim. Bu ilk ve son olacak."

Küçük bir çocuğun abes lafına gülercesine kıkırdadı Begüm. "Ama Serra abla, bu kısa ayrılıklar onu güçlendiriyor. Annesiyle babasının bir yere gittiğinde geri döneceklerine olan inancı pekişiyor."

"Okulda size böyle mi diyorlar?"

"Tabii..."

"İyi o zaman," diye içimi çektim dertli dertli.

"Haydi gidip bir çay içelim. Selin'le birlikte kurabiye yaptık sizin için ve o içeride sizi bekliyor."

Hey Allahım, annelik maskaralık.

Çocukla çocuk olmaktan beterdi içine düştüğüm durum.

Baksana gencecik kız geçmiş karşıma, bana nasihat ediyor.

Neyse...

İçeri girince baktım Selin kendi oyuncak masasının üstüne oyuncak fincanları, tabakları koymuş. Kurabiyeleri de o minik pembe tabaklara yerleştirmiş.

"Buyrun efendim," dedi evin hanımını oynayarak.

"Çok teşekkür ederim efendim," diyerek oyunu sürdürdüm.

Ve böylece kızım bize, ablasıyla birlikte pişirdikleri kurabiyeleri sundu.

Bir süre oynadık, derken gülmeye başladık. Derken onu gıdıkladım... derken benden kaçtı... derken onu kovaladım. Ve sonunda onu kucağıma aldım.

Hiç sesini çıkarmadan başını boynuma gömdü.

Onu öptüm, öptüm, öptüm.

Barışmıştık.

Akşama kadar kucağımdan inmedi.

İşte sevgili defterim, dönüşümüz de böyle oldu.

15 Eylül, Çarşamba

Şu aralar hepimizin iş hayatı hızlandığı, hafta sonları da çocuklarımızın programlarına ayrıldığı için öğle yemeğinde buluşur olduk.

Bu, en iyisi...

Buluşuyor, konuşuyor, rahatlıyoruz; sonra herkes kendi işine dönüyor.

Eminim onlar için de öyledir de, ben kendi adıma, bu buluşmaları dört gözle bekliyorum.

Bir ihtiyaç âdeta. Bir kere olduğun gibisin, diğer ilişkilerde bu rahatlık yok.

Annenle bazı konularda, sevgilinle başka konularda, çocuğunla da pek çok konuda konuşurken dikkatli olmak zorundasın. Bu saydıklarım en yakınlarımız; bizi büyük bir hoşgörüyle kabullenecek kişiler.

Bir de aynı hoşgörüyü göstermeyecekler var. Akrabalar, birlikte çalıştığın kişiler, sosyal açıdan görüşmek zorunda oldukların gibi...

Bütün bu küçük dikkatler, farkına varmasan da seni geriyor.

Geriyor, geriyor ve sen stres topuna dönüyorsun.

Derken...

Bizim kızlarla buluşuyorsun...

Ohh, ne güzel!

Bin yıllık arkadaşların, senin her hâlini zaten biliyorlar.

Onlara bir şey kanıtlamak zorunda değilsin. Ne saçın başın, ne kilon, ne de iş başarın... Çocukluk arkadaşların onlar.

Tıpkı eski, yumuşacık terliklerini giymiş gibi oluyorsun onlarla birlikteyken.

Ve dökülüyorsun.

Yani, içini rahatça döküyorsun.

Yok annem üzülür, yok aşkım alınır, yok kızıma kötü örnek olurum... derdi yok.

O sinir bozucu Siren'in laf sokuşturmalarına yine cevap veremedim, diye kendini yiyip bitirmiyor, kayınvalidenin

seni ne çabuk ve ne kolay yargıladığını görüp ifrit olmuyorsun.

İş hayatındaysa, özellikle de erkeklerin o her konuda kendilerini haklı görmelerine, senin en ufak hatanda bangır bangır eleştiren adamların, kendileri aynı hatayı yaptığında işi nasıl da geçiştiriverdiklerini görüp, çıldıracak gibi olmuyorsun.

Burada bir parantez açmam gerek. Annem bu tipler için, 'ana rahmine haklı düşenler' der.

İşte bizim kızlarla bütün bunlardan uzak, sıkıntılarımızı ve mutluluklarımızı paylaşarak, yardımlaşarak konuşuyor, çareler bulmaya çalışıyoruz.

Çare bulmasak da ra-hat-lı-yo-ruz kardeşim, rahatlıyoruz.

Az şey mi bu... neyse, yemeğimize dönersek...

Bu kez bir sürpriz bekliyordu bizi.

Melis'in marifeti elbette. Başka kim hazırlar böyle sürprizleri.

İçeri girdiğimde Melis'in karşısında bir erkek oturuyordu. Sırtı kapıya dönüktü.

Allah Allah, bu da kim acaba, diye düşünerek onlara yaklaştım.

"Hoş geldin Serra, bak kimi getirdim," derken, adam döndü.

Bende bir çığlık...

"Burak! Sen nerden çıktın böyle." Sarıldık, öpüştük.

"Melis, bugün kızlarla buluşuyoruz, hadi sen de gel deyince, bu sözü ikiletmedim."

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Doğru," diye başını salladı Burak, "nerdeyse düğünden bu yana..."

"Hepimiz öyle bir koşturuyoruz ki, dostlarımıza, hayatımızın en değerli varlıklarına vakit ayıramıyoruz, ne kötü."

Melis bana katıldı, "Ben de aynı duygular içindeyim ama düşün ki bu yıllar hepimizin en hızlı yılları... Bir yandan iş hayatımızı yerli yerine oturtmak gerek. Başarılı olabilmek için çok çalışıp mücadele etmek gerek. Bir yandan aile hayatını şekilde görüldüğü gibi," diyerek hem kendini hem de Burak'ı göstererek, "bazen bozup yeniden kurmak gerek. Ayrıca çocuk sahibi olmak, onları yetiştirmek gerek. Bütün bunları düşünürsen bizler yine de fena sayılmayız."

Tam o sırada çığlıklar yükseldi ve Dilek'le Esin koşup Burak'a sarıldılar.

"N'aber koçum," dedi Dilek, Burak'ın sırtına pat pat vurarak.

"Seni ne kadar özlemişim," dedi Esin.

Burak'sa bunca ilgiden mutlu, sırıtıp duruyordu.

Bir çabuk yiyeceklerimizi ısmarlayıp, Burak'a döndük. "Eee, anlat bakalım."

"Evlilik nasıl gidiyor, evlilik..."

"Gelinimiz sana iyi bakıyor mu?"

"Şu cadı görümcelere bakar mısınız."

Şamata sona erince Burak konuşabildi. "Bir bebeğimiz oldu."

"Ne!"

"Şaka mı ediyor bu?"

"Oğlum, böyle bir haber böyle tesadüfen karşılaşılınca mı verilir?"

"İyi de sen daha dün evlendin, bu çocuk ne zaman oldu?"

Burak gülüyordu tepkilere. "Geçen yıl temmuzda evlenmiştik ya..."

"Oooo, dikkat buyrun, ne diyor arkadaş; geçen yıl temmuzda evlendim, şimdiyse eylül ayı içindeyiz. Yani ne şamata ediyorsunuza getiriyor lafı."

Kaynana Melis'ten bir yorum, "Gelinimiz de bayağı hızlıymış."

Burak'ın ağzı kulaklarındaydı. "Çocukları çok seviyor. Şimdiden ikinciyi konuşmaya başladık bile."

"Ne bu yaa... Saldım çayıra, mevlam kayıra..."

"Dilek!" Esin susturmaya çalıştı patavatsız arkadaşımızı.

Ama Burak öyle mutluydu ki... Dedim ya, ağzı kulaklarına varıyordu. Dayanamadım ben de kendi yorumumu getirdim. "Burakçığım, Allah tam da gönlüne göre verdi."

"Sorma Serra... Sizlere de söylüyordum ya, hep bir yuvam olsun, çocuklarım olsun istiyordum. Şükürler olsun ki, Belma da aynı benim kafada."

Anında takır takır tahtalara vuruldu, sevgili arkadaşımızın mutluluğuna nazar değmesin diye. Sonra da daldan dala atlayarak, eski arkadaşları, işlerimizi, çocuklarımızı konuştuk durduk. Böylece Burak'ı hayatımızda olup bitenler konusunda epeyce bilgilendirmiş olduk.

Bir süre sonra saatine baktı, "Arkadaşlar," dedi, "benim bir toplantım var, ne yazık ki kalkmak zorundayım."

Yeniden görüşme ve arayı fazla açmama dilekleriyle onu yolcu ettik.

"Ah," diye içini çekti Esin, "onu böyle mutlu görmek ne güzel," sonra dönüp Melis'e baktı. "Darısı başına, canım."

Melis, boş ver, dercesine elini salladı. "Benim işim zor."

"Nedenmiş?"

"Bir kere, özellikle de biz yaştakiler için düzgün birini bulmak giderek zorlaşıyor."

"Hani altın çağımızı yaşıyorduk," dedi Dilek hemen.

Güldü Melis, "Altın çağımızı yaşıyoruz yaşamasına da... evlilik başka bir şey. Dediğim gibi düzgün birini bulmak zor. Ortalık gencecik fıstıklardan geçilmiyor, onlar bile düzgün birini bulmakta zorlanıyorlar. Buna bir de çocuk ekle. Kızım benim için çok ama çok değerli, onun üzülmesini asla istemem. Demek ki, önce düzgün birini bulacaksın. Sonra o düzgün adam senin çocuğunu gerçek bir baba gibi bağrına basacak.

"Yetmedi!

"Senin kıymetli kızın da onu sevecek ve kabullenecek."

Bir an sustu, sonra devam etti. "İşte sevgili dostlarım, durum budur ve görüldüğü gibi pek de iç açıcı değildir."

"Hiç sana yakışıyor mu böyle konuşmak," diye çıkıştı Dilek.

"Umutsuzluğa düştüğümü falan zannetmeyin, sadece gerçekleri söylüyorum."

"Yarının neler getireceğini kim bilebilir."

"Haklısın Serra, onun için de şimdilik uzun vadeli düşünmüyor, işime ve kızıma odaklanıyorum."

Dilek birden atladı, "Bir dakika, bir dakika... Düzgün insan dedin de... Burnunun dibinde duruyor ya bir tanesi."

"Yaaa..."

Üçümüz, bir merak, Dilek'e bakıyorduk. Esin merakla fısıldadı, "Kimmiş bu?"

"Söylese de ben de öğrensem," dedi Melis.

"Hem de burnunun dibinde," diye tekrar etti Dilek, "ama sen görmüyorsun –göremiyorsun."

Melis artık sabırsızlanmıştı. "Lafı fazla uzatma da söyle ne söyleyeceksen, kimmiş o burnumun dibindeki muhteşem varlık?"

"Dalga geçme."

"Tamam, tamam. Söyle şunu, üff yaa..."

"Yan-kı."

"Yankı?"

"Evet efendim, hani şu birlikte iş yaptığınız Yankı."

"Haa, o mu?"

Düş kırıklığı o kadar açıktı ki...

"İlahi Dilek, ne diyeyim ben sana..."

Dilek'se Melis'in bu sözlerine kızmıştı. "Her koşulda sana yardımcı olan kim?" diye sordu öfkeli öfkeli. "İşini kurarken, moralin bozuk olduğunda... Hatta hatta anımsıyor musun geçen yılbaşı gecesi sırf seni neşelendirmek için yemeğe bile davet etmişti."

"İyi de Dilekçiğim, o iyi bir insan, herkese yardım eder. Benim zor günlerimde de yine iyiliğinden destek oldu bana."

"E, pes valla," diye tabağını itti Dilek, "senin cingözlüğün, öküz altında buzağı arayan hâlin, iş kendine gelince hiç çalışmıyor anlaşılan. Kızım, Yankı sana yangın, nasıl anlamazsın bunu."

"Daha neler..."

"İnanılmazsın Melis! Yani sen bugüne kadar hiçbir şey sezmedin mi?"

Gülümsedi Melis, "Aslını istersen sezdim sezmesine de, üstünde durmadım."

"Neden?"

"Canım altı üstü bir beğeni... Bunu o kadar büyütmeye ne gerek var?"

"Valla hem diyorsun düzgün adam yok, hem de burnunun dibindekini es geçiyorsun."

"Ne bileyim?" diye omuz silkti Melis, "Yankı'yı hiçbir zaman ciddiye almadım."

"Nedenmiş? Neyi eksik?"

"Her şeyi tamam, hiçbir eksik yok."

"Eee?"

"E'si şu ki, o benden genç. Benden genç olan bir erkeğin ilgisini ciddiye alamam."

"Melis, belki bin kez söyledim ama yine söyleyeceğim. Tıpkı babaannem gibisin; o da bir kadınla erkeğin arasında asırlık fark olmazsa o evliliğin yürüyeceğine asla inanmazdı.

Bakıyorum sen de aynı kafadasın. Oysa artık böyle kurallara değil, kafalar ve gönüller bir mi ona bakmak gerek. Hem Yankı senden genç görünmüyor, yaşını doğru bildiğinden emin misin?"

"Evet. Benden tam dört yaş küçük."

"Aman ne önemli! Ne kötü! Ne feci!" diyen Dilek abartılı hareketlerle dizlerini dövüyordu.

Melis dayanamayıp güldü. "Sanırım ben gerçekten Serra'nın babaannesi gibiyim. Yankı'yı bu yüzden hiç ciddiye alamıyorum, benden genç, sevimli bir akrabam gibi görüyorum onu."

"Ve böylece –senin için çok iyi olabilecek bir ilişkiyi ıskalıyorsun."

"Neyse, kapatalım artık bu konuyu."

"İyi! Ama sen yine de bir düşün derim. Bi düşün yaa..."

Derken konu, son zamanlarda olduğu gibi dönüp dolaşıp çocuklarımıza geldi. Ya bilgi alışverişi yapıyoruz, ya da yaşanan komik olayları paylaşıyoruz.

"Size Başak'ın son gözlemini anlatmak istiyorum. Anneannesiyle oturuyorlarmış. Annem nereden icap ettiyse, kızım ben yaşlıyım, demiş. Bunun üzerine Başak, hayır anneanne sen yaşlı değilsin, sadece buruşuksun, demiş. Annemin yüzü gerçekten de çizgi çizgidir ya..."

"Benden de bir Cengiz hikâyesi. Yaz aylarında annem doğal olarak kısa kollu giyiyor. Ve Cengiz bana, anne biliyor musun, anneannemin etleri kemiklerine bol geliyor, demez mi..."

"Al sana gözlem," dedi Dilek, kahkahalar arasında.

"Arkadaşlar, ben Selin'i haftada iki kez bir oyun grubuna götürmeye karar verdim."

"Harika fikir."

"Gerçi evde onunla oyunlar oynuyor, kitap okuyoruz. Begüm ablasıysa çok ilgili her şeyiyle. Ama yine de başka çocuklarla bir arada olsun, birlikte oynama fikrine alışsın istiyorum."

"Çok doğru düşünüyorsun," dedi Melis.

"Bir noktadan sonra ev yetmiyor, oyun gruplarıyla yuvaların verdiği çok daha başka. Hem eğleniyor, hem bir şeyler öğreniyorlar.

O nedenle AÇEV'in '7 Çok Geç' kampanyasını gönülden destekliyorum.

Eğitim için yedi yaş gerçekten çok geç.

Yuva eğitimi alan çocuklar ilkokula çok rahat geçiş yapıyorlar çünkü deneyim sahibi oluyorlar, onları nelerin beklediğini biliyorlar. Sonra annelerinden ayrılmaya da alışmışlar; annelerinin belli saatten sonra geleceğini bildiklerinden okulun ilk günlerini ağlamadan, üzülmeden atlatıyor, çok çabuk uyum sağlıyorlar."

"Küçükler iyi de, bizim asıl sorunumuz büyüklerle, yani Ceren'le..."

"İşler yoluna girdi sanıyordum, Esinciğim."

Esin başını iki yana salladı. "Gerçekten anlayamıyorum bu kızı, Berrak elinden geleni yapıyor, görebildiğim kadarıyla. Selçuk'la ben de, bizde kaldığı zamanlarda inanın onu mutlu etmek için istediği her şeyi yapmaya çalışıyoruz."

"İşler iyi giderken birden ne oldu böyle?"

"Acayip kilo almaya başladı."

Melis şaşırmıştı. "Bu nasıl bir genç kız böyle? Biz bu yaşımızda kilomuza dikkat ederken, onun haydi haydi özen göstermesi gerekmez mi?"

"İşte bizim de anlayamadığımız bu zaten."

"Peki, onu karşınıza alıp, 'Kızım biraz dikkat et,' demediniz mi?"

"Demez olur muyuz Dilek? Aslında geçen gün Berrak, Selçuk'u arayıp bu kilo işinin başını alıp gittiğini anlattı. O, 'Kızım az ye, kilo alıyorsun,' dedikçe Ceren inadına abur cuburla doyuruyormuş karnını."

"Hayret bir şey..."

"Kesin bunun altında başka, ciddi bir sorun var," dedi Melis.

"Zaten Selçuk da öyle düşünüyor. Onun için önce ailece el ele verip kilo vermesine yardımcı olacağız. Başaramazsak yine bir psikoloğa başvurmamız gerekecek."

"Ne can sıkıcı bir durum."

"Ee, çocuk yetiştirmek o kadar kolay değil."

"Hele de böyle karmakarışık ortamlarda..."

"Nasıl da kafa karıştırıcı mesajlar veriliyor."

"Annem, 'Sizlere acıyorum, çocuklarınızı öyle bir ortamda yetiştiriyorsunuz ki, Allah kolaylık versin, demekten başka bir şey gelmiyor insanın elinden,' dedi."

Melis dertli dertli başını salladı. "Çok doğru, Serra. Evde başka mesaj veriliyor, okulda başka; toplumdansa, yazılı medya, televizyon ve internet aracılığıyla kafa karıştıran fikirler bombardımanına tutuluyorlar. İşimiz gerçekten zor."

"Ben tek çare spor diye düşünüyorum," dedi Dilek. "Gidecek ya bol bol yüzecek, ya basket, voleybol oynayacak ya da futbol. Koşturacak, yorulacak, başka muzurluklara hâli kalmayacak."

Bu çözüm kahkahalarla karşılandı.

"Yalan mı..."

"Yalan değil Dilekçiğim, sporun çocuklar ve gençler için çok yararlı olduğu kesin de, biz senin anlatma biçimine güldük."

"İşler nasıl gidiyor Serra?"

"Hiç fena değil. Şimdi ajandamızda sık gidilmeyen yerler var. Guatemala, Küba, Myanmar gibi..."

"Londra, Paris, New York'a ne oldu?"

"Onlara tabii ki devam ama söylediğin kentleri çoktan görmüş bir gezgin sınıfı var. Oldukça da geniş bir grup bu. Onlar artık daha ilginç yerler istiyorlar."

"Sen de bu Allah'ın unuttuğu yerlere tur düzenlemeyi düşünüyorsun, öyle mi?"

"Aynen öyle..."

"Çocuklar saatin farkında mısınız?"

Her zaman olduğu gibi bu sorunun ardından telaşlı toparlanmalar başladı, öpüşüldü ve herkes hızlı adımlarla kendi yoluna yöneldi.

Melis'in dediği gibi, bunca telaş içinde, bunca yapılacak iş varken, bizler yine de arkadaşlarımıza zaman ayırabiliyoruz ya, helâl olsun bize.

27 Eylül, Pazartesi

Aman da aman...

Bir heyecan, bir telaş...

Tüm aile seferber...

Partiden günler önce Tahtakale'ye gidildi. Ne kadar süs varsa toparlandı, Tahtakale boşaltıldı âdeta.

Duvarları süslemek için kağıttan fırfırlar mı istersin, renkli kağıt zincirler mi...

Alacalı kağıtlarda şekerler mi, küçük konuklar için türlü çeşitli minik oyuncaklar mı...

Mumlar mı, balonlar mı...

Bildin değil mi biricik sırdaşım.

Evet, tüm bu hazırlıklar Selin'in ikinci yaş günü için...

Davetlilerse, büyükanne, anneanne, babaye (Selin, Nuran Anneye babaye diyor) dede ve bilumum teyzelerle çocukları.

Lakin...

Bu doğum günü bana bir kez daha gösterdi ki, bir olay için ne kadar titizlenirsen, aksilikler o kadar kaçınılmaz oluyor.

Günler değil, haftalar önceden hazırlıklara başladım, Allah seni inandırsın.

Geçen yıl çok bebekti, bir şey anlamadı ama bu yıl bayağı farklı. Artık yürüyor, ona kitap okunmasından çok hoşlanıyor, küçük küçük cümleler kuruyor. Daha bir büyüdü an-

layacağın. İşte bu nedenle güzel bir doğum günü yapalım; eğlensin, keyiflensin, ona önem verildiğini görsün istedim.

Az önce belirttiğim tüm hazırlıkların yanı sıra, pastasını da bu konuda ünlenmiş bir yere ısmarladım. Üzerinde o çok sevdiği ayıcıklar olsun ve tam onun sevgili ayısına benzesin diye, 'Bu kadın kaçık' demelerini bile göze alarak, ayısını pastaneye götürüp gösterdim.

Boynunda kırmızı atkısı olan bir sarı ayı...

Ve de öbür çocuklar için üzerinde ayı, tavşan, kedi figürleri olan kurabiyeler, ayrıca poğaça ve tuzlular...

Bütün bunlar aşağı yukarı on gün önceden ısmarlandı.

Mevsim sonbahar ama hava şurup gibi, bu havada balkonda oynayabilirler diye balkonu da süsledim.

Derkeeen...

Büyük olaya iki gün kala baktım Selin'in gözleri çakmak çakmak. Yanaklarsa pespembe. Eyvahlar diyerek dereceyi koydum.

Ve–

Ateş otuz sekiz buçuk.

Buyrun bakalım.

Selin'in hastalığına mı yanarsın, mahvolacak doğum günü partisine mi...

Üstelik ben o kadar havalara girmiştim ki, zavallı kızım da benden etkilenerek, nerdeyse saat başı, "Doğum günü ne zaman?" diye sormaya başlamıştı.

Hemen Özgür'ü aradım.

Çabuk çabuk durumu anlattım.

Neyse ki o böyle durumlarda çok sakindir.

"Panik yapma Serra, bence doktorunu ara, durumu anlat, sonrasını ona göre düşünürüz."

"Tamam," dedim ve hemen Hilal Hanım'ı aradım. Sevgili ve harika doktorumuz sesimdeki telaşı hemen fark etmişti. "Mevsim geçişlerinde çocuklar üşütüyorlar, sen istersen Selin'i getir, bir göreyim," dedi.

Böylece toparlanıp Hilal Hanım'ın karşısına dikildik. Çığlık kıyamet bir muayene ve sonuç... "Merak edilecek bir şey yok ama boğazında kırmızılık var, ateş de yaptığına göre antibiyotik verelim ki, hemen önünü keselim."

Neyse, başka bir şey olmasın da, buna razıyız, diye geçirdim içimden.

Birinci sorun aşıldığına göre ikincisine geçebilirdim. "Şeyy... yarın değil öbür gün Selin'in doğum günü..."

"Öyle mi..." Hilal Hanım, Selin'e gülümsüyordu. "Tebrik ederim Selinciğim."

Selin ise ona kızgın kızgın bakmakla yetindi. Muayeneleri hiç sevmiyor, hele de boğazına bakılırken kıyametler kopuyor.

"Acaba bu durumda doğum gününü kutlayabilir miyiz?" Selin'le birlikte gözümüzü dikmiş, Hilal Hanım'a bakıyorduk, hayatımız onun sözlerine bağlıymışçasına.

Gülümsedi, "Elbette... İlaçlarını aldıktan ve doğum gününde fazla koşup yorulmamaya özen gösterdikten sonra neden olmasın."

İkimiz de bir rahatladık, bir rahatladık. Hatta sanırım ben daha çok rahatladım.

O gün öyle geçti. Derken ertesi gün ve geldik doğum gününe.

Sabah kalkıp baktık ki...

Düne kadar şurup gibi olan hava...

Dönmüş!

Karanlık bulutlar gökyüzünü kaplamış.

İlaveten...

Hafif hafif yağmur başlamış. Bu durumda çocukların balkonda oynamaları da suya düşmüş oluyordu.

Bir koşu balkona çıkıp daha önceden yerleştirdiğim süsleri topladım.

Selin'se alt dudağını sarkıtmış, camdan dışarı bakıyordu.

"Bak tatlım, sen ve ben birlikte tüm bu süslerle içerisini bir güzel donatırız. Ayrıca masanın altına girebilir, orada da oynayabilirsiniz. Hem bir dolu hediye gelecek, sen de hediye paketlerini açıp bakacaksın, pastanı keseceğiz, sana, 'İyi ki doğdun' şarkısı söylenecek, sonra sen mumları üfleyeceksin. Bize ne yağmurdan, bunların hepsini zaten içeride yapacaktık, öyle değil mi?"

O kocaman gözlerdeki kuşku bulutları giderek dağıldı. Benim gülümsediğimi görünce, onun da yüzünde küçük de olsa bir gülücük belirdi.

"Canım benim," diyerek onu kucağıma aldım, öptüm, öptüm, öptüm.

Onun doğum günüydü ve üzülmesini hiç istemiyordum.

Bu krizi böylece atlattık diye sevinirken, arkada daha büyüğü bekliyormuş da haberim yokmuş meğer.

Şimdi...

Anneannesi ona kabarık etekli bir parti elbisesi almış. Kadıncağız, gözleri parlayarak vermişti bana. "O kadar beğendim ki, dayanamayıp aldım; doğum gününe giyer artık," demişti.

Daha sonra, "Konuklarımız neredeyse gelirler Selinciğim, haydi artık giyinelim," diyerek o puf etekli giysiyi ortaya çıkarınca...

Kıyamet koptu!

"Ben onu giymem!!!"

"Ama Selinciğim bak ne güzel, ne şık."

"İstemem! İstemem!" diye omuzlarını silkiyor.

"Kızım bugün senin doğum günün, senin çok şık olman gerek. Anneannen de gidip sana bu güzel elbiseyi almış."

"Hayır... Hayır..." diye başını iki yana sallıyor inatla.

Bu kez duygu sömürüsü yöntemine başvurdum. "Ama anneanneye çok ayıp olacak. Üzülecek, Selin benim hediyemi beğenmedi, diyecek," dedim en hüzünlü sesimle.

Yine omzunu silkti.

Hey Yarabbim, neredeyse insanlar gelecek, koşuşturma başlayacak, küçük hanımsa, hâlâ kilotu, atlet ve çoraplarıyla odanın ortasında durmuş, küçük bir keçi gibi direniyor.

Baktım sabrım tükeniyor, bir koşu gidip Özgür'ü buldum. "Lütfen şu kızına bir şey söyler misin?" dedim ve durumu özetledim.

Sonra da kendimi mutfağa attım.

Vee –birden uyandım!

Pasta!

Pasta yoktu ortada!

Yani, hâlâ gelmemişti!

Oysa çoktan gelmiş olması gerekirdi.

Resmen ağlamaklıydım artık.

Yani aksilikler olur, olur da bu kadarına da...

Pes yani...

Hemen telefona sarıldım, pastaneyi aradım. Bir kikirik kız çıktı ve o çok sinir olduğum, 'size döneriz'li bir konuşma yapmaya başlamıştı ki, "Çabuk bana müdürünüzü bağlayın," diye bağırdım.

Sonra da, istenmeyen bazı nedenlerden dolayı bir karışıklık olduğu, üzgün müzgün... gibi laflar eden o kişiye kızımın doğum günü pastasının DERHAL ama DERHAL gönderilmesini istediğimi söyleyip telefonu çat diye kapattım.

Evet, hiç de nazik bir davranış değildi.

Ama kardeşim, neredeyse on gün önce siparişi alacaksın.

Bunun doğum günü gibi önemli bir gün için olduğunu, tüm ayrıntılarıyla bileceksin.

Ve bunun için de dünyanın parasını isteyeceksin.

Ayrıca (işte bu nokta beni büsbütün deli ediyor) üç gün önce arayıp, ufak bir hatırlatmada da bulunmuştum. Sen de her şey tamamdır, diyeceksin.

Sonra?

Sonra –unutacaksın!

Unutacaksın ya, unutacaksın!

Yetmezmiş gibi, 'size döneriz' gibi laflar eden bir kikirikle beni baş başa bırakacaksın.

Telefonu yeni kapatmıştım ki, Özgür kucağında Selin'le belirdi.

Selin'in üstünde kabarık etekli giysisi vardı.

"Hayrola Serra, yüzün bembeyaz."

"Selin'in pastasını getirmeyi unutmuşlar."

"Ne olacak şimdi?"

"Ne bileyim, bağırdım, çağırdım, telefonu kapattım."

"Neyse üzülme. En kötü ihtimalle ben atlar gider, ona en âlâsından kocaman bir pasta alır, gelirim. Hem bak kızıma giysisi ne kadar yakıştı." Gerçekten de çok yakışmıştı doğum günü elbisesi Selin'e...

"Ama kaşındırıyo..." diye homurdandı Selin.

"Şık olmak için bazı şeylere katlanmak gerek; parti bitsin, hemen sana eşofmanını giydireceğim," diye avuttu kızını Özgür.

Kapı çaldı.

İlk konuklarımız, ailemiz, tam kadro gelmişti.

Derken Melis'le Başak, Dilek'le Derya, Esin'le Cengiz geldiler.

Bir şamata, bir şamata...

Armağanlar köşede yığıldıkça yığılıyordu.

Ve –bu arada...

Pastadan hâlâ ses yoktu!

"Dava açacağım onlara," dedim Özgür'e dişlerimin arasından.

"Takma kafana... Ben hemen bir şeyler alıp geliyorum," derken...

Yine kapı çaldı.

Bir adam elinde pasta kutusu ve bir-iki kutu daha...

"Selin Hanım için..." diye lafa başlarken çoook uzaklardan gelen bir ses, sanki benim değil bir başkasının sesi yükseldi.

"Pastanızı istemiyorum! Ve sizi dava edeceğimi de müessesenizin müdürüne söylerseniz sevinirim," deyip tam kapıyı adamın yüzüne çarpacakken, Özgür yanımda belirdi, "Serra lütfen..." diye fısıldadı, sonra adama döndü. "Tamam paketleri alayım."

"Çok özür diliyoruz," dedi adam. "Böyle bir hatayı ilk kez yapıyoruz, inanın. Müdürümüz çok üzüldü ve sizden özür diliyor."

Ben çoktan arkamı dönüp gitmiştim, bir süre sonra Özgür geldi. "Haydi sevgilim, bak kızımızın doğum gününün

tadını kaçırmayalım. Seni çok iyi anlıyorum, her şey kusursuz olsun diye o kadar uğraştın ama onlar da tekrar tekrar özür dilediler. Hem bak kızımız nasıl da keyifli. Önemli olan da bu değil mi zaten."

Dönüp baktım Selin'e. Süslü rugan ayakkabılarını çıkarmış, çoraplı ayakları ve kabarık eteğiyle oradan oraya koşuyordu. Başak paketleri açıp ona armağanlarını gösteriyor, Derya ve Cengiz'le birlikte kâğıtları yırtıyor, kurdelelerle oynuyor, birbirlerini kovalıyorlardı.

Sonuçta Selin güzel bir doğum günü yaşamıştı.

Bir dolu armağan almış, koşmuş oynamıştı arkadaşlarıyla.

Herkes ona 'İyi ki Doğdun Selin' şarkısını söylemişti. İşte en sevdiği de buydu. O nedenle 'İyi ki Doğdun' şarkısı tam üç kez tekrarlandı Selin için.

Mumları da başarıyla üflemişti.

Dolayısıyla, gün sonunda kendini çok iyi hissediyordu.

Bana gelince...

Ben...

Üzerimden bir TIR geçmiş gibi hissediyordum.

3 Kasım, Çarşamba

Kulağı delik arkadaşımız Dilek beni aradığında vakit öğleye geliyordu.

"Sana öyle bir haberim var ki..."

"Yaa, neymiş o haber?"

"Ohooo kızım, böyle ruhsuz ruhsuz konuşacaksan, ben ne diye aradım ki seni..."

"Kusura bakma Dilek, dün geceyi yine ayakta geçirdik."

"Selin mi?"

"Aynen öyle... Yine ateş, yine boğazı kıpkırmızı... Sabahı sabah ettik."

"Hay Allah, çok üzüldüm. Gerçi biz de günlerimizi bir hasta, bir sağlam geçiriyoruz ama şu aralar senin Selin pek bir hastalanır oldu."

"Oyun grubuna götürüyorum ya, doğal olarak hapşıran, öksüren çocuklar oluyor. Haydi, akşama bizimki de hasta."

"Bunlar bizim zamanımızda da okulun ilk yıllarında yaşanırdı. Hatırlıyorum da, ilkokul birinci sınıfta neredeyse her iki günde bir evde kalırdım hastalıktan," dedi Dilek ve bir kahkaha attı. "Sonuçta birbirimize mikropları vere vere bağışıklık kazandık."

"Haklısın," diye içimi çektim, "şimdi oyun grubuydu, yuvaydı derken çok daha erken başlıyor. İşe böyle bakınca daha bir çekiliyor, öbür türlü insanın isyan edesi geliyor. Neden bu çocuk ikide bir hasta oluyor? Yoksa ona iyi bakmıyor muyum, yoksa bünyesi mi zayıf diye..."

Sesim titredi, sustum.

Dilek ruh hâlimi hemen anlamıştı. "Serra! Saçmalama! Hepimizin çocuğu hasta oluyor. Bunlar çocuk, böyle böyle büyüyecekler. Tıpkı bizler gibi..."

Direnme gücümü yitirmiştim. Ağlamaya başladım.

"Aşkolsun Serra," diye seslendi Dilek telefonun öbür ucundan, "şu yaptığın yakışıyor mu sana..."

"Ama," diye hıçkırdım, "dün gece görecektin onu. O minicik bedeni alev alev yanıyordu. Allah'tan Özgür çok sakin, çok iyi bu konularda. Elbirliğiyle soyduk, banyoya soktuk, ılık sularla vücudunu serinlettik de, biraz düştü ateşi."

"Şimdi nasıl?"

"İyi olmasa işe gelmezdim zaten. Sabahleyin ateşi iyice düşmüştü, yani otuz yedi buçuktu, keyfi de yerindeydi. Ateşi düşer düşmez, oynamaya başlıyor. İlacını verdim, Begüm'e de herhangi bir değişiklik olursa beni aramasını tembihleyip işe geldim. Ben çıkarken o Begüm'le oynuyordu."

"Gördün mü bak, bizim doktorun dediği gibi, çocuklar tahmin ettiğimizden daha güçlüler."

"Sanırım sinirlerim bozuldu," diyerek burnumu sildim, "kusura bakma."

"Ah, canım benim."

Birden aklıma geldi. "Dilek ya, sen bana bir şey mi söyleyecektin?"

"Söyleyecektim ama sen hüngür şakırt insanda heves mi bıraktın."

Kendimi tutamayıp güldüm. "Neymiş, hadi söyle."

"Aslını istersen bu tam da senin keyfini yerine getirecek, bozulan sinirlerine ilaç gibi gelecek bir haber."

"Yaa... meraktan ölüyorum."

"Konu," dedi Dilek ve bir an durdu, söyleyeceklerinin önemini belirtmek istercesine. "Konu, Melis'le ilgili."

"N'olmuş Melis'e?"

"En parlak, en cafcaflı dedikodu dergilerinden birine manşet olmuş!"

"Ne diyorsun..."

"Evet! Şu an karşımda duruyor. Bir koca sayfayı kaplayan kocaman bir fotoğraf..."

"Ay, Dilek, öldürme insanı... Ne alaka? Hem emin misin o fotoğraftaki kadının Melis olduğuna?"

"Nasıl emin olmam, işte karşımda duruyor. Üstelik de fevkalade mutlu bir vaziyette objektife gülümsüyor."

"İyi de neden onun resmini koymuşlar?"

"Oraya da geleceğiz efendim, biraz sabırlı olursanız, oraya da geleceğiz."

"E, gel hadi..."

"Kızımız pek şık, pek alımlı... Bulunduğu yer de Boğaz'ın en sosyetik restoranlarından biri... Baş başa yenmiş bir akşam yemeğinden çıkarlarken –şak– foto çekilmiş."

"Şaka yapıyorsun!"

"Şaka maka yaptığım yok. Diyorum ya dergi elimde..."

"Hayır yani bu tür bir davranış hiç Melis'in tarzı değil de onun için bir türlü inanamıyorum. Dedikodu dergilerinde boy göstermeye meraklı olan tiplerden değildir Melis. Hem de hiç..."

"Canım o yine aynı kadın ama bir gazeteci, daha doğrusu bir paparazzi tutup çekmiştir o fotoğrafı. Belki farkına bile varmadı ayrıca," diye ekledi Dilek. "Sanırım o fotoğraf yanındaki adam nedeniyle çekildi ve dergilere girdi."

"Neden?"

"Çünkü fotoğrafın altında o adamdan söz ediliyor, ünlü iş adamı filan diye, galiba bir spor kulübünün de başkan yardımcısıymış."

"Pek popüler bir tip, desene."

"Hem de nasıl."

"Bak sen şu Melis'e..."

"Ama biliyor musun Serra, o adam Melis'e göre yaşlı bence."

"Canım belki de bir iş yemeğidir."

"Valla bizim kızın şuh gülüşü hiç de iş yemeği gülüşüne benzemiyor."

"Dilek..."

"Efendim."

"Sakın Melis hayatının adamını bulmuş olmasın..."

"Ah, keşke..."

"Ne harika olurdu ama..."

"Ben yine de Yankı'nın onun için en doğru kişi olduğunu düşünüyorum."

"Sen öyle düşünüyorsun Dilek ama o öyle düşünmüyor, öyle hissetmiyor."

"Tamam tamam, bir şey dediğim yok zaten, bu sadece benim fikrim."

"İlk fırsatta Melis'in ifadesini alalım diyorum Dilek, ne dersin?"

"Âlâ! Yeridir! Doğrudur!

İlk fırsatta Melis'in ifadesi alına...

Tüm ayrıntılar öğrenile...

Ve bu işten neden haberimiz olmadığının hesabı sorula..." diyerek fermanını duyurdu Dilek arkadaşımız.

7 Aralık, Salı

Sıla gelmiş!

Melis'in evinde kalıyor. Doğal olarak tam takım Melis'in evindeydik bugün.

Ne haberler... Ne haberler...

Hangisinden başlasam ki...

Önce Sıla.

"Size büyük bir haberim var," dedi gözler pırıl pırıl.

Tabii Melis çoktan onun ifadesini almış, yüzünde muzır bir gülücük, Sıla'ya değil bizlere bakıyordu.

"Bulunduğum kentin üniversitesinden onlarla çalışmam konusunda teklif aldım."

"Harika..."

"Tebrikler..."

"Çok güzel ya..."

"Peki Sıla, onlar seni nasıl buldular?" Dilek her konunun ayrıntısını bilmek ister ya.

"Kliniğimizin üniversiteyle birlikte yaptığı çalışmalar var. O çalışmalar nedeniyle bir takım insanlarla tanışıyor, bilgi alışverişinde bulunuyoruz."

"Ve tabii," diye lafa girdi Esin, "onlar da seni tanıyıp, yaptığın işleri görünce..."

"Kaçırırlar mı," diye cümleyi tamamladı Melis.

Dilek atıldı. "Durun, durun, bir dakika arkadaşlar, şunu bir iyice anlayalım.

Şimdi sen bu teklifi kabul edersen, oraya mı yerleşeceksin. Bu anlama mı geliyor?"

Bak bunu hiçbirimiz düşünmemiştik. Klinikteki işi geçici bir işti ama üniversiteden teklif... işte o bambaşka bir şeydi.

Sıla'nın sesi çıkmıyordu.

Düşünceli düşünceli önüne bakıyordu. "Üniversite yöneticileri tekliflerini kabul edersem, çalışmalarımın gerekli ve önemli olması nedeniyle bana vatandaşlık verilmesi için girişimde bulunacaklarını bildirdiler."

Bu haber Dilek'i çok heyecanlandırmıştı. "Vay be Sılacığım..."

Bense dayanamadım, gidip boynuna sarıldım. "Hepimiz senin ne kadar yetenekli ve başarılı olduğunu biliyorduk ama bunun böyle üniversite tarafından onaylanması müthiş bir şey."

Gözleri doluvermişti sevgili arkadaşımın.

Onun hak ettiği yere ulaştığını görmek kadar güzel bir şey olamaz.

Çok sevdiği mesleğinde başarısı takdir edilmiş, ona vatandaşlık vermeyi düşündürecek kadar değer verilmişti. Bundan büyük bir mutluluk olabilir miydi Sıla için.

Esin'inse pek de hoşuna gitmemiş gibiydi bu durum. "Ne yani? Şimdi gidip Amerika'ya mı yerleşeceksin?"

"Henüz anlaşmayı imzalamadım."

Dayanamayıp lafa karıştı Melis. "Kızım daha ne düşünüyorsun. Sana böyle bir imkân tanınıyor, kıymet veriliyor."

İçini çekti Sıla. "Kolay değil."

"Niye kolay değilmiş?"

"Ne bileyim işte... başka bir ülkenin vatandaşı olmak..."

"Hey Yarabbim..."

"Ama Melis, sen de biraz anlayışlı ol," diyerek Sıla'ya arka çıktı Dilek, "vatanından kopmak kolay mı?"

"Kızım o eskidendi, Amerika gibi uzak bir ülkeye gittin mi, pir giderdin. Yıllar sonra zar zor ülkeni ziyaret edebilirdin. Şimdi öyle mi ya... Mesafeler kısaldı, millet vızır vızır yok iş için, toplantı için, yok eğitim, yok tatil için gidip gidip geliyor. Sıla da buraları özledi mi, atlar uçağa, gelir. Her yıl tatilini burada geçirir. Böylece hem çok sevdiği mesleğinde çalışır, araştırmalarını yapar, hem de ülkesinden uzak kalmamış olur."

Esin lafa karıştı. "Aynı şey değil Melis, sen aileni nasıl bırakır gidersin. Dostların, arkadaşların, yaşam biçimin... Kolay mı?"

"Haklısın Esin ama şöyle düşünmek gerek bence. Herkesin koşulları ve hayattan beklentileri farklı. Konu ben değilim, sen de değilsin, konu Sıla.

Sıla'nın kocası var mı? Yok.

Çocuğu var mı? Yok.

Ailesi var mı? Çok özür dilerim Sılacığım ama o da yok.

Peki, nesi var?

Mesleği...

O zaman böyle güzel bir teklif gelmişse neden bunu tepsin? Ayrıca çifte vatandaşlık diye bir şey var. Türk vatandaşlığından vazgeçmeyecek ki... Vatan yine onun vatanı; ne zaman isterse gelebilir, istediği kadar kalabilir. Hem oralarda başarılı bir Türk kadını olarak da ülkesini onurlandıracaktır. Eee, daha ne..." dedi ve ekledi, "Ama bizler için durum farklı. Senin, Dilek'in, Serra'nın kocaları var, bana iş teklifi var deyip çıkıp gidemezsiniz. Çocuklarımız, ailemiz var. Diyeceğim o ki, herkesin koşulları değişik, herkes kendi istek ve koşulları doğrultusunda karar vermeli.

Tabii bu tamamen benim fikrim, kimseyi bağlamaz."

Bir an sessizlik oldu.

Sanırım hepimiz Melis'in söylediklerini kafamızda evirip çeviriyorduk.

"Şeyy..." diyerek sessizliği bozdu Sıla. "Ben orada biriyle tanıştım."

"Ne!" dedi Melis, "bak bunu bana anlatmadın dün gece..."

"Sıla, nasıl böyle bir hata yaparsın!"

Dilek'se sabırsızlanıyordu. "Hadi ama Sıla, anlat."

"29 Ekim Cumhuriyet Bayramı nedeniyle konsoloslukta kokteyl verilmişti. Ben de davetliydim."

"Kızım sen ne olmuşsun da haberimiz yok."

"Aman! Zaten böyle şeyleri hiç anlatmaz, Bayan Alçakgönül!"

"Sakin olalım arkadaşlar, artık olgun ve dolgun kadınlar olduğumuzu hatırlatırım sizlere. Evet Sılacığım, anlat, dinliyoruz."

"Kokteylde tanıştık," diye devam etti Sıla, "O bir diplomat."

"Vay... vay... vay..."

"Nasıl biri? Nasıl biri?"

"Hoş bir adam, diyelim şimdilik."

"Oooo..."

"Tanıştınız da... nasıl tanıştınız? Ayrıntılar lütfen..."

"Aslında o kokteyle gitmek istemiyordum çünkü kimseyi tanımıyordum. Nitekim son dakikaya kadar kararsızdım, sonunda, davet etmişler, gitmezsen ayıp olur, ayrıca bu 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı kutlaması; ülkemin havasını koklamış olurum, diye düşündüm."

"Ne giydin? Ne giydin?"

Sıla hayretle bakıyordu Melis'e.

"İnan hatırlamıyorum," deyince, Melis, "Hay Allah," dedi çok önemli bir ayrıntıyı ıskalamış gibi.

"Çocuk gibisin valla Melis."

"Olayı gözümün önünde tam olarak canlandırmak istiyordum. Var mı bir itirazınız?"

"Arkadaşlar tartışmayı bırakır mısınız. Evet Sılacığım seni dinliyoruz."

"İçeri girince bana uzatılan tepsiden öylesine bir bardak alıp kenara çekildim ve tek başıma oradakileri izlemeye başladım.

"Başkonsolos ve eşi salonda dolaşıyor, konuklarla teker teker ilgileniyorlardı. Sonra benim yanıma geldiler, adımı söyledim, çok naziktiler, nerede çalıştığımı bile biliyorlardı. Kısa bir sohbetten sonra diğer konuklarına doğru yöneldiler. O sırada başka biri geldi yanıma. Yani, şimdi sözünü ettiğim kişi. 'Sizi burada ilk kez görüyorum,' dedi."

"Ne kadar romantik," diye mırıldandı Melis.

Dilek onun arkasından, la havle dercesine gözlerini devirerek baktı bana. Bense Dilek'in bu hâline gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Sonra da, 'İsterseniz size en azından bizim dışişleri erkânının bir bölümünü tanıtayım,' dedi ve kokteyl boyunca çok da esprili bir dille bana oradaki insanları tanıttı, birkaçıyla da tanıştırdı."

"Sonra..."

"Sonra, 'İsterseniz sizi evinize bırakabilirim,' dedi ama teşekkür edip arabam olduğu için gerek olmadığını söyledim."

"Bu adam sana fena hâlde abayı yakmış."

"İlahi Melis..."

"Baksana bütün gece yanından ayrılmamış, sonra da gece uzasın diye seni evine bırakmayı teklif etmiş. Daha ne olsun."

Sıla mahcup mahcup gülümsüyordu.

"Sonra... sonra..." Melis'i, içindeki çocuğu yaşatabilen ender insanlar listesinin en başına koymak gerek! Bu kesin!

"Sonra da... görüşmeye başladık."

Tabii bizlerden yine kıyamet koptu. O kadar ki öbür odada Begüm ablanın gözetiminde oynayan bızdıklar bile kafalarını uzatıp ne oluyor, diye baktılar.

Melis, "Bu iş ciddi gibi görünüyor, Sıla," dedi.

"Hemen anlamlar yüklemeye gerek yok. Tanıştık, arada bir buluşuyoruz, işte o kadar."

"Ama sen eğlence olsun diye çıkmazsın. Ayrıca, şu kadar zaman oldu, hayatına kimseyi sokmadın. Bu âdem kişi seni ne kadar etkilemiş olmalı ki, senin deyişinle görüşüyorsunuz."

"Arkadaşlar, bir dakika! Bu adem kişinin adını öğrenebilir miyiz?"

Sıla yine mahcup gülümsemeyle cevapladı beni. "Turhan."

"Teşekkürler, Sılacığım."

"Demek," diye mutlu bir vaziyette içini çekti Melis, "artık yalnız değilsin."

"Hayır, artık yalnız değilim."

"İşte bu harika," dedi Esin.

Gerçekten de bu harikaydı. Yabancı bir ülkede, hem de kendi milletinden biriyle olmak, ne büyük bir şanstı.

Arkadaşımız özel yaşamında da mutluluğu çoktan hak etmişti. Nitekim bütün bunları anlatırken gözleri pırıl pırıl parlıyordu Sıla'nın.

İçten gelen bir ışıkla aydınlanmıştı sanki.

Mutluluk ışığı...

Melis durumu özetledi, "O zaman her şey mükemmel; güzel bir iş teklifi ve harika bir sevgili..."

Dilek'se bu sözleri onayladı. "Yakışır arkadaşımıza..."

"Yakışır," diye koro hâlinde tekrarladık.

"Peki Sıla, babanla buluştun mu? Bütün bunlardan haberi var mı?"

"Yarın buluşup anlatacağım. Zaten o da evleniyormuş, beni müstakbel eşiyle tanıştırmak istediğini söyledi."

"Yaa..."

Bir sessizlik oldu, ister istemez. Kimse ne diyeceğini bilemedi.

"Aslında ben buna sevindim, çocuklar," dedi Sıla bizleri rahatlatmak istercesine. "Biliyorsunuz bir bağ kuramadık bunca yıl. O yalnız bir adam; bari bundan sonra yanında bir hayat arkadaşı olsun. Bu beni sadece mutlu eder."

"Çok haklısın, seni benden iyi kimse anlayamaz. Önceleri Yasemin'e ne kadar da kızardım oysa şimdi iyi ki var, diyorum."

Birden kapı açıldı ve minikler ordusu içeriye daldı. Başlarında Başak, arkasında Cengiz'le Derya ve en arkada onlara yetişmeye çalışan benim biricik kızım, Selin. Begüm ablaları hepsinin yüzünü boyamış. Kimisi olmuş Galatasaraylı, kimisi Fenerbahçeli, benim Selin de olmuş mu sana Beşiktaşlı...

"Oleeey, oley oley oley...

Şampiyon, şampiyon.

Oleeey, oley oley oley...

Şampiyon, şampiyon," diye kollarını havada sallayarak salonda iki tur attıktan sonra gelip karşımızda durdular. Biz de bize düşeni yapıp onları hararetle alkışlamaya başladık.

"Evet, bunca zaman içeride neler yaptınız, anlatın bakalım."

Grubun lideri Başak öne çıktı. "Kurabiye yedik, meyve suyu içtik."

"Daha başka?"

"Saklambaç oynadık, resim yaptık. Sonra da Begüm abla, haydi annelerinize bir gösteri yapalım, dedi. Biz de içeride prova yaptık sonra da buraya geldik, size gösteri yaptık."

"Tebrikler..."

"Çok güzel hazırlanmışsınız," sesleri yükseldi tüm annelerden.

Begüm kapıya dayanmış, kollarını da göğsünde kavuşturmuş, gülümseyerek çocukları izliyordu.

Esin, "Senin bu Begüm bulunmaz nimet," diye fısıldadı.

"Mükemmel bir anaokulu öğretmeni olacak. Adeta bu meslek için yaratılmış, hem çocukları, hem işini seviyor."

Çocuklar bir tur daha attıktan sonra içeriye gidip, oyuna daldılar.

Onlar gider gitmez Dilek konuştu. "Evet efendim, konuya ara vermiştik. Sıla'nın güzel öyküsünü dinledik, şimdi sıra Melis'in romantik öyküsünde..."

"Aman! Siz de..."

"Bak Melis," diye lafını kesti Esin, "bir kere sen kabahatlisin."

"Nedenmiş efendim?"

"Senin hayatında böyle önemli bir gelişme yaşanacak ve biz bunu magazin sayfalarından öğrenecektik, öyle mi?"

Melis fena hâlde köşeye sıkışmıştı. "Söyleyecektim elbette..."

"Ne zaman? Çıkmaz ayın son çarşambası mı?"

"Canım bir kere ilk günlerde ne olup bittiğini kendin bile bilmiyorsun ki..."

"Bizim yerimizde sen olsan, ne biçim hesap sorardın ama..." diye lafa karıştı Dilek.

"Tamam, tamam, anlatıyorum. Sizi duyan da bir şeyler saklıyorum sanacak."

"Önce nerede tanıştınız?"

"Bir arkadaşımın evine akşam yemeğine davetliydim. Sekiz-on kişilik küçük bir gruptu. Ve Haldun da oradaydı."

"Demek adı, Haldun."

"Evet, Serracığım. Orada herkes çiftti, yani dört çift vardı, bir de ben ve o."

"Hmmm... Ev sahipleri bu işi ayarlamışlar anlaşılan," dedi Esin.

"Pek sanmıyorum çünkü onlar aslında Kaan'ın arkadaşları ama şu boşanma işinde Kaan'ın bana yaptıklarını gördükten sonra ondan soğudular âdeta. Benimle dostluklarını sürdürdüler."

"Kim bilir, belki de bir güzellik yapalım şu Melis'e diye düşünmüş olabilirler."

"Hiçbir fikrim yok. Aslını isterseniz Haldun'dan da gece boyu özel bir ilgi görmedim. Ama çok hoş bir erkek. Olgun. Sonra çok şık giyinmişti, son derece hoş sohbetti. Öyle eğlenceli şeyler anlatıyordu ki, herkes onu keyifle dinliyordu. Satır aralarından anladığım kadarıyla iş hayatında başarılı. Kendi şirketleri var, ayrıca spor kulüplerinde de epeyce etkili.

İşte ilk tanışmamız böyle oldu."

"Vaay... çok havalı birine benziyor," dedi Dilek, "fotoğrafta sana göre yaşı büyük gibi görünüyordu."

"Haklısın, yaşını tam olarak bilmiyorum ama oradaki grubun en yaşlısı olduğu kesin." Ve hemen ekledi, "Ama çok dinç."

"Sonra?"

"Ertesi gün aradı. Şaşırmıştım çünkü yemekte özel bir ilgi göstermemiş, benimle herkesle konuştuğu kadar konuşmuştu."

"Numaraya bakar mısınız..."

"Telefonunuzu arkadaşlarınızdan aldım, umarım sizi rahatsız etmiyorum, dedi."

Tabii anında bizim kızlardan aygın baygın sesler...

Melis şöyle bir güldü ve devam etti. "Sonra da, dün akşam sizinle rahat rahat konuşamadık, o nedenle bu akşam ya da size uygun bir başka akşam birlikte bir yemek yiyebilir miyiz, diye soracaktım, dedi."

Araya girdi Dilek. "Adama bak, bu işleri biliyor."

"Aslında bu kadar az tanıdığım biriyle böyle hemen çıkmam ama bu adam... ne bileyim... belki de dostların evinde tanıdığım için... belki de kişiliği... Evet deyiverdim ve yemeğe çıktık. Ertesi gün de o fotoğraf çıktı ve –herkese rezil oldum."

"Neden rezil oluyormuşsun ki?"

"Bir kere ortada elle tutulur bir şey yok. Oysa o resim ve altındaki yazılar sanki ciddi bir ilişki varmış izlenimini veriyor. Ayrıca magazin basınında yer almak isteyen biri asla değilim. Böylece hiç hak etmediğim, hiç istemediğim bir duruma düştüm ve anında fatura önüme kondu."

"Ne faturası, ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, hemen ertesi gün Kaan beni aradı. Birileri ona haber vermiş, tabii demediğini bırakmadı. Yok, ben böyle uluorta, adamlarla gezmeye devam edersem, kızımı çekip elimden alırmış. Yok, derhal kendime çeki düzen vermeli, bir çocuk annesine yakışır biçimde davranmalıymışım."

"Sevsinler," dedi Dilek, "o bir çocuk babasına çok yakışır biçimde davrandı da bunca zaman..."

Esin de atıldı, "Aldırma bu laflara... Ondan ayrıldın diye hâlâ sana kızgın."

Melis'in gözleri dolu doluydu. "Bana söylediklerine gerçekten aldırmıyorum ama beni asıl yaralayan –kızımla arama girmesi..."

"Nasıl yani?"

"Çocuğu öyle bir şımartıyor ki Serra... Benim koyduğum kuralların hepsini yerle bir ediyor, Başak ne isterse fazlasıyla yapıyor ve çocuk onun yanından geldiğinde, bu evi katı, sıkıcı, aşırı disiplinli buluyor."

"Hay Allah..."

"Gönderme o zaman..."

"Olmaz ki Dilek... Ne olursa olsun Kaan, Başak'ın babası. Bir çocuğun babasına ihtiyacı var; en azından bütün arkadaşları babalarından söz ederken, o da babasıyla ilgili bir şeyler anlatabilmeli. Ben Kaan'ı değil, çocuğumu düşünüyorum."

Bir annenin feryadıydı Melis'in sözleri...

Evladını çeşitli üzüntülerden korumak isteyen annenin feryadı...

"Melisçiğim, senin şu yaptığın o çok eski 'Tebeşir Dairesi' adlı Çin öyküsünü hatırlatıyor."

"Ne öyküsüymüş bu Serra?"

Bu ünlü öyküyü, Melis'e birazcık da olsa teselli vermesi amacıyla anlatmaya başladım. "Çok, çok eski zamanlardan gelen bir Çin öyküsü bu. Yazarı da bilinmiyor.

Konu şu; iki kadın aynı çocuğu sahiplenir. İkisi de çocuğun annesi olduğunu iddia eder. Sonunda hâkim karşısına çıkarlar. Hakim karar vermek için ortaya tebeşirle bir

daire çizilmesini ve çocuğun o yuvarlağın içine konulmasını buyurur. İki kadına da iki yanda durmalarını ve işaret verildiğinde çocuğu kim kendi tarafına çekebilirse, onun anneliğini kabul edeceğini söyler.

"Kadınlar karşılıklı bekleyecek, hakim işaret verdiğinde iki yandan çocuğu çekmeye çalışacaktır. Yargıç işareti verir, kadınlardan biri çocuğun koluna asılır, ötekiyse hiç dokunmaz. Yargıç, çocuğa dokunmayan kadına dönüp niye harekete geçmediğini sorar.

"Kadın, ikimiz iki yandan çekseydik, yavrumun canı yanardı, yaralanabilirdi. Canı acımasın diye onu bıraktım, der gözyaşları içinde...

"Bunun üzerine Yargıç, çocuğu bu kadına verin çünkü ancak gerçek bir ana çocuğunun incinmemesi için böylesi bir özveride bulunur, der ve adalet yerini bulur."

"Ne anlamlı bir öykü."

Melis, "Sağ ol arkadaşım," demekle yetindi, çok duygulandığı bakışlarından anlaşılıyordu.

Dilek'se havayı değiştirmek için, "Neyse dönelim senin şu yeni, havalı arkadaşına..."

"Şimdilik bu kadar," dedi Melis.

"Ne? Bu kadar mı?"

"Tabii Dilek, ne vardı sanıyorsun."

"Ama –ondan bayağı etkilenmişe benziyorsun."

"Allah için hoş adam." Melis'in bu sözleri üzerine kahkahalar yükseldi.

"Öte yandan," dedi Melis, yüzü asılmıştı. "Ne yapacağım bu Kaan'la..."

Sorunun cevabını Dilek verdi. "Aaa, şuna bak, ne demek ne yapacaksın; elbette hayatını kendi uygun gördüğün

biçimde sürdüreceksin. Sen genç bir kadınsın ve yeniden evlenmen hem senin, hem kızın için iyi olacaktır. Bunun için de beğendiğin, uygun gördüğün kişilerle, onları daha iyi tanımak için, çıkacaksın. Bin yıl öncesi gibi evde oturup kısmet bekleyecek hâlin yok ya..."

"Dilek çok doğru söylüyor," diye arkadaşımızı destekledik, Melis'e güç vermek için.

"Ama ben," diye devam etti Dilek, "hâlâ oyumu Yankı'dan yana kullanıyorum."

"Ne?"

"Yankı diyorum Yankı. Alooo..."

"İlahi Dilek, taktın sen de şu Yankı'ya..."

"Tabii abi, çok iyi bir insan o. İyi diyorum iyi..."

"Tamam, tamam, anladık. Ben de kötü demiyorum ki zaten..."

"Ama ona alıcı gözüyle de bakmıyorsun!"

Melis'te ses yok.

"Bak Dilek Hanım teyzem dediydi, dersin. Ayrıca sen böyle mırın kırın ederken, o dünya iyisi çocuğu kaparlar haberin ola, sen de arkasından bakakalırsın. Demedi, deme..."

Bu sözler üzerine taa o eski okul günlerinden kalma kahkahalar yükseldi.

Nasıl gülüyorduk.

Ne oluyor diye çocuklar odaya doluştular, anla sevgili defterim.

Ve tam o sırada ışıklar söndü!

Homurtular yükseldi.

"Hay Allah..."

"Bu da nerden çıktı böyle..."

Derken bir kapının açıldığını duydum. Dönüp baktığımda karanlıkta minik mumların pırıldadığını fark ettim. Arkadaşlar ayağa fırlamış, çocuklarla birlikte, "İyi ki doğdun Serra," diyerek şarkı söylemeye başlamışlardı bile.

Melis pastayı yerleştirdiği servis arabasını iterek ortaya geldi, "Sürpriz!" diye bağırdı.

Ve ışıklar yandı!

Ne diyeceğimi bilemez hâlde orada öyle duruyordum.

Şaşkındım! Şaşkın ve mutlu...

Arkadaşlarım, sevgili arkadaşlarım gülüyor, beni kucaklıyorlardı.

Çocuklarsa, doğum günü şarkısını bir kez daha söylemek istiyor, zıp zıp zıplıyorlardı.

Melis karşımda, gülümsüyordu. "Unuttuk sandın, değil mi?"

Bense durup durup, "Çok teşekkür ederim," diyordum.

Selin koşup bacaklarıma sarıldı, "N'olur 'iyi ki doğdun'u bir daha... bir daha..."

Kucağıma aldım tatlı kızımı. "Tamam, tamam."

Böylece çocuk korosu eşliğinde şerefime bir kez daha doğum günü şarkısı söylendi. Şarkı sona erince onlara döndüm. "Şimdi mumları hep birlikte söndüreceğiz, ben tek başıma başaramam bunu."

Meğer böyle bir öneri getirmemi isterlermiş. Koşuşup pastanın etrafını çevirdiler.

Melis, "Bir-iki-üç... üfle..." diye komut verince, hep birlikte mumları üfledik.

Sonrası... alkışlar, alkışlar.

Ve böylece, benim doğum günüm de dahil olmak üzere, yine pek çok şeyi paylaşmış olarak evlerimize döndük.

Sıla buradaki işlerini yoluna koymaya çalışacak. Babasıyla buluşup, kararlarını ona anlatacak. Sonra bir kez daha buluşup sevgili arkadaşımızı yolcu edeceğiz.

Hayat ne ilginç değil mi...

Sıla yıllardır zorluklarla mücadele etti.

Okul yaşamı zordu. Üniversite hayatı zordu.

Evlilik yılları da zorluklar içinde geçti.

Ve o, yurtdışına âdeta kaçarcasına gitti.

Orada en azından mesleği açısından huzur buldu. Ama o kadar...

Ve birden...

Bir şeyler düzelmeye başladı. Önce o güzel iş teklifi geldi.

Hem kendini, hem de ülkesini gururlandıracak bir teklif...

Sonra da, beğendiği ve sanırım anlaştığı biriyle tanıştı.

Böylece güzel bir beraberlik oluştu.

Bir anda her şey çözülüverdi.

Demek ki hiçbir zaman umudu yitirmemek gerek.

Ortaya çıkan hayat dersi bunu gösteriyor.

Kaç yaşına gelirsen gel, öğrenmek hiç bitmiyor, azizim.

Melis'e gelince...

Onun yaşadığı zorluklar ne yazık ki devam ediyor. En başta küçük kızına üzülüyor, onu mutlu etmek için elinden geleni yapıyor ama bu arada iyi yetişmesi için gerekli kuralları koymaktan da vazgeçmiyor. Kaan'la çocuğunu şımartma yarışına girmiyor. Bunun için de arada sırada sevimsiz olmayı göze alabiliyor. Buna karşılık Kaan tüm bencilliğiyle, çocuğun iyiliğini bir kenara itip, 'Melis'i nasıl üzerim'in peşinde. İntikam, diye yırtınıyor âdeta. Ne adammış da onu tanıyamamışız hiçbirimiz.

Ve şimdi ufukta yeni biri...
Acaba Melis için gerçekten iyi biri mi?
Tabii bir de Dilek'in iddiası var.
Yankı...
Acaba Melis için gerçek mutluluk Yankı'da mı?
Ne diyebiliriz?
Bekleyip göreceğiz.

11 Aralık, Cumartesi

Bugün Dilek Derya'yla, Esin Cengiz'le, ben Selin'le ve Melis de Başak'la el ele verip Oyuncak Müzesi'ne gittik.

Gerçi sabah anneannemle konuşurken, çocukları Oyuncak Müzesi'ne götüreceğimizi söylediğimde, "Ayol onlar daha bebe, ne anlarlar müzeden..." demeden edemedi.

"Anneanneciğim tabii ki küçükler, ama en azından bu bir fikir olur. Bir tür başlangıç, konuya giriş gibi düşün."

Benim tatlı anneanneciğim, babaannem gibi fikrini dayatma merakında olmadığından, şöyle bir düşünür sonra da gençlere hak verir genelde. Nitekim bu kez de, "Haklısın kızım, neden olmasın," diyerek onayladı müze gezimizi.

Dilek bir yandan araba kullanıyor, bir yandan da ön bilgilenme girişiminde bulunuyordu. "Arkadaşlar, lütfen biri beni bu müze hakkında aydınlatabilir mi? Kaç zamandır adını duyuyorum da..."

Esin heyecanla atıldı. "Kurucusu –Sunay Akın!"

Böyle bir heyecan Dilek'i şaşırtmıştı.

"Bilmem gereken biri mi?"

"Dilek! İnanmıyorum. Sen Sunay Akın adını duymadın mı?"

"Özür dilerim ama herkesi de bilemem ki..."

Bize döndü Esin, bayağı öfkelenmişti. "Bu kadar vahim duruma sizler de sadece gülüyorsunuz, öyle mi..."

"Canım kızma bu kadar. Hem beni azarlayacağına, kim olduğunu söyle, konu kapansın."

"O bir şair, Dilekçiğim. Çok ünlü, çok başarılı ve harika eserler vermiş bir şair. Ayrıca müthiş bir kültür birikimi var. Tarihten öyle şeyler anlatıyor ki, şaşıp şaşıp kalıyorsun. Adam derya... derya..."

Ve minicik bir ses... "Efendim."

Bizim Deryacık, Esin teyzesi ona sesleniyor sanmış, cevap veriyordu.

Nasıl gülüyorduk, nasıl...

En çok da Dilek gülüyordu. Elinin tersiyle yaşaran gözlerini sildi. "Tamam, sağ ol Esinciğim, demek o bir şair. İyi de müzeyle ne alaka?"

"Off..." dedi Esin, gözlerini devirerek.

Bu kez de Dilek kızmıştı. "Aaa, sen de çok oluyorsun ama... Bilmiyoruz dedik açık yüreklilikle, öğrenmek için de sorular soruyoruz. Ne oflayıp pofluyorsun. Hem okulda ne derdi hocalarımız..."

Ve biz anında hep bir ağızdan...

"Bilmemek ayıp değil, öğrenmemek ayıp," diyerek koro hâlinde o çok bilinen cümleyi tekrarladık.

Ve yine gülmeye başladık.

Çocuklarsa şaşkın şaşkın bize bakıyorlardı.

Ama Selin'den büyük bir iltifat aldım. "Çok komiksin anne."

Konuya bu kez de ben katkıda bulunmak istedim. "Bak Dilekçiğim, Sunay Akın'ın bir başka özelliği de, yıllardır yurt içinde ve yurt dışında oyuncak toplamış olması. Sonra da ailesine ait bir konağı restore ederek, bir müzeye dönüştürüp, bu oyuncakları orada sergilemesi. Özetle, çocuklarımıza her anlamda mükemmel bir Oyuncak Müzesi armağan etti bu değerli şairimiz."

Bütün bu sözler üzerine, çorbada benim de tuzum bulunsun, dercesine lafa karıştı Melis. "Şimdi öğrendin mi kimmiş Sunay Akın?"

"Tamam arkadaşlar, cehaletim için özür dilerim, bilgiler için de hepinize ayrı ayrı teşekkür ederim. Ama..."

"Yine ne var?"

"Şimdi bir şey söyleyeceğim, yine kızacaksınız bana..."

"Kızmayız, kızmayız, hadi söyle," dedi Melis.

"Abi..."

"Evet..."

Dilek şöyle bir durdu. Konuşsam mı, konuşmasam mı dercesine düşünüyordu.

"Hadi be kızım, çıkar şu dilinin altındaki baklayı."

"Abi ben şiirden hiç hoşlanmam!"

"Nee..."

"Aman Esin, zorla değil ya..." Bu sözler ağzından çıktıktan sonra Dilek, bu kez savunmaya geçti. "Daral geliyor içime. Kaç kez dinledim, olmuyor.

"Okudum... baydı!

"Dinledim... daha beter baydı!

"Yok! Bana göre değil.

"Dala kuş konmuş da...

"Kanadını çırpmış da..."

"Yazık," diye başını salladı Esin, "ne kaçırdığının farkında değilsin."

Anlaşılan Melis'in de bu tartışmadan içi sıkılmıştı. "Evet arkadaşlar, neredeyse müzeye geldik. Bu değerli edebi tartışmaya bir son verseniz de toparlanmaya başlasak."

Müze üç katlıydı.

Geçmiş yılların oyuncakları belli bir düzen içinde sergileniyordu.

Trenler, uçaklar... Tanklar, kurşun askerler...

Sonra bebek evleri... Ah, onlar nasıl da güzeldiler.

Kendi çocukluğumuzun oyuncaklarını gördükçe hepimiz eski bir dostu görmüşçesine seviniyorduk. Bu arada sana bir sır vereyim mi, sevgili dostum. Bizim minikler müzede en çok neyi beğendiler, dersin?

Tu-va-let-le-ri...

Şaştın, değil mi?

Ama haklıydılar.

Neden, dersen...

Denizaltı gibi yapılmış bir koridoru geçip, tuvaletlere öyle varıyorsun.

Tıpkı bir denizaltı... Ve sen onun içindesin.

Ne ilginç bir buluş.

Nasıl bayılmasın çocuklar.

Müze gezmesi bitince, ağzımızı tatlandırmak için efendim, müzedeki kafeye geçip oturduk. Kafe de tam çocukların seveceği biçimde döşenmiş. Her yerde oyuncaklar, bebekler, eski afişler...

Yaz ayları için de güzel bir terası var.

Melis geçmiş yılların afişlerine baktı, baktı. "Biliyor musunuz, aslında burayı annelerimize de önermeliyiz. Bu

afişler, bu oyuncaklar... Bazılarından annemin söz ettiğini hatırlıyorum."

"Çok doğru. Ayrıca eminim onlar da kendi zamanlarının oyuncaklarını görmek isterler."

"Bu durumda sizler de," dedim Selin'e dönerek, "buraya bir kez daha gelmiş olursunuz." Gülümsedi benim tatlı kızım.

Müzenin hediyelik köşesi de vardı.

Kimimiz kitap, kimimiz tişört, kimimiz de topaç aldık çocuklara.

Ve istemeye istemeye ayrıldık müzeden.

Yolda Melis, "Hay Allah," dedi.

"Ne oldu?"

"Görüyor musun unuttuk!"

"Neyi unuttuk kızım, söylesene şunu."

"Müzenin bir kartını almayı unuttuk. Ne adres var elimizde, ne de ulaşmaya çalıştığımızda arayacağımız bir telefon numarası..."

"Sana istediğin tüm bilgileri anında verebilirim Melis." Sanat aşığı, Esin farkı, hemen kendini göstermişti.

"Yazın bakalım," dedi.

"Önce adres: Ömerpaşa Cad., Zeki Zeren Sok. No. 17, Göztepe – İstanbul.

"Şimdi de müzenin telefon numarası: (216) 359 45 50-51 ve internet adresi: www.istanbuloyuncakmuzesi.com.

"Tamam mı, yazdınız mı? Şunu da söyleyeyim, internette google'a girip "Oyuncak Müzesi" yazarsanız bütün bu bilgilerin yanı sıra sokak haritası bile karşınıza gelir."

"Sağ ol Esin, gerçekten bu çok makbule geçti. Ben şimdi bunları, bir de Dilek için yazacağım."

"Sağ ol Serracığım, sen de olmasan..." dedi Dilek.

"Eee, sen bizi götürüp getirdiğine göre, o kadarı da olsun artık."

"Değil mi ama..."

Çok güzel bir gün geçirmiştik.

Çocuklar müze nedir, en azından bunu öğrenmişlerdi... umarım!

Ama işin tadını çıkaranlarsa... biz annelerdik.

Çocukluğumuzun oyuncaklarıyla bir araya gelmiş, o günlerimize dönmüştük.

"Çocukları buraya biraz daha büyüdüklerinde yine getirmeliyiz ki daha bir tadına varsınlar."

"Çok doğru. Düşün en büyükleri senin Başak, o bile beş yaşında. Bizimkilerse iki-üçlerde geziniyorlar. Kesinlikle daha sonra da getirmeliyiz."

"Yılbaşı yaklaşıyor. Yılbaşının simgelerinden 'Fındıkkıran Balesi' sahnelenmeye başlamış. Ne dersiniz, gelecek hafta çocukları götürelim mi?"

"Harika fikir Esin, eminim bayılacaklar 'Fındıkkıran'a."

"Acaba uslu dururlar mı?"

"Dilekçiğim, onlara güzel güzel anlatacağız. Onlar akıllı çocuklar, bizi dinler, sessizce oturup baleyi izlerler, öyle değil mi?"

Eminim neden söz edildiğini hiçbiri anlamamıştı ama ucunda bir yerlere gitmek vardı. İşte onun için de Esin teyzelerine, dördü birden tam kadro, kafa salladı.

Sana bir gözlemimi söyleyeyim mi?

Bu kuşak acayip gezmeci...

Onları götür de, nereye götürürsen götür.

Bayılıyorlar gezmeye...

Kimlere çekmişler acaba?!

Sıla'yı yolcu ettik!

İşlerini iyi kötü yoluna koydu. Hatta bir ara Ankara'ya bile gidip geldi.

Babasıyla konuşmuş, hatta müstakbel eşiyle de tanışmış. Yollar ayrı olduğu için sorun yok.

Sevdiğin birini yolcu etmek, her zaman ama her zaman hüzün veriyor.

Ama...

Bu kez, en başta Sıla olmak üzere yüzümüzü güldüren, onu orada güzel şeylerin beklediğini bilmekti. Geçen seferlerde olduğu gibi kahrolmadık bu kez.

Hele de Melis'in son dakika önerisi... "Arkadaşlar, hepimize uyan bir tarih saptayalım ve birlikte Sıla'yı görmeye gidelim. Ne dersiniz? Hem bizlere de büyük bir tatil olur."

Dilek bana döndü. "Sen bize uygun fiyat yaparsan, olabilir."

"Ölü sezonu seçerseniz, ben de elimden geleni yaparım."

"Seçeriz! Önemli olan hep birlikte gidip, arkadaşımızı yeni yerinde görmek, hayatını paylaşmak."

"Harikasın Esin."

"Sahi çocuklar, bunu yapar mısınız? İnanın, sizleri karşımda görürsem sevinçten aklımı oynatırım. Bende kalırsınız, otele filan gitmenize gerek yok."

"Bu kadar kişi mi?"

"İlahi Esin, altı üstü dört kişisiniz. Daha olmadı şişme yataklar ne güne duruyor."

"İşte bu, beni bütçe açısından oldukça rahatlatır dostlar, oldukça..." Dilek'in bu sözleri gülüşmelerle karşılandı.

Sıla'yı neşeyle karışık bir hüzün ve bunun yanı sıra yine görüşebilmek umuduyla yolcu ettik.

Hafta sonu da çocuklarla *Fındıkkıran* balesine gittik.

Ah, o yüzlerdeki merak ve beklentiyi görmek gerek, anlatması çok zor.

Kadife perdenin açılmasını nasıl da heyecanla beklediler.

Doğal olarak en bilinçlileri, en büyükleri olan Başak'tı. Selin'le Cengiz'e, "Şimdi perde açılacak," diyordu, beş yaşın verdiği deneyim ve birikimle.

Hem evde, hem de salona girmeden, son dakikaya kadar; çok sessiz olmaları, yüksek sesle konuşmamaları gerektiğini bir kez daha tembihlediğimde Selin öyle bir, üff, diyerek bana baktı ki, susma sırasının ona değil bana geldiği kararına vardım, cancağızım.

Ne olacak, zamane çocukları...

Ve –perde açıldı!

Anında çocuklardan hayranlık nidaları yükseldi. Dekor, yaldızlı koltuklar, ağır kadife perdeler ve göz alıcı abajurlarla döşenmiş şık bir salondu.

Ve orada, salonda, muhteşem bir yılbaşı ağacı yükseliyordu.

Renkli cam toplar, kristal yıldızlar, yaldızlı kozalaklar, minik oyuncaklarla bezeli kocaman bir çam ağacı...

Biz büyükler bile hayran kalmıştık.

Derken –bir kız çocuğu eteklerini savurarak, uçarcasına girdi sahneye.

Saçları tepesinde beyaz bir fiyonkla toplanmıştı; gerisi bukleler hâlinde omuzlarından aşağıya dökülüyordu.

Dans başlamıştı. Bizim çocuklar ağızları açık izliyorlardı.

Küçük kıza bir armağan verildi.

Bu bir fındıkkırandı.

Küçük kız onun bir kahraman olduğunu hayal ederek uykuya daldı.

Bir süre sonra kötü yüzlü kocaman fareler sahneyi istila ettiler. Küçük kız çok korkmuştu. Ama fındıkkıran, onun kahraman prensi, kılıcını çekip oyuncakların başına geçerek farelerle savaştı ve küçük kızı kurtardı, fareler kaçtılar. Daha sonra onu hayaller ülkesine götürdü. Oradaki periler kraliçesi, küçük kızla kahraman prensini ağırladı ve peş peşe yapılan danslarla onları eğlendirdi.

Ve küçük kız uyandığında bütün bunların bir rüya olduğunu anladı.

Selin farelerle savaş sahnelerinde korktu, neredeyse ağlayacaktı. Onu kucağıma aldım, bak hepsi oyun bunların, diye fısıldadım durdum. Neyse ki bir süre sonra danslar başladı da, bizimki sakinleşti.

Arap dansı, Çin dansı, Flütlerin dansı ve Çiçeklerin valsi...

Harikaydı, tek kelimeyle harika...

Çaykovski'nin müziği, danslar, renkler...

Yeni yılı selamlayan bir bale.

Çocuklar için bundan güzel bir gösteri olamaz.

Dışarı çıktığımızda çocuklar hâlâ hayal alemindeydiler. Gidip bir yere oturduk; çaylarımızı, pastalarımızı ısmarladık.

"Eee," dedi Esin, "izlenimlerinizi öğrenmek istiyoruz, çocuklar. Nasıl buldunuz *Fındıkkıran Balesi*'ni?"

Cengiz atıldı, kocaman sesiyle. "Ben en çok farelerle savaş sahnelerini sevdim."

Esin başını iki yana salladı. "Nedense bu yorum beni hiç şaşırtmadı."

Başak annesine baktı. "Ben balerin olmak istiyorum anne!"

"İşte bu yorum da beni hiç şaşırtmadı çünkü ben de senin yaşlarındayken *Fındıkkıran Balesi*'ne gitmiştim ve balerin olmaya karar vermiştim. Bu baleyi görüp de balerin olmak istemeyen kız çocuğunu daha duymadım."

Melis bunları söylerken, bir yandan da kızının elini okşuyordu. "Ama şaka bir yana Başakçığım, sen bunu biraz düşün. Eğer bir süre sonra hâlâ istiyorsan, seni bir bale okuluna yazdırabilirim. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Peki," dedim Selin'e dönerek, "sen ne düşünüyorsun bütün bunlar hakkında?"

Selin yüzünde ciddi bir ifade, düşündü, düşündü, düşündü.

Sanırım tüm baleyi gözden geçiriyordu, küçük kafasının içinde. Bizlerse gözlerimizi dikmiş, o ne diyecek diye bekliyorduk.

Ve –sonunda...

"Güzel," dedi, gayet sakin.

Melis bir kahkaha attı. "Ne kadar cool'uz Tanrım!

Güzel! İşte o kadar...

Ne o öyle abartmalar, değil mi canım benim."

Başını salladı Selin, yine gayet ciddi.

"Alem bu kız. Tam bana göre..."

Dilek bu sözleri söyledikten sonra Derya'ya sordu. "Peki tatlım, senin fikrini öğrenebilir miyiz?"

"Ben en çok giysileri, bir de saçındaki fiyongu sevdim."

"Tamam, ilk işimiz sana bir fiyonk almak olsun. Hem de en güzelinden..."

Yeni yıla giriş hazırlıkları programının en önemli aşaması olan çocukları yeni yılla ilgili bir gösteriye götürmek de gördüğün gibi başarıyla tamamlandı, sevgili defter.

Ne ağlayan oldu, ne de bırakıp çıkmak isteyen.

Geçen haftanın bir başka güzelliği de, evimizi Selin'le birlikte yeni yıla hazırlamaktı. Yılbaşı gecesi ne yapacağımız henüz belli değil ama biliyorsun ben evimi neredeyse aralık ayının ortasında süslemeye başlıyorum ve o süsleri ocak ayının ortalarına kadar tutuyorum. O süsler bana neşe veriyor, gelecek yıla umutla bakmamı sağlıyor.

Ev daha bir canlanıyor.

Neşeleniyor.

Parlıyor sanki.

Hayatın güzelliklerine bir artı daha ekleyen bir etkinlik bence. Kızımın da bunu yaşamasını, bilmesini istediğim için, "Haydi bakalım Selinciğim, şimdi evimizi süsleyeceğiz, sen de bana yardım edeceksin," dedim.

O, bunu bir oyun gibi algıladı ve hemen havaya girdi. Birlikte dolaptan yılbaşı süslerini çıkardık. Renkli cam toplar, pırıltılı pullar, kordonlar, minik süsler, süslü sepetler...

Ben çam ağacı yerine bir zeytin dalını süslemeyi yeğliyorum.

Bulup buluşturduğumuz zeytin dalını, büyük pirinç şemsiyeliğin içine yerleştirirken, kızıma, "Zeytin dalı barışı simgeler Selinciğim," diye anlatıyorum. "Yani, kimse kimseyle kavga etmesin, kimse kimseye vurmasın, kötü söz söylemesin. Barış, herkesin birbirine güzel davranması de-

mek. İşte onun için yeni yılda zeytin dalını süslüyorum ki, herkes herkesle iyi olsun."

"Ama Durul geçen gün bana vurdu."

"İşte bu hiç güzel değil, peki sen ne yaptın?"

"Ben ona, hayır, diye bağırdım sonra gidip öğretmenime söyledim."

"Aferin sana... Yapılması gerekeni yapmışsın; hem onu durdurmuşsun, hem de öğretmenine bu olumsuz davranışını bildirmişsin. Eminim, öğretmenin ona neden böyle şeyler yapmaması gerektiğini anlatmıştır."

"Evet! Zaten sonra öğretmenim Durul'la birlikte geldi ve 'Haydi sarılın bakayım birbirinize,' dedi. 'Durul bir daha ne sana, ne de başkasına vuracak, öyle değil mi,' dedi."

"Peki, sarıldınız mı birbirinize?"

"Evet."

"İşte bu çok iyi. Çünkü çocuklar bazen bilmeden istenmeyen davranışlar içine girebiliyorlar ama bunu anlayıp, düzeltmek isteyince de birbirine sarılıp, olayı unutmak gerek."

Yine başını salladı benim kızım, ciddi ciddi. E, tabii... Ciddi meseleler konuşuyoruz burada biz. Lay lay lom yapmıyoruz, değil mi ama efendim.

İşte böyle konuşa konuşa zeytin dalımızı süsledik, püsledik. Pek güzel oldu.

Sonra Selin'in önüne kozalakları koyup, yaldızlı boyasını ve fırçasını verdim.

"Bu, en önemli iştir Selinciğim. Yaldızlı kozalaklar, yeni yıl süslerinin olmazsa olmazlarıdır. Sen bunları boyarken, ben terasın ışıklı kordonlarını ağaçların üstüne yerleştireyim."

"Tamam tatlım," demez mi...

Kalakaldım.

Aslında bu kadar şaşırmamam gerekti çünkü Selin ben taklit ediyor, ben ne söylersem onu tekrarlıyor.

Ama onun o minicik ağzından bunu duymak–

Çok, çok tatlıydı.

Sonuçta, salonumuzu, terasımızı süsledik. Selin'in boyadığı kozalakları da bir sepetin içine toplayıp, sepetin sapına kırmızı kurdeleyle kocaman bir fiyonk attık ve girişteki sehpanın üzerine koyduk. Yanına da, kırmızı mumuyla pirinç şamdanı yerleştirdik.

"Bak Selinciğim, şimdi evimize gelenler kapıdan girer girmez bu sepeti, içindeki yaldızlı kozalakları ve kıpkırmızı fiyongu görünce gülümseyecekler. Çünkü biz onlara hoş geldiniz, iyi ki geldiniz, demiş oluyoruz bu ayrıntılarla..."

Artık söylediklerimin ne kadarını kavrıyor, ne kadarını özümsüyor bilemiyorum ama ben, Selin'in büyüdüğü zaman, yeni yıla yaklaşırken çocukluğunu, annesiyle paylaştıklarını anımsamasını ve onun da çocuğuna bu anıları aktarmasını istiyorum.

Süslemeye devam ettik kızımla.

Banyomuzu kar taneleri desenli el havluları, kırmızı mumlar ve bir-iki dal kokinayla renklendirdik. Mutfak masamıza, kırmızı üstüne çam dalları desenli örtümüzü serdik. Ekmek sepetimize kırmızı yeşilli peçete koyduk. Anlayacağın sevgili defter, süslenmedik köşe bırakmadık!!! Ha, unutmadan, Selin bir koşu odasından kardan adamını getirdi. Onu da masanın ortasına koyduk. Pek de yakıştı.

Gün sonunda birlikte evimizi dolaşıp, eserimizi gururla seyrettik.

Böylece, anılar denizine bir yakamoz daha atmış olduk.

Bu seneki yeni yıl kutlamalarımız çok değişik oldu.

Hiç hesapta olmayan şeyler yaşadık.

Genelde güzeldi.

Daha doğrusu anlamlıydı.

Yapmayı düşündüklerimizden hiçbirini gerçekleştiremedik, o başka...

İlk planımız, ailece yemeğimizi yedikten sonra Selin'i anneannesiyle neneye bırakıp arkadaşlarla buluşmaktı. Eğlenmek, dans etmekti.

Ama...

Yılbaşından bir hafta önce annemi aramıştım, azıcık sohbet edelim, diye. Konuşurken sanki aklı başka yerdeydi; ne söylesem idare ediyor gibiydi. Kendimi tutamadım çıkıştım ona.

"Anne! Sen beni dinlemiyorsun."

"Dinliyorum ama Serracığım..."

"Ne dinlemesi, bal gibi idare ediyorsun."

Şöyle bir durdu sonra derin derin içini çekti. "Aslında haklısın, aklım başka yerde. Hani benim bir kuzinim var ya, İsviçre'de..."

"Neylan mı?"

"Evet! İşte az önce onunla konuştum, aklım ondaydı."

"Sanırım yine bir dolu sorunu vardı. Zaten ne zaman Neylan dense, benim kafamda anında Neylan eşittir sorunlar gibi bir denklem belirir."

Güldü annem. "Çok şanssız bir kadın, neye el atsa kuruyor âdeta. Biliyorsun eşinden de ayrıldı."

"Evet, söylemiştin."

"Şimdiyse, 'Oğlum ülkesini tanısın, kendi kültürünü öğrensin,' diye burada ev açtı."

"Ne diyorsun? İstanbul'da ev mi açtı? İşte bunu bilmiyordum."

"Serracığım öyle bir koşturuyorsun ki, bazı haberleri daha sonra söylerim, diye düşünüyorum. Sonra araya başka şeyler giriyor. Neyse... şimdi de Neylan'ın aklına bu düşmüş."

"Aslında çok güzel bir düşünce..."

"Bence de öyle ama koşulların doğru olması gerek. Bir kere Selim orada doğmuş, orada büyümüş. Tüm arkadaşları orada. Oysa burada ne arkadaşı var, ne de doğru dürüst bir tanıdığı..."

"Kaç yaşında?"

"On iki oldu sanırım."

"Zor yaşlar..."

"Evet," diye beni onayladı annem. "Üstelik Neylan çalışıyor, sık sık seyahat etmek zorunda, ana ofis de İsviçre'de, Cenevre'de..."

"Bu koşullarda, Selim burada yalnız yaşayacak, öyle mi?"

"Az önce koşulların doğru olması gerek, demiştim ya, bunu kastediyordum. Annesi devamlı yanında olsa, Selim için her şey daha kolay olurdu ama işi gereği bu mümkün değil."

"İnanılmaz bir şey. Yani bu çocuk, on iki yaşındaki bu çocuk, evde tek başına mı yaşayacak?"

"Küçüklüğünde Selim'e bakmış olan dadıyı bulmuş, rica etmiş. Şimdi bu kadın Selim'le kalıyor."

"Peki, ne zamandan beri İstanbul'dalar?"

"Bir buçuk ay kadar oldu. Neylan işinden izin aldı, oğlunu eve yerleştirdi, okula yazdırdı."

"Niyet iyi de... durum bir garip."

Daha fazlasını söylemek istemedim, annemin zaten canı sıkkındı. "Garipten de öte," diye söylendi. "Dediğim gibi az önce beni aradı."

"Evet..."

"İşe başlamıştı ama yılbaşı için gelecekti. Yeni yıla oğluyla birlikte gireceklerdi ama çok önemli bir toplantı için rapor hazırlaması gerekiyormuş. Ekip hâlinde çalışıyorlarmış, gelmem mümkün değil oysa oğlum da hasretle beni bekliyordu, ne yapacağım ben şimdi deyip duruyordu. Resmen ağlamaklıydı."

"Ama anne, yılbaşı gecesi de çalışacak hâlleri yok ya, atlar uçağa gelir, oğluyla yeni yıla girer, ertesi gün döner."

"İş ve toplantı bu kez Brezilya'daymış Serracığım."

"Ooo, işte bu çözümsüz."

"Neylan bana, gerçi yanında dadısı olacak, birlikte televizyon falan izlerler ama bir ararsan iyi olur, en azından biri var, diye düşünür, dedi."

"Yazık çocuğa yaa..."

"İşte sen aradığında kafam bununla meşguldü."

"Peki, babası yok mu?"

"Var ama..."

"Evet..."

"Yok! Var ama yok babalardan."

"Mesele anlaşılmıştır," dedim sonra dayanamadım. "Selim'e üzüldüm doğrusu. Ne anne var, ne baba."

"Sorma, bir de alıştığı ortamdan ve arkadaşlarından uzak... Sudan çıkmış balığa dönmüştür zavallım. Şimdi

Cenevre'de olsaydı, arkadaşlarıyla bir program yapar, annesi dönene kadar oyalanırdı."

Sonra sesine neşeli bir tını katmaya çabaladı. "Neyse, neyse... güzel şeylerden konuşalım, anlat bakalım bizim küçük hanım ne alemde."

Bu konuşmadan tam üç gün sonra bu kez annem beni aradı. "Serra sana söyleyeceklerime inanmayacaksın."

"Hayırdır..."

"Bu sabah öbür kuzenim aradı, Ankara'dan."

"Yine hayırdır, diyeceğim."

"Biliyorsun o da birkaç yıl önce eşini kaybetmişti, kanserden."

"Hatırlıyorum; sen çok üzülmüştün."

"Evet, çok tatlı bir kadındı. Öyle de gençti ki... Bir de kızları vardı; kuzenim şimdi küçük kızına hem baba, hem de anne olmaya çalışıyor."

"Anneciğim, sizin aile de... Hani roman yazsan sonsuz acıklı bir şey olurdu kesin."

"Hayat..." diye içini çekti annem. "İşte o aradı ve kızını neşelendirmek için İstanbul'a geleceklerini söyledi."

"Ve tabii sen, acaba ben ne yapabilirim, diye düşünüyorsun."

"Aynen öyle... zaten hemen bize gelin, dedim. Otelde yerimizi ayırttık, henüz tam olarak ne yapacağımızı bilmiyorum ama bir ara mutlaka uğrarız, dedi Orhan.

Ve benim de kafam iyice karıştı. Neylan'ın oğluyla İsviçreli, tek kelime Türkçe konuşamayan yaşlı dadısı ve Orhan'la kızı... Onların kendilerince programları var mı? Yoksa benden mi bir şeyler bekliyorlar. Her şey o kadar belirsiz ki...

Ayrıca, o kadar birbirlerinden kopuk insanlar ki... Evet, akrabayız, kuzenleriz ama hayat hepimizi bir yerlere savurmuş, yakın olamamışız. Neleri severiz, neleri sevmeyiz, bilmiyoruz bile. Aman bana ne deyip omzumu da silkemiyorum, ne de olsa ailemin bireyleri," diye uzun uzun dert yandı annem.

Sonunda işleri oluruna bırakmaya karar verdik.

Ama...

O iki çocuk...

O iki çocuk aklıma takılmıştı bir kere.

Bir tanesi yapyabancı bir ülkede, ne bir arkadaş, ne bir yakın tanıdık...

Yaşlı bir dadıyla, evde bir başına...

Öbür küçük kız anacığını kaybetmiş. Babası tutmuş elinden, İstanbul'a geliyor.

Otelde kalacaklar.

Baş başa...

Aklıma babamla otelde kaldığım zamanlar geldi.

Nasıl da kopkoyu bir hüzündü o.

Gerçi bu kız babasıyla bir arada olduğu için benim yaşadığım türden bir hüzün içinde olmayacak. Onunki çok daha keskin ve derin bir acı.

Bir annenin yokluğu...

Her iki çocuk da ayrı ayrı biçimlerde anne yokluğunu yaşıyorlar.

Ne zor...

Ne acı...

İşte bu düşünceleri kafamda döndürür dururken birden bende...

Ampul yandı!

Dedim ki kendime, oturup acıyacağına, bir şeyler yap.

Bak senin çocuğun ne kadar mutlu. Annesi de var, babası da. Onu seviyor, üstüne titriyorlar. Madem senin çocuğun mutlu, öbür çocukların mutlulukları için bir şeyler yap. En azından yılbaşı gecesi onları mutlu etmeye çalış. Başka zamanlar öyle ya da böyle geçiyor ama herkes özel günlerde, mesela bayramda, mesela yılbaşında bir şeyler yapmak istiyor. Kimse kuru başına kalmak istemiyor.

O zamannnn...

Oturur...

Ve yepyeni bir yılbaşı programı yaparsın...

Dedim kendime.

Ve telefonun başına geçip önce sevgilimi aradım. Akşamı beklemeye sabrım yoktu.

Kafamdaki ampul ışıl ışıl yanıyordu.

Ona yıldırım hızıyla düşüncelerimi anlattım.

Bir kahkaha attı sonra da ne dedi biliyor musun. "Serra, bu karara en çok Selin sevinecek."

Doğru ya...

Yılbaşını evde kutlamaya karar vermiştim. O zaman gecenin sadece bir bölümünde değil, tümünde hep birlikte olacaktık.

Sonra peş peşe arkadaşlarımı aradım. Birlikte olamayacağımıza üzüldüler ama gerekçemi dinleyince bana hak verdiler.

Sonra annemi aradım. "Anacığım," dedim, "yılbaşını bizim evde kutlayalım."

Hemen karşı çıktı. "Aa, olur mu ama... Biz zaten evdeyiz, siz ne diye programınızı değiştiriyorsunuz ki..."

"Ben, seni, anneannemi, Neylan'ın oğlunu ve dadısını, Orhan ağabeyle kızını bizim evde toplayıp şöyle neşeli,

şenlikli bol aile havasında bir yılbaşı kutlaması yapmak istiyorum."

"Serracığım, neler de düşünürsün sen," dedi. Duygulandığı sesinden belli oluyordu. "Bunu, o çocuklar için yapıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim ve anında aptal gözlerim yanmaya başladı.

"Çok anlamlı bir davranış. Ne diyebilirim ki, seninle gurur duydum, canım kızım."

"Abartmayalım, abartmayalım," diyerek ikimizin de hüngür şakırt ağlamasını önlemeye çabaladım.

"O zaman, yemekleri ben yapacağım."

"Tamam anneciğim, iş bölümü yaparız. Anneannem, sen ve ben. Nasıl?"

"Çok güzel!"

Neylan'ın oğluyla, Orhan Abiyi annemin arayıp davetimi iletmesine karar verdik çünkü benim onlarla konuşmuşluğum bile yok.

Gördüğün gibi sevgili sırdaşım, yılbaşı programımız depdeğişik bir şekle dönüşmüştü. Selin hep birlikte evde olacağımızı duyunca çok ama çok sevindi.

Hummalı bir çalışma içine girdim ama keyifliydim, hem de çok...

İki çocuk sevinecekti. Yeni yıl için bir yere davet edilmiş olacaklardı.

En azından hüzünlü hüzünlü evde ya da otelde oturuyor olmayacaklardı.

Dahası...

Kendi kızım da bayılmıştı buna.

Oysa yemeğimizi onunla yedikten sonra çıkacaktık ama tüm gece birlikte olmak gibisi var mıydı...

Annem hindi ve iç pilavı üstlendi, anneannem çocuklara küçük küçük sigara börekleri sardı ve güzel bir sakızlı muhallebi hazırladı. Ben üç çeşit salata yaptım. Üzümlü sebzeli, narlı, mercimekli ve bol beyaz peynirli, cevizli yeşil salata... Ve sadece ama sadece o geceye mahsus olmak üzere bir küçük sepet dolusu abur cubur edindik.

Çikolatalar, cipsler, şekerler...

Ayrıca, Selin'le birlikte konuklarımıza küçük armağanlar da hazırladık.

Sonunda...

Büyük güne ulaştık.

İlk gelenler Selim'le dadısıydı, ellerinde parlak bir kağıda sarılmış, hediye paketi.

Koskoca on iki yaşındaki çocuk için 'dadısı' demek de ne komik oluyor ama...

Neyse... Selim pek şıktı. Lacivert blazer giymiş ve –kırmızılı yeşilli ekose bir kravat takmıştı. Şu İsviçre şıklığına bakar mısınız.

Gel de bizim o yaştaki çocuklara kravat taktır, taktırabilirsen.

Dadının adı Miriam. Beyaz saçları, sade giysisi ve boynundaki bir dizi incisiyle tam bir hanımefendi. Dil bilmediği için bol bol gülümsüyor, konuşulanları anlamasa bile, anlıyormuşçasına başını sallayıp duruyordu. Çok ama gerçekten çok az bir İngilizcesi vardı.

Selim'e, "Dadın çok sempatik," deyince utangaç bir ifade yerleşti yüzüne.

"O, ben çok küçükken, bebekken bakmış bana. Şimdi buraya yerleşince, annem onu buldu ve benimle kalmasını istedi. Oysa kendi başıma kalabilirdim."

Anlaşılan bu durum pek de hoşuna gitmiyordu Selim'in. O yaşta bu gibi durumlar insanı nasıl da utandırır. Eminim okuldaki arkadaşları dadısıyla kaldığını öğrenmesinler diye elinden geleni yapıyordur.

Türkçe'si iyiydi, aksanı vardı. İlk dili Fransızca olduğu için, hem Türkçe'yi, hem İngilizce'yi Fransızlar gibi konuşuyordu.

"Arkadaş edinebildin mi?"

Yüzünü buruşturdu ve başını iki yana salladı.

"Merak etme, yakında olur. Daha buraya geleli ne kadar oldu ki..."

"Evet," diyerek gülümsemeye çalıştı. Cesur olmaya gayret ediyordu.

Derken yine kapı çalındı. Bu kez Orhan Abi ve kızı Rezzan gelmişlerdi.

Annemle sarılıp öpüştüler, anneannemin elini öptü. Kızıysa çekingen, geride duruyordu.

"Rezzan, bak bu Selin, bu da Selim. İsimleri ne kadar da birbirine benziyor, değil mi?"

"Evet." Yanıt fısıltı gibi çıkmıştı ama yüzünde hafif bir tebessüm belirmişti.

Selin, Selim'e yüz vermemişti ama Rezzan'ın yanına gitti ve –hayret ki hayret– elinden tutup onu odasına götürmek istedi. Rezzan dönüp sorarcasına bana baktı.

"Rezzancığım, Selin sana oyuncaklarını göstermek istiyor."

Yüzünde hafif bir gülümseme Selin'le birlikte Selin'in odasına doğru yürüdü.

Korkunç bir ayrımcılık uyguluyordu benim kızım. Selim'in yüzüne bile bakmamış, Rezzan'ınsa elinden tutup odası olan krallığına götürüyordu.

"Ama Selim'e de oyuncaklarını göstermeyecek misin Selinciğim?"

Ve anında cevap, "Hayır!"

Nasıl utandım!

Yerin dibine geçtim...

"Ama olur mu Selinciğim, neden böyle yapıyorsun?"

"Çünkü erkek çocuklar hep oyuncakları kırıyorlar!"

Bütün bu sözler yüksek sesle ve sert bir tavırla söyleniyor.

Ben de illâ kızımı eğiteceğim, doğru davranışı öğreteceğim ya...

"Selim artık abi olmuş, o oyuncak kırmaz. Senin arkadaşlarından bazıları yapıyor bunu. Onlar da akıllandıkça yapmıyorlar, onun için böyle ayrım yapmamalısın."

Ayrım mayrım anlamam, dercesine, durmuş, kızgın kızgın bakıyordu bana. "Emre oyuncağımı kırdı!"

Manzaraya bakar mısınız.

Konuklarımız durmuş bizi izliyorlar ve biz ana-kız...

Ben salonda, o koridorda...

Karşılıklı bağrışıyoruz!

Hiç de yeni yıl ruhuna uygun bir görüntü değil.

"Tamam," diye araya girdi Özgür, "hadi siz odanıza gidin, Selim de zaten bizimle olmayı yeğliyor."

Böylece kızım zafer kazanmış komutan edasıyla Rezzan'ı çekiştirip odasına götürdü.

Ve beni yeni utançlara boğarak...

Çat, diye kapısını kapattı!

Kimse bizi krallığımda rahatsız etmesin!

Dercesine...

"Ah bu çocuklar," falan diyerek vaziyeti idare etmeye çalıştım ama Allah'ı var Selim olgun bir çocuk, sadece

gülümsedi. Tıpkı hoş görülü bir ağabey gibi... Bütün bu bağrış çığrıştan sonra Orhan Abinin uzattığı hediye paketi, diğer süslü paketlerin durduğu kümede yerini aldı.

Annem, Orhan Abi, anneannem eski günlere gitmişler, anılardan söz ediyorlardı.

Orhan Abi kır saçlı, yakışıklı bir adam. Ben onu hayal meyal hatırlıyorum, yıllar öncesinden. Rezzan'ıysa ilk kez görüyorum, Selim'i yine bir-iki kez, o çok küçükken görmüştüm. Onlar konuşuyor, biz dinliyorduk. Selim ara ara konuşulanları Madam Miriam'a tercüme ediyordu.

Orhan Abiye sordum, "Rezzan kaç yaşında?"

"Gelecek ay on iki yaşını dolduracak."

Bu arada içki ve kanapelerin ikramına başlamıştık.

Derken...

Birdenbire...

Selin belirdi.

Ne istiyor acaba, diye düşünürken...

Gitti ve Selim'i elinden tutup ayağa kaldırdı. Selim yüzünde şaşkın bir ifade, bir bize bir Selin'e bakıyordu.

"Hadi odama gidelim." Görülüyordu ki, kraliçemiz lütfedip Selim kulunu da odasına alma büyüklüğünü göstermişti!!!

"Anlaşılan içine sinmedi. Pek de merhametlidir benim torunum." Bu sözleri söyleyen 'tipik bir anneanne'ydi.

Kısa sürede odadan gelen gülüşme sesleri bize kadar ulaştı. Daha sonra sıra, içeri dışarı koşuşmalardaydı. Artık herkes birbiriyle kaynaşmış, sohbet koyulaşmıştı.

Derken –yemek zamanı...

Ve o sofranın görünümü...

Kızarmış hindi, yanında iç pilav, salatalar, börekler, tatlılar...

"Ne güzel bir sofra hazırlamışsın Serra," dedi Orhan Abi. Aynı anda, söyleneni anlamış gibi Madam Miriam sofrayı işaret ederek, çok güzel işareti yapıyordu.

Kırmızı örtümün üstüne beyaz dantel örtümü sermiş, gümüş servis takımları ve şamdanlarımı kullanmıştım. Şamdanları köşelere koyup, etraflarını minik çam dallarıyla çevirmiştim. Herkesin tabağında kırmızı peçeteler ve peçetelerin üstünde küçücük birer armağan paketi sahibini bekliyordu. Bu da gecenin sürpriziydi.

Selin'le birlikte seçtiğimiz armağanlar...

Herkes bir merak paketini açtı.

İlk tepki anneannemden geldi.

"Alemsin Serra, nereden bildin buna ihtiyacım olduğunu."

Annem de anneanneme katıldı. "Benim için de gerekliydi, ama bir türlü gidip alamıyordum."

Çocuklarsa hediyelerini ellerinde evirip çeviriyorlardı. Efendim, kızımla ben, herkese küçük birer ilaç kutusu almaya karar vermiştik. İsabetli bir seçim yapmış olmalıyız ki, herkes hediyesini sevmişti.

Çocuklara seslendim. "Sizler de vitaminlerinizi koyabilirsiniz."

Çünkü büyükler hemen, "Aman ne iyi tansiyon ilacımı koyarım," filan gibi laflar ediyorlardı.

Bu da böyle bir hoşluktu.

O görkemli hindi ve iç pilav büyük sükse yaptı.

İkinci büyük sükse sakızlı muhallebi ve dondurmaydı.

İşte böylece yenildi, içildi, sofra muhabbeti yapıldı. Sofra muhabbeti gibi insanları kaynaştıran ne olabilir ki... İlişkiler tazelenmişti.

Büyükler aile anılarını anlatmıştı, bizler bir şeyler öğrenmiştik, çocuklarsa en azından birbirleriyle tanışmışlardı.

Derken saat on iki oldu!

Önce herkes birbirine sarıldı, öpüşüldü, yeni yıl dilekleri sayıldı, döküldü.

Telefonlar geldi. Telefonlar edildi.

Uzaktakilere ulaşıldı.

Sonra, yıl su gibi aksın, dendi. Haydi, çocuklarla birlikte evin tüm muslukları açılıp kapatıldı, sular akıtıldı.

O yetmedi bu kez kalın ceketler giyilip bahçeye çıkıldı. Bahçede koşarak turlar atıldı. Havaya konfetiler savruldu. Sitenin köpeği bu tantanayı kaçırır mı, koşup geldi. O da çocukların etrafında kuyruğunu sallayarak döndü durdu, ben de oynamak istiyorum, dercesine.

"Tamam çocuklar, haydi artık eve, üşüyeceksiniz."

Üçünün de yanakları al al, saçlarda konfetiler, nefes nefese eve girildi.

Artık diğer paketleri de açma zamanı gelmişti.

Yırtılan kağıtların hışırtısı, yerlere saçılan kurdeleler...

Sonra...

Armağanların incelenmesi; teşekkürler...

Bir süre de böyle gitti. Baktım kimsenin gitmeye niyeti yok.

Ben de, 'kızma birader' oyununu çocukların önüne koydum. Selin o oyunu iyi kötü oynayabiliyor. Yere oturup başladılar oynamaya.

Biz de kaldığımız yerden sohbete devam ettik.

Bir süre sonra gidip bir çay koydum.

Yanına da elmalı kurabiyeler, poğaçalar...

Ve bir ara gözüm saate ilişti.

İnanamadım.

Resmen dörde çeyrek vardı!

Derken –birden eve bir sessizlik çöktü.

Yavaşça Selin'in odasına gittim ki...

Bundan güzel bir tablo olamaz.

Çayları içip, kurabiyeleri, poğaçaları yemişler.

Sonra da...

Uyuyakalmışlar.

Hem de Selin'in başı Selim'in kucağında. Selim oturduğu yerde, duvara dayanmış, öylece uyuyor. Rezzan'sa halının üstüne serilmiş, bir kolunu da Selin'in üstüne atmış. Üçü de mışıl mışıl uyuyor. Hemen içeri gidip haber verdim. Orhan Abi cep telefonuyla, Özgür'se fotoğraf makinesiyle onların bu pozunu çekti. Bu kadar şeker bir görüntü olabilirdi.

Orhan Abi, Rezzan'ı kucağına aldı, vedalaştık, tekrar tekrar teşekkür etti ve gittiler.

Özgür, Selin'i yavaşça Selim'in kucağından alıp, yatağına koydu. Öyle bir dalmıştı ki, hiç uyanmadı. Ama Selim'i uyandırmak zorundaydık. Onları evlerine Özgür götürdü. Gerçi Madam Miriam taksiyle de gidebileceklerini söylediyse de Özgür, onu konuşturmadı bile.

Annem ve anneannemle vedalaşırken annem, "Bu gece üç çocuğu çok mutlu ettin, Serra," dedi.

"Hele de o ikisi... Hele de o ikisi," diye ekledi anneannem.

"İyi vakit geçiriyor gibiydiler."

"Ne gibisi Serra, harika vakit geçirdiler, o kadar ki, saat dörde kadar oturdular. Aferin benim kızıma. Bu yaptığın çok güzel bir şeydi. Onları mutlu ettin," diye yineledi annem.

Evet, gerçekten de onları mutlu etmiştim, öte yandan sevgili sırdaşım, ben de yeni yıla iyi bir şeyler yapmış olmanın mutluluğuyla girmiştim.

Onlara son kez el sallamak için terasa çıktım.

Özgür de arkamdan geldi, bana sarıldı. Sonra çenemden tutup yüzümü yüzüne yaklaştırdı.

Göz gözeydik.

Derinlere dalmış gibiydim.

"Seni çok ama çok seviyorum Serra," diye fısıldadı.

"Ben de seni..."

Sonra tüm duygularını anlatmak istercesine beni öptü.

Değişik bir öpücüktü bu.

İçinde tutku ve aşk vardı.

Ama –sevgi de vardı, şefkat de...

Birbirimizden ayrıldığımızda...

Yine göz gözeydik.

Yine o derinlerdeydim.

Sonra bir kez daha birbirimize sarıldık.

Sevgilimle yeni yılı işte böyle karşıladık.

Yüreğimizde aşk ve sevgiyle...

Dileklerimizde güzelliklerle...

Ve –şükranlarımızla...

19 Şubat, Cumartesi

Bil bakalım neredeyim!

Hayatta bilemezsin.

Guatemala adında uzak mı uzak bir ülkedeyim.

Şaştın değil mi...

Bir de yakın çevremden gelen tepkileri duysaydın.

"Ne? Gua... ne?

"Orası da neresi?"

"Kızım işiniz mi yok Allah'ın unuttuğu yerlerde..."

"O ülke iç savaşta değil miydi? Sence oraya gitmek akıllıca bir davranış mı?"

Ve Murat enişteden bütün bu yorumları özetleyen tek bir cümle...

"Allah akıl fikir versin!"

Aslında bu bir Guatemala-Küba turu...

Bayan Bella bile epeyce tereddüt etti ama ben her zamanki tezimi savundum. "Artık daha değişik yerlere turlar düzenlemek gerek. Daha az ülke ama daha derinlemesine bir gezi olmalı. Sadece tur otobüslerinin içinde şehir turu yapmak, gezginlere yetmiyor artık. İnsanlar o ülkenin sokaklarında yürümek, o ülkenin kokusunu solumak, yemeklerini yiyip müziğini dinlemek istiyorlar," dedim.

Dedim de dedim...

Anlattım da anlattım.

Sonuçta –şekilde görüldüğü gibi buradayız.

Sıra dışı bir gezi olunca iş başa düştü. Ben de buna memnuniyetle, dedim demesine amma... Selin'den ayrılmak öyle kolay olmuyor. Bir dolu plan program yapmak gerek. Begüm ablası var ama babaanneyle anneanne dönüşümlü olarak bizim evde kalacaklar. Geceleriyse baba işten olabildiğince erken gelecek ve geceyi baba kız baş başa geçirecekler. Yine o bizim takvimlerden yapıldı, böylece kızımın her yaprak koparışında, anneye kavuşacağı günün yaklaştığını görmesi sağlandı.

Her şey iyiydi hoştu da sabahın 04:30'unda havalimanında buluşmak pek acıklıydı. Böyle ilkel saatleri hiç sevmiyorum!

İlk durak Madrid; oraya varış üç saat.

Sonraysa tam on bir buçuk saatlik bir uçuş ve Guatemala'nın başkenti Guatemala City'ye varış.

Ve –özet bilgi: Guatemala Orta Amerika'da bir ülke. Halkı Maya'lar olarak anılıyor. Ufarak teferek, esmer, güler yüzlü ve çok sempatik insanlar.

Asırlar önce mutlu mesut yaşarlarken, İspanyollar çıkageliyor ve ülkenin zenginliklerine el koyup, uzun süre onlardan yararlanıyorlar. Bir başka deyişle sömürgecilik yapıyorlar. Ve kaldıkları süre içinde de muhteşem taş binalar, geniş yollar, meydanlar inşa ediyorlar. Bugün hâlâ ayakta olan bu binalara ve şehirciliğe hayran olmamak elde değil. Ve tabii Hıristiyanlığı da yerleştirmeye çalışıyorlar.

Derken gün geliyor Maya'ların canına tak ediyor ve İspanyollara karşı ayaklanıyorlar. Böylece ülkelerini sömürgecilerden kurtarıyorlar.

Ama bu kez de iç çekişmeler başlıyor. Ülkeyi iç savaşa sürüklüyor bu kamplaşmalar ve iki tarafın da hâli kalmayınca barış sağlanıyor ve bugünlere ulaşıyoruz. Gelelim grubumuza... Orta yaşlarda çok şeker bir kadınlar grubu. İşin bence en güzel yanı, elli yıllık okul arkadaşları olmaları.

Düşünsene... Tam elli yıllık arkadaşlar.

Yatılı okuldan...

Ve onca yıl kopmamışlar birbirlerinden.

Şimdi de bu turlara birlikte çıkıyorlarmış.

Bir de eğleniyorlar ki...

Umarım biz de onların yaşına gelince böyle oluruz. Birbirimizden kopmaz ve onlar gibi neşeli oluruz.

Ülke hakkındaki izlenimlere gelince, şöyle anlatayım.

Guatemala deyince ilk aklına gelen ne diye sorulsa, cevabım anında...

Renkler... olur.

O ne renk cümbüşü öyle...

Doğada; çiçeklerde, meyvelerde ve doğayı yansıtırcasına giysilerde, şallarda, örtülerde bir renk patlaması yaşanıyor âdeta.

Kırmızılar, morlar, güçlü maviler, sarılar, turuncular...

Kadınların giyimleri ayrı bir alem.

Cıvıl cıvıl eteklerinin üstüne yine desenli bluzlar, şallar...

Rengârenk...

O şalları öyle bir kullanıyorlar ki, ne kadar akıllıca, demekten kendini alamıyor insan. Biz şal deyince omzumuza alırız, o kadar. Oysa, onların hayatının bir parçası, şal. İçine pazardan aldığı sebze meyveleri koyup file niyetine kullanıyor. Sonra dönüp onu başına dolayıp, fiyakalı bağlıyor, oluyor pek güzel bir başlık.

Üşüyor; başındakini çözüp omzuna atıyor, oluyor bizim bildik şal. Ve sonra içine bebeğini yerleştiriyor. İki ucunu da boynunun arkasında düğümlüyor, oluyor, port-bebe... Ayrıca, böylece hem bebek rahat ediyor, hem de annenin elleri serbest kalıyor.

Var mı böyle bir yaratıcılık.

Dekorasyonda da aynı renk coşkusunu görüyorsun. Bir tek örnek vermek gerekirse, öğlen yemeği yediğimiz restoranı anlatmak istiyorum. Örtüler mor, masadaki çiçekler

de mor. Peçeteler su bardaklarının içine yelpaze biçimi verilerek yerleştirilmiş.

Uçları püsküllü...

Ve –her bir peçete ayrı renkte.

Turkuvaz, çivit mavisi, kırmızı, pembe, sarı...

Ve bütün bu renkler o mor örtünün üstünde. Gözünün önüne getirebiliyor musun?

İşte her köşede böyle görüntüler çıkıyor karşına.

Bir de her taraf saksılar dolusu çiçek. Çoğunlukla da bizim babadan görme sardunyalar, küpe çiçekleri...

Duvarlarda, merdivenlerde, balkonlarda saksılar dolusu çiçek...

Rengârenk...

Ülkenin dünyaca ünlü simgesiyse –Maya Tapınakları...

Asırlardır dev ağaçların arasında saklı kalarak bugünlere gelebilmiş mimari harikalar. İnsanlar dünyanın dört bir yanından bu tapınakları görmek için geliyorlar.

En önemli Maya tapınağının bulunduğu Tikal kentinde, tapınak binalarının ulu ağaçların arasından merdiven merdiven gökyüzüne yükseldiğini görmek müthiş bir deneyim. Kimi gezgin merdivenleri tırmanıyor, kimisi hayran hayran seyretmekle yetiniyor.

Din anlayışı da ilginç burada. Örneğin, gittiğimiz bir katedral, tamamen bildik simgelerle yani haçlar, görkemli Meryem Ana ve Hazreti İsa heykelleriyle bezeliydi. Öte yandan, hemen başka bir köşesi kordonla çevrilmiş. Oradaysa, mumlar, çiçekler ve Maya figürleri vardı. Yani, Hıristiyanlıkla Maya inancı iç içeydi. İlginç, değil mi?

Sonra bizi, çok önemli ve popüler bir tanrılarıyla tanıştıracaklarını söyleyerek küçük bir eve götürdüler. Evde

tahtadan bir heykel vardı. Adı, Maximon, daha doğrusu Tanrı Maximon. En çok sevilen Tanrıymış o. Onu bir güzel giydirmişler; başında şapkası, boynunda atkısı ve sıkı dur –ağzında purosu... Durup durup ağzından aşağı içki döküyorlar ve puroyu yakıp ağzına yerleştiriyorlar. Anlatıldığına göre, Maximon gençliğinde çok dindarmış. Sonra ne olmuşsa kendini eğlenceye kaptırmış, içki ve sigara içer olmuş. O nedenle şimdi içkisiz, sigarasız bırakmıyorlarmış!!!

Eve, Maximon'un yanına gelenler, dilek tutuyor, dua ediyor ve para bırakıyorlar. O paralar da ev halkına kalıyor. Sonra Tanrı Maximon alınıp bir başka ihtiyaç sahibinin evine götürülüyor, dua etmek isteyenleri orada kabul ediyor. Böylece bir tür yardımlaşma gerçekleştirilmiş oluyor.

Atitlan Gölü ve Antigua Kenti, turdaki herkesi güzellikleriyle etkileyen iki yer oldu. Volkanik bir patlama sonucunda oluşmuş olan ve üç volkanik dağla çevrili Atitlan Gölü, dünyanın en güzel gölleri arasında sayılıyor. Gerçekten muhteşem.

Antigua ise koruma altına alınmış çok özel bir kent. Sokakları parke taşıyla kaplı, evler çoğunlukla tek katlı ve pastel renklere boyanmış.

Uçuk sarı, toz pembe, açık mavi...

Zevkli bir millet oldukları kesin.

Bizim grup bol bol fotoğraf çekti.

Tabii ben de...

Ama ben daha çok portre çekmeyi seviyorum. Meselâ, bir sabah gidip oranın en popüler parkına yerleştim ve parktan geçenlerin, parkta oturanların fotoğraflarını çektim bir güzel.

Okullu âşıklar...

Kafa kafaya vermiş, leziz bir dedikoduya dalmış iki kadın...

Bankta uyuklayan adam...

Ayakkabılarını boyatan, saçları jöleli genç, gibi...

Parktan dönerken sulu boya sokak resimleri yapan bir ressama rastladım ve hemen iki tane aldım. Biri Antigua sokakları, diğeri Atitlan Gölü'nü gösteriyor.

Yurda döner dönmez çerçevelenip, evimin baş köşesine yerleşecekler.

Turdaki hanımlara gelince, hem iyi gezdiler, hem de Allah'ı var, alışverişte bizim kızları bastırdılar. Memlekette ne masa örtüsü bıraktılar ne yatak örtüsü... Üçer beşer alıyorlardı üstelik.

"Bu kızıma, bu geline, bu torunuma," diyerek.

Vee –gece olunca hepsi bir kokoşlanıyor, bir güzelleniyorlardı ki, bu kadar olur.

Önce barda bir içki alınıyor, günün muhasebesi yapılıyordu.

"Sen ne aldın, göster bakayım."

"Kaça aldın?"

"Bak ben bu üstümdekini çok ucuza aldım."

"Yarın beni de oraya götürsene..." cümleleri havada uçuşuyordu.

Sonra yemeğe geçiliyor. Yemekte nasıl eğleniyorlar, nasıl peş peşe kahkahalar atıyorlardı, görülecek şey. Diğer masalardan, yüzlerde bir tebessüm, dönüp dönüp bizimkilere bakıyorlardı. Oysa bizimkiler ilgi odağı olduklarının farkında bile değillerdi.

"Haydi Ertem, anlatsana senin şu fıkrayı."

"Daha kaç kez anlatacağım ama İffet."

"Hadi, hadi, n'olursun."

"Hem Sezen'le Rengin o fıkrayı bilmiyorlarmış," diyor Sevgi Hanım.

"Ceyda'yla Hatice de bilmiyorlar," diye ekliyor çok muzip bir tip olan Mine Hanım.

Sonunda Ertem Hanım fıkrayı gerçekten de çok güzel anlatıyor ve tabii kahkahalar, kahkahalar...

Dedim ya, harika kadınlar hepsi...

25 Şubat, Cuma

Ve geldik Küba'ya...

Romantik Küba'ya...

Biliyor musun çok ilginç ama kentlerin gerçekten bir ruhu var.

Bunu oraya adımını atar atmaz duyumsuyorsun. Havada gizemli bir şeyler uçuşuyor sanki.

Küba da böyle yerlerden biri işte.

Kadınları... yürüyüşleri.

Erkekleri... bakışları.

Müzik... Her yerde o muhteşem Küba müziği.

Fakirlik var ama estetik de var.

Başkanları Castro'ya gelince, onca yıla karşın hâlâ büyük hayranlık ve sevgiyle söz ediyorlar. Çünkü adam namuslu, dürüst.

Ve Che...

Her yerde Che posterleri, Che kitapları, Commandante Che Guevara takvimleri, kartpostalları...

Gerçekten yakışıklı...

İdealist...

Hep ezilenler için mücadele etmiş.

Ülke ayrımı yapmamış, tüm Güney Amerika halkları için savaşmış.

Aslen Arjantinli ama Küba devrimine katkısı büyük olmuş, onlar da bunu hiç unutmamışlar. Ve davası uğruna Bolivya dağlarında genç yaşında öldürülmüş.

Küba'nın başkenti Havana'ya gecenin bir vakti ulaştık. Tüm muameleler yapılırken –pat!– ışıklar gitmez mi... Koskoca havaalanı karanlıklara büründü.

Bizler jeneratörün devreye girmesini beklerken, yerli rehberimiz bunun olağan bir durum olduğunu, elektriklerin sık sık kesildiğini, sabırlı olup beklememiz gerektiğini söyledi. Meğer sadece havaalanı, hastaneler ve birkaç otelde varmış jeneratör, geri kalan yerlerde elektriklerin gelmesini beklemek zorundalarmış. Nitekim sokaklar pek bir karanlıktı.

Bu arada Ertem Hanım gümrükte sorun yaşıyormuş, haber verdiler, hemen yanına gittim. "Anlamıyorum," dedi öfkeli öfkeli. "Onu sordu bunu sordu sonra şurada kenarda bekle, dedi. Herkes gitti, ben hâlâ bekliyorum."

Gümrük memuresi pek sert bakışlı bir hanımdı. Hemen bizim rehberi bulup durumu anlattım. Rehberimiz gayet rahat, "Merak etmeyin mutlaka bilgisayarda bir arıza olmuştur, ya da isim yanlış yazılmıştır, düzelene kadar bekleyeceğiz. Sorun değil, nasıl olsa çözülecek. Kusura bakmayın, bizler bu turizm işinde acemiyiz," diyerek durumu içtenlikle açıkladı.

Onun o rahat hâli gerilmiş sinirlere iyi geldi ve herkes sabırla, kibar kibar beklemeye başladı.

Her ülkenin koşulları başka.

Saygı duymak gerek.

Benim beklentilerim şöyle ya da böyle diyerek yola çıkılmaz ki.

Değil mi efendim...

Sonuçta Ertem Hanım azat edildi de, biz de otobüsümüze binip, otelimize doğru karanlık sokaklara daldık. Yollarda bekleyen insan grupları gördük, rehberimize sordum.

"Bizde tüm araçlar devletindir, özel mülk yoktur. O nedenle, yoldan geçen otobüs veya araba yolda bekleyen birini görünce durup almak zorundadır."

Bu da böyle bir bilgi...

Ertesi gün yağmur yağıyordu ama bizler elimize tutuşturulan lacivert şemsiyelerle Havana turumuzu yaptık neyse ki. Yine İspanyollardan kalma görkemli binalar, yollar, meydanlar gördük. Laf aramızda, sömürgecilikte İspanyollar İngilizlerden aşağı kalmamışlar hani... Baksana, Brezilya hariç tüm Güney Amerika ülkeleri İspanyolca konuşuyor.

Havana sokaklarında dikkatimi çeken bir başka görüntü, 1950 yıllarının arabaları... Hâlâ o arabaları kullanıyorlar çünkü yurt dışından otomobil getirmek yasak ve kendilerinin de böyle bir sanayisi yok.

Eski bir filmi izler gibi oluyor insan.

Parke taşları ve ellili yılların arabaları.

Ve bu ülkede de yine renkler öne çıkıyor. Ara sokaklarda bile, duvarlar acı sarıya, kapı pencereler çivit mavisine boyanmış, mesela.

İnsanlarıysa tek kelimeyle –harika!

Güler yüzlü, şakacı, dans eder gibi yürüyen kişiler onlar.

Ve her yerde müzik...

Sokakta yürüyorsun mesela, derken bir müzik sesi seni yakalayıveriyor, fıkır fıkır bir Latin müziği... Elinde olmadan nereden geliyor bu müzik diye, tıpkı *Fareli Köyün Kavalcısı*'nı izlercesine, sesin geldiği yere yöneliyorsun.

Bir tahta kapı...

Aralık...

İtip içeri adımını atıyorsun.

Bir arka bahçedesin.

Ve o arka bahçede tahta iskemlelere oturmuş dört adam...

Müzik yapıyorlar.

Seni görünce, hâlden anlarmışçasına gülümsüyorlar. "Kim dayanabilir ki bu salsaya," dercesine.

Senden önce gelenler olmuş, onlar çoktan sabahın on biri demeden o müziğe kaptırmış oracıkta dans ediyorlar. Vee –sen de çekingenliği bir kenara bırakıp, kendini o müziğin ritmine bırakıyorsun.

İşte Küba böyle bir şey.

Havana'yı gezerken rehberimiz Tamara bize hoş bir sürpriz hazırlamış. Deniz kenarındaki o ünlü bulvara gelince, otobüsü durdurdu ve, "Burada bizim için çok önemli olan kişinin büstünü görmenizi istiyorum," dedi.

Merakla otobüsten indik, bana bile söylememişti.

Büst, uzaktan tanıdık gibi geldi.

Yaklaştık.

O da ne?

Aman Tanrım!

Atamız, bu Atamızın büstüydü!

Şu işe bak.

Havana'nın, o en ünlü bulvarında, Atamızın büstü duruyordu, altında da adı yazılıydı. Meğer, devrimci kişiliğiyle tanınıyormuş Küba'da.

Hepimiz nasıl da duygulandık. Sıraya girip büstün yanında fotoğraf çektirdik.

Bunu düşünen, gerçekleştiren kişilere selam olsun! Yüreğimin ta derinlerinden teşekkürler yolladım onlara... Eminim turdakiler de benimle aynı duygular içindeydiler.

Akşam grup yine bir güzel kokoşlandı. Ve 'Hotel National de Cuba'ya gidildi. Yemek yendi, aralarda da dans gösterileri izlendi. Tangolar, salsalar, mambolar, sambalar...

Ve yine ilginç bir not...

Böyle yerlerde bir takım adamlar ve kadınlar bir kenarda oturuyor, daha sonra havayı ısıtmak amacıyla gidip müşterileri dansa kaldırıyorlar.

Çok kibar ve dikkatliler.

Öyle yavşamak yok. Sadece dans.

Böylece turistler gece boyu yerlerinde saksı gibi oturacaklarına eğlenceye katılıyor, herkes de dans etmiş oluyor. Nitekim bizim gruptan ilk dansa kaldırılan Sevgi Hanım oldu. Meğer bayılırmış dans etmeye, bütün gece yerinde oturmadı desem yalan olmaz.

Ne iyi fikir, değil mi?

Bu arada ünlü Amerikalı yazar Ernest Hemingway'in tam otuz yıl Küba'da yaşadığını biliyor muydun? Doğrusu ben bilmiyordum.

Neyse, bu bilgiyi turdaki hanımlara iletir iletmez, anında toparlanıldı ve otobüse doluşup Hemingway'in evine gidildi. Bir müze değil, yaşayan bir ev vardı karşımızda.

Kitapları, yemek masası, yatak odaları, teleskopu... hepsi, hepsi sanki o evde Hemingway yaşıyor gibi düzenlenmişti. Ayrıca Küba'daki ilk yüzme havuzunu da Hemingway yaptırmış. Ve bahçesindeki bu havuzun kenarında pek çok ünlüyü ağırlamış, en başta da Hollywood'un ünlü aktör ve aktrislerini...

Gezginlerimiz, bu küçük geziden pek memnun kaldılar ve yol boyu Hemingway hakkında konuştular durdular. Odalarımıza çekilmiştik ki, beni İffet Hanım aradı, "Sen bugün bize bir sürpriz yaptın, Hemingway'in evine götürdün, bizim de sana bir sürprizimiz var," dedi. "Saat altıda otelin lobisinde buluşalım."

Bak sen bizim *Altın Kızlar*'a, dedim içimden.

Ve tam saat altıda lobideydim.

Ertem Hanım, İffet Hanım ve Mine Hanım beni bekliyorlardı.

"Meraktan ölmek üzereyim."

"Biz," dediler gülüşerek, "serbest zamanımızda dolaşırken harika bir yer keşfettik."

"Yaa..."

"Evvet," dedi İffet Hanım 'Evet'inin altını çizerek ve başladı anlatmaya. "Sokakta yürürken kıvrak bir müzik bizi olduğumuz yerde durdurdu. Nereden geliyor diye şöyle bir bakındık. Ve ses bizi cafe-bar diyebileceğim bir yere yönlendirdi."

"Adı, 'Floridita'..." diye lafa girdi Ertem Hanım.

Ve Mine Hanım da bu sözleri şöyle tamamladı, "Hemingway'in hep geldiği ve kokteyl tariflerini verdiği yermiş."

"Ne diyorsunuz..."

"Yaa... sen bizi ne zannettin, bak neler bulup çıkarırız biz."

"Müthişsiniz."

Böylece hep birlikte 'La Floridita'ya gittik. Ufacık, sempatik bir bar. Kahve de var, içki de... Ve, barın en uç noktasında yüksek taburelerden birine oturup, dirseğini tezgâha dayamış bir Hemingway heykeli...

Öyle canlı, öyle doğal ki sanki kendisi gelip oturmuş oraya. Ertem Hanım hemen gidip heykelin yanında durdu. "Önce bir fotoğrafımı çekin sonra otururum."

"Kolunu omzuna at da şöyle samimi bir poz olsun," dedi İffet Hanım.

Bu 'samimi' pozdan sonra bir masa bulup yerleştik.

Nasıl keyifli bir yer...

Kalabalık mı kalabalık...

Daha çok gençler var, ben yaştakiler yani...

Çoğu da turist.

Bu arada canlı müzik yapıyorlar ve ikili üçlü gruplar geliyor, şarkı söylüyor, dans ediyor; sonra bir başkası geliyor o da söylüyor, gidiyor. Meğer bu genç müzisyenler para filan almadan böyle yerlerde müzik yaparlarmış. Müzik ve eğlence aşkına...

Hepsi canlı, hepsi fıkır fıkır...

Etrafıma bakındım, İtalyan delikanlıların oluşturduğu grup bağrışa gülüşe konuşuyor, fotoğraf çekenlere el sallıyorlardı. Bara demir atmış güzel sarışın kızlar vardı. Barmenin dibinden ayrılmıyor, saçlarını savurarak onun ilgisini çekmeye çalışıyorlardı.

Barmen de barmen hani...

Antonio Banderas havalarında...

Pek çok turist kız gidip onunla fotoğraf çektiriyordu.

"Keşke Sezen'le Rengin de burada olsalardı, "dedi İffet Hanım.

"Onları da yarın getiririz."

"Hatice'yle Ceyda'ya da haber verelim," diyor Mine Hanım. "İkisinin de hoşuna gider burası."

Bu arada Hatice Hanım da iyi dansçılardan, gören kırk yıllık Kübalı zanneder.

Ceyda Hanım'sa grubun güzeli...

Sadece 'La Floridita'larda eğlendik zannedilmesin efendim. Devrim Müzesi de gezildi, Rom fabrikası da... daha sonraki günlerde Santa Clara'ya gidildi, Che Guevera'nın Anıt Mezarı ziyaret edildi ve Trinidad'a ulaşıldı.

Trinidad'da da şehir gezildi, tütün, kahve ve rom evleri (malum Küba'nın tütünü dolayısıyla purosu, kahvesi ve içki olarak da şekerkamışından üretilen rom'u meşhur) ziyaret edilip, yol üstünde de Cienfuegos'a uğranıp Havana'ya geri dönüldü.

Son gecemiz Havana'daki otelde geçti. Gitar çalan ikili, masaları dolaşıyor, eski güzel şarkıları söylüyorlardı. Bizim gruba yaklaşınca, durdular ve bir tanesinin İngilizce, "Bu kadar güzel hanım, bir arada. Yoksa otelde bir güzellik yarışması var da bizim haberimiz mi yok," demesiyle bizim masadan kahkahalar patladı, "Vaaay..." sesleri yükseldi.

Ve bilmem söylememe gerek var mı, şarkılarını bitirip, selamladıklarında, gecenin en yüksek bahşişini bizim gruptan aldılar!

Gezi başarılı olmuştu, şükürler olsun!

Güle oynaya gidip, hiçbir arıza çıkmadan, güle oynaya dönüyoruz.

Rengin Hanım'la Sezen Hanım beni kutladılar, organizasyondan memnun olduklarını ve bundan sonraki gezilerini de bizim acenteyle yapmak istediklerini söylediler.

Nasıl mutlu oldum!

Utanmasam boyunlarına atlayacaktım.

Bu satırları uçakta yazıyorum.

Yorgun ama mutluyum.

Başarılı bir tur.

Daha önce görmediğim ilginç ülkeler...

Biliyor musun, her geziden sonra kendimi daha bir doymuş, daha bir zenginleşmiş hissediyorum. Üzerinde yaşadığımız şu gezegeni olabildiğince görmek, insanlarını tanımak, yaşantılarını paylaşmak... Bunu yapabildiğim zamanlar sanki hayatımı lâyığıyla yaşıyormuşum duygusu içinde oluyorum.

Ve bu da beni sevindiriyor!

Elbette mutlu ediyor ama daha çok sevindiriyor.

'Yaşasın! Hayatımı dibine kadar yaşıyorum şu anda,' dedirtiyor bana...

6 Mart, Pazar

Dilek aradı, "Kızım nedir bu... Yüzünü gören cennetlik," diye çıkıştı ve benim bir şey söylememe fırsat bırakmadan, "Zaten Sıla çekip Amerika'ya gitmiş, zaten Toprak Ürdün'ü mesken tutmuş, oraya gidip gidip geliyor," diye makineli tüfek gibi söylenmesini sürdürdü.

Bilmem yazdım mı, bizim Toprak Ürdün'e gidip, oradaki sivil toplum üyelerine kendi deneyimlerini anlatıyor.

Eminim çok da yararlı oluyordur. Gerçi Melis, sanki buradakiler bitti de, şimdi oralara el attı, diye dalgasını geçiyor ama aslında hepimiz onunla gurur duyuyoruz. Sonuçta Dilek ve Esin'le buluşmak için sözleştik. Melis'in Haldun'la bir işi varmış, gelebilirse gelecekmiş.

Dilek'in yüzü asıktı. "Size hiç de hoşunuza gitmeyecek bir haberim var."

"Aman, kötü haber duymak istemiyorum. Yine içimiz kararacak."

"Valla haklısın ama söylemek zorundayım," dedi ve ekledi, "hem de hemen... Melis gelmeden..."

"Haydaaa..."

"Sen neler söylüyorsun öyle..."

İlk şaşkınlığı üstümden attıktan sonra sordum, "Neden Melis gelmeden önce dedin?"

"Çünkü o buradayken rahat konuşamayacağım da ondan. Çünkü konu Melis'le ilgili de ondan..."

Esin ürkek ürkek bakıyordu. "Bizi korkutuyorsun."

"Şimdi, şu Haldun var ya..."

"Evet."

"O pek havalı, pek centilmen, pek şık, pek başarılı bey..."

Konuya giriş biçimini hiç beğenmemiştim, hiç.

"Eeee..."

"Meğer o daha önce tam üç kez evlenmiş, belki de dört kez..."

"Ne?"

"Sen ne söylüyorsun kızım?"

"Yaa... Bunlar taze bilgiler. Bana onu tanıyan biri söyledi. Ya üç ya dört kez evlendi o adam, arkadaşınız ayağını denk alsın, dedi."

"İnanmıyorum!"

"İnansan iyi olur, canım."

"İyi de durum buysa, Melis'in haberi olmaz olur mu..."

"Belki de haberi yok," dedi Dilek, "adama öyle hayran ki... öyle bir havaya girmiş ki.... Üstelik neredeyse babası yaşında o adam."

"Sen de abartsaydın bari..."

"Yalan mı... Kesin bir elli yaşında vardır, eh bizimki de otuzlarında. Yap bakalım hesabını..."

"Kırk yaşlarında filan diyorlardı."

"Anlat külahıma Esin."

"E, n'olucak şimdi?"

"Şimdi Serracığım önce şu bizim çok bilmiş arkadaşımızın bütün bunlardan haberi var mı, yok mu onu öğreneceğiz."

"Ya varsa?"

"O zaman da aklını başına devşirmesini söyleyeceğiz eğer beş numaralı gelin olmak istemiyorsa..."

"Hay Allah," dedi Esin, "oysa nasıl da mutlu."

"Canım, belki de adam şanssızdı, belki gerçek sevgiyi Melis'te buldu. Olamaz mı?"

Dilek gözünü dikmiş bana bakıyordu. Baktı, baktı sonra, "Şimdi sen şu söylediklerine gerçekten ama gerçekten inanıyor musun?"

Ne diyebilirdim ki...

"İnanmak istiyorum."

"Bense inanmak istemiyorum, kardeşim. Hem o adam fazla kibar."

Esin'le kahkahalara boğulduk. "Kibarlığın fazlası oluyor muymuş?"

"Tabii... Piyesler bile yazıldı bu konuda. Meselâ, *Kibarlık Budalası*, ama bu adam kibarlık budalası değil. O sahte kibar, bir başka deyişle, tehlikeli."

"Alemsin Dilek, oturup roman yazdın şuracıkta."

"Ne kötülüğünü gördün Haldun'un..."

"Fazla kibar, diyorum. Böyle sahteliklerden hiç hoşlanmam. Al mesela, ne o öyle biri içeri girince ayaklara fırlamalar..."

"Kadına saygısından..."

Dilek bu sözlerimizi hiç duymamış gibi devam etti. "Kapılar açmalar..."

"Yine kadına saygısından..."

"Ya o el öpmelere ne demeli? Kaldı mı bu devirde Fransız beyzadeleri gibi iki büklüm eğilerek el öpmeler..."

"Adam unutulmuş nezaket kurallarını uyguluyor, sana yaranamıyor."

"Arkadaşlar, siz benimle eğleniyorsunuz ama ben çok ciddiyim. Hiç ama hiç samimi bulmuyorum o adamı."

Evet, belki de Dilek haklıydı ama tepkisi öylesine şiddetli, dolayısıyla öyle komikti ki, gülmekten kendimizi alamıyorduk.

Güldük, güldük.

Sonunda biraz sakinleşir gibi olduğumuzda bu kez Esin, "Serra, ne olur kızma ama bende de sevimsiz bir haber var," demez mi!

Bizde de sinirler boşanmış ya bir kere, haydi yine bir gülmedir aldı.

Gül Allah gül...

Sonunda gözlerimi silip, "Hey Yarabbi," dedim, "nedir bu, ne oluyor bize böyle?"

"N'apalım kızım, her zaman ortalık güllük gülistanlık olmuyor. Demek ki bugün de öyle günlerden."

"Tamam, özür dilerim arkadaşlar, evet Esinciğim seni dinliyoruz."

Esin gülümsedi, "Benim sorunum ne olabilir ki?"

Dilek elini kaldırdı sınıftaymışçasına, "Sizin sorununuz olsa olsa Ceren olur hocam."

"Aferin, doğru cevap," diyerek oyunumuzu sürdürdü Esin.

"Yine ne oldu?"

"Dün Berrak aradı Selçuk'u..."

"Bu adamın da kaderi..." diye içini çekti Dilek.

"İyi ama, Selçuk o çocukların babası. Kadın onu aramayacak da kimi arayacak?"

Esin devam etti. "Ceren'e söz geçiremiyormuş ve çok endişeliymiş. Bunun üzerine bizim evde buluşup konuşmaya karar verildi. Berrak daha önce de bu kilo sorunundan söz etmişti ama şimdi iş obezite boyutlarına varmak üzereymiş."

"Ne diyorsun Esin?"

"Sorma Serra... Bunun üzerine kilo vermesini özendirmek için onu iyi bir spor salonuna yazdırmış. Ayrıca bir de beslenme uzmanına götürmüş. Beslenme uzmanı tüm testleri yaptıktan sonra Ceren'in eline ayrıntılı bir liste vermiş. Neleri, ne kadar, ne zaman yiyeceğine dair tüm bilgiler varmış bu listede. Ceren'in yapması gereken, orada yazılı olanları aynen uygulamakmış. Ama bir ay geçmiş, iki ay geçmiş hiçbir değişiklik yok. Tam tersine Ceren kilo almaya devam ediyormuş.

"Berrak, Ceren'e ne yediğini, ne yaptığını soruyormuş, Ceren, 'Sadece listedekileri yiyorum, spora da gidiyorum,'

diyormuş. 'Tabii ki her dakika başında değildim, o okula gidiyordu, ben de işime... Akşam olunca spora gittin mi diye soruyorum, gittim diyor. Benimle sofraya oturduğunda da yemesi gerekenleri yiyor.

"'Ama değişen bir şey yok.

"'Tam tersine...

"'Kilolar artıyor.

"'Öte yandan, bütün bu spor salonu ve beslenme uzmanına da epeyce bir para ödeniyor. Gidip şu diyetisyenle bir konuşayım, dedim geçen gün,' diye anlatmayı sürdürdü Berrak. 'Kalktım gittim. Beslenme uzmanı beni görünce, iyi oldu geldiğiniz, ben de kaç zamandır Ceren gelmiyor, acaba rahatsız mı, diye merak ediyordum, demez mi...

"'Ceren randevularına gelmedi mi, diye sordum hayretler içinde.

"'Hayır, dedi ve ekledi. Aslını isterseniz sizinle görüştükten sonra sadece bir kez geldi, oysa on günde bir uğramasını söylemiştim. Ona yardımcı olmak ve moral destek vermek açısından...'

"Sustu Berrak. Selçuk da ben de öylece onu dinliyorduk. Düşünsenize çocuklar, ne kadar zor durumdu hepimiz için.

"Sonra yine devam etti Berrak. 'Hale bak,' dedi, 'altı kez gitmesi gerekirken sadece bir kez gitmiş, bir tek kez. Bunun üzerine, yola çıkmışken, bir de spor salonuna uğrayayım, dedim.

"'Ne deseler beğenirsiniz.

"'Ceren Hanım gelmiyor!

"'Düşünün ki ben iki aydır Ceren spora gidiyor, biliyorum. Bana, okuldan çıkınca spora gittiğini söylüyordu.

Hatta bazen eve geç vakit geliyordu, neredeydin, deyince, okuldan geç çıktık, sporu aksatmayayım diye salona gittim, iki saat sıkı çalıştım, diyordu. O böyle söyleyince de, benim için akan sular duruyordu.

"'Seviniyordum.

"'Kızım spor yapıyor, gayret ediyor, diye seviniyordum.

"'Ona güveniyordum.

"'Aklıma bile gelmiyordu onu kontrol etmek.

"'İşin bir de parasal boyutu var. Hem beslenme uzmanına, hem spor salonuna ödenecek paraları ona vermiştim.

"'Gitmediğine göre o paraları ne yaptı?

"'Bu da zihnimi kurcalayan başka bir soru,' dedi, sonra öksürmeye başladı.

"Hemen gidip bir bardak su getirdim.

"'Sağ ol Esin,' derken bana öyle bir bakışı vardı ki..."

"Nasıl yani?"

"Sanki teşekkür eder gibi bakıyordu."

"Tabii kızım, kaç kişi senin gibi yüce gönüllü davranır ki!"

"Suyunu içtikten sonra devam etti. 'Nasıl şoktaydım, anlatamam,' diyordu. 'Tamam, Ceren hiçbir zaman kolay bir çocuk olmadı.

"'Olmadı ama... böylesi davranışları hiç beklemiyordum ondan.

"'O gece eve nasıl döndüm, nasıl bir şey söylememek için kendimi tuttum bilmiyorum,' dedi.

"Selçuk'un yüzü taş kesilmişti sanki. Duygudan yoksun bir maske vardı o çok iyi tanıdığım, bildiğim yüzde.

"Bense, ne diyeceğimi bilemez hâlde Berrak'ı dinliyordum. Ama inanır mısınız, öylesine bir acı içindeydi ki, ona sarılıp teselli etmek geliyordu içimden.

"Bir anneydi o.

"Kızı çıkmaz sokaklara koşan bir anne.

"Ve devam etti. 'O gece sabaha kadar düşündüm. Zihnimi en çok kurcalayansa, spordaydım, beslenme uzmanınlaydım, dediği zamanlarda nerede, kiminleydi ve ne yapıyordu. İnanın öğrenmeye korkuyordum.

"'Ama ertesi gün onu gizlice izledim.

"'Okulun önüne gidip bir kenara çekildim, biraz sonra arkadaşlarıyla çıktı, kapının önünde biraz konuştular, sonra vedalaştılar. Ve Ceren yürümeye başladı.

"'Ben de karşı kaldırımda, peşinden.

"'Derken deniz kenarında salaş bir yerin önünde durdu. Tabii ben de...

"'Şöyle bir dönüp etrafına baktı ve –içeri girdi. Çay bahçesi gibi bir yerdi. Kapalı yeri de vardı, nitekim Ceren o kapalı yere girmişti. Caddeyi geçip olabildiğince yaklaştım. Ceren içeri girince masalardan birinde bir erkek ayağa kalktı.

"'Şişman bir erkek.

"'Ceren adama sarıldı.

"'Sonra oturdular.

"'Kalbim nasıl çarpıyordu anlatamam.

"'Biraz daha durdum ama baktım dikkat çekeceğim, çaresiz, eve döndüm.

"'Bir genç kızın flörtü olması kadar doğal bir şey olamaz, buna karşı değilim.

"'Ama...

"'Nasıl anlatsam...

"'Bu yalanlar...

"'O karanlık, salaş, izbe gibi yer...

"'Hem kim o şişman adam? Çok kötü oldum, çok,' dedi Berrak. Yüzü bembeyazdı.

"'Anlaşılan Ceren'le bir konuşmam gerekecek,' dedi Selçuk buz gibi bir sesle.

"Elimde olmadan atıldım. 'Bence, tabii yine siz bilirsiniz ama iyice düşünmeden, nasıl bir yaklaşım sergileyeceğinize karar vermeden üstüne gitmeyin. Önce de benzer şeyler yaşadık, Ceren'in üstüne varınca daha kötü oluyor.'

"'Haklısın,' diye içini çekti Berrak. 'Öte yandan, böyle oturup onun kendini mahvetmesini izleyemeyiz. Bir şeyler yapmak gerek.

"'Hem, neden?

"'Neden,' diye yumruğuyla vurdu masaya.

"'Evet, boşandık!

"'Ama çirkin bir boşanma olmadı, öyle değil mi Selçuk?'

"Selçuk başını sallayarak onayladı Berrak'ı.

"'İkimiz de iki uygar insan gibi ayrıldık, çocukları elimizden geldiğince üzmemeye çalıştık. Selçuk yıllar sonra evlendi, bense evlenmedim. Güzel bir okula gidiyor; çok uyumlu, şeker gibi bir kardeşi var.

"'Peki, öyleyse neden?

"'Hem sonra bir dolu boşanmış aile çocuğu var. Hiçbirinin böyle sorunları yok; okula gidiyor, arkadaşlarıyla eğleniyor, hayatlarını devam ettiriyorlar.

"'Bu...' dedi, 'bu sanki beni üzmek için özellikle kendine zarar veriyor.'

"Bir hıçkırık takıldı boğazına.

"Dayanamadım, kalkıp sarıldım ona, 'Lütfen böyle düşünme, Ceren bunları kasıtlı yapmıyor, sırf sizi üzmek için de yapmıyor,' dedim.

"'E, niye yapıyor öyleyse Esin?' diye feryat etti.

"'O, aşırı duygusal bir çocuk. Her konuda tepkisi şiddetli oluyor. Kim bilir şu aralar ruhunda ne fırtınalar kopuyor da böyle davranıyor.'"

"Valla, peygamber gibi kadınsın Esin."

Bu lafa güldü Esin, "Dilekçiğim, bana ne deyip kenara çekilemem ki... Onlar Selçuk'un çocukları, dolayısıyla benim de çocuklarım sayılır. Berrak da anneleri... İstesem de istemesem de biz bir aileyiz artık. Öyle olunca da elden geleni yapmak gerek."

"Peki, sonuçta ne oldu, yani neye karar verildi?"

"Düşünecekler! Hem Berrak, hem Selçuk. Ve sonra ona göre hareket edecekler. Aslını istersen, ikisi de şu anda ne yapacaklarını bilemez hâldeler. Hâlâ şoktalar."

Tahtaya vurdu Dilek, "Serra düşünsene, bizim de kızlarımız var. Kızlarımız böyle davranışlar içinde olsalardı ne biçim mahvolurduk."

"Allah korusun."

İçim üşüdü, resmen içim üşüdü.

Allahım, dedim içimden, sen benim kızımı ve herkesin evladını koru.

Tüm kötülüklerden, tüm kötü kişilerden koru.

Hatta, hatta...

Kendinden bile koru.

2 Nisan, Cumartesi

Ankara'dayım.

Hastanede...

Yoğun bakım ünitesinde...

Babaanneciğimin yanında...

Ne kadar üzgünüm bilemezsin.

Benim o güçlü, sırım gibi babaannemi böyle çaresiz, her yanında kordonlarla bir takım makinelere bağlanmış görmek...

Çok, çok acı...

Gözüm duvardaki saate ilişiyor.

Tik taklar ne kadar da ağır işliyor.

Her baktığımda herhalde çok vakit geçti, diye düşünüyorum oysa geçe geçe birkaç dakika geçmiş.

Acaba acı çekiyor mu diye dikkatle yüzüne bakıyorum.

Ah Allah'ım, ne olur ona yardım et.

Bize hiçbir şey söyleyemiyor.

Belki de kendini çok kötü hissediyor.

Belki kolu ya da bacağı uyuştu. Ona geceleri hep kramp girerdi. Şimdi girse, söyleyebilir mi?

Böyle düşünmemelisin, bunun kimseye faydası yok, diyor içimdeki akılcı ses.

Öteki ses, ama o bizlere vasiyet etmişti; sakın beni hastaneye götürmeyin, orama burama bir şeyler takar, serum bağlar, işi uzatırlar. Sakın karışmayın Allah'ın işine, beni rahat bırakın, diye sıkı sıkı tembih etmişti.

Haklısın ama, diyor akılcı ses, o öyle dedi diye bırakalım ölüp gitsin mi... Elden ne geliyorsa yapılmalı. Hem bak doktorlar da öyle söylüyorlar.

Ya faydası yoksa, ya acı çekiyorsa?

Bu, işkence olmuyor mu?

İnce ses ağlıyordu artık.

Üstelik konuşamıyor, düşün, sıkıntısını söyleyemiyor.

Susar mısın! diyor akılcı ses, sert bir tonla.

İçimdeki sesler işte böyle çatışırken bir hemşire giriyor içeri. Gecede bu kaçıncı kez... Tansiyon ölçülüyor, yatağın başucunda mekanik bip-bip'lerle yanıp sönen ışıklara, sayılara bakıyor, not alıyor. Sonra gözü bana takılıyor. "İsterseniz siz gidin, dinlenin biraz. Ona kuvvetli bir teskin edici verdik, uyuyor."

"Acaba," diyorum, ama sesim boğazıma takılıyor, bir an konuşamıyorum. Yine de kendimi zorluyorum. Çok acayip çıkıyor sesim.

"Acaba acısı var mı? Yani olsa anlayabilir miyiz? Anlatabilir mi?"

"Hayır, ama güçlü bir ilaç verdik, uyuyor," diyor, biraz sabırsız. Öyle ya, yapılacak dünya kadar iş, bakılacak onca ağır hasta var. Burada oturup da ağlak bir kadının elini tutacak hâli yok ya...

"Teşekkür ederim," diyorum, başıyla beni selamlayıp çıkıyor.

Ben de yavaş yavaş toparlanıp, babaanneme doğru yöneliyorum. Kordonlara takılmamaya gayret ederek, yavaşça eğilip yanağından öpüyorum.

Canım benim...

Ah, ne kadar, ne kadar üzgünüm.

Şimdi evdeyim.

Babamlarda kalıyorum.

Yasemin bana güzel bir oda hazırlamış, her zamanki gibi özenli ve zevkli. Çiçekler, kitaplar, dergiler... Bir kâse dolusu çikolatamı bile unutmamış. Bana evin anahtarını vermişlerdi, yavaşça içeri süzülüp, onları uyandırmadan odama çıkıyorum. Aslında Yasemin sıkı sıkı tembihlemişti,

eve gelince beni uyandır, diye. Ama onlar da günlerdir uğraşıyorlar, ne gece diyorlar, ne gündüz. Bunun bir de ben gelmeden önceki günleri var. Hem onlar da genç sayılmazlar artık.

Olay şöyle gelişiyor.

Babaannem birden fenalaşıyor, bakıcı hemen babamlara haber veriyor. Koşup gidiyorlar. Bakıyorlar durum fena, bir ambulansla hastaneye kaldırıyorlar.

Hastanede oksijen veriliyor, azıcık rahatlaması sağlanıyor ama durumu değişmiyor. Bunun üzerine yoğun bakıma alıyorlar. İlk birkaç gün hep testler yapılıyor. Yok kalbine bakılıyor, yok nörolojik tetkikler yapılıyor. Ben de o sırada geldim zaten.

Babaannem arada sırada kendine geliyor, neredeyim diye soruyor. Hastanede olduğunu anlayınca, çok kızıyor, ben evime gitmek istiyorum, diye tutturuyor. Ama doktorlar, böyle bir yoğun bakım hastasını, en azından şimdilik, evine gönderemeyiz, diyorlar. Testlerin sona ermesi, tahlil sonuçlarının elimize geçmesi gerek. Tanı koymadan hastayı bu durumda bırakamayız, diyorlar.

Bütün bu sözlere ne denebilir ki...

Haklılar...

Öte yandan, canım babaanneciğim hep derdi ki, bu doktorlara paçanı kaptırmaya gelmez. Onun için sakın beni hastaneye götürmeyin. Dün Yasemin'le konuşurken, ona da aynı tembihlerde bulunduğunu öğrendim.

Yasemin, "Onun bu hastane korkusunu bildiğim için çok iyi bir doktor bulmuştuk. Bir sorun olunca eve geliyor, muayene edip, ilacını yazıyordu. Çok da deneyimli ve yaşlının hâlinden anlayan bir doktordu. Anlayacağın hepimiz

bu düzenden memnunduk ama o gece kendinden geçip, bir de nefes alamamaya başlayınca, hastaneye götürmekten başka çaremiz kalmadı."

"Çok da iyi etmişsiniz."

İlk tanıdığımda nefret ettiğim, her hâline sinir olduğum kadın, benim en yakın dostum olmuştu. Ona gerçekten minnet borçluydum. Babama ve babaanneme sahip çıkmıştı. Ben uzaktaydım, onlara bir faydam dokunmuyordu. Oysa Yasemin, onların yanındaydı ve ikisine de sevgiyle bakıyordu.

"Babam nasıl?"

"Babanı bilirsin," diye gülümsedi. Hüzünlü bir gülümsemeydi bu. "İyice içine kapandı. Hastaneye bile zorla gidiyor. Geri kalan işlere koşturup duruyor ama annesinin yanına gitmek, onu öyle görmek babana çok zor geliyor. Duygularını paylaşmayınca da, tek başına acı çekiyor."

"İyi ki varsın Yasemin."

"İyi ki sen de varsın Serra."

"Benim size ne faydam oluyor ki..."

"Öyle deme... Senin varlığın bizim için bir güç kaynağı. Bak, bir telefon ettim, hemen atladın geldin. İşte bunu bilmek bile büyük bir şey."

Birden ağlamaya başladım. "Babaannem benim için öyle çok şey yaptı ki... Hayatımın her döneminde yanımdaydı. Onun desteği olmasa ben bugün Bayan Bella'nın ortağı olamazdım.

"Peki ben ne yaptım?

"Uzaktan telefon ettim, ne yalnızlığında yanındaydım, ne hastalığında..."

"Ama Serracığım şimdi sen üzüntülüsün de onun için böyle konuşuyorsun. Mantıklı olmak gerek, hepimi-

zin belli hayat koşulları var. Babaannen buradaydı, sense İstanbul'da. Ayrıca evlisin ve bir çocuğun var.

Herkes kendi hayatını yaşamak zorunda. Bugün hayat ve iş koşulları insanları bir yerlere savuruyor. Eskiden olduğu gibi tüm aile aynı şehir, hatta aynı mahallede yaşayamıyor ki...

Dediğim gibi koşullar artık çok farklı ve bizler istesek de istemesek de, buna uymak zorunda kalıyoruz. Bak mesela Gül, tek evladım, benden uzakta. Ama güzel bir işi var, mutlu. O hayatından memnun olduğu sürece ben de huzur içindeyim. Hem sen babaannenle aranızdaki duygusal bağı hiç koparmadın ki. Onu hiç kırmadın. Her gerektiğinde atlayıp geldin, onu sık sık telefonla aradın."

"Evet," diye lafını kestim Yasemin'in, "her seferinde de mutlaka eleştirecek bir şey bulurdu, atışır dururduk."

"Ama seni öyle sever ki..."

"Bilmem mi Yasemin, ben de onu seviyorum. O da tıpkı dedemle anneannem gibi benim için çok özel biri."

"Demek istediğim canım benim," diye elimi elinin içine aldı, "sen babaanneni yaşadığı sürece mutlu ettin, önemli olan da budur."

"Ne olur böyle konuşma. Ben o yaşasın, yüz yaşına kadar yaşasın istiyorum."

Yasemin bu kez ellerini havaya kaldırarak, "Onun kararını da yukarıdaki verir," dedi ve ekledi, "hem de yalnız babaannen için değil, hepimiz için."

İşte bunları konuşmuştuk Yasemin'le.

Ama bu gece onu uyandırmayacağım, bırakacağım uyusun.

Yarın sabah konuşuruz artık.

6 Nisan, Çarşamba

Üç gündür buradayım.

Selin'e annemle, Nuran anne göz kulak oluyorlar.

Onu her gün arıyor, her şeyi açık açık anlatıyorum. Tabii bu da babamın çok tuhafına gidiyor. Bir şey demiyor ama ilk fırsatta bir eleştiri getireceğine eminim.

Nitekim dün Selin'le telefonda konuşuyoruz.

"Anne, ne zaman geleceksin?"

"Birkaç gün sonra tatlım."

"Neden orada kalıyorsun?"

"Nene çok hasta, onun yanında olmam gerek."

"Nenenin nesi var?"

"Nene çok yaşlı, onun için hasta."

"Nene ölecek mi?"

Hayda, bunu da nereden duydu acaba diye düşünüyor ama sesimi düz tutmaya çalışarak, "Bilemiyorum canım, belki de ölecek," diyorum.

Gazetesini okumakta olan babam dönüp hayretle bana bakıyor, gözlüklerinin üstünden.

"Sen de ölecek misin anne?"

"Hayır canım, ben ölmeyeceğim."

"Ya babam?"

"Baban da ölmeyecek," diyorum neşeli olmaya çalışan bir sesle, "sahi sen bana bugün yaptıklarını anlatsana."

Telefonu kapattığımda babam, "İşine karışmak istemem ama küçücük bir çocuğa ölümden söz etmek doğru mu," diyerek konuşmamı beğenmediğini belirtti.

"Babacığım, pedagoglar, çocuklara her şeyin doğrusunu anlatın, onlardan hiçbir şey saklamayın, diyorlar."

"Saçma," diye homurdandı babam. "Küçücük çocuğa nene ölecek gibi laflar yerine, iyi dersin olur biter. Gelip kontrol edecek hâli yok ya..."

Kendime şaşıyordum.

Ne kadar sakindim.

Eskiden olsa öfkeden köpürürdüm. "Bakın babacığım, pek çok şey değişiyor. Çocuk terbiyesinde de, davranış kalıplarında da, yeni psikolojik bulgular doğrultusunda değişiklikler yapmak gerekiyor.

Bir örnek vermek istiyorum. Bir arkadaşım anlattı. Onun arkadaşı eşini kaybetmiş, oğluysa üç ya da dört yaşındaymış. Çocuğuna nasıl davranacağını bilemediğinden bir pedagoga danışmış, oğlumu üzüntüden korumak için hem ben hem de ev halkı hiçbir şey olmamış gibi davranıyoruz, demiş.

Pedagog genç anneye çok yanlış davrandığını, çocuğa, eşinin ölümüne ne kadar üzüldüğünü anlatmasını söylemiş. Genç kadın, iyi ama anlatırken kendimi tutamam, ağlarım, deyince, ağlamanızda hiçbir sakınca yok, tam tersine sizin de ne kadar üzgün olduğunuzu görsün, demiş.

Çocuğun annesi büsbütün şaşırmış çünkü o doğru davranışın üzüntünün çocuktan saklanması gerektiğine inanıyormuş. O zaman pedagog şöyle bir açıklamada bulunmuş. Ben, elbette abartılı konuşmalarda bulunun demiyorum ama olayı ve üzüntünüzü belirtin, çocuk bunu görsün. Çünkü o, siz ve ev halkı hiçbir şey olmamış gibi davranırsanız, babam öldü, onların umrunda bile değil, şeklinde algılar ve sizlere kırılır. Ama sizin de üzüldüğünüzü bilirse, acısının paylaşıldığını hisseder ve bu aile içinde dayanışma duygusunu geliştirir, demiş."

"Hmmm," dedi babam, yine de azıcık dudağını bükerek.

Ama –bu açıklama karşısında da başka bir şey söyleyemedi. Sanırım onun da aklı yattı bu düşünce biçimine.

Annem, babaannem hakkında bilgi almak için sürekli arıyor, malum onlar da birbirlerini severler. Ve her telefonda beni teselli etmeye çalışıyor. Özgür de öyle. "Sen burayı merak etme ama kendine de dikkat et. Sen bize lâzımsın," gibi laflar ederek beni güldürmeye çalışıyor.

Bugün hastaneye giderken, biraz yürüyeyim, dedim. Hava almaya ihtiyacım vardı. Ankara sokakları ne çok şey çağrıştırıyor bende... Anılar dört bir yanımı sarıverdi.

Yıllar, yıllar öncesi...

Ayşegül'lü yıllar...

Hüngür hüngür ağladığım o parti.

Sıska Filiz... Onu delicesine kıskanmam.

Aynı yıl, annemle babamın ayrıldığı yıl...

Nasıl da yüreğim yanmıştı.

Olamaz! Olamaz! Benim annem babam boşanamaz, diye.

Ve sonra...

Üniversite yılları...

Oktay'la yaşadıklarımız.

Bahçelievler'deki küçük öğrenci evi...

Ona, karanlıkta, perdenin arkasından bakışım...

O ilk günler...

Yağmurda karşı sokakta bekleyişi...

Elinde sümbüller kapıyı çalışı...

Sonra Betül'le Alev... Çifte kâbusumdu onlar.

Oktay'la Kale'de yemek yediğimiz akşam... Yağan karın altında dans edişimiz...

Derken kavgalar.

Mezuniyet balosu.

Özgür'ün hayatıma girişi...

Ve kopkoyu bir hüzünle Ankara'dan İstanbul'a geçişim...

Ya Sıla için geldiğim zaman...

Onun sorunları...

Babaannemin evi... Onunla birlikte kabul gününe gidişimiz.

Karanlıkta pencerenin önüne oturup dışarısını seyredişi. "Babaanne niye ışığı yakmıyorsun," dediğimde, gergef mi işliyorum, diye ters ters cevap verişi...

Evinin o sıcak, kucaklayıcı havası... Lezzetli mi lezzetli yemekleri...

Geriye dönüşler bazen ne kadar da hüzünlü olabiliyor.

Hastanedeyse değişen bir şey yoktu.

Babaannem hâlâ yoğun bakımda. Testler tahliller devam ediyor.

Orasına burasına iğneler sokuyorlar, yok kan alıyorlar, yok bilmem ne sıvısı...

Ve ben –kahroluyorum!

Rahat bırakın kadını, diye bağırmak geliyor içimden.

Bir ara gözlerini açıyor.

Bana bakıyor.

Soran bakışlar, bana ne oldu, dercesine. Yanına sokulup, "İyi olacaksın babaanneciğim," diyorum, "şimdilik birkaç test yapıyorlar, bunlardan çıkacak sonuçlara göre tedavi başlatacaklar."

Boşuna, dercesine başını öbür tarafa çeviriyor.

Ve yine gözlerini kapatıyor. Acaba ona kitap okusam oyalanır mı?

Ya müzik? Ama burada kesin sessizlik isteniyor.

Birden bir tıkırtı duyuyorum.

Birisi cam kapıyı tıklatıyor. Gecenin bu saatinde oda iyice loş olduğu için seçemiyorum, kalkıp kapıya doğru yürüyorum.

Aman Allah'ım! Doğru mu görüyorum acaba? Kapıda sevgilim duruyor.

Yavaşça cam kapıyı açıp, dışarıya süzülüyorum.

Göz göze geliyoruz.

Ve kollarına atılıyorum.

Tek kelime etmeden...

Beni bir kenara çekiyor. Sessiz hıçkırıklarımı onun omzuna gömerek, ağlıyor, ağlıyorum. Sonra refakatçiler için ayrılmış olan bekleme odasına geçiyoruz. Gözyaşlarımı elimin tersiyle siliyorum.

"Seni daha fazla yalnız bırakamazdım," diyor biricik sevgilim.

"Ya Selin?"

İlk düşüncem, ilk sorum bu oluyor. Selin sözcüğü bile bu karanlık anda, ikimizin gülümsemesine neden oluyor.

"Onu hiç merak etme. Etrafında ona deli olan anneannesi, babaannesi, büyük annesi ve Begüm ablası var."

El ele oturuyoruz. Ona doktorların söylediklerini, çaresizliğimizi, kâbuslarımı, üzüntülerimi anlatıyor, anlatıyorum.

İki gece kalıp dönecekmiş.

Onun gelişi benim için gerçekten iyi oldu.

Güç kazandım sanki.

Sığınağım o benim.

İyi ki var, iyi ki...

10 Nisan, Pazar

Özgür iyi ki, iyi ki burada.

Önemli kararlar almamız gerekiyordu.

Dün yoğun bakımdan sorumlu doktor bizimle konuşmak istediğini söyledi.

Yasemin ve Özgür'le gittik.

Yüreğim ağzımda...

Yüzündeki ifade ne kadar da ciddiydi. "Hastanıza teşhis koymakta zorlanıyoruz. Yaşlılığa bağlı çeşitli komplikasyonlar üzerinde duruyoruz. Durumu ciddiyetini koruduğu için en azından şimdilik yoğun bakımdan çıkaramıyoruz. Öte yandan durumu kesinleştiğinde uzun süre yoğun bakımda tutamayız."

"Peki, ne yapmamızı önerirsiniz," diye sordu Yasemin.

"Onu bu tür bakımı sağlayabilecek bir kliniğe yatırmanızı öneririm çünkü orada her an müdahale edebilecek doktor ve hemşireler var.

Ya da..."

Hiç ses çıkarmadan bekliyorduk.

"Kimi hasta sahipleri hastalarına evde bakmayı yeğliyorlar. Ama bu çok zordur, sizi uyarmalıyım. Evinizi bir mini hastaneye çevirmeniz gerekecek. Tüm gerekli aletleri alıp, kurmanızın yanı sıra bir gece bir de gündüz hemşiresi bulmalısınız. Kolay değil, anlayacağınız. O nedenle, ben klinikte bakılmasını öneririm ama elbette karar sizin."

"Bunu biraz düşünmemiz gerekecek," dedi Özgür. "Şu an hemen bir şey söylemek zor."

"Çok haklısınız. Zaten yine de bir, belki iki hafta daha burada kalması gerekebilir. Ben bunları şimdiden söylüyo-

rum ki, siz o arada düşünüp karar verebilin. Bunlar iki-üç günde yapılabilecek işler değil."

Ah Tanrım, ne zor kararlar...

Klinik iyi hoş da babaannem gözünü açtığında ne hisseder?

Beni buralara attılar diye düşünür mü?

Öte yandan, evde ona gerçekten iyi bakabilir miyiz?

Yasemin'le babam bunun altından kalkabilirler mi?

Daha önce de dediğim gibi, onlar da artık genç değil.

Meğer dedeciğim ne şanslıymış. Hiç bu tür sorunları olmadı. Kendi evinde yaşayıp, kendi evinde veda etti bizlere.

Böylece akşam babam, Yasemin, Özgür ve ben oturup, konuyu uzun uzun tartıştık ve sonunda babaannemi evine getirmeye karar verdik. İstedik ki, etrafına baktığında kendi eşyalarını, anılarıyla dolu odasını, duvarına astığı sevdiklerinin fotoğraflarını görsün.

İstedik ki, pişen yemeğin kokusu...

Pencereden gelen sokağın sesi...

Bir evin tekdüze gürültüleri...

Arasında sürdürsün günlerini...

Zor olmasına zor olacak ama hepimizin içine sinen bu oldu. Eminim, konuşabilseydi, babaannem de böyle olmasını istediğini söylerdi.

Ve tüm karşı çıkmalara karşın bir karar da ben aldım.

Kararım şöyle:

Özgür'le İstanbul'a döneceğim.

Bayan Bella'yla konuşup, çalışmalarıma bir süre evden devam edeceğim. Selin'le Begüm'ü alıp Ankara'ya geleceğim, babaannemin evine yerleşeceğim. Ve hiç olmazsa, şu geçiş döneminde, her şey yoluna girene dek burada kalıp,

hem babamla Yasemin'e destek olacağım, hem de babaannem için birebir bir şeyler yapmış, en azından şu zor süreçte yanında bulunmuş olacağım. Benim için bu çok çok önemli.

Özgürcüğüm, sevgilim benim, Allah ondan razı olsun, ne kadar da anlayışlı. "Ben de hafta sonları gelir, elimden geldiğince sizlere yardımcı olmaya çalışırım," diyor.

Ona sımsıkı sarıldım. Sanırım duygularımı anladı, yavaşça sırtımı okşadı. "Merak etme, el ele verince her şeyin üstesinden gelinir," diye fısıldadı kulağıma.

Biliyor musun sevgili defter, ben bu kararlarımı sıralarken, tüm karşı çıkmalarına rağmen, babamla Yasemin'in yüzlerinde bir rahatlama gördüm. Ve, demek ki doğru karar vermişim, onların da böyle bir desteğe ihtiyaçları varmış diye düşünmekten kendimi alamadım. Bu, bana büyük ama çok büyük bir huzur verdi.

Evet, hayatım bir süreliğine alt üst olacak,

İşim aksayacak,

Özgür'den ayrı kalacağım.

Belki Selin bu yeni ortama alışmakta zorlanacak, ama...

Babaannemin son anlarında, o bilmese bile, yanında olacağım.

Babamla Yasemin'e en zor zamanda destek vermiş olacağım.

Böyle günlerde birbirimizin elinden tutmazsak, ne zaman tutacağız?

Gençliğimle, bütün gücümle onlara yardımcı olacağım.

Ve bu, dönüp dolaşıp bana ömür boyu yüreğimin derinliklerinde taşıyabileceğim bir huzuru sağlayacak.

Az şey mi?

10 Mayıs, Salı

Koca bir ay geçmiş.

Ve ben ancak oturup yazabiliyorum.

Yeniden Ankara'da yaşamak çok garip. Hani o filmler vardır ya, 'zaman tünelinde' filan gibi...

Aynen o duygu...

Neyse...

Gelelim haberlere...

Babaanneciğimi kendi evine yerleştirdik. Zaten Yasemin'in çok doğru kararı sayesinde, babaannemle babamın evi bitişik. Yasemin bunu babaannemin şiddetli ayak diremelerine rağmen başarmıştı. Ki bu gerçekten büyük, hem de çok büyük başarı...

Evi, hastaya göre düzenlemek meğer ne zor işmiş.

Gerekli aletler, oksijen tüpleri filan alındı.

Uzmanlar gelip onları yerleştirdi.

Ambulans ayarlandı.

Özel yatak ısmarlandı.

En önemlisi de ona bakacak, bizim de içimize sinecek, bir hemşire bulundu.

İşte bu, en önemlisiydi. Ve bu önemli işi kim halletti, dersin?

Dünyada tahmin edemezsin.

Söyleyeyim öyleyse...

Ayşegül!

Yaa...

Bak neler olabiliyor hayatta...

Meğer o da bu arada Ankara'daymış ve benim burada olduğumu duyunca koşup gelmiş.

Kapıyı bir açtım ki...

Karşımda –Ayşegül!

Önce hayal görüyorum sandım.

Tekrar iyi bir baktım.

Evet, evet... ışıl ışıl yeşil gözleri, kıvır kıvır gür saçlarıyla benim güzel arkadaşımdı karşımda duran...

Onca yıl sonra...

Nasıl sarıldık birbirimize...

Nasıl...

Ve ben, bayan sulugöz, yine gözyaşlarına boğuldum. Sinirlerim bozuk ya, vara ağlıyorum, yoğa ağlıyorum. Ama o da ağlıyor. Sonunda içeri aldım, "Nerden çıktın?" diye soruyor, bir yandan da gözyaşlarımı siliyordum.

Yine ellerinde paketler.

Çay için turta ve tuzlular...

Tıpkı eski günlerde olduğu gibi...

Selin'e çok şeker bir oyuncak ördek.

Ve –babaanneme çiçekler...

İşte benim Ayşegülüm.

"Bir çay koy bakalım," dedi tıpkı eski günlerdeki gibi... "ama önce sakıncası yoksa babaanneni görmek istiyorum."

Böylece, babaannemin yanına götürdüm onu. Şöyle bir gözlerini açtı.

"Bak babaanneciğim, en iyi, en eski arkadaşım Ayşegül, hani sen ona gök gözlü kız, derdin." Sanki hafifçe gülümsedi, belli belirsiz başını salladı.

"Bu güzel çiçekleri getirmiş sana. Onları vazoya yerleştirip, tam karşına koyacağım, ne dersin?" Ayşegül'e bakarak yine başını salladı, teşekkür edercesine, sonra gözleri kapandı. Biz de yavaşça dışarı çıktık.

Ve Ayşegül'le...

Karşılıklı...

Konuştuk, konuştuk, konuştuk.

Üniversiteyi Kıbrıs'ta okumuştu ve o zamanlar nişanlanmıştı. Sanırım önce birbirlerini çok sevmişler ama sonra anlaşmazlıklar başlamış, Ayşegül çok üzülmüş ama ayrılmaktan başka çare bulamamıştı. En azından ben öyle anımsıyorum. Sonra da evlenmişti, mutluydu. Bildiğim bu kadardı.

"Aynı kişiyle evliyim," diye anlatmaya başladı. "Kocam çok iyi biri, onu gerçekten seviyorum."

"Çok sevindim Ayşegülcüğüm."

"İki erkek çocuğum oldu."

"Ne güzel."

"Şimdi onların peşinden koşturmakla meşgulüm, arada bir Ankara'ya geliyor, ailemi görüyorum. Babam kalp krizi geçirdiğinden beri onlar pek oldukları yerden kımıldamıyorlar. Onun için ben çocukları alıp geliyorum ama fazla kalamıyorum," dedi ve ekledi gözlerinde muzip ışıklar... "Adamları fazla boş bırakmaya gelmez... onun için benim yokluğuma tam alışamadan hemen geri dönüyorum ki birileriyle kırıştırmaya kalkmasın."

"Haklısın," dedim Siren'i düşünerek, "bazıları da hemen yalnız ve zavallı kocayı eğlemeyi görev bilir."

"Ne demezsin," diye bir kahkaha attı Ayşegül, "inan ayrıca böyle biri vardı, hem de arkadaş grubunda... Aa, bir bakıyorum, ben gidiyorum, hemen benim Aykut bu hanıma davetli. Bir, iki derken, durum sinirime dokunmaya başladı."

Ayşegül'ün bütün bunları beni oyalamak, güldürmek için anlattığının farkındaydım. Eskiden de birimiz üzgünken öteki bir şeyler anlatarak oyalamaya çalışırdı.

"Sonra..."

"Yine babam için gelmem icap ediyordu; öte yandan bu hatunun hazır vaziyette beklediğini de biliyordum. Ne yapsam, ne etsem diye düşünürken, düşünürken, ne yaptım biliyor musun?"

"Ne?"

"Kadına telefon ettim."

"Şaka yapıyorsun!"

"Hayır, hiç de şaka filan yaptığım yok. Açtım telefonu ve ona dedim ki..."

Ah, işte tipik Ayşegülüm benim.

Açık, cesur, dobra.

"Ankara'ya gidiyorum ve sana veda etmek için arıyorum. Ah canım, yolun açık olsun, maçık olsun diye konuşmaya başlayınca, lafını kesip ve senin de artık kocamı davet etmeni istemiyorum, dedim."

"Ay Ayşegül, inanmıyorum."

"Tabii yaa, n'oluyoruz. Ben dışarı, hatun içeri. Hemen şaşkın pozlarına girdi, ne demek istediğini anlayamadım, dedi. Ben de, bal gibi anladın ama anlamadınsa ben sana açık açık söylüyorum. Bundan böyle Aykut'u davet etmeni istemiyorum. Anlaşıldı mı, dedim ve çat diye telefonu yüzüne kapattım." Ama bunları anlatırken o gözler nasıl pırıl pırıl parlıyor, görmek gerek.

"Ayşegül, hiç değişmemişsin, eski dobra arkadaşım benim."

"Ne bu yaa... Baktım olacak gibi değil, hop, ne oluyoruz dedim, hepsi bu."

Bu kez karşılıklı gülüyorduk.

"Peki, bıraktı mı Aykut'un peşini?"

Gözler bu kez çakmak çakmaktı. "Yok, bir de bırakmayacaktı..."

Nasıl eğleniyorduk, tıpkı eski okul günlerine dönmüştük sanki.

"Peki," dedim, "benim burada olduğumu nasıl öğrendin?"

"Dedim ya, babam için sık sık geliyorum, annem, babaannenin hastalığını ve senin buraya yerleştiğini müşterek dostlardan duymuş, bana anlattı. Ben de bunu öğrenir öğrenmez, kapına dayandım."

"Sağ ol arkadaşım."

"Serra, babaannene içerideki hemşire mi bakıyor? Memnun musunuz?"

"Hayır, hâlâ devamlı kalacak birini bulamadık. İçerideki hanım, hastanenin gönderdiği geçici hemşire."

"Sormamın sebebi, çok iyi birini biliyorum. Babam hastalandığında, ona bu hemşire bakmıştı ve biz gerçekten memnun kalmıştık," dedi ve hemen cep telefonunu çıkarıp, birilerini aradı.

Sonra, "Tamamdır, yarın sizinle görüşmeye geliyor. Yani zamanlama diye buna derim ben. İşten ayrılmış, şu ara boştaymış. Sakın kaçırma Serra, bulunmaz bir kadındır. Bu iyiliğimi de unutma," diyerek göz kırptı.

"Harikasın! İyi bir hemşire şu aşamada bizim için en önemli kişi."

"İyi ya, koy bakalım o zaman bir çay daha..."

Selin ki, yabancılardan çekinir, o bile ısınıvermişti Ayşegül'e. Ayşegül onu kucağına aldı, ördeği de eline verdi ve biz başladık eski günleri anmaya.

"Sıska Filiz'e nasıl da sinir olurdun."

"Nasıl olmam, benim yangın olduğum çocuk onunla ilgileniyordu."

Haydi kahkahalar...

"Hatırlıyor musun, bir ara yine seninle Ankara'da buluşup okula gitmiştik."

"Nasıl hatırlamam."

"Acaba Atasay, Filiz ve ötekiler ne oldular, ne yapıyorlar..."

Akşama kadar böyle konuştuk, boşlukları doldurduk ve o gittiğinde havam öyle bir değişmişti ki, sanki başka bir ülkeye gidip gelmiş gibi hissediyordum kendimi.

Ertesi gün sözünü ettiği hemşire hanım geldi, gerçekten de işine hakim, bunun yanı sıra şefkatli birine benziyordu.

Anlaştık.

En büyük sorun da çözümlenmiş oluyordu. Bir düzen kurulmuştu sonunda. Ayşegül o hafta sık sık geldi, bana moral verdi, beni güldürdü ve olayların altında ezilmemem gerektiğini öğütleyerek, evine döndü.

Bundan sonra günler tekdüze akmaya başladı. Bir ara annem geldi, bir ara Nuran anne. Onların gelişi havamızı değiştiriyordu.

Babaanneme kitap okumaya çalıştım.

Ama...

İstemedi.

Müzik sordum.

İstemedi.

Ziyaretçileri oluyordu, onlarla biraz oyalanıyordu.

Özgür her hafta sonu geliyordu.

Babaannemin yüzüne gerçek gülümsemeyi oturtabilen tek varlıksa –Selin'di. Bir tek ona candan gülümsüyordu.

Arkadaşlarımsa sık sık arıyorlardı, telefonlarım hiç susmadı, diyebilirim.

Melis, Dilek, Esin, Toprak... Sıla bile oralardan duymuş, Amerika'dan aradı.

Hep soruyorlardı, "Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Gelelim mi Ankara'ya... Bak doğru söyle."

"Burada, evinde yapılacak bir şey varsa, lütfen söyle..."

Her aradıklarında bu cümlelerle bitiyordu konuşmalarımız.

Bir kez daha şükrettim böyle dostlarım olduğu için...

Bir kez daha...

12 Mayıs, Perşembe

Dün akşam Yasemin beni bir köşeye çekti, "Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Yüreğim hopladı.

Biliyor musun artık her şeyden korkar oldum. Gece gelen telefonlardan hep korkardım, artık önceden alınan kararlardan da korkar oldum. Çünkü sen orada ince uzun planlar yapmışken, küt diye bir olay çıkıyor ve her şey altüst oluyor. Canım babaannem ne zaman, şuraya gidelim, ya da şu günü şunu şunu yapalım desem, içini çeker, "Allah kısmet ederse," derdi de ne kızardım, ne kızardım. Karar vermişiz işte, artık bunun kısmet'sesi mısmet'sesi olur mu, diye için için homurdanırdım. Şimdiyse, bir plan yapmaya kalkışırken şöyle bir duraklıyorum ve kısmetse, diye fısıldıyorum kendi kendime.

Al işte... Benim şu anda Ankara'da olmam, mesela.

Oysa bu aylar için ne planlar, ne programlar yapmıştım. Selin'in oyun grubuna devam edecektik.

Çok ilginç iki tur hazırlığı içindeydik, üstelik onlardan birini ben götürecektim.

Ve daha bir sürü şey...

Ama ne oldu?

Babaannemin olayıyla her şey tersine dönüverdi. Tüm planlar iptal edildi ve ben Ankara'ya demir attım.

Sakın yanlış anlama, yakınmıyorum.

Bunu yapmayı ben istedim ve yaptığım için de çok mutluyum.

Demek istediğim, artık ben de o kızdığım bizim büyükler gibi, kısmetse, demeye başladım. İyi mi...

Bu tür 'teyzemsi' söylemlerde ilk kullandığım sözcük 'hayırlısı' olmuştu. Şimdi buna 'kısmetse' eklendi.

Eee, ne de olsa biz de artık yaşlanıyoruz azizim. Böylece 'tecrübe konuşuyor' şeklindeki sözcük dağarcığımız giderek zenginleşiyor!

Neyse, laf uzadı, nerelere geldik.

Yasemin benimle konuşmak istiyormuş.

"Dinliyorum," dedim.

"Bak şimdi Serracığım, bir buçuk aydır buradasın. Sana ne kadar teşekkür etsek azdır ama babanla konuştuk da, artık evine dönsen, diyoruz. Özgür de perişan oldu, laf aramızda..."

"Özgür her hafta sonu geliyor, birbirimizi görmüyor değiliz ki... Hem babaannemin durumu belli olsun öyle konuşuruz."

"Canım benim," dedi kolumu okşayarak, "babaannenin durumunu doktor anlattı ya... Allah ne ömür verdiyse, ar-

tık bu böyle devam edecek. Belki bir ay, belki bir yıl, belki daha uzun..."

İşte ben de bunu bir türlü kabullenemiyordum.

İyileşmeyecek.

Ama bu böyle sürüp gidecek.

"Madem yaşıyor, iyileşebilir," diye ısrar ettim oysa bunun böyle olmadığını biliyordum.

Biliyordum da...

Kabul edemiyordum.

Yasemin, o anlayışlı kadın, benimle tartışmaya girmedi. "O zaman, en azından bir süre kendine izin ver. Al kızını evine git. Evini, işini derle, toparla. Bir süre Özgür'le kal, sonra yine gelirsin. Ama sana şunu söylemek istiyorum; elbette kararını kendin vereceksin ama, sen bize en zor zamanda yardımcı oldun. Tüm kararları, o çok önemli kararları birlikte aldık. Babana büyük destektin bu süreçte.

Sonra babaanneni evine taşıma faslı... Orada da gece gündüz uğraştın ve bu evde bu düzeni kurabildik. Bundan sonrası düzeni bozmadan sürdürmek. Eh, biz de bu kadarını başarabiliriz herhalde. Baban da, ben de senin artık İstanbul'a dönmeni istiyoruz."

"Şunlara bak, benden kurtulmaya çalışıyorlar," dedim, havayı dağıtmak için. Bir yandan da ağladım, ağlayacağım.

"Gerçekten... sen görevini fazlasıyla yaptın. Ara ara yine gelirsin ama artık kendi hayatına dön Serracığım. Özgür'le Selin'i de düşünmen gerek, onlara haksızlık oluyor bu. Olaya bir de bu açıdan bak. Biz buradayız, babaannene bakmayı pekâlâ da sürdürebiliriz. Lütfen bu gece bunu bir düşün. Ve fazla vakit geçirmeden bir karar ver.

Özgür'le Selin'in sana ihtiyacı var."

İşte böyle sevgili sırdaşım.

Kendimi öylesine buradaki ortama ve havaya kaptırmışım ki...

Özgür'le Selin'i düşünmen gerek, cümlesi beni fena çarptı.

Olaya bir de onların açısından bak, demişti Yasemin.

Sahi Özgür ne düşünüyor, ne hissediyordu acaba?

Ya benim tatlı kızım?

Bu hasta evinde, bu ağır havada neşesini kaybetmişti de ben farkına varamıyor muydum?

Üzgün bir anne, yaşlı ve hasta bir nene...

İlaç kokusu...

Makineler, kordonlar...

Bunlar onun ruhunu nasıl etkiliyordu acaba?

Yasemin haklıydı, çok haklı.

Özgür'e özellikle de Selin'e bunu yapmaya hakkım yoktu. Birden Selin'i kapıp kaçmak geldi içimden.

Ama ya babaannem... Bunlar onun son günleri ve ben onun yanında olmak istiyorum. Bütün gece sabaha kadar yatakta döndüm durdum.

Düşündüm! Düşündüm!

Sonunda şöyle bir karara vardım. Evet, evime dönecektim. Selin'i eski neşeli hayatına, oyun grubuna, arkadaşlarına, oyuncaklarına kavuşturacaktım. Özgür akşamları geldiğinde beni karşısında bulacaktı. Birlikte yemeğimizi yiyip, günlük sohbetimizi yapacaktık.

Ama ben, mesela on günde bir Ankara'ya gelecek, babaannemle bir gün geçirecek ve İstanbul'a dönecektim. Belki bu benim için yorucu olacaktı ama en azından benim ailem kendi normal yaşamına kavuşacaktı. Bu arada ben de

babaannemi görecektim ve az da olsa içim rahat edecekti. Daha da önemlisi babaannem benim onun yanında olduğumu bilecekti.

Bu sabah Yasemin geldiğinde ona kararımı bildirdim. Çok sevindi. O kadar ki hemen babamı arayıp konuştuklarımızı ona anlattı, sonra da, "Peki, peki, söylerim," dedi.

"Ne diyor," dedim, bayağı merak etmiştim babamın tepkisini.

"Kararına çok sevindi. Senin için çok üzülüyordu, ama..."

"Ama'sı ne?"

"Diyor ki, on gün nedir ki göz açıp kapayıncaya kadar geçer. Şunu ayda bir yapsa da yollarda helak olmasa..."

"Neyse..." dedim, konuyu kapatmak için.

"Sen artık durumuna göre ayarlanırsın," dedi Yasemin de...

İşte böyle sevgili dert ortağım.

Bu da bu koşullara göre bir çözüm.

Olabildiğince...

15 Mayıs, Pazar

Aman efendim aman...

Meğer benim kızıcık evini, odasını, oyuncaklarını ne kadar da özlemiş. Oysa Ankara'da bana bunu hiç belli etmemişti. Acaba o haftalarda çok mu sıkıntı çekti yavrucak diye içim cız etti.

Kapıyı açıp içeri girdiğimizde önce bir durdu. Sonra yavaşça adım attı, içeri doğru.

Ve dikkatle etrafına baktı.

Ardından...

Evin içinde koşmaya başladı.

Nasıl bir koşmak, nasıl keyifli çığlıklar atmak, bu kadar olur.

Koridor boyu koştu, koştu.

Bizim yatak odamıza, kendi minik odasına girdi, baktı. Sonra yine kahkahalar atarak koşmaya devam eti.

Mutfak, banyo derken...

Bu kez terasa fırladı, orada da turlar attı. Nefes nefese kalmıştı.

Evin her köşesini iyice yokladıktan sonra durdu. Bu kez kararlı adımlarla odasına yollandı. Ve oyuncaklarıyla tek tek hasret gidermeye başladı. Her bir ayıcığı, köpeği, maymunu eline alıyor, yumuşacık olanları yanağına bastırıyor, kucaklıyordu. Sonra onları bırakıp, diğer oyuncaklarına yöneldi. Resmen hasret gideriyordu.

"Yasemin ne kadar haklıymış," dedim Özgür'e, "şunun hâline bakar mısın, nasıl da özlemiş evini."

"Ya ben seni ne kadar özledim, onu biliyor musun," dedi ve beni kollarının arasına aldı. Sevgilimle böylesi öpüşmeyeli ne kadar uzun zaman olmuş meğer.

"Haydi gel otur şuraya, ben de ikimize kahve yapıp geliyorum. Seninle karşılıklı kahve içmeye hasretim de," diyerek göz kırptı, hınzır şey. Oturduğum yerden evime şöyle bir baktım da, anneler sağ olsunlar çok iyi bakmışlar, her taraf pırıl pırıl.

Terastaki çiçekler bana hoş geldin diyorlardı sanki.

Evim aydınlık, neşeli, gülümseyen bir ev...

Hayata umutla bakan, sağlıklı ve genç bir ev.

Hayret! Evler nasıl da içinde yaşayanları yansıtıyor.

Babaannemin evi de düzenli olarak temizleniyor, bakılıyor ama...

O evde neşe yok.

Umut yok, gençlik, sağlık yok.

İçi boşalmış bir kabuk gibi.

Ne kadar bakımlı da olsa, artık adım adım ölüme yaklaşmakta olan bir ev orası. Adımını attığın an duyumsuyorsun bunu.

Oysa burası...

Benim evim...

Adımını attığın an, yaşayan bir ev burası, diyorsun. Gelecek var, umutlar var, daha da önemlisi küçük bir çocuğun büyüme sürecinde yaşanan anılardan izler var.

Gülümseyen, mutlu bir ev...

Bunu bu denli açık bir biçimde, babaannemin evinden, dosdoğru kendi evime gelince gördüm.

Ne müthiş, ne hazin, ne çarpıcı bir tezat.

Derken kapı çalındı. Ve karşımızda Begüm.

Kapının zilini duyunca, Selin de gelmişti.

Begüm onun karşısında yere diz çöktü, "Seni çok özledim, Selinciğim."

Selin'se olduğu yerde durmuş, mahcup mahcup önüne bakıyordu.

"Yoksa beni unuttun mu?"

Onun dudağının kenarında beliren gülücük kıvrımını görür görmez, "Unutmamışsın, unutmamışsın," diye bir kahkaha attı ve, "bak sana ne getirdim," diyerek bir paket uzattı.

Selin hâlâ uzak duruyordu. Kim bilir belki de o küçük kafasında Begüm ablasının onu Ankara'da bırakıp gittiğini

düşünüyordu, belki de ona kırgındı. Hemen kollarına koşmayarak onu cezalandırıyordu kendince. Oysa ben kısa bir süre sonra Begüm'ü İstanbul'a göndermiş, onu Ankara'da tutmaya hakkım olmadığını düşünmüştüm. Nitekim onun da hazırlanacak tezi varmış, siz gelene kadar ben tezimin üstünde çalışırım, demişti.

"Paketin içinde senin sevdiğin oyun hamuru var," deyince Selin dayanamadı, paketi kaptığı gibi kağıdını yırtıp, hamurlara ulaştı. "Artık bana bir öpücük verirsin, değil mi," diye dudağını sarkıttı Begüm ve bizim bızdık büyük bir coşkuyla Begüm ablasının kollarına atıldı.

Öpüştüler, koklaştılar. Bizimki, Begüm ablasını kimseyle paylaşmak istemediği için elinden tutup odasına götürdü. Kapıyı da kapattı.

Kızım ne kadar mutluydu. Onu öyle görmekse beni çok mutlu ediyordu. Bin yaşa sen Yasemin...

Ve sonra...

Nuran Anne'yle Mustafa Baba geldiler.

Daha sonra da annemle anneannem...

Anneanneme bakarken içim titriyor. Büyüklerden bir o kaldı sağlıklı...

Tanrım, koru onu, diye dua ettim içimden. Sarıldım ona, kokusunu doya doya içime çektim.

Bu arada sevgili dostlarım, can arkadaşlarımın hepsi aradı, hoş geldin, dediler.

Ben de Bayan Bella'yı arayıp, hemen işe başlayacağımı bildirdim.

Özetle –hayat kaldığı yerden devam ediyor, sevgili sırdaşım.

Daha yaşanacak pek çok güzel günler var, dercesine...

Bir koşmaya başladım ki bu kadar olur.

Resmen popoma motor taktım, motor...

Önce Bayan Bella'yla kapandık, turların bir dökümünü çıkarttık. Hemen yapmayı düşündüklerimiz için program hazırlanacak, duyurular yapılacak. Daha sonra yapmayı planladıklarımızsa sadece duyurulup, yorumlara bakılacak.

"Bir Myanmar yani eski adıyla Burma dosyası hazırlamayı düşünüyorum."

Sesini çıkarmadı. Bu, onun bu fikre pek de bayılmadığı anlamına gelir.

"Ama çok ilginç olacak."

"Yeterince güvenli mi acaba?"

"Daha önce oraya gitmiş olan rehberle konuşmuştum. Pek çok ülkede olduğu gibi onların çizdiği çizgiler içinde kalırsanız, sorun yok."

Dudak büktü Bayan Bella.

"Ama bu Çin'de, Küba'da da böyleydi. Ve biz bir sıkıntı yaşamadık."

"Niye bu kadar ısrarcısın Serracığım?"

"Myanmar şu anda çok da bilinen bir yer değil. Tıpkı Guatemala gibi... ilk gidenlerden, turları ilk başlatanlardan olalım, istiyorum."

"Pekâlâ," diye içini çekti Bayan Bella, "dosyanı bir tamamla da konuşalım."

Ay yani...

Ne oldu bu Bayan Bella'ya...

Her yeni fikri kabul ettireceğim diye göbeğim çatlıyor.

Neyse ki Selçuk'la Selda var. İşler onlarla yürüyor, onlarla her şey daha kolay.

Şimdi Myanmar dosyasına yoğunlaşmalıyım.

Sonra efendiceğizime söyleyeyim, Selin'le oyun grubumuza yeniden başladık.

Yaa...

Minik arkadaşları ve öğretmeni onu, 'Hoş geldin Selin' şarkısıyla karşıladılar. Bu da onun pek hoşuna gitti. Efendim bu oyun gruplarına çocuklar anneleriyle birlikte katılıyorlar. Annelerin işi varsa anneanne ya da babaanneleri giriyor derse.

İlk dersimizde hepimiz yerde bir daire oluşturarak oturduk. Minikler önde, anneleri arkalarında... Sonra miniklere küçük davullar ve sopalar dağıtıldı ve hep birlikte davullar eşliğinde sırayla çocukların adları anılarak, 'merhaba' şarkısı söylendi. Merhaba, merhaba, merhaba Selin... şeklinde...

Ve ne oldu biliyor musun sevgili defter, bir de baktım ben de havaya girmiş, çocukları bastıracak biçimde, merhaba, merhaba, merhaba davul diye avaz avaz şarkı söylüyorum.

Bu bitti. Resim faslı başladı.

Öğretmenleri kocaman beyaz kağıtlar ve boyalar dağıttı. Annelerden de kağıdın köşesine çocuğunun adını yazması istendi ki, bu değerli sanat eseri (!) başkasınınkiyle karışmasın. Bizler de yavrularımızın adını güzelce yazdık. Sonra da minikler resim yaptılar, daha doğrusu kağıdı boyadılar. Üstüne pırıltılar serptiler, pullar, tüyler yapıştırıldı.

Aman da aman, pek güzel oldu.

Bu da bitti ve bir ara verildi.

Sınıfımızdan çıkıp bekleme odasına geçtik.

Orada bizi koca bir tabak dolusu sıcacık, fırından yeni çıkmış poğaçalar beklemiyor mu... Selin'cik bayıldı bu işe...

Üstelik her kim yaptıysa, tam da miniklerin ellerine göre küçük küçük hazırlamıştı poğaçaları. Ve de portakal suyu... E, daha ne istenebilir ki...

Sonra, haydi oyuna, dendi ve biz başka bir salona alındık.

O odada neler vardı neler...

Kaydıraklar, dev toplar, rengârenk çadırlar...

Her yer yumuşacık...

İstedikleri kadar hoplayıp zıplayabilirler. Düşseler de yatağa düşmüş gibi oluyorlar. Canları yanmıyor. Orada da bayağı bir süre çeşitli oyunlar oynandı. Kaydıraktan kayıldı, tünellerden sürünerek geçildi, el ele verip daire oluşturuldu, danslar edilip şarkılar söylendi. En popüler danslı şarkıysa,

Kutu kutu pense
Elmayı yense
Arkadaşım Ahmet
Arkasını dönse.

Ve ben burada da yoğun bir nostalji duygusuna kapılıp, hem miniklerle el ele verip döndüm durdum, hem de yine herkesi bastırarak şarkıyı, oyun bitene dek azimle söyledim. Sonra bir baktım, anneler köşelere çekilmiş, oturuyor, çocuklarını izliyorlar. Oluşturduğumuz dairede çocuklardan başka bir öğretmenleri vardı, bir de bayan Sevindirik –yani ben...

Önce bir utandım sonra da, aman, diye düşündüm, şu ölümlü dünyada çocuğunla gönlünce oynamak, onun o neşeli havasına kendini kaptırmak kadar güzel bir şey

olabilir mi... Nitekim, "Ne güzel oynadık, değil mi Selincik," dediğimde kızım bana güldü ve, "Çok komiksin anne," dedi.

Şunu da hemen belirtmeliyim efendim, 'çok komiksin' kızımız tarafından en büyük bir iltifat olarak söylenir. Onun annesi de çok komiktir, babası da. Bu, ben sizlerle çok eğleniyorum anlamına geliyor.

Bu da böyle biline...

Oradan çıkıp pizzacımıza gittik. Arada sırada böyle keyifler de yapıyoruz.

Ana-kız, baş başa...

Bir koca pizzayı bölüştük.

Sonra eve, uyku vaktine yetiştik.

Selin'i Begüm ablasına emanet edip, ben de işe fırladım.

İşte bu çizgide koşturup duruyorum.

Ama bir şey söyleyeyim mi...

Koşmak iyi geliyor.

Hızlı temponun önünde, tüm kuşkular, üzüntüler, takıntılar, güçlü bir rüzgâra kapılmışçasına yok olup gidiyor.

Onun için koşmaya devam...

22 Mayıs, Pazar

Ankara'dan yeni döndüm.

Bir gün, bir gece kalıp geldim.

Değişen bir şey yok.

Aynı sessiz ev.

Aletlerin aynı mekanik bip-bip'leri...

Babamla Yasemin geldiler.

Babam beni süzdü, "Yorgun görünüyorsun."

"İstanbul'da işler birikmişti."

Bu kez Yasemin sordu, "Nasıl bari biraz yoluna koyabildin mi?"

"Yavaş yavaş," dedim sonra onlara Selin'i, oyun grubunu, orada yaptıklarını anlattım. Ankara'da kaldığımız sürede Selin'le bayağı kaynaşmışlardı. O kadar ki, İstanbul'a döndüğümüzde Selin onları sorup duruyordu.

Babaanneciğime gelince...

Yarı uykuda gibiydi.

Vaktimin büyük çoğunluğunu yanında oturarak geçirdim. Ellerini öptüm, saçlarını okşadım.

Ve içim yanarak, yanından ayrılıp İstanbul'a geldim.

25 Mayıs, Çarşamba

Zavallı Esin!

Gerçi Ceren kendi çocuğu değil ama Selçuk'un kızı olunca ister istemez olayların ortasında kalıyor. Dün atölyeye uğradığımda pek keyifsizdi.

"Korkuyorum Serra, inan, korkuyorum."

"Neden?"

"Anladığım kadarıyla Ceren'in davranışları hiç de umut verici değil. İş giderek çığrından çıkıyor."

"Yeni bir şey mi olmuş?"

"Olay olarak değil de, Ceren'in davranışları, tutumu, söylemi çok üzücü."

"Nasıl yani?"

"Şöyle ki, Berrak dayanamayıp yüzleşmiş Ceren'le..."

"İşte bu kötü olmuş. Oysa sen o kadar da, iyi düşünüp öyle konuşalım, diyordun."

"Evet," diye başını salladı Esin, "ama işte, dayanamamış ve spor salonuyla beslenme uzmanına gitmediğini öğrendiğini söylemiş. 'Böyle sürekli kilo alarak hem sağlığınla oynuyor, hem de bizi üzüyorsun,' demiş Berrak. Bunun üzerine Ceren ne dese beğenirsin?"

"Ne?"

"'Çok umrundaydım da...'

"İşte benim Berrak'la Selçuk'a anlatmak istediğim buydu. Ceren zaten asi bir tip. Bir de kabahati yüzüne vurulunca köşeye sıkışmış hissediyor kendini ve saldırıyor. Mantıklı mantıksız saldırıyor."

"Haklısın da Esin, Berrak'ın yerinde olmak istemezdim doğrusu. Kadın o kadar uğraşmış, elinden geleni yapmış; kızı karşısına geçip, 'Çok umrundaydım,' diyor."

"Zaten bu sözler üzerine Berrak iyice öfkelenmiş ve 'Neyiniz eksik küçük hanım?' demiş. 'Güzel bir okula gidiyorsun,' diye saymaya başlayınca, 'Neresi güzel?' diye terslenmiş Ceren. 'Bir sürü şımarıkla bir arada yaşamak zorundayım. İşleri güçleri benimle dalga geçmek...'

"Berrak'sa bu sözleri duymazdan gelip devam etmiş. 'Sonra, seni seven bir ailen var. Oysa sen bizi sürekli üzüyorsun,' deyince bu kez de bağırmaya başlamış Ceren.

"'İkiniz de beni umursamıyorsunuz!

"'Babam gidip başka bir kadınla evlendi. Bir de çocuğu oldu, şimdi o çocukla yaşıyor, onu seviyor. Biz çoktan unutulduk.

"'Sense sabahtan akşama kadar çalışıyorsun; senin için önemli olan biz değiliz, varsa yoksa kariyerin,' diye-

rek kapıyı vurup gitmiş. Ve gecenin geç bir saatinde geri dönmüş.

"Berrak'ın 'Neredeydin?' sorusuna da, 'Sana ne?' diye cevap vermiş.

"Berrak, 'Spor salonu ve beslenme uzmanına vermen gereken parayı ne yaptın?' diye hesap sorunca da, 'Paranız amma da kıymetliymiş,' diye yine terslenmiş ama parayı ne yaptığını söylememiş."

"Esin, şu anlattıkların kâbus gibi..."

"İşte ben de onu söylüyorum ya... Tamam, kilo veremiyor, spora da gitmiyor, bunlar olumsuz. Ama ya o laflar, o tutum, o terslenmeler..."

"Terslenmenin ötesinde Esin, bal gibi hakaret ediyor annesine..."

"Hem de nasıl... Ve bence asıl kötü olan da bu."

"Peki, Berrak, Ceren'e buluştuğu o şişman adamı da sormuş mu?"

"Selçuk da aynı şeyi sordu ama Berrak, 'Ceren'i izlediğim ortaya çıkar, zaten aramız kötü. Bunu daha sonra konuşmayı düşünüyorum,' dedi. Zavallı Berrak, ne yapacağını şaşırmış vaziyette. 'Ses çıkarmasam, hiçbir gelişme olmuyor. Hesap sorsam, kıyametler kopuyor,' diyor."

"Bu durumu ciddi bir doktor denetimi paklar arkadaşlar," diye bir ses ulaştı bize. Dilek gelmiş, bizi dinliyormuş meğer.

"Hoş geldin Dilek, öylesine derdime dalmışım ki, içeri girdiğini duymadım bile."

"Serra'yla gidip arkadaşımızın son çalışmalarını bir görelim. Şöyle gözümüz gönlümüz açılsın demiştik. Ama geldim ki, bizim Esin dert küpü..."

"Sorma..."

"Neyse canım, sıkma canını. Annesi başında, eh, Selçuk da ilgili bir baba. Nasıl olsa bir çözüm bulunur, bence bunlar gençlik fırtınaları..."

"Ne fırtınaymış ama," diye gözlerini devirdi Esin, "kasırga desen daha doğru."

"Herkese iyi günler..." Şen şakrak bir sesleniş, gamlı havayı darmadağın etti. Çiçeksi bir parfüm kokusu dalgalandı havada.

Ve Melis...

Haldun'un kolunda içeri girdi.

Bu öyle beklenmedik bir şeydi ki, hepimiz 'tıp' oynuyormuşçasına olduğumuz yerde kalakaldık.

Heykeller gibi...

"Haldun'a, arkadaşımızın resimlerini görmek için atölyede buluşacağımızı söyleyince, ben de gelebilir miyim, diye sordu. Neden olmasın, dedim. Fırsat bu fırsat benim çok sevgili, çok değerli dostlarımı daha yakından tanımış olursun."

İlk şaşkınlığı üstünden atmış, toparlanmıştı Esin. "Çok iyi etmişsin Melisçiğim, gerçi Haldun Bey'le tanışmıştık ama özellikle de benim atölyemde bir araya gelmek, hepimiz için çok hoş bir sürpriz oldu."

Böylece müstakbel enişte mizi daha yakından inceleme fırsatım oldu, sevgili sırdaşım.

Kısacık kesilmiş kır saçlar.

Yanık bir ten.

Düzenli spor yaptığının kanıtı, en yeni deyimle 'fit' bir görünüm.

Spor bir ceket, baklava desen çoraplar, mokasenler.

Anlayacağın...

Yakışıklı ve şık.

Ayrıca...

Çok da karizmatik.

İsimlerimizi söylerken, gülümseyerek ve... bir an durup gözlerimizin içine bakarak, her birimizin kendisini özel hissetmesini sağlıyordu. Demek böyle adamlar da varmış bu dünyada dedirten tiplerden.

"Haydi Esin, görelim şu resimlerini..."

"Daha açılışı yapmadık," dedi Esin mahcup bir gülümsemeyle Haldun'a bakarak, "Ben arkadaşlarımın çalışmalarımı sergiden önce görmelerini istemiştim, hepsi bu."

Arkalardan bir ses... "Ve bak işte geldik."

Aynı anda bağrıştık, "Toprak!"

"Gelebileceğini hiç sanmıyordum," diyerek koşup Toprak'ın boynuna sarıldı Esin. Ve tabii ki Toprak da Haldun'la tanıştırıldı. Sonra Esin'cik, yan yana duvara yaslanmış tablolarını çıkarıp çıkarıp göstermeye başladı. Eserleriyle gurur duyduğu her hâlinden belliydi. Bu yıl sadece çiçekler üstüne çalışmış.

Ama ne çiçekler...

Ne renkler...

Vazolar dolusu güller...

Pencere içlerinde sardunyalar...

Sonbaharın o kızıl mor kasımpatları.

Her tabloyu çıkarıp gösterişinde, bizden hayranlık nidaları yükseliyordu.

"Tebrikler Esin, harika resimler..."

"Bir tanesi bile kalmaz bunların. Hepsi kesin satılır."

Haldun, Esin'in tablolarıyla ilgilendi. Galericilerden, sergilerden ve resim dünyasından bir takım insanlardan söz

ettiler. Bir süre sonra Melis'le Haldun, bir randevuları olduğunu söyleyerek ayrıldılar.

Arkalarından sordu Dilek. "Neydi şimdi bu?"

Onu ben cevapladım. "Sanırım Haldun'u bizlerle kaynaştırmak için buraya getirdi."

Esin, "Bayağı bilgisi var resim konusunda. Ayrıca, galericiden eleştirmenine kadar pek çok kişiyi tanıyor."

"Allahı var, hoş adam," dememle, Dilek bir hışım döndü bana.

"Her gördüğünüze de hemen bayılırsınız."

"Ne dedim ben şimdi?"

"Haldun Bey'in hoşluklarını dinlemekten bıktığımı ifade ediyordum, değerli kardeşim."

"Dilek, aşırı tepki verdiğinin farkında mısın? Ben Melis'i düşünerek konuştum. Hoş bir adam, tam Melis'in beğendiği vasıflar var onda. Fena mı, ne güzel diye düşünüyorum."

"İyi! Siz öyle düşünedurun."

Dilek'in bu hâllerinden sıkılmıştım artık. Toprak'a döndüm, "Özlettin kendini, aylardır yüzünü gören cennetlik."

"Ürdün'le Güneydoğu şehirleri arasında mekik dokuyordum."

Esin, bize tabloların, kağıt ve fırçaların arasında yer açtı, her birimiz bir yere iliştik. Ve bir koşu gidip, elinde çaylarla döndü.

"Hadi bakalım Toprak, anlat neler yaptın, neler yapıyorsun?"

"Ürdün'e gitme nedenim, onlara 'Anne-Çocuk Sağlığı' konusunda bizim yaptıklarımızı anlatmak ve onların kendi derneklerini kurmalarına yardımcı olmak."

"Nasıl bari, başarılı oluyorlar mı?""

"Oluyorlar, oluyorlar," dedi Toprak, çayından bir yudum alarak. "Çok esaslı kadınlar var aralarında. O nedenle, güzel bir işbirliği oldu."

"Helal olsun sana Toprak. Ne güzel işler yapıyorsun."

"Burada da, kadına şiddet konusundaki çalışmaları sürdürüyoruz."

"Ama sen epeydir bu konuda zaten çalışıyordun."

"Evet, kadın sığınma evlerinin kurulması için mücadele veriyorduk. Kadına şiddetin boyutları korkunç. Ve bu sadece bizim ülkemizde değil, tüm dünyada böyle. Örneğin, ABD'de, hastanelerin acil servislerine başvuran kadınların yüzde yirmisi şiddet gördükleri için orada bulunuyormuş. Çağdaş ülkelerin pek çoğunda kadına şiddet konusunda yoğun çalışmalar yapılıyor. Polis, sosyal hizmetler görevlileri, doktorlar hatta din görevlileri bu konuda el ele verip bir bütün hâlinde şiddet gören kadınlara yardımcı oluyor, yol gösteriyorlar. Broşürler bastırıp mahallelerde dağıtıyorlar."

"Neler içeriyor o broşürler?"

"Şiddet gören kadınlara yol gösteriyor. Nereye başvurması, nasıl davranması gerektiğini anlatıyor; gerekli telefon numaraları ve adresleri veriyor. Anlayacağınız bizim daha kat etmemiz gereken uzun bir yol var ama ben umutluyum. En azından farkındalık gelişiyor; yavaş yavaş da olsa..."

Bir sessizlik çöktü.

Dayak yiyen kadınları, yaralanan, öldürülen kadınları düşünmek bile acı veriyordu.

"Bu gibi işlerde çalışanlara hayranım Toprak, sizler elleri öpülesi insanlarsınız."

Toprak övgüyü sevmez ya, hemen konuyu değiştirdi. "Ben içeri girdiğimde Dilek bir şeylere kızmış gibiydi."

Gülüştük.

"Melis'in yeni arkadaşını pek onaylamıyor da..."

"Hayret, aslında bu tür davranışlar Melis'e özgüdür genelde."

"O adama gıcık oluyorum," demez mi yine Dilek. "Zorla değil ya, ilk günden bu yana tutmadım onu. Söyledim, yine söyleyeceğim. Melis'i mutlu edebilecek tek bir kişi var."

"Kimmiş o?"

Esin'le Toprak merakla bakıyorlardı Dilek'e ama ben daha önceki konuşmalarını hatırladığım için hemen kimden söz ettiğini anladım.

Nitekim Dilek, "Yankı," dedi ve ekledi hemen, "bence o Melis'i gerçekten seviyor ama çekingen olduğundan bunu belli etmek istemiyor. Ayrıca o çok dürüst ve çok iyi bir insan."

"Nerden biliyorsun Melis'i sevdiğini?"

"Davranışlarına baksanıza... Hep Melis'e yardımcı. Bir işi mi düştü, hemen Yankı yardıma koşuyor. Sonra iş hayatı boyunca, her konuda destek oldu. O kadar ki, Melis çok yoğun olduğunda Başak'la bile o ilgileniyor, gidip yuvadan alıyordu. Kim yapar bunu... Farkında değil misiniz Allah aşkına?"

"Şimdi sen söyleyince..."

"Evet... gerçekten..."

"Yaa kızım, biz boşa konuşmuyoruz," dedi sonra da gözlerini işaret ederek, "bunlar göz... göz..." diye övündü hemen. "Ama bizim çok bilmiş Melis Hanım ya gerçekten farkında değil, ya da önemsemiyor Yankı'yı."

Toprak, "Çok haklı olabilirsin ama unutma ki, bu onun hayatı. Ve demek ki o, senin sinir olduğun adamı..."

"Haldun'u..."

"Evet, Haldun'u yeğliyor. Bunun için de ne Melis'i, ne de Haldun'u suçlayabilirsin."

"Aman! Ne hâlleri varsa, görsünler."

Dilek'i kızdırmak pahasına hepimiz gülmeye başladık. Tam o sırada Esin'in cep telefonu çalmaya başladı. "Tabii, tabii, haydi bekliyorum." Sonra bize döndü. "Melis geliyor."

Nitekim kısa bir süre içinde kapıda belirdi Melis.

"Kızım, ne geldin, ne diye gittin ve yine niye geri geldin?"

"Dilekçiğim, eğer beni istemiyorsan, hemen gidiyorum." Melis gülücükler saçıyordu. "Niye geldim? Çünkü Esin'in yeni eserlerini görmek istiyordum."

"Yemezler gülüm."

"Aa, şuna bakın çocuklar. Peki niye geldim sence?"

"Elbette ki Esin'in eserlerini görmeye... Hepimiz gibi. Ama sen bunun yanı sıra..."

"Evet?"

"Haldun'u bizimle kaynaştırmak için geldin."

"Bravo! Bildiniz canım! On puan!"

Gülüşmeler... gülüşmeler...

"Ve sonra niye gittin?"

"Haldun'u işine bıraktım çünkü bir toplantısı vardı."

"Peki, niye yeniden geldin?"

"Yeniden geldim çünkü sizlere doyamamıştım." Melis çok eğleniyordu, çok...

"Yeniden yemezler güzelim."

"Öyleyse şöyle söyleyeyim, yeniden geldim çünkü hem sizlere gerçekten doyamamıştım, hem de Haldun'la ilgili izlenimlerinizi merak ediyordum."

Dilek, kucağında duran çantasına vurdu. "Şimdi oldu!"

Melis, bu sırada Toprak'a döndü, "Seni çok özledik, bilesin." Ve, Toprak ne olduğunu anlayamadan yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra da göz kırparak sordu, "Enişte-miz nasıllar?"

"Üff, Melis, sen hiç olgunlaşmayacak mısın?"

"Bu kez ne kusur eyledim?"

"Bilirsin, böyle enişteli, menişteli lafları hiç sevmem."

"Peki, o zaman, Yiğit Bey kardeşimiz sıhhat afiyettedirler umarım, derim ben de. Şimdi oldu mu?"

Toprak bize döndü. "Arkadaşımız ne kadar da neşeli, ne kadar da keyifli. Acaba bunu neye borçluyuz?"

"Arkadaşımız," diye atıldı Dilek, "epeyce bir zamandır pek şen şakrak," ve ekledi "nedense..."

Esin de katıldı Toprak'la Dilek'e... "Neler söylüyor bunlar, Melis."

"Yağma yok, yağma yok," diye heyecanla ellerini salladı Melis, "önce ben sordum. Önce Toprak'ı konuşacağız. Çünkü ve de çok iyi bildiğiniz gibi, o sürprizlerle doludur ve sormadıkça da asla ve asla kendi gelip hiçbir şeyi anlatmaz.

Şimdi –söyle bakalım. Yiğit kardeşimiz hâlâ ilgi alanımız içinde mi? Yoksa, o da defterden silindi mi?"

"Sahi, son zamanlarda Toprak'ın hayatında neler olup bitiyor, haberimiz yok."

"Değil mi ama Dilekçiğim..." Kendine bir yandaş bulduğu için pek mutluydu Melis.

"Hiç vazgeçmeyeceksiniz, değil mi..." Sonra sakin bir sesle devam etti. "Yiğit'le ilişkimiz devam ediyor."

"Oley!" sesleri yükseldi.

Melis ise, tam da 'teyze' havasında, "Şükürler olsun Tanrım," dedi ve ekledi, "Allah tamamına erdirsin yavrucuğum."

"Teşekkürler, Melis Hanım teyzeciğim."

"Peki, sen böyle yok Ürdün yok Urfa, Mardin gezerken, o ne yapıyor?"

"Benim çalışmalarımı önemsiyor."

"İşte bu çok güzel."

Bana döndü Toprak, "Evet Serra, bence de öyle. Çalışmalarımı önemsiyor ve bu da benim çok hoşuma gidiyor. Mardin ve Urfa gibi şehirlere gittiğimizdeyse benimle geliyor. O kentlerin mimarisi onu büyülüyor. Kendi de mimar olduğu için bana öyle ayrıntıları gösteriyor ve anlatıyor ki, şimdi ben de o eski taş yapı ve binalara başka gözlerle, daha doğrusu görebilen gözlerle bakıyorum."

"Ahh," diye içini çekti Melis, "çok güzel. İlişkinizin böylesi çizgide gelişmesi çok güzel. Üstelik ne kadar da romantik bir tanışma yaşamıştınız. Düşünün çocuklar, ikisi de aynı konsere bilet almak için bekliyorlar.

Ve –adamın biri çıkıp iki biletim var, satılık, diyor. Yiğit bir bileti, Toprak öbürünü alıyor ve böylece tanışıp konseri birlikte izliyorlar. Tam filmlere yakışır bir tanışma..."

Toprak hiç sesini çıkarmıyordu. Özel konuları konuşmayı sevmiyor bu kız, zorla değil ya...

Dilek'se artık sabırsızlanıyordu. "Pekâlâ, pekâlâ... Toprak'ı sorgulaman bittiyse, sana gelebiliriz artık. Sen ne alemdesin?"

"Valla iyidir," dedi eğlenerek Melis, "nasıl olsun. Yuvarlanıp gidiyoruz işte."

"Sen bu adamı iyi tanıyor musun?" İşte dan diye sormuştu soracağını Dilek. Oysa Melis'in ağzını güya çaktırmadan arayacaktı.

"Elbette tanıyorum. Ne demek istiyorsun sen?"

"Peki, sorabilir miyim, siz nerede tanıştınız, daha doğrusu sizi kim tanıştırdı?"

"Dilek, inanılmazsın." Melis şaşırmıştı. "Kendimi, annesi tarafından sorgulanan yeni yetme bir genç kız gibi hissettim şu an. Soruna gelince, daha önce de söylediğim gibi, aile dostlarımızın yemeğinde, yani bir aile ortamında gerçekleşti bu tanışma, eğer merak ettiğin buysa."

"Peki, bu insanlar ne düşünüyorlar onun hakkında? Sana bir şey söylediler mi?"

Melis yavaş yavaş sinirlenmeye başlamıştı. "Dilek, gerçekten sana inanamıyorum."

Roller değişmişti. Her zaman Melis bizleri ilişkilerimiz hakkında sorgular; kimi zaman azarlar, kimi zaman övgüler yağdırırdı. Şimdiyse o sorguya çekiliyordu. Ve –o da buna alışık değildi!

"Onlar Haldun'u sever ve beğenirler."

"Peki, bu dostların sana Haldun'un üç belki de dört kez evlenmiş olduğunu da söylediler mi? Senin bundan haberin var mı?"

Melis'in yüzü bembeyaz oldu.

İçimden, ah Dilek, ne yaptın diye feryat ettim.

Hiç sevmem böyle yüzlemeleri...

Hele de başkalarının önünde...

Yüzleyeceksin de ne geçecek eline.

Karşındakini mahcup etmekten başka.

"Evet Dilekçiğim, biliyorum. Haldun üç kez evlenmiş ve bunu da bana dostlarımız değil, kendisi daha ilk günden söyledi."

Toprak konuya yabancı olduğu için şaşkın şaşkın dinliyordu.

"Peki, sen ne düşünüyorsun bu konuda?"

Melis artık tamamen savunmaya geçmişti. "Bence hiç önemli değil çünkü bir kere ilk eşi kazada ölmüş. İkinci ve üçüncü eşleriyle de anlaşamamış ve boşanmış. Tıpkı benim gibi... Evliliklerinde mutlu olanlar, mutsuzları anlamakta zorluk çekiyorlar gibime geliyor."

Bu sözler üzerine Dilek yumuşayıverdi. "Melisçiğim, ne olur yanlış anlama. Sen hep bizlerin iyiliği için çırpınırsın, şimdi ben de senin için endişe ediyorum. Sanki Haldun sana göre değil gibime geliyor. Seni üzmesinden korkuyorum. Yaş farkı bir yana, kişilikleriniz de çok farklı. Evet hoş ve karizmatik bir adam ama acaba bu yeterli mi?"

"Dilek, sizler sevdiğiniz eşlerinizle evlerinizde mutlu otururken, ben yıllardır yalnız yaşıyorum. Kaan'la evliyken bile çok yalnızdım. Derken karşıma Haldun çıkıyor. Dediğin gibi hoş ve karizmatik ama ondan da öte, kadın ruhundan anlıyor. Yıllardır özlemini çektiğim duygular içindeyim. Biri beni gerçekten beğeniyor, beni eşi bulunmaz bir kadın olarak görüyor. Bu gururumu okşuyor. Küçük duyarlı jestlerle beni düşündüğünü gösteriyor. Ve en önemlisi, beni seviyor."

Bu sözlerden sonra ne denilebilirdi ki...

Hepimiz susuyorduk.

Ve ekledi Melis, "Bunu bana çok görmeyin, arkadaşlar."

"Tamam canım," diyerek geri adım attı Dilek, "sen mutluysan, böyle hissediyorsan, diyecek sözüm yok. Benim için önemli olan, senin mutluluğun. Ve madem öyle diyorsun, konu kapanmıştır."

Melis gülerek Dilek'e baktı, "Zaten konu kapansa iyi olur çünkü..." Her zaman yaptığı gibi durdu, gözleriyle hepimizi taradı, tüm dikkatin onun üzerinde olduğu kanısına varınca konuştu. "Haldun bana evlenme teklif etti."

İşte bunu beklemiyorduk! Gerçekten beklemiyorduk.

Hepimiz nasıl şaşkındık, görmelere değer.

Tamam, flört ediyorlardı, orası açık.

Ama daha şurada ne kadar zaman oldu ki...

Daha nasıl tanıştılar, kim tanıştırdı.

İyi tanıyordu, tanımıyordu...

Derken...

Küt diye evlenme teklifi...

"Ve ben de..."

Soluğumuzu tutmuş cümlenin sonunu bekliyorduk.

"Kabul ettim!"

Sevinmeli miydik...

Evet, evet, dedim içimden, sevinmeliyiz.

Sevgili arkadaşımız onca yalnızlık, üzüntü, sıkıntıdan sonra sevdiği ve kendisini seven biriyle evlenecek. Hayat yolunda artık yanında biri olacak. Kalkıp sarıldım ona.

Gözleri yaşlarla dolmuştu Melis'in.

Hepimiz onu kutladık, mutluluklar diledik.

Tüm bu duygu fırtınasının ortasında Melis, Toprak'a sataşmadan edemedi. "Darısı başına..."

"Biliyorsun, ben evliliğe inanmıyorum."

"Kızım nikâhta keramet vardır."

Haydi bu kez kahkahalar yükseldi.

"Şu hâlimize bak, genç kızlarmışız gibi gönül işlerini konuşuyoruz. Yok ben Haldun'la, yok Toprak Yiğit'le, yok Sıla'yla Turhan'ın arası nasıl acaba..."

"Eee," dedim, "hayatlarımızda taşlar daha yerli yerine oturmadı da ondan..."

"Sizlerin oturdu. Sen ve Özgür, Dilek'le Ulaş ve tüm sorunlarına karşın Esin'le Selçuk'un birliktelikleri şükürler olsun, oturdu. İş hayatlarınız da belli bir çizgide sürüp gidiyor. Bizlerin de iş hayatlarımız oturdu oturmasına da, özel yaşamımız hâlâ dalgalı..."

Esin hemen atıldı, "O da olacak, bir süre sonra sizlerin yaşamında da taşlar yerine oturacak."

"Amin!"

Konuya noktayı koyan bu 'amin' Dilek'ten gelmişti.

Görüyor musun sevgili sırdaşım, neler oluyor neler...

Melis için sevindim. Yalnızlığı artık sona eriyor, diye sevindim.

Ama nedense... nedense...

Taa yüreğimin derinliklerinden sevinemedim.

Haldun'da oturmayan bir şey var gibi...

Dilek tümden haksız değil gibi... Yoksa Dilek'in etkisinde mi kalıyorum?

Öte yandan...

Tanımıyoruz adamı.

Umarım yanılıyoruzdur.

Umarım boşu boşuna kuşkulanıyoruz.

Halleri böyledir de, kendi çok iyidir.

Olmaz mı...

Bal gibi olur.

Evet, durup geriye bakınca gerçekten de kimimizin yaşamında taşlar artık yerine oturuyor. Kimimizinkindeyse henüz oturmadı.

Ama o da olacak.

Hem de çok iyi olacak.

Buna inanıyorum.

Daha doğrusu...

İnanmak istiyorum.

5 Haziran, Pazar

Yine bir Ankara dönüşü...

Birden...

Özgür'ü çok özlediğimin farkına vardım.

Kaybetmiş gibiydim onu...

Uzaklara, çok uzaklara gitmişti sanki benim sevgilim.

Ürperdim, inan ürperdim.

Ve, o an...

Onun benim için ne kadar önemli olduğunun tam anlamıyla farkına vardım.

Hani bir şeyi söylersin, hep söylersin.

Sonra bir gün gelir o sözün anlamını dibine kadar anlayıverirsin.

Ve şaşar kalırsın kendine, ben bunu söyleyip duruyordum ama gerçek anlamını ancak şimdi kavrayabildim diye.

İşte ben de hep Özgür benim için çok önemli, çok değerli filan der dururdum.

Ama...

O kaybetme düşüncesi...

Onu yitirdiğin duygusu...

Onun senin hayatında ne büyük bir yeri olduğunu suratına çarpıveriyor.

Gerçeği küt diye koyuyor ortaya.

Aslında Özgür uzaklara gitmemişti.

O yerli yerinde duruyordu da, aynı evde olmamıza karşın ben gitmiştim uzaklara...

Babaannemin hastalığı...

Onun için bir şeyler yapabilme çabası...

Sonra işim...

Uzun saatler, sıkı çalışmalar...

Sonra Selin...

Kızımın hiçbir şeyini eksik bırakmama gayreti...

Ve işte böyle koştururken, uzaklara düşmüştüm Özgür'den.

Derhâl...

Bir araya gelmeliydik.

Baş başa olmalıydık.

Arayı kapamalıydık.

Ha, bu arada Özgür'ün geçkin hayranı Siren'in ben Ankara'dayken fırsatı kaçırmayıp, onu sık sık yemeğe davet ettiğini de bir kenara not edelim efendim. Ama Özgür, ya ben dırıltı çıkartmayayım diye, ya da sahiden istemediğinden, bir kez giderse, birkaç kez çeşitli bahanelerle savuşturuyordu. Benimse öylesine kolum kanadım kırıktı ki, uğraşacak hâlim yoktu.

Baş başa kalabilmek için bir yerlere gitmeliydik.

Herkesten uzak...

Sonunda Polonezköy'de karar kıldım.

Hem yakın, hem uzak bir yer orası.

Ve –hemen yer ayırttım daha önce görüp de bir türlü gidemediğim yeni açılmış küçük otelde...

Çam ağaçları arasına saklanmış sekiz odalı bir otel...

Tipik bir dağ evi havasında...

Üçgen çatılı, ahşap...

Çatı katındaki tek odayı istedim. O odaya aşağıdan dar bir merdivenle dönerek çıkılıyor. Tüm çatı katını kaplayan bir oda bu. Ve –şöminesi var!

Ve de küçük ahşap bir balkonu...

Üstelik pembeli, kırmızı sardunyalarla bezeli...

Balkona çıkar çıkmaz yemyeşil bir görüntü sana kucak açıyor.

Odadaysa, kocaman bir yatak, şöminenin karşısında iki baba koltuk...

Önceden arayıp odamıza vazolar dolusu kır çiçekleri yerleştirmelerini rica ettim. Özgür'ün sevdiği şarabın adını vererek, hazır etmelerini tembihledim. Ve tüm bu hazırlıklardan sonra Özgür'ün karşısına geçtim. "Sana bir sürprizim var. Sakın işim var, filanca davaya hazırlanmam gerek gibi laflar etme."

Şaşkın şaşkın bakıyordu bana.

"Bu kez de ben seni kaçırıyorum. Arabayı da ben kullanacağım, onun için sen yeri keşfedene dek, nereye gittiğimizi bilmeyeceksin ve biz seninle baş başa sevgililer gibi bir hafta sonu geçireceğiz."

"Ooo," dedi Özgür, gözleri parlamıştı. "Sevgililer gibi, öyle mi? Bak buna sevindim." Sonra gelip bana sarıldı, "Ama biz hep sevgili değil miyiz?"

"Sevgiliyiz elbette de, şu son zamanlarda, benim yüzümden, bunu biraz unuttuk sanki."

"Ve," dedi Özgür o malum hınzır gülüşüyle, "sen şimdi bunu bana hatırlatmaya çalışacaksın."

"Evet! Ne dersin bu işe?"

"Allah, derim."

İyi bir başlangıç, diye geçirdim içimden.

Küçük bir valiz hazırladım. Özgür'e göstermeden, bir dolu mum, onun sevdiği peynir ve krakerlerle, müzik için ipod'umu da aynı çantaya tıkıştırdım.

Selin'i anneme emanet edip, yola çıktık. Tabii fazla gitmemize gerek kalmadan Özgür, nereye gittiğimizi anladı, "Galiba o romantik yere, Polonezköy'e gidiyoruz."

Otelin önünde durduğumda, "Burası o sözüne ettiğin butik otel olmalı."

"Aynen öyle..."

"Çok güzelmiş..." Özgür oteli beğenmişti.

Otel değil de bir huzur yuvasıydı sanki. Çatıya tırmandık.

"İşte odamız."

"Tıpkı babaannemin çatı odası." Özgür sevecen bakışlarla odayı süzüyordu. "Tabii onunki böyle özenli değildi, toz içindeydi, eski püskü eşyalarla doluydu ama biz orada oynamaya bayılırdık."

"Beğendiğine sevindim."

"Sen yaparsın da, ben beğenmez miyim," diyerek sarıldı bana.

Odanın çeşitli yerlerine kır çiçeklerini yerleştirmişlerdi. Taze çiçek kadar bir yerin havasını değiştirecek ne vardı acaba.

Yatak örtüsüyle perdeleri zarif bir desen süslüyordu.

Sakin renklerde...

Her şey 'huzur' düşünülerek tasarlanmıştı âdeta.

Yerleştikten sonra, çıkıp bir süre yürüdük. Şehrin gürültüsü ve kirliliğinden sonra bu sessizlik, bu mis gibi çam kokusu... Çam ağaçlarının hafif rüzgârda çıkardığı o hışırtı...

Bir iyi geldi ki...

"Biliyor musun Özgür, bazen İstanbul'dan uzak, sakin bir yerde yaşamak nasıl olurdu diye düşünüyorum."

"Haklısın, ben de bazen çok bunalıyorum. Ama beni daha çok trafik zorluyor."

İşte böyle oradan buradan konuşarak yürüdük durduk.

Akşam olmuştu. Özgür yemeğimizi alt kattaki salonda yiyeceğimizi sanıyordu.

Oysa benim...

Planlarım bambaşkaydı.

Onu aşağı yolladım, duş alıp giyineceğim diye. Sonra hemen mumları yakıp, her yeri donattım. Şömineyi zaten daha önceden yaktırmıştım.

Işıkları söndürdüm.

Sadece mumlar ve şöminenin alevleri...

Ipod'umu da bir kenara koyup, müziği açtım. Şöminenin karşısına yerleştirdiğim sehpanın üstüne, peynir tabağıyla krakerleri ve düğünümüzde armağan edilen bir çift kristal şarap kadehini yerleştirdim. Yemeğimiz daha sonra odaya servis edilecekti.

Nasıl?

Havamızdan geçilmiyor, değil mi...

Dilek olsa, "Havan batsın," derdi hemen.

Neyse, yemek olarak Özgür'ün favori yemeği dana madalyon, tatlıysa yine beyimizin tercihi olan krem karamel ısmarlanmıştı!

Her şey hazırdı.

Gösteri başlayabilirdi!

Kapı tık tık vuruldu.

Özgür gelmişti.

Koşup açtım. "Buyrunuz efendim."

İçeri doğru adımını atarken, Özgür tek kelimeyle, şaşkındı.

Şaş–kın!

Ama manzarayı gözünün önüne getirebiliyor musun sevgili sırdaşım.

Loş bir oda...

Sadece mumlar ve şöminenin alevleri...

Harika bir müzik...

Eski caz parçaları...

Kadehlerin üstünde yanıp sönen ışık yıldızcıkları...

"Neler yapmışsın... neler..." diye resmen kekeledi şaşkın sevgilim benim.

"Bu akşam yemeğimizi odamızda yiyeceğiz ve tıpkı annelerimizle babalarımızın bir zamanlar yaptığı gibi, bir yandan da dans edeceğiz seninle..."

"İnanılmazsın," diyordu Özgür'se hâlâ.

Böylece şöminenin karşısında, kadehlerden çıkarak düğün günümüzü andık.

Kâh güldük.

Kâh gözlerimiz doldu.

Sonra onu dansa kaldırdım.

Başımı omzuna dayadım ve asla modası geçmeyecek o caz şarkılarıyla dans ettik, mum ışıklarının aydınlattığı odada...

Her şey çok ama çok romantikti.

Unutulmaz bir geceydi bizim için.

Ertesi gün, geç saatlere kadar uyuduk. Uyandığımızda ikimiz de deliler gibi acıkmıştık.

Özgür gazete okumadan edemez. Nitekim, "Hemen bir gazete alıp geleyim, sonra da kahvaltıya gideriz," dedi.

Oysa benim sevgilime bir başka sürprizim daha vardı. O gider gitmez, oda servisini aradım ve hemen balkona bir kahvaltı sofrası kuruldu.

Reçeller, peynirler, meyveler, taptaze ekmek...

O pembeli kırmızılı sardunyalarla göze daha da iştah açıcı görünüyordu sofra...

Nitekim beni almak için odaya geldiğinde, "Kahvaltı hazır," diye balkonu işaret edince...

"Ne diyeyim ben sana Serra, anlaşılan sen beni bu odadan dışarı çıkarmak istemiyorsun ama sana bir şey söyleyeyim mi, ben bundan hiç mi hiç şikâyetçi değilim."

Böylece, o küçük balkonda, yeşil tepelere karşı, unutulmaz anılar arasına girecek bir kahvaltı keyfi yaşadık. İşte bu da bugünün sürpriziydi sevgilime.

Ve–

Her güzel şey gibi, hafta sonu kaçamağı da sona ermişti.

Ama...

Arayı kapatmıştık.

Konuşmuş, dertleşmiş, öpüşmüş, sarılmış...

Birbirimize kavuşmuştuk.

Artık...

Evimize dönebilirdik.

Sırma geldi!

İçimi açtı.

Sonra da...

Yüreğimi ağzıma getirmeyi başardı!

Neyse...

Her şey sırayla...

Sırma'nın gelişi benim için çok iyi oldu.

"Canım benim," diye sımsıkı sarıldı bana, "babaannen için çok üzüldüm. Ona ne kadar bağlı olduğunu biliyorum."

"Bana en çok koyan o güçlü kadının bugün bu hâllerde olması. Çekiyor olması."

Sırtımı okşadı, "Seni anlıyorum canım ama gücümüz bir yere kadar. Ondan sonrası bizim dışımızda... Hem sen onun için neler neler yaptın ve hâlâ yapıyorsun. Önemli olan da bu değil mi. Onu hayattayken mutlu etmek, hastayken yanında olmak..."

Birden çocuklar koşuşarak içeri daldılar. En önde Sude Mey, arkasında Selin, onun da arkasında, kısacık bacaklarıyla kardeşine ve kuzinine yetişmeye çabalayan Ava. Bir aşağı bir yukarı koşuyor, gülüyor, çığlıklar atıyorlardı.

"Ne şekerler, değil mi..."

"Umarım onlar da bizim gibi birbirlerine çok yakın olurlar."

"Eee," dedi Sırma, yüzünde muzip bir ifade, "iki numaralı yeğenimizi ne zaman kucağımıza alacağız?"

"Sırma!"

Nasıl bir kahkaha attı, bu kadar olur. "Kızım, bu soruya alışsan iyi olur. Genelde sosyal sorular sıralamasında

en sondadır ama mutlaka gelir," dedi ve devam etti. "Peki, işler ne alemde?"

"İyidir! Yeni ve değişik turlar düzenliyoruz."

"Ne güzel," diye içini çekti. "Nerelere düzenliyorsunuz bu turları?"

"Guatemala ve Küba'ya gittik, şimdi Myanmar'a tur hazırlığı içindeyiz."

"Ne... ne... ne... Ne biçim yerler bunlar? Küba dışındakileri hiç duymadım."

"İyi ya işte. Biz de senin gibi bu tür yerleri bilmeyenler için tur düzenliyoruz ki, gidip görsünler."

"Kusura bakma! Şahsen ben o ne idüğü belirsiz yerlere adımımı atmam. Kesin her tarafta sinekler vardır. Gözünü sevdiğimin Paris'i dururken... İlahi Serra!"

"Kaç kere gittin Paris'e, yetmedi mi?"

"Yetmedi efendim, yetmedi. Orası ışıklar ve âşıklar şehri... Orası güzeeel... Orası romantik..." Ama bunları söylerken bir hülyalı bakışlar atıyor ki, bu kadar olur.

"Kör değneğini bellemiş gibi hep aynı yere gidiyorsun. Koskoca bir dünya var kızım, azıcık burnunu çıkar da görmediğin yerleri gör. Şu yaşadığın gezegeni tanı."

"Tanımak istediğimde cancağızım, açarım National Geographic kanalını, rahat koltuğumda oturur seyrederim. Üstelik bir sürü böcek cücekten uzakta..."

"Ne biliyorsun oralarda böcek cücek olduğunu?"

"Öyle yerlerde kesin vardır da ondan..." Şu hâlimize bakar mısınız, aynı çocukluğumuzdaki gibi atışıp duruyorduk.

"Neyse, neyse," diye fısıldadı Sırma, "şimdi sana bir şey söyleyeceğim ama bunu bir tek sen bileceksin. Büyük sır yani..."

Kedinin fareye baktığı gibi, gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Çok ama çok tehlikeli bir bakıştı bu.

Eyvahlar olsun, dedim içimden. Kim bilir hangi uçuk fikirler dönüp duruyor o kafanın içinde.

Durdu, durdu ve bombayı patlattı. "Vücut estetiği yaptıracağım!"

"Ne? Ne estetiği?"

"Vücut estetiği, diyorum. Ay, bazen ne kadar da dünyadan habersizsin Serra."

"Suçluyum hakim bey, ne yaptıracağınızı hâlâ anlamış değilim."

"Üff..." diyerek baktı bana. Ne kadar umutsuz vakasın, der gibiydi.

"Kızım, ne üfleyip püflüyorsun, ben mecbur muyum senin aklından geçeni bilmeye... Her neyse anlat da öğrenelim."

"Şimdi –ben iki doğum yapmış bir kadın olarak..."

"Evet..."

"Doğum sonrası tahribatını toparlamak ve eski dipdiri, gencecik hâlime dönmek istiyorum."

Kendimi tutamadım, başladım gülmeye. "İnanmıyorum! Valla inanmıyorum!"

"Ne varmış bu kadar gülecek, Serra Hanım, öğrenebilir miyim. Hem bir sus da beni dinle, lafımı bitireyim."

"Tamam canım, dinliyorum."

"Doğumlardan sonra..."

"Evet."

"Göbeğim çıktı –biiir.

"Ve memelerim sarktı –ikiii..."

Haydi beni yeniden aldı mı bir gülmek. Nasıl gülmeyeyim ki, bir yandan bu incileri döktürürken, bir yandan da eteğini indirmiş bana göbeğini gösteriyordu.

"Bak, şuraya bak," diyor iki eliyle karnını tutarak. "Deliler gibi spor yaptım, masaj yaptırdım; yemedim içmedim, her türlü diyeti denedim ama olmuyor, olmuyor, bu göbek gitmiyor. Ben de buna sinir oluyorum! Onun üzerine bana tek çarenin ameliyat yani vücut estetiği olmam gerektiğini söylediler."

"Hangi geri zekâlı söyledi bunu?"

"Siz onu affetmişsiniz Serra Hanım, Dubai'nin en tanınmış doktorlarından biri söyledi. Ne yazık ki doğumlardan sonra göbekte böyle bir yağ tabakası kalıyormuş."

"İyi ama ben sende bir şey göremiyorum. Gayet iyisin."

"Hayır, hayır, bak," deyip baş parmağı ve işaret parmağıyla etini sıkıca tuttu. "Bunun olmaması gerekiyor."

"İyi ama doğum yapan her kadında olur o kadar."

"Hayır efendim, ben bunu asla kabul edemem, onun için de ameliyat olmaya karar verdim."

"Ciddi olamazsın!"

"Kızım sen beni dinlemiyor musun? Ne anlatıyoruz burada iki saattir? Karar verilmiştir." Durdu, bana baktı ve devam etti. "Karar verilmişkeeen..."

"Eyvahlar! Daha bunun gerisi de mi var?"

Sırıtıp duruyordu karşımda. "Göğüslerimi de gerdireceğim!"

"Yok artık, deve..."

"Tabii Serracığım, bir düşün. Hazır narkozu almışsın, göbeğinle birlikte memelerini de hallediverirler ve sen ahular gibi uyanırsın bu dünyaya. Bir taşla iki kuş vaziyetleri..."

"Pekiii," dedim, "sevgili eşin ne diyor bütün bu planlara?"

"İşte," dedi dudağını sarkıtarak, "orada küçük bir problem yaşıyorum."

"Yani..."

"Yani, o tipik bir erkek olup tüm yeniliklere olumsuz baktığı için –bu tür ameliyatlara da karşı..."

"Akıllı adamın hâli başka."

Ayağını yere vurarak bağırdı Sırma, "Ne kadar geri kafalısınız Tanrım. Estetik ameliyatlar taaa Mısırlılar zamanından bu yana yapılıyor, ayrıca günümüzün teknolojisiyle de hem tehlikesiz, hem başarılı."

"Peki, enişteniz buna karşıysa nasıl gerçekleşecek bütün bu düşünceler?"

Bana doğru eğildi ve, "Gizlice olacak," diye fısıldadı.

"Şaka yapıyorsun."

"Gayet ciddiyim," diye fısıldamaya devam etti. "Her şey planlanmıştır. Hem de en ince ayrıntılara kadar."

Bu Sırma yetmişli yaşlarına gelince acaba neler yapacak, diye çılgınca bir düşünce zihnimden bir alt yazı gibi geçiverdi.

"Peki, o bilmeden bu işi nasıl halletmeyi düşünüyorsun Dubai'de?"

"Dubai'de yaptırmayacağım ki..."

"Ya nerede yaptıracaksın?"

"Burada... İstanbul'da..."

"E, pes vallahi, olacak iş mi bu?"

"Tabii, neden olamazmış? Deniz'e çocukları alıp annemlere gideyim, dedim; o da peki, dedi. Aslını istersen işi başından aşkın, onun için bizi yolcu etmek onun hoşuna bile gitmiştir. Böylece buraya kapağı attım mı? Attım! Sonra..."

Giderek endişelenmeye başladığımı hissediyordum.

"Sonra?"

"Sonra çocukları İzmir'e, annemlere götüreceğim."

"Annenler buraya gelmeyecek mi?"

"Hayır, onlara siz hiç yorulmayın, ben çocukları getiririm, orada vakit geçiririz, dedim. Peki, dediler ve eminim onlar da aynı Deniz gibi bu duruma pek memnun oldular çünkü onları evlerinden kaldırıp, buralara kadar getirmemiş olacağım. Veee..."

"Evet..."

"Bir süre sonra, çok kısa bir süre sonra, hazır çocuklar sizin yanınızdayken, ben İstanbul'a, Serra'ya bir gidivereyim, onunla şöyle baş başa bir koklaşalım, diyeceğim."

Eyvahlar! Eyvahlar!

Kuşku bulutları ciddi şekilde kümelenmeye başlamıştı.

Tehlikenin bana doğru yaklaştığı hissiyse giderek yoğunlaşıyordu.

"Vee... sana geleceğim! Ta–taa..."

Şimdi bu durumda benim sevinçten zıplamam gerekiyordu değil mi...

Ama... zıplayamıyordum!

Sırma'ysa büyük bir mutluluk içinde anlatmaya devam ediyordu.

"Böylece –vücut estetiğimi burada, İstanbul'da yaptıracağım. Sen de..." durdu, bana baktı, "vaziyeti idare edeceksin!"

Al bakalım...

Korktuğum başıma gelmişti işte.

"Nasıl yani..." diye kekeledim. "Hangi vaziyeti idare edecekmişim?"

"Benim ameliyatımı idare edeceksin akıllım. Çünkü bundan ne annemlerin, ne teyzemin, ne de anneannemin haberi olacak."

"Yani bu iş, onlardan da mı gizli olacak?"

"Gizli, çok ağır bir sözcük Serracığım. Onları üzmeyelim, ya da meraklandırmayalım desek, daha uygun olacak. Bir tek sen bileceksin. Dolayısıyla vaziyetleri sen idare edeceksin. Bu kadarını da biricik kuzinin için yaparsın artık."

"Hayatta yapamam," diye bu kez ben ayaklara fırladım.

"Nedenmiş efendim. Şunun şurasında kırk yılda bir senden bir şey istemişim."

"Aileden kimsenin haberi olmayacak ve sen ciddi, hem de çok ciddi bir ameliyata gireceksin. Ve tek bilen –ben olacağım! Nasıl bu kadar büyük bir sorumluluğu benim üzerime yıkarsın ha, nasıl?"

"Aman ne dramatik!" Ellerini beline dayamış, öfkeyle bakıyordu bana. "Amma da korkaksın Serra. Ne var bunda bu kadar tırsacak? Adamlar bu tür ameliyatları her gün, her saat yapıyorlar. Ayrıca, ameliyatı yapacak olan doktor çok ünlü bir estetikçi, arkadaşım ona ameliyat oldu ve benim için randevuyu da o aldı zaten. Araştırmadan, soruşturmadan böyle bir işe kalkışır mıydım sanıyorsun."

"Madem durumdan bu kadar emindiniz, neden sevgili eşiniz ve aileniz bundan haberdar değiller, öğrenebilir miyim?"

"Aman, üff yaa... Bıktım senin bu başöğretmen edalarından..."

"Bu benzetme çok eskilerde kaldı, canım. Artık başöğretmenlerin büyük çoğunluğu fevkalade hoşgörülü."

"Aman, neyse ne..."

"Söyle Sırma, neden saklıyorsun yapacaklarını?"

"Saklıyorum çünkü iki araba laf edecekler. Deniz bu konuda tutturuk. Nedenini de gayet iyi biliyorum."

"Neden? Şunu söyle de biz de bilelim."

"Bana bir şey olacak diye ödü kopuyor. İki küçük çocuğumuz var ya... Aman aman bana bir şey olmasın."

"Bence o kadar da kötü bir neden değil."

"Ama ben bu hâlimle mut-su-zum!" diye yine tepindi olduğu yerde, karnını ve göğüslerini göstererek. "Şu göbeğe bak! Şu memelere bak!"

"Ay Sırma, seni duyan da şişko bir kadından söz ediyoruz zanneder. Haydi kocanın 'merak etmesini' istemiyorsun, diyelim. Annenle babandan niye saklıyorsun?"

"Ohoo Serracığım, öyle bir laf ettin ki... Sanki babamı hiç tanımıyorsun. Bunu bir duysa... var ya... 'antikalığımdan' başlar, 'saçma sapan işlere kalkışmamla' konuyu geliştirip, 'yeni yeni icatlar çıkarma' cümlesiyle konuyu bağlar. Annemse meraktan çıldırır. Şimdi ben böyle bir aileye bunu nasıl söyleyeyim, nasıl onlardan destek isteyeyim. İşte onun için ailemizin tek aklı başında bireyi olan sen sevgili Serracığımla bu konuyu paylaşmaya ve senden destek almaya karar verdim."

O, bu sözlerle beni övüyordu.

Da...

Ben bu durumda bu övgüye sevinmem mi, yerinmem mi gerek, doğrusu bilemedim.

Ayrıca kıza bakar mısınız; benden destek almaya karar vermiş!!!

Bana sormak...

Yok.

O karar vermiş ya...

Önemli olan da bu zaten.

"Ne o," dedi, "yüzün asıldı. Yoksa bana yardım etmek istemiyor musun?"

Suçlayan bakışlar...

Eller yine belde...

"Beni hep zor durumda bırakıyorsun."

"Yaa, öyle mi..." İyice alınmıştı artık.

"Bak Sırma, bir dinlersen bana hak vereceksin. Kaç kez yaptın sen bunu bana."

"Anlat da öğreneyim sana neler yapmışım."

"İzmir'de Çeşme'de, yazlığın en havalı çocuğunu tavlamak için o aptal araba yarışına katılmaya karar vermiştin, hatırladın mı?"

"Çocuktum o zaman..."

"Çocuk mocuk, sen katılmaya karar verdin ve o tehlikeli işe beni de ortak ettin."

"Sen de gidip anneme beni gammazladın."

"Hayır efendim, ben buna gammazlamak diyemeyeceğim, seni korumak adına annene durumu bildirdim ve seni," dedim, gitgide öfkelendiğimin farkındaydım, "o müthiş kazadan kurtarmış oldum. Bilmem anımsıyor musun..."

Hiç sesini çıkarmadı.

Daha doğrusu, çıkaramadı.

"Sonra," diye devam ettim, "evliliğinin ilk yılı kaçıp bana geldin, seni saklamamı istedin. Kocana durumu anlatıp, buraya gelmek varken, yine beni zor durumda bıraktın.

Şimdi de bu...

Koskoca bir ameliyat olacaksın.

Önemli bir ameliyat...

Ve sen bunu herkesten saklıyorsun.

Yetmedi, beni de ortak ediyorsun bu işe.

Bana nasıl bir sorumluluk yüklediğinin farkında mısın?

Ya sana, Allah korusun, bir şey olursa...

Ben o zaman, kime, nasıl cevap veririm."

Durdum.

Oda sessizliğe gömülmüştü.

"Kusura bakma Sırma," dedim, "bu işi başka türlü halletmen gerek."

Topuğunun üstünde döndü ve odadan çıkarken, "Tamam, tamam, sorun değil," dedi ama sesi bal gibi, hem de kocaman bir sorun olduğunu ortaya koyuyordu.

"Anlaşılan bu işi kendi başıma kotarmam gerekecek."

"Sırma!"

"Tamam canım! Sorun değil, dedik ya..." dedi ve kapıyı çarpıp çıktı.

Al sana...

Şimdi de küslük yaşayacaktık.

Üff yaa, bu yaşta hâlâ mı bu tür çocuksu didişmeler...

Aklım almıyor bu Sırma'nın yaptıklarını.

22 Haziran, Çarşamba

Bir haftadır çocukları gezdiriyoruz.

Sırma'yla aramız şeker renk...

Böyle şeyler beni nasıl da üzüyor.

Çocukken de böyleydim, koca kadın oldum, haklı olduğumu bilsem bile hâlâ öyleyim.

Aman kimse kırılmasın.

Aman kimse üzülmesin.

Kimseye, 'hayır' demek zorunda kalmayayım.

Onlar beni kırabilir, bana hayır diyebilirler. Ben bununla baş edebilirim.

Ama ben kimseyi kırmayayım. İşte bununla baş edemiyorum, günlerim gecelerim üzüntü içinde geçiyor.

Ayrıca –bu huyumdan da hiç memnun değilim.

Meselâ, bu son olay... Sırma bal gibi haksız. Kimse başkasından böylesine bir sorumluluk yüklenmesini isteyemez.

Uzun lafın kısası, ben haklı olduğuma inanıyorum. Ama gel de bunu içime söyle.

O da zaten bu huyumu bildiği için surat edip duruyor.

Neyse...

Çocukları alıp bir gün anneanneme gittik. Anneannem neler neler hazırlamış, onlar için. Sigara börekleri anında tükendi!

Yine hep birlikte koştular, güldüler, bağrıştılar. Aslında daha doğru dürüst oyun oynayamıyorlar ama birlikte olup koşuşup gülüşmek yetiyor onlara. Anneannemse çocuklarla öyle mutlu oluyor ki...

Bir başka gün onları alıp Kanyon'a gittik. Kitapçılara girdik, uzun uzun kitap seçtik. Acıkınca pizza yedik, daha sonra da oyun alanında vakit geçirdik. Ve en sonunda da incik boncuk satan bir yerden, üçüne bir örnek boncuklu bilezik aldık. Bilezikler hemen bileklere takıldı. Birbirlerine bakıp, bir gülümseyişleri vardı ki, görmelere değer.

Bir süre sonra Dilek bize katıldı. Tabii Derya'yla birlikte. "Bilin bakalım Derya'yla nereden geliyoruz," dedi.

"Nereden? Nereden?"

"Masal saatinden..."

"Aa, ne güzel," dedi Sırma, "Nerede yapılıyor bu?"

"Bebek'te bir kitapçı var, adı 'Sihirli Sayfalar', sırf çocuk kitapları satıyor. Orada haftada bir gün, bir Masal Annesi, çocuklara masal okuyor."

"Masal Annesi mi?"

"Evet, kendisi bizim yaşlarımızda bir anne..."

"Yani, gepegenç..." dedi hemen Sırma.

Dilek bir kahkaha atarak, "Evet canım, o da senin gibi gepegenç ve de güpgüzel. Oldu mu?"

"Şimdi oldu," dedi bizim Süslü.

"Bu Masal Anne aynı zamanda blogger. Bir blogu var ki, hararetle tavsiye ederim. Şahsen ben çok yararlandım."

"Ne hakkında yazıyor?"

"Annelik hakkında her şey diyebilirim. Çocuklarımız konusunda bilmemiz, yapmamız gerekenler, okumamız gereken kitaplar... Sağlık sorunları, doğru beslenme, okullar ve eğitim konusunda bilgiler...

Bütün bunlar çok güzel de, beni asıl gündelik hayat hakkında yazdıkları etkiliyor. Duyguları, düşünceleri o kadar güzel aktarıyor ki... Hepimizin yaşadıklarını dile getiriyor sanki. Hah işte, ben de aynen böyle hissediyorum diyorsun."

"Şu blog'un adresini verir misin?"

"Tabii... www.sifirkilometrebizdiklar.com."

"Aaa," dedi Sırma, "blog'un adı sıfır kilometre bızdıklar mı?"

"Evet."

"Ne şeker!"

"Bir de açıp okusan bayılırsın."

"Eve gider gitmez ipad'imden bakacağım."

"Ayrıca yorum yapıp, düşüncelerini ve önerilerini de iletebiliyorsun."

"Sağ ol Dilek, çok teşekkürler..."

"Ne demek efendim."

Sonra Esin bizi atölyesine davet etti. "Çoluk çocuk mu," diye sorduğumda, "Elbette! Asıl çocukları istiyorum. Olabildiğince küçük yaştan başlayarak resim görsünler, resim yapan insanları izlesinler. Sanatla tanışsınlar."

Böylece cümbür cemaat Esin'in atölyesine gittik. Gerçekten de çalışan yani resim yapanlar vardı atölyede... Bizimkiler dikkatle ağabeyleri, ablaları izlediler. Esin çocuklara kocaman kağıtlar ve boyalar verdi. Onlar da bir şeyler çizmeye başladılar.

"Sanat ne kadar önemli ve insan hayatı için ne kadar gerekli," dedi Esin çocuklara bakarak. "Meselâ, al beni... ciddi sorunlar yaşıyoruz ama buraya gelince, bu gençlerle birlikte olup, onların yarattıklarını gördükçe gündelik hayatta yaşadığımız çirkinlikleri, mutsuzlukları unutuyor, bambaşka bir aleme geçiyorum sanki. Ve o dünyada mutlu oluyorum. İşte onun için, çocuklarımızı olabildiğince erken; resimle, müzikle, kitaplarla tanıştırmalıyız. Bunlar insanı 'insan' yapan öğeler... Sanat ve kültürle insan yaşamı anlam kazanıyor. Güzelleşiyor. Renkleniyor. Zenginleşiyor. Sanat ve kültürü çıkar insan hayatından, geriye ne kalır?"

Dilek atıldı. "Kupkuru bir yaşam... Öyleleri yok mu... Ne bir konsere giderler, ne bir resim sergisine, ne bir piyese, ne bir müzikale... Ne de ellerine bir kitap alır, okurlar. Ev-iş, iş-ev kısır döngüsü içinde gün doldururlar. Yazık ki yazık..."

Esin devam etti. "İşte onun için, biz tüm etkinliklerimize çocukların da katılmasını istiyoruz. Ve onları sanatın tüm dallarına ilgi göstermeleri için teşvik ediyoruz. Sadece resimle ilgilenmek yetmez, mesela hayatınızda müzik de olmalı, diyoruz. Bol bol müzik dinleyin, mümkünse bir müzik aleti çalmasını öğrenin, bu, ömrünüz boyunca bir keyif kaynağı olacaktır sizin için, diye anlatıyoruz."

"Annemin çok akıllı bir arkadaşı var. O, der ki, çocuğunuzu kötülüklerden uzak tutmak istiyorsanız, spora yönlendirin. Spor, onun enerjisini olumlu yönde kullanmasını sağlar. Ayrıca, spor güçlü bir karakterin oluşmasına yardımcı olur. Takım ruhunu, birlikte çalışmayı, paylaşmayı öğretir, der."

"Çok doğru," dedi Dilek, "hep söylüyorum, ben şahsen Derya'ya öyle bir spor yaptıracağım ki, pestili çıkacak ve hiçbir muzırlık düşünecek hâli kalmayacak." Sonra da kahkahayı bastı.

Evvelsi günse çok kötü yağmur yağıyordu.

Suratlar asıldı.

Küçük burunlar cama yapışıp, hüzünlü bakışlarla gökyüzü incelemeye alındı.

Sırma'yla derhal duruma el koyduk. "Haydi çocuklar... mısır patlatıp, film seyretmeye var mısınız," deyince, o sevimli yüzler aydınlanıverdi.

Hep birlikte mısır patlattık.

Bayıldılar, bayıldılar.

Sonra ağır buğur bir film seçildi. Ve televizyonun karşısına geçilip, bir yandan film izlendi, bir yandan da kucaklardaki kâselerden mısır patlağı yendi.

Bir ara Sırma kalkıp içeri geçti.

Sesi geliyordu. "Tabii anneanneciğim, yarın size geleceğiz çünkü sonra ben çocukları İzmir'e, annemlere götüreceğim ama hemen döneceğim."

Durdu. Herhalde anneannemin söylediklerini dinliyordu. "Tabii ki onlar da buraya gelebilirlerdi ama ben yorulmalarını istemedim. Annem bir şey söylemez ama kendi evinde olunca daha rahat ediyor. Yardımcısı var, babam da yanında... Onun için böyle düşündüm."

Seni gidi numaracı seni, diye geçirdim içimden. Öte yandan, bu konuşmanın huzursuzluk katsayımı arttırdığını söylememe bilmem gerek var mı...

Demek, planından vazgeçmemişti.

Demek, ne olursa olsun gelip benim evimde kalacak ve ben o gün onu idare etmek zorunda kalacaktım. Ameliyat bilmem kaç saat sürüyormuş; birkaç saat de klinikte kalınıyormuş. Eğer her şey yolundaysa eve gönderiliyormuş, bazen hastanın geceyi klinikte geçirmesi de gerekebiliyormuş.

Tamam! Estetik ameliyatlara karşı değilim.

Hem de hiç...

Çok iyi doktorlar, estetikçiler var. Sağlıklı koşullarda, en son teknikler uygulanıyor. Pek çok kadın da bundan memnun kalıyor. Belki ben de bir gün yaptırırım. Anlayacağın, benim estetikle bir derdim yok. Beni rahatsız eden; bizim kızın estetik merakı değil, bu işi gizli saklı yapması ve beni de ortak etmesi... Bunu ona bir kez daha böylece anlatmaya çalıştım ama omzunu silkti, odadan çıkıp gitti. Ve şu telefon konuşmasından da anladığım kadar, planını adım adım uygulayacak ve istesem de istemesem de benim evimde kalıp, beni bu işe dahil edecek.

Peki, ben ne yapmalıyım şimdi?

Gidip durumu anlatsam, ortalık iyice karışacak.

Söylemesem, bu nasıl olsa bir şekilde ortaya çıkacak, o zaman ben Deniz'e, Defne teyzelere ne diyeceğim?

Ayrıca ve asıl, ben Özgür'e ne diyeceğim?

Ona anlatacak mıyım bütün bunları? Anlatmayacak mıyım? Anlatmamak olmaz.

Sırma bizim evde olunca, nasıl olsa görecek, bilecek.

Peki, o böyle bir işe bulaşmak ister mi?

Hiç sanmıyorum!

Yine döndük aynı noktaya.

Peki ben ne yapacağım?

Üff Sırma, üff...

6 Haziran, Pazar

Babaannemi kaybettik!

Ve ben–

Yanında değildim!

Bilsen bu beni ne kadar, ne kadar üzüyor.

Gerçi dedemin de yanında değildim ama anneannem vardı onun elini tutan.

Babaanneminse en çok elini tutmasını isteyeceği insan –bendim!

Ve ben...

O son nefesini verirken yanında yoktum.

İşte bu beni kahrediyor.

Yasemin'in, annemin, anneannemin teselli etmek için sıralamadıkları neden kalmadı.

Ama...

Hiçbirinin faydası yok.

İçimin acısını hiçbir sözcük ya da gerekçe dindirmiyor.

Olsa olsa bir tek neden var beni avutacak.

O da...

Onun artık huzura kavuşmuş olması...

Onu, her tarafından kordonlarla makinelere bağlı görmek kadar büyük acı olamaz.

En azından bu işkenceden kurtuldu.

Kurtuldu!

Ve–

'Huzura' kavuştu!

Dört gündür Ankara'dayım.

O gece, ben bu Sırma'yla nasıl baş edeceğim, diye düşünürken, telefon çaldı.

Gece çalan o uğursuz telefonlardan...

Yasemin'di arayan.

"Serracığım," dedi ve durakladı.

"Ne var Yasemin," dedim hemen. "Babaanneme bir şey mi oldu yoksa? Söylesene..."

Telefonun öbür ucunda bir sessizlik.

"Konuşsana Yasemin," diye bağırdım bu kez.

"Hepimizin başı sağ olsun Serracığım," diyerek hıçkırdı.

"Yapma!"

Bu nasıl da yürekten kopan bir feryattı.

Yasemin artık ağlıyordu açık açık.

Bense taş gibiydim.

Taş gibi...

Ne gözyaşı, ne hıçkırık...

Hiçbir şey...

Dondum kaldım denir ya...

Boşuna denmemiş bu laflar.

Gerçekten donup kalmıştım.

Özgür hemen yanıma geldi, yavaşça telefonu elimden aldı ve Yasemin'le konuşmaya başladı.

Ondan sonrası flu...

Her şeyi Özgür yaptı, ayarladı, kotardı.

Ertesi sabah ilk uçak için yer ayırttı.

Nuran Anne'yle konuştu, Selin'i biz dönene kadar onun alması kararlaştırıldı.

Begüm'ü aradı, sabah erkenden burada olacak.

Annemi aradı, o da bizimle gelecek.

Sıra, durumu Selin'e anlatmaya gelmişti. Neyse ki daha uyumamış, yatağında ayıcığıyla konuşuyordu. Biz odaya girince çok sevindi, oyun oynayacağız zannetti garibim.

"Sana bazı şeyler anlatacağız," dedi Özgür ve onu kucağına alıp kanepeye yerleşti, ben de yanlarına...

O kocaman gözlerde merak vardı.

Çocukların bakışları, yüzlerindeki ifade ne kadar saf, ne kadar açık. Kitap gibi okuyabiliyorsun duygularını.

"Biliyorsun nene hastaydı."

Başını salladı; bukleleri de sallandı.

"Ve nene öldü."

Gözler büyüdü bir an.

"Onun için annenle benim Ankara'ya gitmemiz gerekiyor. Sabah erkenden... Sen uyurken... Sen ise Nuran Anne ve Begüm ablayla kalıp burada evimize bakacaksın. Biz de işlerimizi bitirir bitirmez döneceğiz. Anlaştık mı tatlım?"

Her düşünce, anında, o küçük yüzde yazılıveriyordu.

Önce anneyle baba gidecek, diye bir korku, kuşku...

Sonra, önemli bir durum yaşandığının farkına varış...

Ve –güçlü olmalıyım, dercesine bakışlar...

"Ne zaman geleceksiniz?"

"İşlerimiz biter bitmez... Birkaç gün içinde döneriz."

"Nene çok yaşlıydı, değil mi?" Bunu bana Ankara'da da sorup durmuştu. Anlamaya çalışıyordu.

"Evet canım, nene çok yaşlı ve hastaydı."

"Ama annem yaşlı değil."

"Hayır," dedi Özgür gülümseyerek, "annen genç."

"Ve hasta değil."

"Annen sapasağlam."

"Ya sen?"

"Ooo," dedi Özgür, "ben de hem genç hem de turp gibiyim."

"Yaşlı ve hastalar ölür." Yine anlamaya ve bizi yitirme korkusunu gidermeye gayret ediyordu.

"Evet canım, insanlar doğar, büyür sonra yaşlanır, iyice yaşlanır ve ölür. Bu çok doğal bir şey."

O an, babam bu konuşmayı duysa, ne derdi acaba, diye düşünmeden edemedim.

Özgür bana döndü, "Selin uyumadan biraz o komik filmi izlemeye ne dersin Serra?"

"Harika fikir, derim."

Kızımızı bu üzücü konuyla yatağa göndermek istemiyordu Özgür. Selin'i ortamıza aldık, filmi onunla kucak kucağa izledik; o kıkırdadıkça biz gülümsedik.

Hayat ne garip...

Daha birkaç saat önce babaannem ölmüş.

Birkaç saat sonraysa biz Selin'i aramıza almış film izliyorduk.

Sonuçta, Ankara'ya geldik.

Canım babaannemin buz gibi yüzünü okşadım, sevdim. Sonra ellerini öptüm.

"Umarım huzura kavuşmuşsundur bir tanem," diyerek vedalaştım onunla.

Annem de elini öptü babaannemin. Pek çok konuda anlaşamasalar da, birbirlerini hep sevip saydılar.

Derken gelenler...

Başsağlığı dileyenler...

Yapılması gereken işlemler.

Ve cenaze günü...

Yine her şeyi sisler arasından görüyor gibiydim.

Öyle çok telefon gelmişti ki... Kiminle yüz yüze konuştum, kiminle telefonda, artık karıştırıyorum.

Meğer ne çok seveni varmış.

Cenazede kimler yoktu ki...

Safiye teyze... Babaannemin has dostu...

Özgür'ün koluna girmiş, zor yürüyordu ama yine de gelmişti.

Benim can arkadaşlarım Melis'le Dilek, sabah uçağıyla gelip, akşam uçağıyla döndüler.

Ayşegül –o da cenazeye gelmişti, İstanbul'dan.

Esin de gelecekmiş ama, Cengiz ateşlenmiş.

Sıla Amerika'dan aradı.

Toprak, Urfa'dan...

Burak... "Belma sevgilerini yolladı, bebek biraz hasta da..." diyerek başsağlığı diliyordu.

Ve -Oktay!

Dedemin ölümünde de gelmişti.

Bugün de burada...

Yanımdaydı.

"Oktay," dedim, "sen..."

"Başın sağ olsun Serra," diyerek sarıldı bana.

"Sağ ol," dedim, "her üzüntülü günümde yanımdasın. Nerden haberin oldu?"

"Melis aradı."

"İlahi Melis, demek duyuru yapıyor."

"Yoo, aslında ben ara sıra onu arar arkadaşları sorarım, seni sorarım. Nasıllar, ne yapıyorlar, derim, böylece dostlarımdan kopmamış olurum."

"Bizleri unutmuyorsun yani..."

"Nasıl unutabilirim ki..."

Ve –daha önce dedemin cenazesinde yaptığı gibi mezarlığa da gelip sonuna kadar kaldı ama eve gelmedi. Hepimize bir kez daha başsağlığı dileyip mezarlığın kapısına doğru yöneldi.

Arkasından bakıyordum.

Birden döndü.

Benim olduğum yere baktı.

Göz göze geldik.

İkimiz de şaşırmıştık.

Görmezlikten gelemezdim.

Başımı hiç çeviremezdim.

Ben de...

El salladım gülümseyerek.

Rahatlamıştı sanki...

O da bana gülümsedi.

Ve yoluna devam etti.

Akşam evde yine birileri vardı.

O kadar yorgundum ki...

Sadece arayıp Selin'le konuşacak gücüm vardı.

Bir ara Yasemin'in, "Serracığım, biz buradayız, sen artık gidip yatsan iyi olacak," dediğini hayal meyal anımsıyorum.

Sonrası kurşun gibi ağır bir uyku...

Derin, karanlık bir uyku...

Neredeyse ölüm gibi...

8 Temmuz, Cuma

Babaanneciğimin duasını yaptık.

Tüm sevdikleri için gerçekten mükemmel bir sofra hazırladık. Onun şanına yaraşır bir yemek oldu. Yasemin'le annem koşturup durdular. Teyzemle Sırma da yardımcıydılar. Anneannem Sırma'nın çocuklarıyla İstanbul'da kalmıştı, yoksa o da gelecekti.

Bir ara Safiye teyze beni yanına çağırdı. "Şunlara bak," dedi başıyla annemle Yasemin'i işaret ederek, "Kadriye iki gelinini el ele vermiş, onun için hizmet ettiklerini görseydi, ne derdi acaba," diyerek kıkırdadı.

Babaannem ve onun meşhur lafları aklıma geliverdi. Kim bilir şimdi de neler söylerdi. Kendimi tutamayıp güldüm.

Hayret! Söz konusu ölüm olunca diğer konular nasıl da önemini yitiriyor.

Örnek mi istiyorsun –işte annem.

O kadar atıp tuttuğu babama şimdi yardımcı olmaya çalışıyor. Yasemin, bu koşullarda, ona batmıyor. Yasemin'se anneme o sanki ailenin büyüğüymüş gibi, daha doğrusu babaannemin kızıymış gibi, akıl danışıyor.

Ölüm ilanını, babam, annem ve Yasemin hep birlikte hazırladılar örneğin. "Unuttuğumuz, adını koymamız

gereken daha başka akrabalar var mı," diye anneme soruyorlardı, o da yardımcı oluyordu. Akşam yemeğinin tüm hazırlığını, yemeklerin seçiminden hazırlığına kadar birlikte yaptılar. Onlara uzaktan bakıyordum. Öyle bir uyum içindeydiler ki...

Elbette köprülerin altından çok sular akmıştı.

Ama...

Gerçekten de...

Söz konusu ölüm olunca, pek çok şey önemini yitiriyor.

Ve sonra...

Görevler sona erdi.

Dostlar birer birer çekildiler.

Biz de evimize döndük.

Aklım fikrim Selin'deydi.

Gerçi emin ellerdeydi ama...

Yine de... Olabildiğince kızımdan uzak kalmamaya çalışıyorum. Gerek iş, gerekse böyle önemli nedenlerle uzak kalınca da suçluluk duygusu içinde ona her şeyi fazla fazla yapıyorum. Farkındayım bunun.

Meselâ, geceleri fazladan masal okuyorum.

Sevdiği pizzacıya haftada bir yerine iki kez götürüyorum.

Minik arkadaşlarını fazla fazla davet ediyoruz bizim eve. Oynasın, gülsün diye...

Fazladan kitaplar alıyorum ona.

Gerek olmadığı hâlde bir oyuncak daha ekliyorum, oyuncak koleksiyonuna.

Bunlar hep ondan uzak kaldığım zamanlarda oluyor.

Bir tek şekerdi, cipsti, çikolataydı gibi abur cuburlarda sıkı duruyorum.

O konuda taviz yok!

Ama diğerlerinde...

Yukarıda saydığım her şeyi yapıyorum. İtiraf etmeliyim ki, azıcık rüşvet kokuyor, bu yaptıklarım.

Azıcık değil...

Bal gibi rüşvet...

Anlaşılan o sarsılmaz iradeli, mükemmel annelerden olamayacağım.

Kader utansın!

Bizim Süslü'ye gelince... Bu ölüm nedeniyle bütün planları altüst oldu. Ben de büyük bir dertten kurtuldum tabii.

"Bak," dedim, "surat asmayı bırak. Madem o kadar taktın bu işe, bunu kocana güzel güzel anlatır, onu ikna edersin. Hem adam doktor, sana yardımcı olur, fena mı..."

"Ne demezsin," diye homurdandı.

"Hadi, hadi uzatma. Hem sen aklına koyduğunu yaparsın. Bu kesin. Gizli saklı olmazsa birlikte araştırır, soruşturursunuz, sen de gerçekten doğru olanı yaparsın."

Gözlerinde umut ışıltısı belirdi. "Sahi mi söylüyorsun Serra?"

"Elbette! Deniz benim tanıdığım en aklı başında insanlardan biri. Olabilecek bir şeye, hele de sen bu kadar istiyorsan ne diye hayır desin ki... Üstelik o senin yanında olunca her şey daha kolay hallolacak."

"Değil mi ya..." diye ellerini çırptı. "Yaşa sen Serra."

"Ama daha önce böyle demiyordunuz, Sırma Hanım."

"Aman! Hemen de her lafımı başıma kakar." Ve başladık karşılıklı gülmeye.

Bu kız hiç büyümeyecek azizim.

Defne teyzem çoook haklı.

Öte yandan, bizim Sırma'mız tüm bu deliliklerine karşın çoook tatlı...

Bu da bir başka gerçek.

Sırma Dubai'ye dönene kadar, küçük kuzinlerin tüm zamanlarını birlikte geçirmelerini sağladık. Böylesi üzüntülü günlerde çocuklar insana nasıl da iyi geliyor.

En karamsar anlarda bile küçük bir çocuğun kahkahası...

İlk kez gördüğü bir kelebeğe bakışı...

İlk sözcükleri, cümleleri...

İnsanı nasıl da o karanlıklardan çekip, aydınlığa, neşe ve umuda yönlendiriyor.

Bazı zamanlarda buzdolabının üstünde duran fotoğrafına bakmak bile yaşama sevincini kışkırtıyor. Daha yaşanacak nice güzel anlar var, dedirtiyor bir çocuk insana.

Üç küçük kızın peşinden parklara gidip, salıncaklarda salladık onları. Tüm alışveriş merkezlerinin oyun alanlarını kontrol (!) ettik. Evde köfte-pilav partileri düzenledik. Bıraktık sigara böreklerini ve dondurmalarını yesinler gönüllerince.

Ve, ayrılık günü gelip çattı.

Sevdiğin birini yolcu etmek ne kadar zordur, bilirsin.

Nitekim, benim kızıcık da çok bozuldu, sevgili kuzinleri gidiyor diye.

Gün boyu suratını astı!

Vara yoğa ağladı!

Uyumak istemedi!

Bizim yatağımıza gelmek istedi.

Özgür, "Üstüne varma, nasıl olsa birazdan uyur," dediyse de, kızıma kıyamadım.

Ve –'kalbi kırık yavrumu' alıp yatağımıza getirdim.

Yüzü güldü. Mutlu bir vaziyette derin derin içini çekip güzelce aramıza yerleşti.

Ve, sabaha kadar hiç uyanmadan mışıl mışıl uyudu.

Biz ise onun minik tekmelerinden nasibimizi alarak uyu-uyan vaziyette sabahı sabah ettik.

19 Temmuz, Salı

Öneri benimdi!

Kızları aradım ve yeni, yepyeni açılan Pera Palas Otelinde buluşalım, dedim.

Çay saatinde...

Böylece işten çıkanlar, buraya uğrayıp, önce oteli bir görecek sonra da hep birlikte çay içebilecektik. Hepsi bayıldılar bu fikre.

Pera Palas'ın benim için apayrı bir anlamı var. Anneannemle biricik dedeciğimin düğünleri orada yapılmış. Anneannem Pera Palas'ı, antikalarla dolu salonunu, antika asansörünü anlata anlata bitiremezdi. Evlendikten sonra da balayı için bir hafta kalmışlar bu tarihi otelde.

Dilek, Esin ve ben neredeyse peş peşe geldik ve Melis'i beklerken şöyle bir dolaşalım, dedik. O, gecikecekti. Haldun'la yapılması gereken işler varmış. Malum, evlilik hazırlıkları.

1800'lü yıllarda 'Şark Ekspresi' diye de anılan 'Orient Ekspres', Avrupa'dan İstanbul'a sefer yapıyor, yolcu taşıyormuş. Her yönüyle son derece lüks bir trenmiş bu.

Restoranı da ayrıca ünlüymüş.

Masalarda kolalı beyaz örtüler...

Gümüş servis takımları... çatal bıçaklar...

Yemek servisi garsonlar tarafından yapılırmış.

Hem de beyaz eldivenli garsonlarla...

Kompartımanlarda da aynı lüks ve konfor ince bir zevkle harmanlanarak yolcuların her anlamda rahat etmelerini sağlıyormuş. Yolcular özel dikilmiş seyahat giysileri ve pahalı valizleriyle Avrupa'nın varlıklı soylularından oluşuyormuş. Akşam yemekleri için mutlaka kıyafet değiştirilir; kadınlar zarif elbiseleri ve değerli mücevherleriyle pırıl pırıl parlarlarmış. Erkeklerse incili kravat iğneleri ve parlak yelekleriyle onlardan aşağı kalmazlarmış.

İşte bu soylular İstanbul'a geldiklerinde kalabilecekleri doğru dürüst otel bulamıyorlarmış. Onun üzerine Pera Palas inşa edilmiş ve 1892 yılından başlayarak Orient Ekspres yolcularını ağırlamaya başlamış. Bu yolcuların arasında pek çok ünlü kişi varmış ama bir tanesi var ki, o, otele damgasını vurmuş âdeta.

Yazar, Agatha Christie...

Tüm dünyada satış rekorları kıran polisiye kitapların ünlü yazarı Agatha Christie.

Ve bir gün...

Agatha Christie kaybolmuş!

Kimse nerede olduğunu bilmiyormuş.

Bir telaş...

Bir heyecan....

Aramalar, taramalar...

Bütün dünyada gazete manşetleri sorularla dolup taşıyormuş.

Sonunda ortaya çıkmış Agatha Christie.

Ve –o süre içinde Pera Palas'ta kaldığı, ya da saklandığı desek daha doğru olur, basına açıklanmış. Bugünse Agatha Christie'nin kaldığı oda, o çok özel oda, görmek isteyene gösteriliyor. Hatta o odada kalınabiliyor da...

Bu arada Agatha Christie'nin bu ünlü trenle ilgili "Murder on Orient Ekspres" adlı bir kitap yazdığını ve bu kitabın da tüm dünyada satış rekorları kırdığını ve pek çok ünlü artistin rol aldığı başarılı bir filme dönüştürüldüğünü de eklemem gerek.

Sonra bize gösterdikleri daha da heyecan verici bir başka oda...

Atamızın kaldığı oda... Yine özel olarak hazırlanmış ve görmek isteyenlere gösteriliyor.

İnsan öyle heyecanlanıyor ki...

O, orada kalmış, o yatakta yatmış, o koltukta oturmuş.

Esin'le Dilek de aynı duygular içindeydiler, yüzlerinden okuyabiliyordum bunu.

Bizi gezdiren görevli, "İkinci Cumhurbaşkanımız İsmet İnönü ve üçüncü Cumhurbaşkanımız Celal Bayar da kalmışlar Pera Palas'ta," dedi ve bize İsmet Paşa'nın kaldığı süiti gezdirdi. Celal Bayar'ınki henüz bitmemişti.

İşte böyle...

Sonra merdivenlerden indik ve ben anneannemin sözünü ettiği asansörü buldum. "Çocuklar, bakın şu asansöre."

"Ne işçilik, ne ince zevk..." dedi Esin.

Gerçekten de usta bir demir işçiliği asansörün kafesini ve kapısını dantel gibi işlemişti. Ahşap asansörün içi aynalarla bezeliydi, oturacak yeri bile vardı. Hem de kadife kaplamalı.

Dilek, hayran hayran baktı asansöre, "Böyle güzel şey görmedim."

"Bu asansörün bir görevlisi varmış. Otelde kalanları o yukarı çıkarır, indirirmiş.

"Anneannemle dedem de, o zamanlar gençler ya, asansöre ille de kendi başlarına binmek, o düğmelere kendileri basmak isterlermiş, bunun için de görevliyi gözetleyip dururlarmış."

Dilek bir kahkaha attı, "İnanmıyorum! Anneannenle dedeni hiç böyle düşünemiyorum."

"Ne demezsin! Görevli biraz uzaklaşınca bizimkiler koşup asansöre girmiş ve kapıyı yavaşça kapatıp, düğmeye basmışlar. Sonra da dönüp keyifle birbirlerine gülümsemişler. Ama asansör yavaşlamaya başlamış ve bizimkilerin soran bakışları arasında, değil yukarıya devam etmek, aşağıya doğru inmeye başlamış!

"İnmiş, inmiş; lobi katında durmuş.

"Ve–

"Karşılarında...

"Kaçtıkları görevliyi bulmuş bizim balayı çifti.

"Görevli gayet ciddi ve saygılı bir yüz ifadesiyle kapıyı açıp kaçıncı kata çıkmak istiyordunuz efendim, diye sormuş. Böylece genç çift derin bir mahcubiyet içinde katlarına çıkmışlar."

Dilek güldü, "Ne hoş bir öykü."

Otel restoranlarından birine 'Agatha' ismi verilmiş. Orası da çok güzel restore edilmiş. Ayrıntılarda bile döneme sadık kalınmış. O yüksek tavanlara, kunt mobilyalara, narin tül perdelere, renkli camlarla bezeli lambalara bakarken, bu duvarların dili olsa da konuşup gördüklerini anlatabilseler diye düşünmeden edemiyor insan.

Tarih kokan, anıları olan bir mekân.

Yaşanmışlığı olan yerler, nasıl da kendini belli ediveriyor.

Pera Palas'ı kurtarıp bize armağan edenlere ve ona güzelliğini yeniden kazandıranlara minnetle doldu içim.

Otel turu bitince çay salonuna geçtik.

Esin biraz keyifsiz görünüyordu. Nitekim, ben ağzımı açamadan Dilek sordu, "Hayırdır Esin, Karadeniz'de gemilerin mi battı? Yoksa yine sorun Ceren mi?"

"Dün doktordaydık," diye hemen konuya girdi Esin. "Berrak, Selçuk ve ben obezite konusunda bir uzman doktorla konuşmaya, daha doğrusu bilgilenmeye gittik. Ne yapacağımızı şaşırmış vaziyetteyiz ya..."

"Ne dedi peki?"

"'İki yol var,' dedi. 'Birincisi sizin evde yapabilecekleriniz. Bir de bizlerin yani doktorların yardımcı olabilecekleri daha ciddi önlemler...' Ve ekledi, 'Ne yazık ki obezite gençler arasında giderek artıyor. O kadar ki Başbakanlık Genelgesi bile yayınlandı bu konuda. Yabancı ülkelerde de kapsamlı önlemler alınıyor. Alarm veriliyor âdeta. Obezite basit bir şişmanlık meselesi değil. Bir hastalık...

"'Ayrıca, kiloların artmasıyla o gencecik yaşta tansiyon sorunu yaşanmaya başlıyor, şeker hastalığına davetiye çıkıyor. Kalp onca kiloyu taşımakta zorluk çekiyor, böylece kalp, tansiyon ve şeker hastalarımızın yaşı giderek küçülüyor, çocuklara kadar iniyor. Genç yaşta eklem problemleri de cabası.'

"'Peki, nedir bu çocukları böyle yemeğe iten, onları aşırı kilolu yapan?' diye sordu Berrak. Öyle de çaresiz görünüyordu ki...

"'Suç sadece çocukların abur cubur yemesinde değil,' dedi doktor. 'Koşullar da yardımcı olmuyor. Şu sürdür-

düğümüz hayat biçimine bakın. Okul-ev mesafesi giderek açıldı, dolayısıyla özellikle de kentte yaşayan çocuklar okula yürüyerek değil, servis arabalarıyla gidip geliyor.

"'Yani, oturuyor!

"'Sonra eve geliyor, bilgisayarın başına geçiyor, ödevlerini yapıyor, sonra biraz oyun oynuyor.

"'Yani, yine oturuyor!

"'Daha sonra akşam oluyor, ailece televizyonun karşısına geçiliyor ve çeşitli programlar izleniyor.

"'Yine oturuluyor!

"'İşte yeni hayat biçimimiz böyle...

"'Hepimizin...

"'Özetle, spor da yapılmıyorsa, alınan kalorilerin yakılmadığı bir hayat biçimi çıkıyor ortaya. Bunun yanı sıra, okulların kantinlerinde, büfelerde, köşe başlarında, sinemalarda ve daha pek çok yerde satılan çikolata, cips, şeker ve fast food çeşitlerinin birer kalori bombası olduğu da ayrı bir gerçek. Sonuçta, bu yiyeceklerle aşırı kalori alan ve bu kalorileri hareketsizlik nedeniyle yakamayan bir gençlik portresi çıkıyor karşımıza.

"'Oysa, kilo vermenin en temel yolu, ne mucize reçetelerde, ne de büyülü ilaçlarda yatar. Tek bir yolu vardır. O da, aldığın kaloriden fazlasını yakmak, yani başka bir deyişle yaktığından daha az kalori almak. Bu kadar basit işte.

"'Yediklerinin kalorisi hakkında bilgin olacak, ona göre yiyecek, dikkat edeceksin. Ve aldığın kalorileri yakmak için hareketli olacak, yürüyecek, koşacak, yüzeceksin. Spor yapacaksın. İşte o zaman kilolar yavaş yavaş gidecek.'

"Selçuk sessizce dinliyordu. Yine Berrak konuştu.

"'Ben kızımı sürekli uyarıyorum ama pek bir yararını görmüyorum. Benim, annesi olarak, nasıl davranmam gerek?'

"Doktor, Berrak'a gülümsedi ve, 'İşte bu çok güzel bir soru,' dedi. 'Her şeyden önce, sen şişmansın, zayıflamazsan seni kimse beğenmez, şeklinde tehdit türü yaklaşımlar çok yanlış.'

"Berrak yerinde kıpraştı, huzursuz görünüyordu.

"'Burada konunun aslı –sağlık! Mesele, ille de şu kiloda olmak ya da sıskalık derecesinde zayıf olmak değil. Örneğin, ince kemikli bir yapıya sahip olanla, iri kemiklinin arasında fark olacaktır. Bu çok doğal. Kızınıza herkesin bünye ve yapısının farklı olduğunu anlatmalısınız. Kendini en iyi hissettiği ve sağlığı için en doğru olan kiloya itibar etmesini ve kendini başkalarıyla kıyaslamamasını tembihlemelisiniz. Çocuklara anlatmamız gereken, film yıldızlarının ya da mankenlerin ölçülerine özenmek yerine, kendisi gibi olmanın önemidir.

"'Herkesin tipi ayrıdır.

"'Herkesin ayrı bir güzelliği vardır.

"'Marifet, kendi güzelliğini bulup onu geliştirmektir.

"'Ve bunun ilk adımı da sağlıklı olmaktır.

"'Bir başka konu, kahvaltının önemi. Metabolizma açısından güne aç başlamak kadar kötü bir şey yok. Eğer kilo vermek istiyorlarsa, gün boyu az az beş kez yemeleri gerek. Sabah kahvaltısı, öğle yemeği, akşam yemeği ve bir sabah, bir öğleden sonra atıştırması...

"'Neden böyle?

"'Çünkü sık sık ve küçük porsiyonlarda yerlerse acıkmazlar, dolayısıyla abur cubur yemezler. Ama aç kalırlarsa, mesela sabah kahvaltı etmeden evden çıkarlarsa, öğleye

doğru öyle bir acıkırlar ki, soluğu kantinde alıp gofret ve fıstıkla açlıklarını bastırırlar. Bu arada da dünya kadar kalori almış olurlar. Bilmem anlatabildim mi?'

"'Hem de nasıl,' dedi Berrak ve ekledi, 'Ama benim kızım, acelem var, deyip fırlıyor.'

"'İlle de masaya oturup ağır buğur kahvaltı etmesi şart değil. Evden fırlarken ağzına bir parça peynir atsa ya da bir avuç fındık, bir meyve yese, o bile yeterli. O bile aç karnına güne başlamaktan iyi.

"'Bu arada özellikle de kolalı içeceklerden, doğal olmayan hazır meyve sularından uzak durması konusunda uyarmalısınız onu. Şekerle doldurulmuş içecekler bunlar. Hem kalorisi yüksek, hem de bir yararı yok. İçecekse su, ayran ya da taze sıkılmış meyve suyu içmeli. Gençler bu tür içeceklerin içindeki şeker miktarının farkında değiller tabii. Evde bu tür yüksek kalorili yiyecek ve içecek bulundurmayın. Siz de sağlıklı beslenin ve buzdolabında da sağlıklı atıştırmalıklar olsun. Elma dilimleri, salatalık, ince doğranmış havuç gibi...

"'Yemek yerken tabağınızı doldurmayın!

"'Porsiyonları küçük tutun ve televizyon karşısında değil, masaya otururak yiyin. Televizyon karşısında ne yediğimizin ve ne kadar yediğimizin farkına varamıyoruz. Onun için sofrada konuşarak, yavaş yavaş yiyin yemeğinizi. Ve ona, sağlıklı beslenmenin bir ömür boyu sürecek, yararlı bir alışkanlığa dönüşmesi gerektiğini açıklayın.

"'Bu sayede hem sağlık, hem de görünüş açısından en doğru noktada olacaktır.

"'Bütün bu süreçte onu destekleyin, başaracağına inandığınızı söyleyin.

"'Hatta bir günlük tutmasını öneririm. Böylece her gün ne yemiş, neleri yememiş; kaç kilo vermiş, bunları yazmak ve başarısını görmek onu mutlu edecek ve devam etmesini sağlayacaktır.

"'Ve bütün bunlara günde altmış dakikalık egzersiz eklemek gerek.

"'İster bir durak önce inip eve yürümek, ister evde bisiklet veya koşu bandında çalışmak ya da mahallede iki tur atıp eve gelmek olsun, altmış dakikalık bir hareket bu dönemde büyük fark yaratacaktır. Aslını isterseniz, herkesin günde altmış dakika şu veya bu şekilde hareket etmesi gerek. Bu hem vücudu formda tutar, hem de sağlık açısından sayısız faydası var.'

"Doktor susunca odayı derin bir sessizlik kapladı.

"Bir süre sonra Selçuk hafifçe öksürdü ve, 'Peki,' dedi, 'az önce iki yol var, dediniz. Biri bizim, diğeri de doktor olarak sizin yapabilecekleriniz. Sizin başvurduğunuz yöntemler nelerdir?'

"'Ciddi önlem almak anlamında mı?'

"'Evet.'

"'Mide ameliyatları var,' dedi, bir an durdu. 'Bu kimi hastada başarılı oluyor ama kimisinde ne yazık ki aynı başarıyı elde edemiyoruz. Çünkü ameliyattan sonra eskisi gibi yediği ve egzersiz yapmadığı için kilolar geri geliyor ve onca sıkıntıyı boşuna çekmiş oluyor.'

"'Hipnotizma da kullanılıyormuş,' dedi Berrak.

"'Evet, ama orada da kesin veriler yok. Şöyle söyleyeyim, hipnotizma uygulanan kişinin yine yediklerine dikkat etmesi ve egzersiz yapması gerekiyor. O nedenle, verilen kilolar hipnotizma başarılı oldu diye mi, yoksa diyete de-

vam ettiği için mi pek de bilinemiyor. Olsa olsa hipnotizma yardımcı faktör oluyor. Ama tekrarlıyorum, bu konuda kesin sonuç yok.

"'Tabii bir de genetik bozukluklar ve psikolojik nedenlerden kaynaklanan obezite sorunları var. Onlar için ayrı tedavi yöntemleri gerek.'"

Esin sustu.

"Eee, sonra," dedi Dilek.

"İşte hepsi bu."

"Yani bir sonuca ulaşamadınız mı?"

"Biz oraya sadece bilgi almaya gitmiştik, Dilek. Doktorun ofisinden çıktıktan sonra bir süre yürüdük. Ne Selçuk konuşuyordu, ne Berrak. Eh, bana da söz düşmezdi herhalde. Sonunda Berrak derin derin içini çekip konuşmaya başladı, 'Bana öyle geliyor ki, biz yine psikoloğun kapısını çalacağız,' dedi.

"'Önce doktorun dediklerini uygulayalım,' diye karşı çıktı Selçuk.

"'Tamam, belki ben fazla üstüne gittim. Daha anlayışlı olmalıydım, daha yumuşak bir yaklaşım sergilemeliydim ama...' Durdu, sonra ikimize doğru döndü.

"'Ya yaptığı öbür şeyler... İş sadece deli gibi kilo almasıyla bitmiyor ki...

"'O şişkoyla buluşması... Ayrıca verdiğim paraları ne yaptı? Sonra geç saatlere kadar dışarıda kalmalar... Ve bütün bunları yüzlediğimde de, ne olursa olsun, tavrı içinde olması. Hiçbir şey umrunda değil sanki.'

"Başını salladı.

"'Yok, yok! Daha derinlerde bir şey bu. Sadece şuursuzca yemek değil, daha başka şeyler var. Onun için, ben yine

denerim ama eskiden de olduğu gibi bir psikoloğun desteğine ihtiyacımız olacak gibime geliyor,' dedi Berrak.

"İşte böyle," diyerek içini çekti Esin.

"Haydi konuyu değiştirelim de, bu bunalımlı havadan kurtulsun Esin."

"Kusura bakmayın çocuklar, sizleri de sıktım."

"Aşkolsun Esin, arkadaşlar ne güne duruyor. Dertlerimizi birbirimize anlatamadıktan sonra ne anladım ben bundan."

"Sağ ol Serracığım."

"Bakın çocuklar size ne anlatacağım," dedi Dilek, Esin'i oyalamak ister gibiydi.

"Anlat aşkım," dedim ortama neşe katmak amacıyla.

Önce bana kötü kötü baktı, sonra başladı anlatmaya. 'Aşkım' lafına pek kızar da...

"Geçen hafta annemin bilumum arkadaşları beni ziyarete geldiler. Eskiden beri tanıdığım ve gerçekten sevdiğim teyzeler... Ama içlerinde bir-iki tanesi var ki, yıldızım barışamadı gitti. Aslında onlar da kötü insanlar değiller de, nasıl anlatsam... Neyse, neyse olayları anlatayım en iyisi.

"Tüm hazırlıklarımı yaptım, çay soframı binbir özenle hazırladım. Derya'ya cici giysilerini giydirip saçlarını taradım. Böylece kapı çaldığında biz anne-kız hazır vaziyetteydik. Bir gürültü, bir şamata, onları içeri buyur ettik...

"Hepsinin elinde paketler... Kimisinde bir buket çiçek, kimisinde bir kutu çikolata, bu arada Derya'ya da bir dolu armağan... Derya'yı sevip okşadılar, sonra da o kaçınılmaz soru geldi.

"'Eee, Dilek, ikinciyi ne zaman yapacaksın?'"

"Oley!" diye bağırdık Esin'le.

"Peki, sen ne dedin?"

"Daha ağzımı açmaya fırsat bırakmadan, 'Ama fazla da gecikme,' diyerek manalı bir bakış attı sözünü ettiğim teyzelerden biri. O bakışın tercümesi şöyle oluyor, 'Kızım sen otuzunu devirmişsin yani hapı yutmuşsun, daha ne oyalanıyorsun?'"

"Yok canım, daha neler..."

Dilek devam etti, "Ben bu darbe karşısında sersemlemişken ikinci darbe de şu şekilde geldi, 'Ama bu kez bir oğlan doğur artık...'

"Bunu da çevirmem gerek sizlere, 'Doğura doğura bir kız yani eksik etek doğurabilmişsin; bari bu kez bir oğlan doğur da kocanın yüzü gülsün.'"

"Bence sen abartıyorsun."

"Valla abartmıyorum, ben onların neler düşündüklerini ve kafa yapılarını çok iyi biliyorum. Onun için bir şey söylediklerinde, aslında ne demek istediklerini de gayet iyi anlayabiliyorum. Bütün bu laflara, 'Biz kızımızla çok mutluyuz,' dedim, o kadar."

"İyi demişsin."

"Çay servisiydi, şuydu buydu derken bir süre sonra, 'İyi yiyor mu senin kız? Bana biraz zayıf gibi geldi de...' demez mi, 'İkinciyi ne zaman yapacaksın?' diyen.

"'Derya'nın kilosu tam da olması gerektiği gibi,' dedim.

"'Emin misin?' diye dudağını büktü, 'Benim torun Derya kadar ama maşallah küpür küpür. Bence sen yine de onu şöyle bolca bir besle.'

"Ben de, 'Ünzile teyzeciğim, kızımı düzenli olarak doktora götürüyorum ve o da Derya'nın kilosuyla boyu tam da olması gerektiği gibi, sakın şişmanlatmayın, diyor. Onun

için bence asıl siz torununuzun fazla kilo almasını önleseniz iyi olur. Doktorlar şimdi bunun üzerinde çok duruyorlar da...' dedim."

"Çok güzel!"

"Aferin Dilek."

"Ama Ünzile teyze çok bozuldu, annemse karşıdan kaş göz edip duruyordu susayım diye. Nitekim onlar gittikten sonra annemle yine birbirimize girdik. Onu arkadaşlarının önünde rezil etmişim, kaba davranmışım. Şimdi onların yüzüne nasıl bakacakmış. Söylendi de söylendi.

"Ben de, 'Ne hakları var benimle öyle konuşmaya?' dedim. Yok, geç kalına, sanki bin yaşıma gelmişim gibi... Yok, hadi artık bir oğlan doğur. Sanki bunun marifeti bende... Üstelik sen nasıl kız diye bir çocuğu aşağılarsın... Yok, çocuğun zayıf, onu besle. Sanki ben çocuğumu nasıl besleyeceğimi bilmiyorum. Tabii hemen arkadaşlarını savundu annem. 'Onların niyeti kötü değil, sen alınganlık yapıyorsun,' diyerek.

"Ben de, 'O zaman konuşmasını bilmiyorlar,' dedim."

"Şekerim sen de birazcık diplomatik davranabilirdin," diyen Melis yanımdaki koltuğa yerleşti. "Bak mesela eski kayınpederimin çok klasik bir sorusu vardı bana. Ne zaman Başak'ı alıp yazlığa gitsem, 'Kocana yemek yapıp bıraktın mı?' diye sorardı. Aslında bu hoş bir şaka olabilir ama bizim aramız zaten kötü olduğundan, bu bir şaka değil, basbayağı iğnelemeydi. Laf sokmaydı."

"Peki, sen ne derdin?"

"Ben gayet sakin, gülümseyerek, 'Ooo, öyle çok yemek yaptım ki, dolap ağzına kadar doldu. Değil kendisini, arkadaşlarını bile ağırlayabilir,' derdim."

"O ne derdi?"

"Ne diyecek? Hiç... Anlayacağın Dilekçiğim, böylesi laflar karşısında sinirlenmeyeceksin. Daha doğrusu sinirlenmemeye gayret ederek, işi şakaya vuracaksın. Şakayla karışık vereceksin cevabını."

"İnce diplomasi yani..."

"Aynen öyle..."

"Bu arada sen de toplantılarımıza çok gecikir oldun, Melis Hanım."

"Eee, kızım gelin hanımların işi çok olur."

"Melisçiğim, bir akşam seni ve Haldun'u yemeğe davet etmek istiyorum, tabii bizim takımla birlikte. Toprak'ı da arayacağım. Bizim beyler de enişte mizle kaynaşsınlar, ne dersin?"

"Çok düşüncelisin, sağ ol Serracığım, derim." Ve hemen ekledi, "Haldun çok mutlu olacak."

"Hazırlıklar ne durumda?"

"Oradan oraya koşturup duruyorum, şunun şurasında ne kaldı ki..."

"Ne heyecanlı!"

"Peki, ne giyeceksin?"

"İlâhi Dilek..." derken, bir de baktım Melis güzel güzel anlatmaya başlamış bile.

Dilek bana dönüp, "Ben malımı bilirim kızım," dedi. "O her şeyi en ince ayrıntısına kadar çoktan düşünmüştür."

Melis yine keyifli bir kahkaha attı. "Aynen öyle canım. Bej bir tayyör giyeceğim."

"Olur mu ama..." Sesinde düş kırıklığı vardı Esin'in.

"Ne bekliyordun ama Esin, gelinlik giyecek hâlim yok herhalde."

"Canım tabii ki gelinliği kastetmedim, hoş bazıları ikinci evliliklerinde pekâlâ da gelinlik giyiyorlar."

"Böylece gelinliğin de suyunu çıkardılar, azizim."

"İsteyen neden giymesin, Dilek. Kime ne?"

"Kızım, gelinliğin bir anlamı var, anlamı..."

"Tamam arkadaşlar, bırakalım da Melis giyeceği kıyafeti anlatsın."

"Çok şık bir bej tayyör var aklımda. Üzerinde şeffaf pullardan serpmeler olacak. Çok hafif bir pırıltı olsun istiyorum, sadece hareket edince pırıldasın, o kadar. Ve, bu yıl şapka çok moda ya, bej bir şapka takacağım."

"Sahi mi..."

Gülüyordu Melis. "Nostaljik takılacağım anlayacağınız. Bütün bu fikirler nereden çıktı biliyor musun; anneannemin bir fotoğrafı geçti elime. Bej bir tayyör giymiş ve bej bir şapka takmış; incecik tülü var şapkanın, gözlerine kadar iniyor. Öyle de gizemli duruyor ki. İşte o fotoğraf bana ilham verdi ve böyle bir kıyafetle evlenmeliyim, dedim."

"Harika bir fikir Melis."

"Şimdi o fotoğrafı götürüp şapkanın aynını yaptıracağım. Sonra bol bol inci takacağım. Kulaklarımda inci küpeler, parmağımda incili yüzük vee –boynumda uzun iki -üç sıra inci kolye olacak."

"Anlaşılan bu inciler için de o fotoğraflardan esinlenildi."

"Evet canım, bildin."

"Muhteşem olacak Melis."

"Harika fikir," diyerek arkadaşımızın seçimini beğendiğimizi belirttik.

"Peki, oturacağınız yer hakkında bir karara vardınız mı?"

"Evet, uzun uzun yeni siteleri gezdikten sonra yine Haldun'un Bebek'teki evinde oturmaya karar verdik."

"Oysa o sitelerden bir daireye geçeriz, diyordun."

"Evet ama... ne bileyim o yüksek binalara ısınamadım. Oysa her katta bahçeli balkonlar, ısıtılmış havuzlar filan var ama yine de... ben bizim eski usul ağaçlar arasında Boğaz manzaralı alçak binaları yeğliyorum. Daha sakin geliyor."

"Ke-sin-lik-le," dedik Dilek'le aynı anda.

"Haldun evin dekorasyonunu bana bıraktı. Sana açık çek, evimizi dilediğin gibi döşe, dedi."

Esin güldü, "İşte bu büyük hata."

Melis keyifli keyifli başını salladı, Esin'i onaylarcasına.

Esin devam etti, "Şaka bir yana, sen şimdi o evi ne biçim döşersin."

"Sağ ol arkadaşım, elimizden geleni yapacağız artık."

"Başak'la tanıştılar mı?"

İşte o an bir gölge Melis'in yüzüne değdi geçti sanki. "Evet, tanıştırdım."

"Nasıl gitti?"

"Fena değildi," diye omzunu silkti Melis, "ikisi de çekingen davrandılar ama bu çok normal. İlk görüşte birbirlerinin kollarına düşecek hâlleri yok ya..."

"Tabii, tabii..."

"Zamanla alışacaklar birbirlerine."

"Peki, Haldun'un çocuğu var mı?"

"Evet Serracığım, iki kızı var ama ikisi de yurt dışında okuyor."

"Onlarla tanışmadın öyleyse..."

"Hayır, tanışmadım ama Haldun evleneceğimizi söylemiş. Çok mutlu oldular, dedi bana. Bütün bildiğim bu."

"Seninle telefonda filan konuşma olmadı, öyle mi?"

"Hayır, olmadı. Onlar birer genç kız, neler hissediyorlar, nasıl tepki verirler, bilemiyorum. O nedenle şimdilik ses çıkarmamaya karar verdim."

"Ama baksana, Haldun kızları için, mutlu oldular, demiş sonuçta."

"Serracığım, bunun gerçek olup olmadığını bilmiyorum, belki de Haldun beni üzmemek için böyle söyledi."

"Yok canım, hiç sanmam."

"Umarım haklısındır. Öte yandan, kızları yurt dışında okuyorlar ve anneleriyle kalıyorlarmış. Bu durumda, belli bir mesafeyi koruyarak ilişkimizi uygarca sürdürebiliriz, gibime geliyor."

Sonra bu konudan sıkılmış gibi, "Sıla'yı da davet edeceğim, Burak'la Suphi'yi de. Tüm arkadaşlarımın olmasını istiyorum. Oktay'ı davet etmemin bir sakıncası olur mu, senin için?"

"Neden olsun ki..."

"Peki," dedi Esin, "nasıl bir düğün düşünüyorsun?"

"Mekân çok hoş olmalı. Ve orada sade bir kokteyl. Düğün dernek havalı değil, zarif bir davet havasında olmalı."

"Ama dans edip eğlenmeyecek miyiz?"

"Esinciğim, ikinci evlilik olduğunu göz ardı edemeyiz."

Bu kez Dilek de Esin'e katıldı, "Olur mu ama, içimizden biri evleniyor. O zaman coşup eğlenmeyeceğiz de ne zaman eğleneceğiz."

"Canım mesela Yunan adalarında yaparız daveti... Hep birlikte orada bir otelde bir hafta sonu geçirir, evliliğimi kutlarız. Nasıl?"

"Şahane!"

Heyecanla atıldım. "Yunan adalarını düşünürsen, bunu ben sana düzenlerim."

"Ülkemizin suyu mu çıktı?"

"Kızım bir değişiklik olacak hepimiz için. Hem Yunan adaları burnumuzun dibinde," dedi Dilek, Esin'e. Ve devam etti, "Düşün, beyaz badanalı evler, begonvillerle bezeli bahçeler... Hele de mehtabı ayarladık mı, o romantik adalara doyum olmaz. Fıkır fıkır Yunan müziği de cabası..."

"Harikasınız valla, öylesine Yunan adaları dedim, beni de hemen havaya soktunuz."

"Melis, gerçekten... Bunu iyi düşün. Çok güzel olabilir ve ben de elimden geleni yaparım, tüm şirketi seferber ederim."

İşte bugün böyle bir gündü.

Herkesin hayatı ayrı ayrı yerlere akan nehirler sanki...

Esin'inki kayaların, taşların üstünden çılgınca akan bir nehir gibi...

Melis'inki yumuşak mırıltılarla akan bir su gibi bugünlerde...

Melis'e baktım da...

Canım benim, nasıl da mutlu.

Nasıl hevesli...

Yeni bir hayatı olacak.

Sevdiği adam ve kızıyla.

Umarım bu kez mutluluğa kavuşur. Mutluluğu öylesine hak eden bir insan ki Melis...

Ayrıca...

Mutluluk...

Hiç kimseye yakışmadığı kadar,

Yakışıyor arkadaşıma...

21 Temmuz, Perşembe

Sevgili defter, bil bakalım bugün bize kim uğradı.

Bilemezsin... Bilemezsin...

Ay-sun!

Yaa, gurbet ellerdeki kızımız bizi unutmadı ve çıkıp geldi.

İnan, öyle sevindim ki...

Birbirimize öyle bir sarıldık ki...

Selin tabii önce uzak durdu. Aysun yere oturdu, "Beni unuttun mu yoksa cadı."

Cadı lafına Selin kıkırdayınca, Aysun ona sarılıp, tepesine bir öpücük kondurdu.

"Ne zaman geldiniz?"

"Öğlen buraya varmıştık, hemen otelimize yerleştik."

"Senden başka kim var?"

"Annemle Angela..."

"E, onları niye getirmedin?"

Şöyle bir durdu Aysun, "Sizleri paylaşmak istemedim açıkçası. Önce ben gideyim, rahat rahat konuşalım, annemleri sonra götürürüm, diye düşündüm."

"İlâhi Aysun," dedim ama sonra sanki birileri duyacakmış gibi alçak sesle, "laf aramızda çok da iyi etmişsin," diye fısıldadım ve iki suç ortağı gibi sessizce gülüştük karşılıklı.

"Eee, anlat bakalım. Neler oldu, yılın nasıl geçti?"

İçini çekti Aysun. "Kolay bir yıl olmadı. Furkan'ı ara sıra görüyordum ve tabii ki bu acı veriyordu bana. Ama asıl acı veren..." durdu, nasıl söylesem, dercesine, "onu nişanlısıyla birlikte görmekti."

"Ah canım." Kolumu omzuna atıp onu kendime çektim. Sıkı sıkı yaslandı bana.

"Bir gün hava çok güzeldi, parkın içinden yürüyerek eve gitmeye karar vermiştim. Derken sanki biri beni dürttü, dön bak şu yana, dercesine. Dönüp baktığımda Furkan'la nişanlısını gördüm." Sustu Aysun.

Ben de sesimi çıkarmadım, devam etmesini bekledim.

"Biliyor musun Serra abla, içimi en çok acıtan, onun o kızla gülüşerek, konuşarak yürüyor olmasıydı. Basbayağı mutlu görünüyordu. Benimse yüreğime bıçak saplanmıştı bu manzara karşısında. Ohoo, dedim kendime, sen çoktan unutulmuşsun. Çoktan... Oysa iki yıl nelere göğüs gerdin, o yetmedi, bir de şimdi bu ayrılığın acısını yaşıyorsun." Gözleri dolmuştu Aysun'un.

"O gün çok kötüydüm. Eve gidip, odama kapandım. Ağladım, ağladım. Ama şimdi düşünüyorum da, onları öyle görmek çok iyi oldu benim için."

Kendimi tutamadım, "Hem de nasıl..." deyiverdim.

"Çok canım yandı Serra abla ama bu konuyu kafamda gerçek anlamda bitirdim. Onu görmesem daha uzun sürebilirdi."

"Her işte bir hayır vardır, derler ya Aysuncuğum. İyi ki o gün onlara rastlamışsın.

Bu da böyle bir şeydi, yaşandı bitti, deyip yoluna devam edebileceksin, artık."

Aysun anlatmaya devam etti, "Biliyor musun, Özgür Abinin anlattıklarını Almanca bir kompozisyon şeklinde hazırlayıp sınıfta anlattım."

"Deme..."

"Evet! Ve çok ama çok beğenildi. Sınıftakilerin çoğu bu yaz Türkiye'ye gidelim, demeye başladılar. Öğretmenim de beni kutladı ve diğer öğrencilere beni örnek gösterdi. İşte,

gittiğiniz ülkelerde böyle gezmelisiniz. Sadece deniz, güneş, eğlence yapıp döndünüz mü o ülkeden pek bir şey alamadan geldiniz, demektir, dedi."

"Kutlarım seni Aysuncuğum."

"Özgür Abiye borçluyum bunları."

"Ama sen de dört dörtlük bir öğrenciydin."

"Teşekkürler..." Sonra ayağa kalktı, "Hadi artık ben gideyim."

"İlk gecenizde sizleri dünyada otelde bırakmam. Sen şimdi git annenle Angela'yı al, akşam yemeğini bizde yiyelim."

"Bir sürü zahmet..."

"Canım orasını karıştırma, bana bırak. Hiç olmadı gider bir su böreği alırız, üstüne de bir dondurma... Ve bu iş tamamdır."

"Tabii ya, tamamdır."

"Yeter ki gönüller bir olsun, değil mi," deyince gülüşerek birbirimize sarıldık.

Akşam geldiler.

Aysun'un annesi tam bir Alman. Sağlıklı, güçlü kuvvetli, sarışın, mavi gözlü bir kadın. Mavi dediysem öyle cıvıl cıvıl bir mavi değil. Çelik mavisi...

Pek esnek bir tip izlenimini vermedi bana. Türkiye'ye uyum sağlayamamasından da belli zaten.

Angela'ya gelince... Vay, vay, vay... durumları. Güzel mi güzel, çekici mi çekici bir İtalyan kızı. Bu kızın burada yüzlerce talibi olur, işte şuraya yazıyorum.

Aysun'un annesi bize bir kucak hediye getirmiş. Özgür'e ayrı, bana ayrı, hele de Selin'e oyuncak mı istersin, kitaplar mı...

"Bizi utandırıyor annen."

Aysun tercüme etti, sonra, "Annem sizin yaptıklarınızı hiçbir şey karşılamaz, diyor."

"Rica ederim Aysuncuğum, sen bizim evimize neşe getirdin."

Böylece karşılıklı cici cici birbirimizi övdük.

Sonra Özgür geldi.

Bol sohbetli bir yemekti. Zavallı Aysun tercüme yapmaktan yemek yiyemedi, o başka.

Çoktan planlar, programlar yapılmış; onları Aysun gezdirecekmiş.

"Rüzgâr'ı da arayacağım, belki ilginç bir program vardır, annemle Angela'yı götürürüm."

İşte böyle...

Onlar gittikten sonra Özgür'le konuştuk da, Aysun'un bu yıl kendi arzusuyla gelmesi ne güzel. "Bunu sana borçluyuz," dedim sevgilime.

"Ben neye el atsam, sonunu getiririm," diye böbürlendi hemen.

"Ne kadar da alçakgönüllüyüz."

Beni kollarına alıp öptü, sonra gözlerimin içine bakarak, "Seni de böyle kazanmadım mı... Hiç vazgeçmedim. Sabırla bekledim, bu kız bir gün benim olacak, dedim. Ve, Tanrıma şükürler, sen benim oldun."

Sonra beni kucağına oturttu ve gecenin sessizliğinde konuştu. "Biliyor musun Serra, her gün ama her gün Allahıma bu mutluluğumuz için şükrediyorum. Etrafımızda boşanan onca genç insanı, daha da beteri kavga gürültüyle, bin bir mutsuzlukla evliliklerini sürdürenleri gördükçe, şükrediyorum."

"Ben de," diye fısıldadım.

Başımı göğsüne dayadım ve gökteki yıldızlara bakarak bu güzel anların hiç ama hiç bitmemesini diledim.

29 Temmuz, Cuma

Melis'in şerefine düzenlediğim davet...

Muh-te-şem oldu!

Tabii bunda en büyük etken, tüm grubun bir araya gelebilmesiydi.

Her yerde, her zaman...

İnsanlar önemli, azizim.

Bunu bilir, bunu söylerim.

Sevdiklerinle bir arada oldun mu, her yer harika geliyor insana.

Bilmem söylememe gerek var mı, müthiş bir hazırlık içindeydim günlerdir.

Terasımı bir hazırladım ki...

Beyaz, bembeyaz örtüler, yastıklar...

Saksıların dibine yerleştirilmiş beyaz bodur mumlar...

Köşelere kümelediğim uzun kalın ve yine beyaz mumlar...

Büfeyi içeri hazırladım. Soğuk yemekleri, salataları, tatlı ve meyveyi konuklar gelmeden yerine koydum ki, zamandan kazanayım. Malum, arkadaşlar gelince, lafa dalınıyor ve servis de acıklı bir şekilde aksıyor.

Dilek'le Esin'in gelmesi kesindi. Amma diğerleri için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. Ben de Melis'in yaptığı gibi geçtim telefonun başına...

Önce Toprak'ı aradım. "Melis için bir davet veriyorum ve sen ne yapıyor yapıyor geliyorsun Toprak, bak hiç itiraz istemiyorum," diye çullandım kızın üstüne.

"Bayram değil, seyran değil; nedir bu telaş kızım?" demez mi...

"E, ben sana ne diyeyim Toprak! Melis için davet veriyorum, diyorum. Ve bu çok önemli. Anlamlı bir davet, anlamlı..."

Hâlâ susuyordu.

"Gerçekten inanılmazsın. Melis bir evlilik teklifi almış ve bunu kabul etmiş. Bu, yakında evlenecek anlamına geliyor."

"Peki, kime ne bundan?"

"Ohoo... Sen herhalde bu dünyada yaşamıyorsun. Evlenecek kişi için yakınları bir davet yapmaz mı... Hani, müstakbel damat akrabalarla, dostlarla tanışsın diye..."

"Kusura bakma Serra ama inan böyle bir âdetin farkında bile değilim."

"Eminim birileri için çağrılmışsındır, nasıl bilmezsin Toprak."

"Belki de davet edildim, belki de gittim ama inan farkında değilim. Biliyorsun, böyle adetler, bu tür konular benim kapsama alanıma girmiyor."

"Tamam öyleyse... İşte şimdi öğrendin! Biliyorsun artık! Ve kesinlikle geliyorsun, hem de Yiğit'le birlikte..."

"Dur bir ajandama bakayım, burada mıyım, değil miyim."

"Burada olacaksın Toprak! Gerekirse programını değiştir, ailevi durumlar var, de. Hiç anlamam."

Sonra Burak'ı aradım. Durumu anlattım, Melis için gerçekten sevindi. Malum, o Melis'i sever. Azıcık sohbet ettik. Nasıl da mutlu.

"Serra, inanmazsın, daha şimdiden ikinci çocuğu düşünür olduk, Belma'yla."

"Biliyorum Burakçığım, daha önce de söylemiştin."

O çapkın Burak'ın böylesi evcimen ve çocuk delisi bir koca olacağını söyleseler kimseler inanmazdı. Eminim çok da iyi bir baba olacak.

Sonra da en uzakta olanımızı aradım. Aslında Sıla'nın gelemeyeceğini düşünüyordum ama yine de bir arayayım, dedim. En azından haberi olsun, belki davet akşamı arar, başta Melis olmak üzere hepimiz de onunla konuşmuş oluruz. Oysa aslanım benim, durumu öğrenir öğrenmez, "Bir dakika Serracığım," dedi, kağıt hışırtıları kulağıma ulaştı. Anlaşılan bir şeylere bakıyordu.

Ve sonra...

"Tamamdır, geliyorum," demez mi...

Nasıl bir sevinç çığlığı attım. "Yaşa sen Sıla! Ay, hiç ummuyordum. Buradakileri bile zor topluyorum. Oysa, böyle şeyleri hep Melis bizler için düşünür; bu kez de biz onun için bir şeyler yapalım, istedim. Ayrıca, bu daha hassas bir durum," diye bir solukta duygularımı aktardım arkadaşıma.

"Ben de bugünlerde, en başta da sizler olmak üzere ülkemi özlemiştim. Hem davette bulunur, Melis'i kutlarım, hem de özlediğim simitle çaya, sokaktaki kedilere, Boğaz'a kavuşurum."

Söylesem mi söylemesem mi diye bir an duraladım.

"Evet?"

"Turhan da gelebilir mi acaba?"

Sıla güldü, "Çok tatlısın Serra, pek sanmam ama bu davetini ona iletirim. Malum, onların işleri hiç belli olmuyor. Kâh çok yoğun oluyorlar, kâh rahat."

"Bak bakalım öyleyse..."

Şu işe bak sevgili defter en zor görünen en kolay oldu.

Melis, Sıla'yı görünce nasıl da sevinecek.

Tam sürpriz...

Ve bu arada Aysun aradı. Neler yapıyorlar, nerelere gidiyorlar, bir bir anlattı. Rüzgâr'ı da bulmuş. Ve birlikte epeyce program yapmışlar.

Ona davetten söz ettim, "Öyleyse bir ara Rüzgâr'la uğrarız. Bizi Melis Hanım tanıştırdı sayılır, ayrıca Rüzgâr onu çok sever."

Hımmm...

Rüzgâr'dan söz ederken ne kadar da sahiplenici bir üslup kullanıyor, bizim küçük Aysun. Yoksa fesatlık mı yapıyorum?

Serra abla gibi değil de, şüpheci bir Serra teyze gibi mi düşünüyorum?

İşte bunları kafamın içinde evirip çevirirken birden aklıma Özgür'ün geçkin hayranı Siren'le kocası geldi.

Ah, onları da bir akşam davet etmem gerek. Erteleye erteleye bir hâl oldum ama artık bunun kaçışı yok. Önümüzdeki günlerden birinde bu işi yapıp, kurtulmalı. Tabii Elif'le Emre'yi de çağıracağım. Cankurtaranlarım onlar benim. Elif'i de epeydir arayamadım, hoş ondan da ses çıkmadı ama çalıştığım için o benden haber bekliyor.

Zaman nasıl da uçup gidiyor!

Ofisteki işler dışında, Selin'in oyun grubuydu, doktor randevularıydı, doğum günü partileriydi ve tabii evde yapılması gereken ve göze hiç görünmeyen ama bol zaman yiyen görevler...

Bir bakıyorsun sabah, bir bakıyorsun akşam...

"Serra, inanmazsın, daha şimdiden ikinci çocuğu düşünür olduk, Belma'yla."

"Biliyorum Burakçığım, daha önce de söylemiştin."

O çapkın Burak'ın böylesi evcimen ve çocuk delisi bir koca olacağını söyleseler kimseler inanmazdı. Eminim çok da iyi bir baba olacak.

Sonra da en uzakta olanımızı aradım. Aslında Sıla'nın gelemeyeceğini düşünüyordum ama yine de bir arayayım, dedim. En azından haberi olsun, belki davet akşamı arar, başta Melis olmak üzere hepimiz de onunla konuşmuş oluruz. Oysa aslanım benim, durumu öğrenir öğrenmez, "Bir dakika Serracığım," dedi, kağıt hışırtıları kulağıma ulaştı. Anlaşılan bir şeylere bakıyordu.

Ve sonra...

"Tamamdır, geliyorum," demez mi...

Nasıl bir sevinç çığlığı attım. "Yaşa sen Sıla! Ay, hiç ummuyordum. Buradakileri bile zor topluyorum. Oysa, böyle şeyleri hep Melis bizler için düşünür; bu kez de biz onun için bir şeyler yapalım, istedim. Ayrıca, bu daha hassas bir durum," diye bir solukta duygularımı aktardım arkadaşıma.

"Ben de bugünlerde, en başta da sizler olmak üzere ülkemi özlemiştim. Hem davette bulunur, Melis'i kutlarım, hem de özlediğim simitle çaya, sokaktaki kedilere, Boğaz'a kavuşurum."

Söylesem mi söylemesem mi diye bir an duraladım.

"Evet?"

"Turhan da gelebilir mi acaba?"

Sıla güldü, "Çok tatlısın Serra, pek sanmam ama bu davetini ona iletirim. Malum, onların işleri hiç belli olmuyor. Kâh çok yoğun oluyorlar, kâh rahat."

"Bak bakalım öyleyse..."

Şu işe bak sevgili defter en zor görünen en kolay oldu.

Melis, Sıla'yı görünce nasıl da sevinecek.

Tam sürpriz...

Ve bu arada Aysun aradı. Neler yapıyorlar, nerelere gidiyorlar, bir bir anlattı. Rüzgâr'ı da bulmuş. Ve birlikte epeyce program yapmışlar.

Ona davetten söz ettim, "Öyleyse bir ara Rüzgâr'la uğrarız. Bizi Melis Hanım tanıştırdı sayılır, ayrıca Rüzgâr onu çok sever."

Hımmm...

Rüzgâr'dan söz ederken ne kadar da sahiplenici bir üslup kullanıyor, bizim küçük Aysun. Yoksa fesatlık mı yapıyorum?

Serra abla gibi değil de, şüpheci bir Serra teyze gibi mi düşünüyorum?

İşte bunları kafamın içinde evirip çevirirken birden aklıma Özgür'ün geçkin hayranı Siren'le kocası geldi.

Ah, onları da bir akşam davet etmem gerek. Erteleye erteleye bir hâl oldum ama artık bunun kaçışı yok. Önümüzdeki günlerden birinde bu işi yapıp, kurtulmalı. Tabii Elif'le Emre'yi de çağıracağım. Cankurtaranlarım onlar benim. Elif'i de epeydir arayamadım, hoş ondan da ses çıkmadı ama çalıştığım için o benden haber bekliyor.

Zaman nasıl da uçup gidiyor!

Ofisteki işler dışında, Selin'in oyun grubuydu, doktor randevularıydı, doğum günü partileriydi ve tabii evde yapılması gereken ve göze hiç görünmeyen ama bol zaman yiyen görevler...

Bir bakıyorsun sabah, bir bakıyorsun akşam...

Bir bakıyorsun hafta başı, bir bakıyorsun hafta sonu...

Daha haftanın başından doluveriyor günler...

Neyse, davetimize dönersek...

Dilek'le Ulaş ilk gelenlerdi. Ulaş'ı da bir özlemişim ki...

Sırf muzırlık olsun diye, malum soruyu patlattım. "Ulaşım ikinci çocuktan ne haber?"

"Sen de mi Brütüs?" diye öyle bir baktı ki, Özgür'le öldük gülmekten.

"Kızma, kızma... Bu dönemin en popüler sorusuyla karşı karşıyasın."

"Aileden, uzak yakın akrabalardan bu soruyu duymaktan bıktım abi, bıktım."

Derken Esin'le Selçuk geldiler. Selçuk'u görmeyeli epey olmuştu. Çökmüştü sanki. Sessiz ve durgundu parti boyunca, anlaşılan Ceren'e çok üzülüyor. Nasıl üzülmesin ki...

Öte yandan, Esin de aynı koşullarda olmasına karşın gayet iyi görünüyordu. Esin'i ayakta tutan, resimleri, sergileri... Sergilere hazırlanmak, resim yapmak, onun ruhsal dengesini sağlıyor âdeta. Esin'e bakarken bir kez daha, bir insanın aile hayatının dışında bir işi ya da ciddi bir uğraşı olmasının ne büyük fark yarattığını gördüm.

Ve–

Sonunda davetin en önemli çifti...

Melis'le Haldun geldiler!

Melis pırıl pırıldı. Mutluluğu yüzünden okunuyordu. İkisi de pek şıktı.

Kapı çalındı. Herhalde Toprak, diye düşünüp kapıya koştum.

Ama bu kez karşımda...

Aysun'la Rüzgâr duruyordu.

Melis, Rüzgâr'ı görünce, "Canım benim, sen ne arıyorsun burada," diye sarıldı ona. Tabii hemen durum açıklandı. Aysun'un Almanya'dan geldiği ve Rüzgâr'ın da onları gezdirdiği anlatıldı. Malum, Melis'in her şeyi, her ayrıntısıyla bilmesi gerek!

"Başkaları da mı var," diye sordu Melis.

"Annemle Angela... Angela, arkadaşım. Zaten daha sonra bizi almaya gelecekler."

Yine kapı... Ve bu kez gerçekten Toprak duruyordu orada.

Yanında da...

Yiğit!

İşte bu da bir başka sürprizdi. Çünkü, Yiğit de, anladığım kadar, bizim Toprak gibi davetlere pek katılmayan bir tip.

Melis, bir sevindi, bir sevindi. "Seni göreceğimi hiç ama hiç ummuyordum," diyerek öyle bir sarıldı ki Toprak'a, eminim Toprak içinden, iyi ki geldim, demiştir. Sonra dönüp, merakla gözlerini Yiğit'e dikti. "Nihayet tanışabildik." Sesinde tipik bir kayınvalide tınısı...

Yiğit ilginç bir tip.

Çirkin ama yakışıklı...

Nasıl olur dersen, yüz hatlarına baktığında, tek tek hiçbiri güzel ya da düzgün değil.

Ama hep birlikte...

Bir çekicilik, bir yakışıklılık var.

Tabii bir de uzun boylu oluşu etkiliyor insanı.

Haldun'la tanıştılar.

Bu kadar zıt iki insan olabilir.

Haldun, marka bir blazer, şık bir gömlek ve kravatla klasik bir giyim sergilerken... Yiğit, spor ama zarif bir kazak ve eskimiş bir deri montla apayrı bir zevk koyuyordu ortaya.

Ve –yine kapı.

Tabii ki bu kez gelen Sıla'ydı.

Ona geç gelmesini özellikle tembihlemiştim ki, sürpriz tam olsun.

Nitekim...

Kapı açılıp da Sıla görününce...

Nasıl bir kıyamet koptu.

Nasıl...

Melis'le birbirlerine sarılmış, iki yana sallanıp duruyorlardı.

Esin'le Dilek ve Toprak, ağızları açık Sıla'ya bakakalmışlardı. Sonra Dilek bana döndü, "Bizden bile sakladın, ha? Alacağın olsun!"

Melis ise, "Ah, Serracığım, bu ne unutulmaz bir gece oldu benim için," deyip duruyordu.

Herkesle öpüşüp sıra bana geldiğinde, "Turhan gelemedi galiba," diye fısıldadım.

"Ne yazık ki öyle... Aslında gelmeyi gerçekten istiyordu. Sizlerden öyle çok söz ettim ki, hepinizi merak ediyordu ama konsolosluğun işleri bitmiyor."

"Neyse, daha başka bir zamanda bir araya gelir, tanışırız."

Dilek'in sesi yükseldi, "Kesin ama fısıldaşmayı. Hem bizi kandırdılar, hem de hâlâ fısıldaşıyorlar."

Esin'se beni kutladı, "Çok başarılı bir sürpriz oldu, Serra."

Biz kadınlar çoktan havaya girmiş, konuşurken, erkekler azıcık sessiz ve yabancı duruyorlardı. Durumu toparla-

mak için Özgür hemen içki servisine girişti, Ulaş da gidip Haldun ve Yiğit'le konuşmaya başladı.

Vee –geçten geç...

Yine kapı çalındı.

Bu kez gelenler... Burak'la Belma'ydı.

"Kusura bakmayın," diyerek özür diledi Belma. "Bebeğin uzun uzun ağlayacağı tuttu, ancak uyutup gelebildik."

Melis, onları da görmeyi ummuyordu anlaşılan. Bir yandan, "Serra sen harikasın," diyor, bir yandan da Burak'a sarılıyordu. "Ne çok zaman oldu görüşmeyeli, değil mi? Nasıl? Gelinimiz sana iyi bakıyor mu," diyor, güya Burak'ı inceliyordu. Sonra da Belma'nın yanağına bir öpücük kondurarak takılıyordu ona, "Evet, evet pek güzel bakmış oğlumuza."

Onun bu çocuksu sevinci beni de sevindiriyordu. Yaptıklarının kıymeti bilinince insan mutlu oluyor. Emeklerin boşa gitmemiş oluyor. Tüm yorgunlukların uçup gidiyor.

Babaanneciğim hep, "Marifet, iltifata tabidir," derdi.

Bardakları, fındık fıstıkları taşırken Aysun hep yanımdaydı, bana yardımcı oluyordu. "Angela gelince, biz hemen çıkacağız Serra abla."

"Kalıp, yemek yeseydiniz."

"Kalırdık da, Rüzgâr bizi Beyoğlu'nda hoş bir yer varmış, oraya götürecek."

"Ooo, çok iyi." Sonra yumuşak, çok yumuşak bir sesle sordum. "Öykü nasıl?" Şüpheci Serra Hanım teyze, iş başındaydı!!!

"Öykü'yle ayrılmışlar."

"Yaa... nedenini söyledi mi sana?

Yine o yumuşacık sesi kullanıyordum!!!

"Sanırım Öykü okumaya yurt dışına gitmiş, giderken de, birbirimizi bağlamayalım, diye karar almışlar."

"Bak sen... şimdiki gençler ne kadar da pratikler. Öyle ya... oturup uzun uzun mektuplar yazarak, geceleri onu hayal edip, özleyerek ne diye vakit öldürsünler ki..."

"Alay etme ama Serra abla..."

"Şaka yapıyorum, canım. Koskoca insanlar, onların işlerine karışmak bize düşmez," dedim.

Dedim ama... Yaşlanmakta olan yanım, yani 'teyzeleşmekte' olan yanım, bu duruma bir mim koymadan edemedi. Bu da böyle biline...

Herkes gelmişti artık. Özgür, Aysun ve ben üç koldan servis yapıyorduk. Müzik, ortamı çoktan ısıtmıştı. Ulaş, Haldun ve Yiğit'le sohbeti koyulaştırmış, o köşeden kahkahalar duyulmaya başlamıştı bile.

Sıla herkesle hasret gidermekle meşguldü.

Burak, karısının yanından ayrılmıyor, ona sürekli yiyecek bir şeyler taşıyordu.

Rüzgâr'la Melis konuşuyorlar, Dilek, Selçuk'u oyalamaya çalışıyordu.

Bir süre sonra, "Buyrun efendim," dedim, "artık büfeye geçebiliriz."

"Hele şükür," dedi Ulaş. Kahkahalar... Bu sözleri onaylayan kahkahalar...

Ve –kapı çalındı.

Artık kimseyi beklemiyorduk.

"Hayırdır," dedim.

Aysun bir koşu kapıya varmış, açmıştı bile. "Gelin, gelin," diyerek birilerini içeri aldı. Herkes dönmüş, yeni gelenlere bakıyordu.

Aysun, "Bu, arkadaşım Angela."

İri siyah gözleri ve gür dalgalar hâlinde omuzlarına dökülen saçlarıyla güzeller güzeli Angela...

"Ve, bu da..." dedi, sustu.

Delikanlı, "Ben Hakan," diye kendini tanıttı. O da müthiş yakışıklı bir gençti.

Bu ikisi öyle bir çift oluşturmuşlardı ki, hepimiz bir an öylece kalakaldık. Gözlerimizi alamıyorduk onlardan.

"Evet, bu, bizim de artık gitme vaktimiz geldi, demektir."

"Rüzgâr, bir şeyler yiyip de öyle gitseydiniz. Bakın, her şey hazır."

"Sağ olun ama öbür tarafta da arkadaşlar bizi bekliyor. Gitsek iyi olur."

"Pekâlâ, nasıl isterseniz..." Onlar da bu sözü ikiletmeden kanat takıp uçtular.

"O ne güzel kızdı öyle."

"İtalyan'mış değil mi Serra?"

"Evet, Aysun'un da en iyi arkadaşı."

"Abi, o kızı bırakmazlar," dedi Ulaş.

Birden kızdı Dilek. "Aman! Bir yabancı görmeye görün, hemen feleğinizi şaşırırsınız. Bizde onun gibi ne kızlar var..."

"Ne dedim ben şimdi?"

"Kızı bırakın da," dedi Melis, "o delikanlı... Ne hoş çocuktu o öyle..."

Hemen destekledi Dilek, "Üstelik yerli malı." Ve milleti kahkahalara boğdu.

"Öyle ya da böyle, müthiş bir çift oluşturmuşlardı." Esin'in bu yorumu herkesten destek gördü.

Toprak bütün bu konuşmaları, yüzünde, siz adam olmazsınız dercesine bir ifadeyle dinliyordu. Sıla'ysa çok eğleniyordu, çok. Tabii böyle muhabbet ne Amerika'da bulunur, ne de Avrupa'da.

Özetle arkadaşımızın mutluluğu şerefine unutulmaz bir gece yaşadık hep birlikte.

1 Ağustos, Pazartesi

Aysun bana uğradığında akşam olmak üzereydi.

Selin'le terasta oturuyorduk.

Efendim, kızımız artık yemeğini kesinlikle kendi başına yemek istediğinden çeşitli önlemler almak zorunda kalıyoruz. Kritik noktalara örtüler seriliyor, kocaman önlükler takılıyor. Buna rağmen Aysun geldiğinde her taraf pilav ve nohut taneleriyle bezeliydi!

Bahçeyi bir koşu geçerek, teras duvarının üstünden kafasını uzatıp da manzarayı gören Aysun, "Bu ne hâl, cadı," diye bağırdı. Selin'se kıkır kıkır gülüyordu onun 'cadı' deyişine.

"Kaç zamandır yoktun ortalarda... Özledik."

"Bizimkileri gezdiriyoruz, Serra abla."

"Anlaşılan sen de Özgür Abin gibi onların canını çıkarmakla meşgulsün. Haydi, durma orada, gel içeri," diyerek onu da terasa aldım. "Anlat bakalım, nerelere gittiniz?"

Aysun saymaya başladı. "Dolmabahçe Sarayı, Topkapı Sarayı, Kapalıçarşı, Sultanahmet Camii, Yerebatan Sarnıcı..."

"Yeter, yeter... Acıdım valla, anacığınla Angela'ya."

"Angela'nın hiç şikâyeti yok," dedi göz kırparak.

"Ne demek oluyor şimdi bu?"

"Hani o gece Hakan diye bir çocuk vardı ya..."

"Hani şu yakışıklı çocuk..."

"Evet, o."

"Peki, ne olmuş ona?"

"Ona değil de Angela'ya oldu olanlar."

"İmalı manalı konuşacağına açık konuşsana Aysun."

"Angela, o çocuğa tutuldu gibi..."

"Eyvah!"

"Niye öyle söylüyorsun Serra abla. Ne var bunda?"

"Ne bileyim, bir zamanlar çılgın kuzinim bir geziye gittiğimizde birine tutulmuştu da, neler çekmiştim."

Güldü Aysun, bizim kuşakla hafif dalgasını geçer gibi... "Yok canım, bizde öyle hemen sorun olmaz. Beğenirsin, gezersin sonra herkes evine, okuluna döner."

"İyi o zaman. Peki, Hakan'ın durumu ne, o da Angela'yı beğeniyor mu?"

"Beğenmez mi... İlk tanıştıkları andan beri yanından ayrılmıyor."

"Yani bütün bu gittiğiniz yerlere o da mı geliyor?"

"Hem de hepsine..."

"Desene o da Angela'ya fena tutulmuş. Senin gruba bir de Hakan eklenmiş oluyor bu durumda."

"Bir de Rüzgâr..."

"Ay, o da mı sizinle geziyor; bütün bu saydığın yerleri kim bilir kaç defa gördü garibim."

Aysun'un yüzü hafiften kızardı ve hemen, "Bazı yerler için onun düzenlediği turlara katılıyoruz, böylesi daha kolay oluyor," şeklinde bir açıklamada bulundu.

Ya da bulunmak zorunluluğunu hissetti.

Gibi...

Hmmm...

Şüpheci Serra Hanım teyze bunu da bir kenara not etti!

Ve Aysun, "Hakan'la Angela'ya, Romeo ile Jülyet, diyorum," diyerek konuyu, kanımca, biraz kaydırmaya çalıştı.

Bu da gözümden kaçmış değil!

Nitekim şüpheli notlara eklendi bile.

"Büyük aşkları nedeniyle mi?"

"Hem öyle, hem de öyküde aileler birbirlerine düşman ya..."

"İyi de, bunların aileleri birbirlerini tanımıyorlar bile."

"Tanımıyorlar ama Angela'nın annesi İtalyan, babası ise Alman. Ve o Türklerden pek hazzetmiyor. Benimle arkadaşlığını bile, ki benim annem Alman, zar zor kabullendi. Onun için kızının bir Türk'le ilgilenmesini hiç istemez."

"Bu devirde böyle ırkçılık olur mu?"

"O kadar şaşırma Serra abla, mesela annem de aslını istersen, benim bir Türk'le evlenmemi istemiyor. Bunu açık açık söylemese de, ben biliyorum. İşte onun için onlara Romeo ve Jülyet, diyorum."

"Kaç gününüz kaldı gitmeye?"

"Bir an önce gidelim de bir sorun çıkmasın, diye soruyorsun, değil mi," dedi hınzır kız.

Tabii ben de aynen inkâr... "Aaa, o da nerden çıktı. Sadece bir soru soruyoruz şurada. Amma da fesatsın..." filan dedim ama cin gibi kız –yemedi!

Şimdi bunlardan biri bir delikanlıya tutulsa... ne yapacağı belli mi olur. Ondan sonra da kabak döner dolaşır ve bizim başımıza patlar. Sırma, Kaş'ta o motosikletliye tu-

tulmuştu da, nasıl eve dönmeyeceğim, onunla gideceğim, diye tutturmuştu. Neler çekmiştim, neler...

Öte yandan bütün bunları konuşurken birden Aysun'un hâlinde bir gariplik hissettim. Sanki bir şey söylemek istiyor da, söyleyemiyor gibiydi.

"Dönmemize az kaldı aslında," diye derin derin içini çekti.

"Hayırdır, senin dilinin altında bir şeyler var gibi..."

Bu kez yalvaran gözlerle baktı bana. "Var, Serra abla..."

"Söyle o zaman," dedim ama Allah seni inandırsın, aynı anda bir kuşku düştü içime.

"Gitmemize az kaldı ama–"

"Evet..."

"Biz gitmek istemiyoruz!"

Al işte!

Korktuğum başıma geliyordu.

Ve...

Sözünün kesilmesini engellemek istercesine hızlı hızlı konuşmaya devam etti. "Bir kere burası benim ülkem ve ben henüz tatile doyamadım. Biraz daha kalmak istiyorum ama annem dönmekte ısrar ediyor. Hem Angela da kalmak istiyor."

Dayanamayıp sözünü kestim. "Tabii, Hakan varken..."

"Yok, sahiden... Sadece Hakan için değil; İstanbul'u çok beğendi, daha görülecek çok yer var, diyor. Ayrıca, Almanya'ya dönüp ne yapacağız, sıkıntıdan patlıyoruz orada. Ama Angela'nın ailesi de onu burada bırakmaz."

"Annenle bırakmışlar ama..."

"Dedim ya, annem artık dönmek istiyor, annem olmayınca da Angela'nın ailesi ona burada kalması için izin vermez."

"Elden gelen bir şey yok o zaman."

"Oysa," diye devam etti bir telaş, "Rüzgâr, Çeşme'ye çok güzel bir tur düzenlemiş. İlle de gelin, diyor."

Yine o yalvaran bakışlar... "Düşün Serra abla, bir tarafta Çeşme'ye gitmek var, öte yandan sıkıcı Almanya'ya... Yazık değil mi bize..." İşin kötüsü bütün bunları söylerken, bana öyle bir bakıyordu ki, her şey benim elimde sanırsın.

O bakışları anlamazdan geldim. "Peki bütün bunları neden annenle konuşmuyorsun."

Eliyle masaya vurarak, "Ona aynen böyle anlattım, hatta Angela'yla birlikte anlattık ama o, 'Ben artık dönmek istiyorum,' diyor da başka bir şey demiyor."

"E, o zaman yapacak bir şey yok Aysuncuğum."

"Var, Serra abla," dedi, gözlerini bana dikerek. "Bizi ancak..."

"Evet..."

"Sen kurtarabilirsin!"

Biliyordum, inan, bunun benim üstüme kalacağını biliyordum.

"Ben ne yapabilirim ki Aysuncuğum?"

"Eğer sen bizi desteklersen, anneme senin denetiminde burada kalabileceğimizi söylerim. Sen söz konusu olunca, annem de, babam da, bir şey demezler. Tam tersine, hele de babam çok sevinir. Angela'nın annesiyle babası da madem kızlarımıza sahip çıkacak güvenilir bir aile var, o zaman biraz daha kalabilirsiniz, diyebilirler. Yani, her şey sana bağlı Serra abla, her şey." Ellerini dua eder gibi birleştirmiş, yalvararak konuşuyordu.

"Lütfen benden bunu isteme, büyük bir sorumluluk bu..."

"Ama biz sen ne dersen yaparız, ne dersen... Lütfen Serra abla, lütfennn..."

"İyi de siz Çeşme'ye gitmeyi planlıyorsunuz; bense buradayım. Bu nasıl bir göz kulak olmak oluyor?"

"Ama yanımızda Rüzgâr olacak. Rüzgâr senin arkadaşının çok iyi tanıdığı biri. Böylece, biz yine de kendi başımıza gitmiş gibi olmayacağız. Hem belki sen de gelirsin."

"Ya Hakan meselesi ne olacak?"

"Ne var ki?"

"Aysun, deli etme beni. Romeo ve Jülyet diyordun az önce onlara... Bir de aşk hikâyesiyle uğraşmayalım."

"İlahi Serra abla, o yaz aşkı... gelir geçer, ne var bunda." Yüzde yine o eski, yani bizim kuşağı küçümseyen ifade.

"Oh, maşallah! Pek de rahatız bakıyorum."

"N'olur Serra abla, n'olur. Sadece on beş güncük, hepsi o kadar. Ama bu bizim için muhteşem bir şey olacak. N'oluuur..."

"Israr etme Aysun, bunu düşünmem gerek," lafı ağzımdan çıkmaz mı...

Bunun üzerine...

"Yaşa Serra ablam benim," diyerek boynuma atılmaz mı...

"Dur, dur! Söz vermiş değilim."

"Ama düşüneceğim, dedin."

"Düşüneceğim dedim, o kadar. Bu kabul ettiğim anlamına gelmez ki..."

"Tamam! Ben razıyım. Sen lütfen bunu bu gece düşün, yarın yine konuşuruz."

"Yarına cevap bekliyorsun demek. Başka emriniz küçük hanım?"

"Annem üç gün sonra dönüyor, tabii bizi de yanında götürüyor. Biletlerimiz önceden alınmıştı."

"Bak biletleriniz de alınmış," diyerek bu işten sıyrılmak için bir deneme daha yaptım.

"Başka bir tarihe çevirebiliriz," dedi hemen.

"Bakıyorum, her şeye cevabın hazır."

"N'olur Serra abla, n'olur."

"Tamam işte; bu gece düşüneceğim dedim ya..."

"Sağ ol canım benim," diyerek terastan bahçeye atladı, bana son kez el sallarken, "Angela çok sevinecek," diye seslendi.

Hadi bakalım al başına bir dert.

Ama yok!

Hiç heveslenmesinler, hiiiç...

Şuradan şuraya gitmem.

Onların sorumluluğunu da hayatta almam.

Alamam kardeşim, alamam.

İşte o kadar...

4 Ağustos, Perşembe

Şu anda Çeşme'deyiz!

Aysun, Angela, Selin ve ben...

Nasıl oldu diye hiç sorma, sevgili dert ortağım.

Özgür'ün de desteğini aldılar ve beni dört bir yandan kuşatıp sersemlettiler.

Kendime geldiğimde...

Şekilde görüldüğü gibi...

Çeşme'deydim!!!

Bak nasıl oldu bu iş...

O akşam Özgür geldiğinde, tabii ki yana yakıla anlattım Aysun'la konuştuklarımızı. Ben onun, hayır de, kurtul, gibi bir söylemde bulunmasını beklerken, Özgür gayet keyifli, "Serra, aslında bu seninle Selin için de güzel bir tatil olabilir," demez mi...

"Özgürcüğüm, aşkım, hayatım, bitanem; nasıl bu iki kızın sorumluluğunu almamı beklersin."

Yani bu Özgür de bazen...

"Koskoca kızlar, çocuk değiller ya... Sen sadece onlarla birlikte olacaksın, bu arada da Selin'le denize girecek, dinlenecek, tatil yapmış olacaksınız. İşlerimi yoluna koyabilirsem, belki ben de katılırım size. Hem anlamıyorum, nedir seni bu kadar endişelendiren?"

Hay Allahım... Hay Allahım...

"Ya birine âşık olurlarsa?"

Garip garip yüzüme bakıyordu. "Ne var bunda... Onlar tam da âşık olacak çağdalar..."

Ay, hayret bir şey...

Bambaşka dillerde konuşuyorduk herhalde. "İyi ya işte... Âşık olurlarsa ne deriz ailelerine?"

Hâlâ anlamayan gözlerle bakıyordu. "Ne demek, ne deriz. Hem onlar Avrupalı, bu gibi konulara yaklaşımları çok daha doğal."

Adam beni anlamamaya azmetmişti!

Derin derin nefes alıp, devam ettim. "Özgürcüğüm, demek istiyorum ki, bu kızlar bizim kaytan bıyıklı yakışıklılarımıza âşık olurlarsa, aileleri de biz kızımızın kaytan bıyıklı Türk'e âşık olmasına asla ve kata razı olmayız derlerse –diyorum. Biz o zaman ne yaparız? Kapiş?"

Evimin direği, sevgili eşim bana baktı baktı baktı ve, "Sen," dedi, "çok fazla üçüncü sayfa haberleri okuyorsun."

Haydi bakalım, gel buradan yak.

Böylece, kızların annelerine haber salındı, biletler ertelendi. Aysun'un çelik mavisi gözlü annesi, içimi üşüten bakışlar atıp, kızlarını bana emanet ettiklerini altını çizerek söyledikten sonra Almanya'sına döndü. Böylece bizim küçük grup da Çeşme'ye demir attı.

Rüzgâr, "Ne iyi ettiniz de geldiniz," filan diyordu ama o daha çok kendi grubuyla ilgilenmesi gerektiğinden pek yüzünü göremiyorduk.

Angela'yla Hakan'sa yapışık kardeşler gibiydiler. Denizde beraber, yemekte beraber, gece dansta beraber...

Selin müziğe ve dans etmeye bayılıyor. Burada da yemekten sonra çocuklar için dans ve eğlence saati var. Böyle olunca onunla daha geç saatte yatar olduk. Animatörlerin gösterilerini kaçırmıyor, dans edenleri izliyorduk. Tatil havasına girdik anlayacağın.

Sanırım geldiğimizin ikinci gecesiydi. Selin'le çocuk saatine katılmış, dans etmiş, el çırpmış, pek bir eğlenmiştik.

"Haydi artık yatma vakti geldi."

Bu sözleri duymazdan geldi Selin. Daha oturmak, dans edenleri izlemek istiyordu. Ben de onun keyfini bozmak istemedim doğrusu. Böylece etrafı seyretmeye başladık. Bir ara Rüzgâr'ı gördüm. Turdan sarışın bir kızla dans ediyordu. Aysun da bir başkasıyla. Hakan'la Angela tabii ki birbirleriyle.

Derken müzik durdu.

Aysun, Rüzgâr'ın olduğu yere döndü.

Rüzgâr, sarışın kıza bir şeyler söyledi, bir adım atarak uzaklaşacak oldu.

Kız birden onu kendine çekti ve–

Dudaklarından öptü!

Ama ne öpüş...

O kadar ki etraftan gülüşmeler yükseldi.

Aysun'sa tam da bu sahneyle karşılaşmıştı.

Olduğu yerde kalakaldı.

Rüzgâr, yüzünde mahcup bir gülümseme, kızın elinden kurtulup yine bir şeyler söyleyerek uzaklaştı.

Aysun'sa hâlâ orada duruyordu.

"Aysun," diye seslendim, "gelsene..." Rüyada gibi yürüyerek geldi, yanıma oturdu.

"Kızı gördün mü, nasıl da herkesin önünde zavallı Rüzgâr'ı öptü. Pes valla..."

"Onun da canına minnet," diye homurdandı Aysun, aksi aksi.

"Yok şimdi doğruya doğru... Ben buradan seyrediyordum, dansın sonunda Rüzgâr tam ayrılacakken, kız onu kendine çekiverdi."

"Onun işi kızlarla dans etmek değil ki... Mecbur mu yani..."

Vay, vay, vay... Öfkeye bakar mısınız. Demek ki şüpheci Serra Hanım teyzeyi o kadar da yabana atmamak gerekiyormuş.

"Öyle deme Aysuncuğum, turu düzenleyen o. Herkesle ilgilenmesi, onların eğlenmesini sağlaması gerek. Hatta bazen buna, dansa kaldırılmayanlarla dans etmek de dahil..."

Suratını asmış, koltuğuna iyice gömülmüştü.

Hımmm...

Bizim küçük Aysun, Rüzgâr'ı kıskanıyordu.

Bu küçük bir kıskanma mıydı, yoksa bunun gerisinde ciddi bir beğeni mi yatıyordu? Bekleyip göreceğiz, diye düşündüm.

Derken, gecenin kapanışını belirleyen kulüp dansının müziği çalmaya başladı.

Rüzgâr koşarak ortaya çıktı; bir yandan da birini arar gibi etrafına bakınıyordu. Bizim tarafa baktı, Aysun'u gördü. "Aysun," diye bağırdı.

Bizimkinde ses yok.

O yine bağırdı, "Aysun."

"Cevap versene..." dedim. Omzunu silkti.

Rüzgâr koşarak yanımıza geldi. "Aysun, kulüp dansı başladı. Haydi, gel," diyerek elinden tutup çekti.

Bizimki, "Bu gece canım dans etmek istemiyor," gibi laflar geveledi ama Rüzgâr onu duymadı bile.

"Haydi kulüp dansını hep birlikte yapacağız." Ve Aysun'u çekip piste çıkardı.

Yan yana, el çırparak, dönerek dans etmeye başladılar. Bir süre sonra Aysun'un yüzü gülmeye başladı ve dansın son figüründe Rüzgâr, Aysun'u kucakladığı gibi döndürdü. Gülüşerek dansı tamamladılar. Yanıma geldiklerinde az önceki öfkeli, keyifsiz kızla hiçbir ilgisi olmayan neşeli bir Aysun vardı karşımda.

Hmmm...

"Tebrikler çocuklar, çok güzel dans ettiniz."

"Aynı dansı yapa yapa, usta olduk Serra abla."

Böylece, Aysun'la birlikte Rüzgâr'a, iyi geceler dileyip, odamıza doğru yürümeye başladık. Aysuncuğun gözlerinin içi gülüyordu.

Ah, ah...

Gençlik işte...

Birden sarılıp beni öptü, "Çok teşekkürler Serra abla, sen olmasaydın, buraya gelemezdik."

"Hadi, hadi, büyütme o kadar; yalnız git şu arkadaşına söyle, artık Hakan da ayrılıp odasına gitsin, yoksa karışmam, bozuşuruz," diyerek okkalı bir tehdit savurdum.

Büyüklük taslamak meğer ne keyifliymiş!

Sonra da...

"Ne o öyle... yapışık kardeşler gibi..." diye söylendim.

Ve...

Birden...

Ne kadar babaannem gibi konuştuğumu fark ettim. Aynı onun gibi, ne o öyle, diye başlayarak homurdanmıştım.

Az kaldı kahkahayı basacaktım. Neyse ki kendimi tuttum.

Yoksa o ciddi surat ve sözcüklerden sonra gülsem, otorite (!) sıfıra iner, karizma ne biçim çizilirdi.

9 Ağustos, Salı

Selin'le biraz havuz-deniz tartışması yaşıyorsak da, günlerimiz güzel geçiyor.

Tabii ki o, havuzda oynamak istiyor, ben de denizin daha yararlı olduğunu anlatarak onu yüzdürmeye çalışıyorum. Böylece yüzünü ekşite ekşite denize giriyor. Boğazına tuzlu su kaçınca da, bir 'iğrenç' deyişi var ki, bayılırsın gülmekten.

Kumda oynuyoruz, kovamızla sular taşıyıp kuleler yapıyoruz.

Sonra yemek...

Sonra uyku....

Öğleden sonraları daha renkli geçiyor çünkü çok güzel bir çocuk kulübü var. Çocuklar hem eğleniyor, hem de yeni yeni şeyler öğreniyorlar. Minik havuzda top oynuyorlar. Kimisi resim yapıyor, kimisi tişört boyuyor, kimisi de boncuk diziyor filan...

Sonra...

O haftanın gösterisine hazırlanıyorlar.

Ne danslar var, ne danslar...

Viyana valsleri mi istersin, İspanyol dansları mı, Hawaii hulaları mı...

Kıyafetler müthiş, makyajları ablalar yapıyor, müzikse başlı başına harika...

Ve başlıyor miniklerin haftada bir yapılan gösterisi...

Peş peşe sahneye çıkıp danslarını başarıyla tamamlıyorlar. Bizler de bol bol alkışlıyoruz.

Bu arada kimisi adımlarını şaşırıyor, kimisiyse ben burada ne arıyorum, dercesine sahnenin ortasında durup etrafına bakınıyor, dans edeceğine... Biz izleyicilerse, eh, o kadar kusur kadı kızında da olur, deyip onları alkışlamaya devam ediyoruz. Selin'i de bir gruba aldılar. Hawaii grubuna... Saman eteklik giyecek, saçlarına çiçeklerden taç, boynuna da çiçeklerden kolye takıp hula dansı yapacak.

Bugün ilk kez provaya katıldık. Pek heyecanlıyız, pek.

Benim öteki 'çocuklara' gelince...

Civar plajları gezmekle meşguller. Rüzgâr'ın turuna katılıp, her gün bir başka plaja gidiyorlar. Turdaki turistlerse bol bol su kayağı ve sörf yapıyorlarmış. Bu seferki grup daha çok İsveçlilerden oluşuyormuş. Rüzgâr'ı öpen kız da

İsveçliymiş meğer. Tabii onların ömürleri denizle haşır neşir geçtiği için her türlü su sporunu iyi biliyorlar. Özellikle o sarışın kız su kayağında çok iyiymiş, sörf yaparken de uçuyormuş âdeta, Rüzgâr'ın söylemine göre.

"Kız canavar gibi sörf yapıyor Serra abla," diyerek kızı övdükçe, gözüm Aysun'a kayıyordu, ister istemez. O genç yüzü hemen bir mutsuzluk dalgası yalayıp geçiyordu, sarışın kızın sözü edildiğinde.

Rüzgâr'sa hiçbir şeyin farkında değil, paldır küldür konuşup duruyordu. "Tabii bunlar güneşe hasret ya, bayıldılar bizim buralara. Bu akşam onları 'Papazın Bahçesi'ne götüreceğim. Yer güzel, yemekleri de iyidir."

"Serra abla, sen de gelsene."

"Sağ olun çocuklar ama biz Selin'le takılacağız."

"Bak ama dün Alaçatı'ya da gelmedin. Ne var yani, Selin aslan gibi kız, koyarız arabasına, gezer, tozarız. Değil mi cadı?"

"Söylediğiniz her yere biz Özgür'le gittik; şimdiyse Selin'le programımız var. Sonra gösterileri de kaçırmak istemiyoruz, değil mi canım benim." Selin memnun, başını salladı.

"Siz gençler gidin, eğlenin. Dönüşte de bana bir uğrayıp iyi geceler, deyin. Olur mu?"

"Tamam," dedi Aysun.

"Ha, Aysun..."

"Efendim."

Sesimi iyice alçalttım. "Laf aramızda senin şu Romeo Jülyet de baydılar hani..."

"İlahi Serra abla," diye kıkırdadı Aysun, onlardan yana bakmamaya çalışarak.

"Yalan mı... Nedir bu kadar burun buruna. Baktıkça afakanlar basıyor. Neyse, neyse... hadi size iyi eğlenceler," diyerek yolcu ettik onları.

Gerçekten ama...

Anladık. Âşıksınız birbirinize.

Ama kardeşim insanların da ortasındasınız.

Bir merhaba, deyin; iki çift laf edin.

Bir köşeye çekiliyorlar, mırıl mırıl konuşup duruyorlar. Ya Hakan Almanca bilmeseymiş ne yapacakmış bu kız...

Ah, ne güzel, âşık bir çift diyemiyorsun.

Bir süre sonra...

Ne sinir... diyorsun.

Bilmiyorum, belki de feci teyzeleştim. Ama ben âşıkların görüntüsünü severim. Birbirini seven iki insan kadar güzel ne olabilir.

Demek ki azizim, her şeyin fazlası fazla. Her şey tadında... dedi, Serra Hanım teyze!

Gece, Selin uyuduktan sonra balkona geçip, kızları beklemeye başladım. Onlar gelip, odalarına girmeden ben uyuyamıyorum. Niye sorumluluk almak istemedim? İşte bunun için. İçim rahat etmiyor! Emanet kızlar onlar.

Özgür'e göreyse, onları beklemem çok gereksizmiş. Tabii, öyle uzaktan oturup konuşmak kolay. Gelsin, Romeo'yla Jülyet'in hâllerini görsün de, vurup kafayı rahat uyusun, göreyim onu.

Gece yarısına doğru geldiler. Angela, iyi geceler, deyip doğru odasına gitti. Aysun'sa, biraz oturalım, hiç uykum yok, dedi.

"Benim de yok, sanırım mehtabın etkisi..."

Aysun susuyordu.

"E, nasıl geçti, neler yaptınız, anlatsana."

"Gittiğimiz yer güzeldi, yemekleri de fena değildi. Gerisi gırgır, şamata..."

"Keyifsiz gibisin..."

"Yook," dedi, "akşam oradakileri izledim de..."

"Evet..."

"Daha önce Almanya'da bir arkadaşımla yaptığımız bir konuşma aklıma geldi. O, birisini çok beğeniyordu. Ama çocuk onu beğeniyor mu, beğenmiyor mu bilmiyordu. Arkadaşım çekingen bir kızdır. Onun için ne duygularını belli edebiliyor, ne de girişken davranabiliyordu.

O böyle durup beklerken, beğendiği çocuğun başka biriyle çıkmasından da çok korkuyordu. Arkadaşım bana, ne yapmalıyım, diye sorup duruyordu. Bense ona yardımcı olamıyordum çünkü ben de ne yapması gerektiğini bilmiyordum."

Bunları anlatırken nefes nefese kalmıştı. "Sen benim yerimde olsaydın Serra abla, o arkadaşıma ne yapmasını önerirdin?"

Ah Aysun, ah...

Bu anlattığın kişi –sensin.

Anlamadım mı sanıyorsun. Ben de o yaşlardayken bazı soruları başkalarının arkasına saklanarak sorardım. Dünyanın en eski ve en masum yalanlarından biridir, arkadaşım için soruyorum, sorusu... Tabii ki anladığımı belli etmedim ona.

"Aysuncuğum, o arkadaşını ve beğendiği delikanlıyı tanımadığım ve koşulları da bilmediğim için bir şey söylemek çok zor. Meselâ, aynı yaştalar mı?"

"Arkadaşım lisede okuyor, beğendiği çocuk üniversiteyi bitirecek bu yıl."

"Aslında çok fazla bir yaş farkı yok ama çoğu zaman üniversiteliler kendi yaşıtlarıyla çıkarlar. Liselileri küçük kardeş gibi görürler. Genellemek istemem ama çoğunlukla böyledir."

"Evet," dedi Aysun heyecanla, "arkadaşıma çocuk muamelesi yapıyor. Onu genç kız gibi görmüyor."

"Aynı şehirde mi yaşıyorlar?"

Aysun üzgün bir sesle yanıtladı bu soruyu. "Hayır."

"Peki, ne zaman görüşüyorlar?"

"Ancak yazdan yaza..."

"Ooo, Aysuncuğum, bu senin arkadaşının da işi zormuş."

"Yaa... öyle..." diye inledi zavallım.

"Böyle uzak mesafe aşkları biraz zor. Bak mesela, Rüzgâr'la Öykü bile birbirlerini bağlamamaya karar vermişler ki, onların ikisi de üniversitedeydiler, aynı yaştaydılar."

Hemen savunmaya geçti. "Ama istenirse, insan pekâlâ birbirini bekleyebilir. Sadece yazın görüşerek de ilişki devam edebilir."

"Elbette edebilir. Öyle aşklar da var. Var ama inan çok ender."

"Peki, ne yapsın arkadaşım? O kişiyi çok beğeniyor, hatta onu seviyor, hem de çok..."

"Ya da sevdiğini zannediyor Aysun. Eminim çok beğeniyordur ama sevmek... O, o kadar çabuk olacak bir şey değil.

Ben senin yerinde olsam, arkadaşıma şöyle derdim. Tamam, beğeniyorsun ama bunu çok ciddiye alma çünkü koşullar bu ilişkiyi uzun süre yürütebilecek gibi görünmüyor. Öte yandan, kim bilir belki de devam eder. Şimdilik bu

işi oluruna bırak. Onunla birlikte olduğun günlerin tadını çıkarmaya bak."

"Ama o, arkadaşımın farkında bile değil," diye feryat etti Aysun.

"O zaman kendini fark ettirmeye çalışsın arkadaşın."

"Nasıl?"

"Onunla ilgilensin, onunla konuşsun. Bir köşede oturup surat asacağına, neşeli olsun, cıvıl cıvıl olsun."

"Ya işe yaramazsa?"

"E, o zaman da kader utansın deyip, başka birini, koşulları daha uygun birini beğenmeye baksın."

Şöyle bir düşündü Aysun. Söylediklerimi kafasında tartıyor gibiydi.

"Tamam! Bu dediklerini ona aynen aktaracağım Serra abla... Almanya'ya dönünce tabii..."

"Umarım işe yarar çünkü bu gibi konularda belirli şifreler, çözümler ne yazık ki yok."

"Seni de uykusuz bıraktım Serra abla ama çok teşekkürler," diyerek odasının yolunu tuttu.

Şüphelerimde haklı çıkmıştım.

Aysuncuk Rüzgâr'a hayran.

Rüzgâr da hayran olunmayacak gibi değil ki...

Öykü'den ayrılmış olması da Aysun'a umut verdi anlaşılan.

Ama benim görebildiğim kadar Rüzgâr, Aysun'u küçük bir kız gibi görüyor. En azından davranışları öyle...

Aysun çok tatlı bir kız. İyi yürekli bir kız. Üzülmesini hiç istemem.

Ama hayat...

Hayat böyle bir şey işte.

Sorunlarıyla kendi savaşacak. Ve belki de yara alacak.
Ama bu yaralardan bir şeyler öğrenecek.
Ve daha da güçlenerek yoluna devam edecek.
Ne yazık ki...
Bunun başka yolu yok.

11 Ağustos, Perşembe

Selin'in gösterisi çok ama çok başarılıydı. Meğer benim kızıcık hula dersini ne de güzel öğrenmiş.

Tek sorunu giyinirken yaşadık. Yine keçiliği tuttu. "Saman eteklik kaşındırıyo..."

"Ama Selinciğim olmaz ki, saman eteklik Hawaii dansının bir simgesi."

"Ama... ama... kaşındırıyoo..."

Aysun'la birlikte yalvardık yakardık, sonunda kabullendi. Ama bu kez de plastik çiçekleri takmam, diye tuttu.

Benim de sabrım tükendi! "Darılma ama Selinciğim, primadonna olsan ancak bu kadar kapris yapabilirdin. Bak öbür çocuklara, hepsi saman etekliği de giymiş, çiçek kolyeleri de takmışlar. Hiç sesleri çıkıyor mu..."

Sonunda öyle veya böyle krizi atlattık.

Tüm çocuklar sahne arkasına alındıktan sonra, anne, teyze, kardeş gibi bilumum yakınlarının yerlerine geçmeleri rica edildi. Böylece Aysun'la birlikte en önlere oturup kızımızın gösterisini beklemeye başladık.

Önce iyice minikler çıktı.

Çok ama çok şekerdiler.

Neredeyse hiçbir şey yapmadılar ama sahneye çıkmışlardı ya...

Önemli olan da buydu.

Derken İspanyol dansçıları, derken Viyana valsları vee Hawaii grubu...

Minik ayaklar çıplak...

Ayak bileklerinde çiçekli bilezikler.

Başlarında çiçek taçlar, boyunda çiçek kolyeler...

Ve saman eteklikleri sallayarak bir o yana, bir öbür yana Hawaii müziği eşliğinde öyle de güzel gidip gidip geliyorlardı ki...

Ama benim Selin'im arada sırada hiç de zarif olmayan bir biçimde kâh poposunu, kâh karnını kaşıyordu!!! Anlaşılan saman eteklik gerçekten kaşındırıyordu. Bizse gülmekten kırılıyorduk onun bu hâline. Dans bitip de eğilerek selam verince, çılgınca alkışladık kızımızı. Aysun iki parmağını ağzına koymuş, ıslık çalıyordu.

"Nerden biliyorsun böyle ıslık çalmayı?"

"Rüzgâr öğretti."

Ah, Rüzgâr...

Tabii...

Birden çılgın bir düşünce geçiverdi zihnimden. Gerçi hemen kovdum ama fikir şuydu.

Bu Aysun hem güzel, hem iyi, hem de çok tatlı bir kız.

Rüzgâr'sa hem efendi, hem çok yakışıklı bir delikanlı...

Kız oğlana yangın...

Bu kesin.

Rüzgâr'ın durumunu bilmiyorum ama Aysun'la da arası gayet iyi.

Acaba diyorum...

Acaba...

Ufacık bir çöpçatanlık yapsam.

Ufacık...

Birbirlerine pek de uygunlar.

Sonra–

Saçmalama Serra, diyorum, olacak şey mi bu.

Hem sen o yaşlardayken böyle burun sokmalara ne kadar da kızardın, hatırlasana... diyorum kendime.

Öte yandan...

Bizi Özgür'le bir araya getirdiler de...

Fena mı oldu.

Aileler de bayılır buna.

Hele de Aysun'un babası. Annesini bilemem ama babası sevincinden çıldırır bir Türk'le ilgileniyor diye, çıldırır.

Ama sonra...

Saçmalama Serra, daha onlar, hele de Aysun, çok çok genç, deyip tüm bu düşünceleri zihnimden silip attım.

Gösteri sona ermişti.

Angela ortalarda yoktu.

"Nerede senin Romeo'yla Jülyet?"

"Deniz kenarında oturuyorlar."

"Aman, aman... İnsanların arasına karışmasınlar. Sonra bir konuşan olur da maazallah..."

"Yapma Serra abla," diye arkadaşını savundu Aysun.

Birden Rüzgâr belirdi yanımızda. Elinde bir külah dondurma... "Selin Hanım, tebrikler... Çok güzel hula yapıyordunuz. Büyüyünce, sizi de tur çalışanları arasında görmek isteriz. Bunu da gecenin bir tadı olarak kabul edin lütfen."

Bir şövalye gibi eğilip Selin'i selamladı ve dondurmayı ona uzattı.

Tabii Selin bayıldı bu işe.

Ama ben...

Bu davranışa bayıldım.

"Sen ne zaman geldin Rüzgâr; nerden biliyordun Selin'in programını?"

"Bu gece Selin Hanım'ın sahnede olacağını Aysun ablasından öğrenmiştim çünkü Aysun ablası ondan daha heyecanlıydı. Gösteri başladıktan bir süre sonra gelip, arkalara geçtim ve Selin'i izledim."

"Çok tatlısın Rüzgâr ama bunu hep birlikte kutlamamız gerek. Onun için birer dondurma da benden sizlere..."

Selin'in şerefine, deniz kenarına yürüyüp dondurmalarımızı yedik, bir süre çene çaldık, sonra da odalarımızın yolunu tuttuk. Angela da yine, iyi geceler, deyip odasına kapandı.

"Arkadaşının sohbetine de doyum olmuyor."

"Aslında çok konuşkandır ama Türkçe bilmediği için..."

"Tamam canım, tamam," dedim, "sana takılıyordum."

Öte yandan, Angela'daki gariplik beni gerçekten rahatsız etmeye başladı. Anladık, Hakan'a tutuldu ama bırak bizleri, insan arkadaşı Aysun'la da iki laf etmez mi... Birlikte bir sabah olsun yüzmez mi...

Diyelim Türkçe bilmediği için benimle konuşamıyor, çat pat İngilizcesi de mi yok. Sakın gülme ama, babaannemin deyişiyle 'ecinnilere karışmış' gibi bir hâli var.

Neyse, on günü kazasız belasız tamamladık. Geriye kaldı, dört gün.

Sonra...

Ver elini İstanbul.

Kızları uçağa bindiriş...

Mal teslim edilmiştir, diye Almanyalara haber salış...

Ve dönüp, evim evim, güzel evimde, eski, huzur dolu hayatıma kavuşuş.

Ohh, düşüncesi bile harika...

Ha-ri-ka!

13 Ağustos, Cumartesi

Nedir benim bu kaderim...

Neden böyle şeyler hep beni bulur?

Bir bilen varsa, lütfen söylesin.

Taa eski yıllarda geziye gideriz, Sırma Hanım'ın âşık olup bir motosikletlinin peşine düşeceği tutar.

Disneyland'e küçük bir grup götürürüm, çocuklardan biri kaybolur.

Şimdi de Angela yok!

Yok! Yok!

Korktuğum başıma geldi işte.

O kadar da söyledim. Bu kızların sorumluluğunu almak istemiyorum, dedim. Ya birine tutulurlarsa, dedim.

Küçük hanım tutar, bizim kuşakta böyle şey olmaz, der, küçümseyerek...

Sevgili eşim, sen çok fazla üçüncü sayfa haberi okuyorsun, der, dalgasını geçerek.

Al işte!

Korkmakta ne kadar haklıymışım görün bakalım.

Gönül işi bu, o zamana, bu zamana bakar mı...

Neyse, söylenmeyi bırakayım da, başıma gelenleri anlatayım, sevgili dert ortağım.

Bu sabah her zamanki gibi Selin'le kahvaltıya inmiştik.

Az sonra Aysun göründü. "Günaydın, Hawaii güzeli, nasılsın bakalım," diyerek Selin'i o tombul yanaklarından öptü.

"Angela kalkmadı mı?"

"Kalktı ama o sabah erken saatlerde yüzmeyi sever, herhalde denizdedir. Az sonra gelir."

Kahvaltıdan sonra odamıza gidip, Selin'in bin bir çeşit oyuncağını, kolluklarını, can simidini toparladık ve deniz kenarına indik. Ondan sonrası da Selin'i denize sokmak, ödül olarak havuza götürmek ve de kumda oynamakla geçti. Bir de baktık öğlen olmuş. Toparlandık ve deniz kenarındaki kafelerden birine girip yemeğimizi yedik.

Ve o ara...

Kızları sabahtan beri görmediğimi fark ettim. Herhalde yine civardaki plajlardan birine gittiler diye düşündüm ve biz odamıza çekildik. Malum, Selin'in uyku vakti, benim de gerçek anlamda kafa dinleme saatim oluyor. Akşamüzeri dışarı çıkıp şöyle bir dolaştık, bizim çocuklar hâlâ ortalarda görünmüyorlardı. Yine üstünde durmadım, bazen bir koydan bir koya, bir plajdan ötekine geçiyorlar.

Derken akşam oldu.

Hava kararda.

Eeee...

Bunlar hâlâ yoklar.

Artık meraklanmaya başlamıştım.

Rüzgâr'ı aramaya çıktım.

O da yoktu ortalarda, üstelik cep telefonunu da açmıyordu.

Ama...

Grup restorandaydı, çok da eğlenerek yiyip içiyorlardı. Onlarla gittilerse, grup dönmüştü. Peki, bunlar neredeydiler?

Selin'in elinden tutup Aysun'ların odasına gittim, bakarsın yorgunluktan filan uyuyakalmışlardır, diye.

Kapıyı tıklattım.

Ses yok.

Bu kez vurdum, vurdum, yine ses yok.

Sonra Hakan'ın odasına gittim. Onun da kapısını vurdum, vurdum. Orada da ne ses var, ne nefes...

Rüzgâr –aynen o da yok.

Artık korkmaya başladım ve bu kez dosdoğru Danışma'ya gittim. Ve bizimkilerin adlarını vererek onları bütün gün görmediğimi söyledim. Danışmadaki kız bana gülümseyerek, "Burası çok geniş bir alan, belki başka bir yerde oturuyorlardır," şeklinde hiç de doyurucu olmayan bir cevap verdi. O kadarını biz de biliyoruz herhalde geri zekâlı, diye bağırmak geldi içimden.

Ve tam da bu sırada birisi koluma dokundu.

Dönüp baktım.

Aysun!

Yanında da Rüzgâr!

"Siz nerelerdeydiniz Allah aşkına," diye çıkıştım onlara. "Meraktan öldüm. Sabahtan beri size bakıyorum. Herhalde başka plaja gittiler, herhalde dolaşıyorlar, diye kendimi avuttum ama akşam olup da hâlâ sizleri göremeyince iyice korktum. Gerçekten neredeydiniz? Hem Angela nerede?"

Aysun'un yüzü bembeyazdı. Beni kolumdan tutup, Danışma'nın önünden çekti. Danışma'daki kızsa, eh, bu kez sıra ondaydı, ben sana söylemedim mi, geri zekâlı, dercesine bana bakıyordu.

"Serra abla, bak sana bir şey söyleyeceğim ama sakin ol, lütfen..."

Bu sözleri duyup da dizlerinin bağının çözülmemesi mümkün mü... İlk ulaştığım koltuğa bıraktım kendimi. Sonra Selin'i, onu kötü bir şeylerden korumak istercesine kucağıma alıp, sıkı sıkı bağrıma bastım.

Birden boğazım kuruyuvermişti. "Neler oluyor?"

"Angela'yla Hakan yoklar!"

"Ne! Sen ne diyorsun Aysun..."

"Yoklar, Serra abla."

"Nasıl olur? Senin ne zaman haberin oldu?" İnan, zor yutkunuyordum, sevgili dert ortağım ve bu sözcükler güçlükle çıkıyordu ağzımdan.

"Sabahleyin kalktığımda yoktu. Sana da dediğim gibi o erken saatlerde yüzmeyi sever, herhalde yüzmeye gitti, diye düşündüm. Kahvaltıdan sonra da görmedim.

Öğleye geliyordu ve ne Hakan vardı ortada, ne de Angela. Bunun üzerine Rüzgâr'ı aradım, acaba onlarla mı gittiler diye ama Rüzgâr da Angela'yla Hakan'ı görmediğini söyleyince çok telaşlandım."

"Peki, bütün bunlar olup bitiyor, benim neden haberim olmuyor?"

"Belki kendi başlarına bir yerlere gitmişlerdir. Eğer durum buysa, seni boşu boşuna telaşlandırmayalım diye düşündük. Ve –tüm plajları dolaştık, pek çok yere baktık. Yoklar!"

"Demek onun için öğleden sonra sizi göremedim."

"Evet, o saatlerde biz onları arıyorduk."

"Hey Allahım, nedir bu başıma gelenler..."

"Üzülme Serra abla, nasıl olsa bulacağız onları."

"Üzülme var mı Aysun! Angela bana emanetti ve şimdi yok.

"Nerede olduğunu bilen yok! Başına ne geldi bilen yok! Çıldırmak işten değil.

"Ya bir kaza olduysa... Ya bunlar âşık maşuk gezerken birkaç sapığa rastladılarsa... insanın aklına neler geliyor..."

"Yapma ama Serra abla," dedi bu kez Rüzgâr. "Öyle kötü şeyler düşünme. Onlarınki daha çok," durdu, doğru sözcüğü arar gibiydi, "gönül işleri..." sonra Aysun'a döndü. "Serra ablaya anlatsana..."

"Şeyy..." diye kekelemeye başladı Aysun.

"Aysun! Lütfen! Ne biliyorsan anlat. Anlat ki, nasıl davranacağımıza karar verebilelim."

Aysun korkarak bakıyordu bana. "Angela, Hakan'la birbirlerini deli gibi sevdiklerini söylüyordu."

"Buraya kadarını zaten biliyoruz, Aysun."

"Son günlerde bana Hakan'dan ayrılmak istemediğini, Hakan'ın ona evlenme teklif ettiğini, evlenip Türkiye'de yaşamak istediğini anlatıp duruyordu."

"Aysun! Sen bütün bunları biliyordun ve bana söylemedin, öyle mi... Nasıl böyle bir şey yapabildin? Nasıl?"

Aysun ağlamaya başladı. O kadar öfkeliydim ki, o an hiç acımak gelmedi içimden.

"Sen bu kadar kritik bilgilere sahip ol. Ayrıca –benim korkularımı bil. Ve –bunu bana söyleme!"

Rüzgâr girdi araya. "Serra abla, Aysun bütün bu anlatılanları ciddiye almamış, daha doğrusu böyle bir şey yapacaklarına ihtimal vermemiş."

"Bana söyleseydi, ben de alır Angela'yı karşıma konuşurdum. Ya da Hakan'ı bu delilikten vazgeçirmeye çalışırdım."

"Arkadaşım kimseye söyleme diye yemin ettirdi," diyerek hıçkırdı Aysun.

"Şimdi daha mı iyi oldu. Ne diyeceğiz annesiyle babasına?"

Yine Rüzgâr girdi araya. "Serra abla, biz onları bulacağız ve hiç merak etme vaktinde ülkesine gitmesini sağlayacağız."

"Peki Rüzgârcığım, nasıl yapacaksınız bunu? Kime soracaksın? Dünya kadar otel var, pansiyon var. Çeşitli şehirlere giden otobüsler, uçaklar var. Hangi birini arayacaksın?"

Üçümüz oturmuş kara kara düşünüyorduk. Rüzgâr tüm arkadaşlarını seferber etmeyi önerdi.

"Şimdi," dedim, "gecenin bir vakti oldu, ben odama çıkıp Selin'i yatıracağım, sonra sakin kafayla düşüneceğim. Siz de düşünün ve sonra yine bir araya gelip ne yapacağımıza, nasıl hareket edeceğimize karar verelim. Zaten Özgür'ü de arayacağım, bakalım o ne diyecek..."

Böylece odalarımıza çekildik. Selincik önemli bir şeyler olduğunu anlamış, minik parmağı ağzında, kocaman gözlerle bana bakıyor, hiç sesini çıkarmıyordu. Onu yatırdım, neyse ki hemen uyuyakaldı. Sonra balkona çıkıp oturdum.

Hey Yarabbim, dedim, bize yardım et. Şu çocukların başına bir iş gelmeden bulalım onları. Biliyor musun sevgili defter, eskiden bu kadar çok korkum yoktu. Şimdilerde ne çok şeyden korkar oldum. Aklıma neler neler geliyor.

Evet, şimdi korkuları bir kenara koyup düşünme zamanı...

Örneğin, Çeşme'de bize kim yardımcı olabilir?

Defne teyzemle eniştem zaten burada değiller. İstanbul'dalar...

Ama...

Dur bir dakika...

Onların çok yakın dostu olan Muhtar Abi var ve her yerde sözü geçer. Çok başarılı bir iş adamı ama bir o kadar da insancıl ve yardımcı; işte bu nedenle de çok sevilir.

Onu arasam...

Rica etsem...

Yardımcı olur mu acaba?

Bence olur.

Dur bunu bir de Özgür'e danışayım, dedim ve Özgür'ü aradım. Tabii gecenin bu saatinde aranınca o da telaşlandı.

"Merak etme, biz iyiyiz," dedim hemen ve ekledim. "Ama seni mutlaka aramam gerekiyordu çünkü Angela'yla Hakan yok oldular."

"Nasıl yok oldular," diye sordu şaşkınlık içinde.

"Tam da korktuğum gibi yok oldular," diyerek taşı gediğine koydum.

Anlayan anlar!

"Şimdi bizim sorunumuz, bir an önce şu kızı bulup, uçağına bindirip ailesine yollamak. Rüzgâr bize yardımcı olmaya çalışıyor ama benim aklıma Muhtar Abi geldi. Hani bizi, teyzemlerle birlikte evlerine yemeğe davet etmişlerdi, çok da güzel ve tatlı mı tatlı bir karısı vardı, hatırladın mı... işte o. Ne dersin, onu arayayım mı?"

"Bence çok iyi fikir," dedi Özgür. Aslında o da şaşkındı ve düşünmeye çalışıyordu.

Biraz daha söylendim, dert yandım, olayı tekrar tekrar anlattım; aslında bunları konuşurken yüksek sesle düşünüyordum da diyebiliriz. Sonunda, Özgür'ün, "Hadi üzme

kendini, nasıl olsa bir şekilde yola girecek," gibi teselli sözcükleriyle telefonu kapattık.

Ve–

Gecenin o saati olmasına karşın, Muhtar Abiyi aradım. Önce çok özür diledim, böyle biçimsiz bir saatte aradığım için ama sorunumuzun ciddi olduğunu ve Çeşme'de olmamız nedeniyle ondan yardım istemeyi düşündüğümüzü bir çabuk anlattım. Vaktini almak istemiyordum.

"Çok üzüldüm," dedi, her zamanki sevecen hâliyle, "ama ben şu anda işlerim nedeniyle yurt dışındayım. Sana bir telefon numarası vereceğim; arayacağın kişinin adı, Bircan. Ben ona çok güvenirim; hem becerikli, hem de dürüsttür, elinden geleni yapacağından emin olabilirsin. Ben şimdi onu arayıp, sizlere yardımcı olmasını rica edeceğim."

"Çok teşekkür ederim Muhtar Abi, çok..."

"Daha sonra beni arayıp işlerin nasıl gittiğini bildir, emi..."

"Tabii... Arayıp sizi bilgilendireceğim. İyi geceler... tekrar tekrar teşekkürler."

Muhtar Abinin sesi bile bana moral olmuştu.

On beş dakika bekledikten sonra bu kez Bircan Bey'in numarasını tuşladım. Bir yandan da insanları böyle bir saatte rahatsız ettiğim için çok ama çok utanıyordum.

Ama –çaresizdim!

Ve zaman gerçekten önemliydi.

Uykulu bir ses telefona cevap verdi. Ben tabii yine bin bir özürle lafa başlayıp, telefonunu Muhtar Bey'den aldığımı söyledikten sonra derdimizi anlattım. Muhtar Bey'le konuşmuş olduklarını söyledi. Ve Angela'yla Hakan'ın isim ve soyadlarını; kaldığımız oteli ve benim adımı da not et-

tikten sonra, "Merak etmeyin, ben elimden geleni yapacağım," dedi ve telefonu kapatmadan ekledi, "yarın sabah görüşürüz."

İşte böyle sevgili sırdaşım.

Beni ciddiye almayanlara bir öfkeleniyorum ki...

Ne işe yarayacaksa...

14 Ağustos, Pazar

Sabah kahvaltıda buluştuğumuzda Aysun'un gece uyumadığı belli oluyordu. Pek solgundu.

"Hadi, hadi, üzülme. Olan olmuş, şimdi durumu nasıl toparlarız, ona bakalım."

"Kendimi affedemiyorum Serra abla. En çok da seni bu duruma düşürdüğüm için..." dedi ve gözleri doldu.

"Yapma," diyerek sarıldım ona.

"Kendimi suçluyorum çünkü ben ısrar etmeseydim, sen bizi buraya getirmeyi kabul etmeyecektin ve bütün bunlar olmayacaktı. Hepsi benim suçum..."

"İlle de bir suçlu bulacaksan, Angela ve Hakan'ı unutma. Koskoca insanlar onlar. Bizi, seni ne kadar zor duruma düşüreceklerini nasıl düşünmezler. Hem ben seni de anlıyorum; bir zamanlar kuzinim de beni böyle güç durumda bırakmıştı. Ve ben gidip teyzeme söylediğimde de beni gammazlıkla suçlayıp uzun süre konuşmamıştı."

"Öyle mi," bu kez merakla bakıyordu bana. "Peki, neydi sorun?"

"Sırf beğendiği çocuk davet etti diye çok tehlikeli bir araba yarışına katılmak ve beni de bu işe ortak etmek isti-

yordu. Benim görevim vaziyeti idare etmekti. Teyzeme birlikte yalan söyleyecektik anlayacağın. Oysa o kadar tehlikeli bir yarıştı ki, ona yardımcı olamayacağımı ve eğer giderse teyzeme her şeyi anlatacağımı söyledim.

Nasıl kızdı, nasıl kızdı... Söylersen bir daha asla seninle konuşmam, dedi. Ben de aynen senin gibi iki arada kaldım."

"Sonra ne oldu?"

"Sonra... düşündüm, düşündüm, ya kaza olursa ben teyzeme ne derim, dedim ve gidip her şeyi anlattım."

"O ne yaptı?"

"Çok kızdı! Bana küstü! Ve uzun süre benimle konuşmadı ama bu arada ne oldu biliyor musun?"

"Ne oldu?"

"Tam da korktuğumuz gibi kaza oldu, o beğendiği çocuk ölümden döndü, uzun süre hastanede kaldı."

"Ne korkunç..."

"Teyzem haber verdiğim için bana tekrar tekrar teşekkür etti. Düşünsene Aysun, kuzinim de o kazada yaralanabilir, hatta ölebilirdi."

Çok etkilenmişti Aysun. "Bu da bana bir ders olsun. Arkadaş istedi diye değil, doğru olanı yapmak gerek aslında."

"Gerçekten de öyle. Bazen insanları kendinden bile korumak gerekebiliyor."

Rüzgâr bir iskemle çekip oturdu yanımıza. "Günaydınlar! Tüm buradaki arkadaşlara haber verdim, bildikleri yerlere bakacaklar."

Ben de, dün gece yaptığım telefon görüşmelerini anlattım. Ve Bircan Bey'i beklediğimi söyledim. İkisinin de gözlerinde umut pırıltıları belirdi, anlattıklarımı dinleyince.

Ve –Bircan Bey aradı. Gelmişti, bizi nerede bulacağını soruyordu.

Kısa süre sonra lobide oturmuş, konuşuyorduk. Sempatik biriydi; önce bizlere gülümseyip, gergin havayı yumuşattı. Sonra, "Buraya gelmeden önce bazı yerlere uğradım, Emniyet'te tanıdıklarım var. Ayrıca Muhtar Bey'in pek çok misafiri olduğundan oteller ve pansiyon sahiplerinin çoğunu da biliyoruz. Onlara isimleri verdim ama gerçek adlarını kullanmayabileceklerini göz önüne alırsak, fotoğraf dağıtmak daha yararlı olur, diye düşünüyorum."

Rüzgâr hemen, "Bende birkaç tane fotoğrafları var," diyerek iphone'unu çıkardı ve bir-iki dokunuşla onların fotoğraflarını buldu. Bircan Bey'e gösterdi ve ekledi, "Bunlar işinize yararsa, hemen hazırlayabilirim."

"Çok iyi olur." Sonra bize döndü, "Otel ve pansiyonların yanı sıra, Çeşme, hatta İzmir'den ayrılmış olabileceklerini düşünüp, otobüs terminallerini ve uçakların yolcu listelerini araştıracağız. Marinaya da bakacaklar."

"Marina mı?"

"Motor kiralayıp ayrılmış olabilirler."

İşte bu hiç aklıma gelmemişti.

Öyle ya...

"Size ne kadar teşekkür etsek azdır, Bircan Bey." Tutunacak tek dalımdı bu adam.

"Rica ederim," dedi, "ben Rüzgâr Bey'den fotoğrafları alıp dağıtacağım. Herhangi bir bilgiye ulaştığımızda sizi hemen haberdar ederim. Ama bu arada siz ne zaman isterseniz beni arayabilirsiniz. Hiç çekinmeyin..."

Böylece Rüzgâr'la birlikte çıktılar, biz de Aysun'la deniz kenarına indik.

"Serra abla, iyi ki Muhtar Bey'i düşündün, bizim yapacağımız iş mi bu..."

"Haklısın! Biz yapsak yapsak polise giderdik. En korktuğum olayın duyulması, özellikle de bir gazetecinin duyması... Ondan sonra seyreyle manşetleri...

'İtalyan Güzeli Türk genci uğruna vatanını terk etti'."

"Ay, söyleme Serra abla," diye kıvrandı Aysun.

"Ya buna ne dersin, 'yeni gelinimiz Angela Türkiye'yi çok sevdim, diyor'."

Aysun dayanamayıp gülmeye başladı.

"Magazincilere yakalandın mı yandın."

Oradan buradan konuşarak birkaç saat geçirdik ama ben dayanamayıp ikide bir saatime bakıyordum. Aysun'u daha fazla üzmemek için bir şey söylemiyordum ama her geçen dakika içime oturuyordu.

Ya onları bulamazsak?

Ben Aysun'un o çelik gözlü annesine bunu nasıl anlatırdım.

Ya evlendilerse?

Ama bu mümkün değil! Angela'nın yaşı küçük.

Acaba Hakan kaç yaşında?

"Yine daldın Serra abla."

"Hakan kaç yaşında Aysun, biliyor musun?"

"Sanırım on dokuz. Bu yıl üniversiteye başlayacakmış."

Derken telefon çaldı. Arayan Bircan Bey'di. Hemen açtım.

"Henüz bir haber yok. Marina'dan gitmemişler, motor kiralayanlara fotoğrafları gösterip, sorduk. Öyle birileri gelmedi, dediler. Otobüs terminallerinde de tanıyamadılar, demek ki otobüsle de gitmediler, en azından şu ana kadar.

Ama yine de her iki tarafa fotoğraflarını bırakıp, gelirlerse bizi aramalarını tembihledim. Bir de taksi kiralayıp İzmir'e gitmiş olabilirler, arkadaşlar taksi duraklarını da dolaşacaklar. Uçak listelerinde de adları yok. Şimdilik durum bu, ben sizi yine arayacağım."

Tekrar tekrar teşekkür ettim Bircan Bey'e.

Akşam oluyordu. İkinci gün de sona ermişti, Angela ve Hakan'sız.

Kös kös odalarımıza çekildik.

Selin'i uyuttuktan sonra Özgür'ü aradım. "Yeni bir haber yok," diyerek Bircan Bey'le son konuştuklarımızı naklettim.

"Biletimi aldım, yarın oradayım."

"Sahi mi..."

İşte buna çok ama çok sevinmiştim. Özgür'ün yanımda olması bana her zaman güç verir.

"Evet sevgilim, geleceğim ve seninle birlikte o iki kaçağın kulaklarından tutup her ikisini de olmaları gereken yere göndereceğiz."

"İnşallah," diye mırıldandım, "inşallah."

"Haydi, kendini üzme. Şimdi yat, uyu. Özgür Abin onları bulacağız, diyor."

Ah Özgür Abi, umarım buluruz, umarım.

15 Ağustos, Pazartesi

Özgür geldi.

Onun yanımda olması öyle büyük bir destek ki benim için. Tabii hemen oturup son durumları gözden geçirdik.

"Hâlâ arıyorlar," dedim, "hem Bircan Bey'in tanıdıkları hem de Rüzgâr'ın arkadaşları bildikleri yerleri dolaşıp soruşturmaya devam ediyorlar."

"İyi o zaman..."

"Ama Özgür, bunların Almanya'ya dönmesine şurada kaç gün kaldı ki... Bizse hâlâ onları aramakla meşgulüz. Bulacağız da, ikna edeceğiz de, göndereceğiz. Mümkün değil, o tarihe yetişemeyecekler."

Özgür de sıkıntılı görünüyordu.

Bir süre sesini çıkarmadı.

Düşünüyordu.

Sonra...

"Eğer zorda kalırsak yani bunları hemen bulamazsak..."

"Evet..."

"Bir beyaz yalanla birkaç gün gecikeceklerini söyleyebiliriz."

"Sonra?"

"O arada da onları aramaya devam ederiz."

"İyi ama Özgürcüğüm, aileleri ne kadar oyalayabilirsin ki..."

Düşündü, düşündü. "Haklısın," dedi.

Tam o sırada Rüzgâr koşarak geldi.

"Haberlerim var, haberlerim..."

"Çabuk anlat."

"Benim bir arkadaşım Çeşme'lidir, zaten en çok da ona güveniyordum. Pansiyonları dolaşıyordu; sonunda bize pek de uzak olmayan bir pansiyonda fotoğrafları gösterdiğinde, evet, bu çift burada kalıyor, demiş pansiyon sahibi."

"Ah, inanmıyorum," diye bağırdım, sevinç içinde.

"Sonra?"

"Benim arkadaş da gelip bana haber verdi, bunun üzerine birlikte oraya gittik. Beni niyetim Hakan'ı çekip, konuşmaktı ama..."

"Ne ama'sı..." dedi Özgür.

"Ama... pansiyon sahibi, az önce gittiler, dedi."

"Ne diyorsun Rüzgâr..." Dünya başıma yıkılmıştı. Nasıl da sevinmiştim oysa.

Anlatmaya devam etti Rüzgâr, "Mahvoldum abi, resmen mahvoldum o an. Ama toparlanıp, nereye gittiklerini biliyor musun, diye sordum. Bilmiyorum ama bir taksi çağırdılar, diyerek yardımcı olmaya çalıştı."

"Tam bulmuşken kaybettik, desene." Utanmasam ağlayacaktım.

Rüzgâr devam etti, "Adama hangi durağın taksisiydi, diye sordum."

"Aferin Rüzgâr," diye araya girdi Özgür.

"Ama ne yazık ki dikkat etmemiş, Özgür Abi. Bunun üzerine arkadaşıma, gerçi Bircan Bey'in adamları taksi duraklarını dolaşıyorlar ama belli mi olur, sen de şu fotoğraflarla bir baksana, dedim."

"İyi de," dedi Özgür, "taksi onları ancak kısa mesafede bir yere götürüp dönerse tanıyabilir ve tanıdığını söyleyebilir.

Ama, ya, mesela, İzmir'e gidiyorlarsa... Yani onları alıp gitmişse... O zaman duraktakiler bizimkileri görmemiş olduklarından yardımcı olamayacaklar."

"Doğru valla," diye düşünceli düşünceli kafasını kaşıdı Rüzgâr. "Peki, ne yapacağız bu durumda?"

"Canım, senin arkadaşların yine de bir baksınlar, derim ben. Belki de kısa mesafede bir yere gitmişlerdir," dedim.

"Bir fikrim var," diye atıldı Aysun.

"Söyle bakalım," dedi Özgür.

"Madem taksi çağırdılar, o zaman biz de taksi duraklarını arayalım ve kaldıkları pansiyonun adını vererek, sizin duraktan bir taksi bu adrese çağrıldı mı, diye soralım."

"Aslanım benim," dedi Özgür, oysa az önce ne kadar da umutsuz bir şekilde, söyle bakalım, demişti Aysun'a.

Aysun devam etti, "Çağırdıkları durağı bulunca da, onları götüren şoförü aramalarını söyleriz, böylece nereye gitmiş olduklarını da şoförden öğreniriz."

"Sen neymişsin be abi." Rüzgâr Aysun'la çak bir tane yaptı sonra da ayağa fırladı, "haydi o zaman iş başına. Ben taksi duraklarını dolaşmaya gidiyorum."

"Telefonla arasaydın..."

"Yok Özgür Abi, zaten yerimde duramıyorum, gidip yüz yüze konuşur, sorar soruşturursam daha net bilgi alırım, hem de oyalanmış olurum." Sonra, "Var ya... şu Hakan'ı bir elime geçireyim..."

"Neyse, neyse," Özgür, Rüzgâr'ı sakinleştirmeye çalışıyordu. "Takma kafana..."

"Olur mu abi... Kız, emanet kız. Gelmiş buralara. Bir meselen varsa, gereken kişilerle konuşur, halletmeye çalışırsın. Var mı böyle dağa kız kaldırır gibi, kaçıp gitmeler... Kaç kişiyi mağdur ediyor. Ne hakkı var buna. Ama –bunun hesabını soracağım ben ona." Rüzgâr fena öfkeliydi.

Ve bence de çok haklıydı; hem de yerden göğe kadar.

Hepimizi zor duruma düşürmüşlerdi.

Rüzgâr'ın dediği gibi, bir sorun varsa, ki vardı, gerekli kişilerle konuşarak halletmeliydiler, böyle kaçıp, ortalığı karıştırarak değil.

Rüzgâr gitmek üzereyken Aysun önünü kesti. "Ben de seninle geliyorum."

Rüzgâr şöyle bir duraladı.

Aysun, "Unutma, bu benim fikrimdi," dedi, gözleri Rüzgâr'da.

Rüzgâr'ın yüzündeki öfke, Aysun'a bakarken eriyerek kayboldu. "Ne diyebilirim, haklısın. Haydi o zaman..."

"Aman," dedim, "bir de sen Aysun'u kaybetme, ötekileri bulalım derken."

Kolunu Aysun'un omzuna atıp, onu kendine çekti Rüzgâr. "Merak etme Serra abla, ben onu gözümün önünden bir an bile olsun ayırmam."

Birbirlerine bakıp gülümsediler.

Hmmm...

Evet, onlar dışarı, biz beklemeye devam.

Şunun şurasında ne kaldı.

Ayın 17'sinde buradan ayrılmamız gerekiyor.

18'ini İstanbul'da geçireceklerdi. Hatta iki gece için otelde yer ayırtmaya değmez, diye düşünüp bizde kalmalarına karar verilmişti. Ayın 19'unda da onları yolcu edecektik.

Plan buydu. Biletler ona göre alınmıştı.

Oysa bugün ayın 15'i. 15'inin de gecesi...

Ayın 16'sıyla 17'si arasında bir güncük var.

Bir tek güncük...

Bu bir günde onları bulacağız da... Ailelere bütün bu olayları duyurmadan yolcu edeceğiz de...

Neyse... Lafı burada kessem iyi olacak.

Anlayacağın sevgili sırdaşım, önümüzde yine uzun, upuzun bir gece var.

Beklemeye devam.
Devam da...
Nereye kadar...

16 Ağustos, Salı

Rüzgâr'la Aysun epeyce bir taksi durağı dolaştıktan sonra aradığımız durağı bulmuşlar.

"Evet," demiş nöbetteki kişi, "galiba bizim Muharrem gitmişti o pansiyona."

Tabii bizimkiler çok sevinmişler. Rüzgâr hemen sormuş. "Muharrem Bey'le konuşabilir miyiz?"

"Konuşamazsınız."

"Neden?" diye Aysun lafa karışmış.

"O uzun yola gitti."

Bizimkilerde yine müthiş bir düş kırıklığı. Ama Rüzgâr hemen toparlanmış. "Zaten biz ona sadece bir şey soracaktık. Acaba cep telefonunun numarasını verebilir misin?"

Adam düşünmüş, düşünmüş sonra sormuş. Hem siz onu niye arıyorsunuz; hayır mıdır, şer midir?

Sadece bir tek soru soracağız.

Adam yine uzun uzun düşünmüş. Anlaşılan, diyordu Rüzgâr, bizi pek gözü tutmadı ki, bir türlü güvenip numarayı vermiyordu.

Peki, ne soracaksınız, demiş bu sefer.

Onun üzerine Rüzgâr, kardeşim altı üstü bir telefon edip, bir soru soracağız. Sizler kartlarınızı herkese dağıtıyorsunuz, kim bilir günde kaç kişi arıyor. Buna bir şey demiyorsun da, bizim aramamıza neden bu kadar titizle-

niyorsun, anlamıyorum, diye çıkışınca, peki, peki, deyip numarayı vermiş.

Heyecandan yerimde duramıyordum.

"Sonra?"

"Muharrem kardeşi uzun yolda yakaladım. Ve ona, önce Papatya Pansiyon'dan aldığı kişileri hatırlayıp hatırlamadığını sordum. Alem bir adam. Nasıl hatırlamam, diye bir kahkaha attı ve ekledi, âşıkla maşuk."

Kendimi tutamadım, "Şu hâle bak, nerelere kadar rezil olduk."

Rüzgâr anlatmaya devam etti. "Onun üzerine, kardeş dedim, sen onları nereye bıraktığını da hatırlıyor musun?

"Hemen ciddileşti. Şimdi bu, bu soruyu neden sorduğuna göre değişir, dedi.

"Ben de dedim ki, Muharrem Kardeş sen delikanlı adama benziyorsun. Bu aslında ailevi bir mesele ama sana her şeyi açık açık anlatacağım."

"Vay Rüzgâr vay. Nasıl da psikoloji uyguluyor," dedi Özgür.

Güldü Rüzgâr ve anlatmaya devam etti. "Bunlar birbirlerine âşık ve bir delilik yapıp, kaçtılar, dedim. Kızın ailesi perişan. Kızlarının nerede olduğunu bilirlerse, onu karşılarına alıp konuşacak, meseleye bir çözüm bulacaklar. Bu işler aileden kaçarak olmaz, öyle değil mi. İşte biz de aileye yardımcı olmak için onları arıyoruz. Ve bu soruyu da onun için sana soruyoruz.

Muharrem kardeş beni dinledi, dinledi sonra, haklısın, dedi, böyle işleri aile içinde çözmek gerek. Baktım yumuşuyor, sorumu yineledim. Acaba Çeşme'de onları nereye bıraktın, hatırlayabiliyor musun?

Ben onları Çeşme'de bir yere götürmedim ki...

Ya nereye götürdün?

Uzun yola gittik.

Doğru, taksi durağındakiler de uzun yola gittiğini söylemişlerdi. Uzun yol da, nereye?

Yine bir düşündü sonra, onları İstanbul'a götürdüm, dedi.

Ne, diye bağırdığımı hatırlıyorum. Muharrem'se anlatmaya devam etti. Delikanlı, bizi İstanbul'a götürür müsün, diye sordu, götürürüm, dedim ben de... Parada da anlaştık sonra da bizim duraktakilere haber verip yola çıktım. Onları İstanbul'a bıraktıktan sonra yol üstünde ufak tefek bir-iki işim vardı, onları da yaptım şimdi dönüyorum.

Hay Allah deyip duruyordum. Biz ve Bircan Bey onları buralarda, terminalde, marinada, uçak listelerinde ararken, onlar taksiyle çoktan İstanbul'a varmışlardı bile."

Özgür'e döndüm, "Görüyor musun durumu... Bütün isteğim aileleri duymadan onları bulup, ülkelerine yolcu etmekti ama bu durumda... mümkün değil. Angela'nın ailesine haber vermekten başka çare yok." Ellerim nasıl titriyordu anlatamam.

"Serracığım, bırak da Rüzgâr lafını bitirsin."

Rüzgâr devam etti. "Peki, onları bıraktığın yeri hatırlıyor musun Muharrem Kardeş, diye sordum bu kez.

Tarabya'da, tepede bir evdi. Cadde üstü değil, ağaçların arasında, manzarası da manzara hani...

Adres verebilecek misin, hangi sokak, kaç numara?

Yok, onlar tarif etti, ben de gittim. Oraların şoförü değilim ki, gittiğim yere bakıp şurası şura diyebileyim. Yabancısıyım İstanbul'un, dedi.

İşte böyle," diye lafı bağladı Rüzgâr.

Hepimizi derin bir düşünce almıştı. Kimse konuşmuyor, sadece düşünüyordu. Bir anlamda onları bulmuştuk bulmasına da, tam olarak nerede olduklarını bilmiyorduk, bu kez.

"Demek şu anda İstanbul'dalar," diye mırıldandı Özgür.

"Resmen bizi atlattılar. Bence hemen Bircan Bey'i arayıp, şu öğrendiklerimizi ona bildirelim."

"Çok doğru."

Bircan Bey'i aradım, telefonu Rüzgâr'a vererek, her şeyi anlatmasını söyledim.

Rüzgâr konuşmasını bitirince, telefonu yine bana verdi. "Serra Hanım, buradaki araştırmalardan bir şey çıkmayınca biz de onların İstanbul'a gitmiş olabileceklerini düşündük. Şu anda Hakan'ı araştırıyoruz. İstanbul'da evinde değil. Ailesini telaşa vermemek için, doğrudan değil, dolaylı yoldan soruşturuyoruz. Arkadaşlarını tespit edip, onlardan birinin bir şeyler bilebileceği varsayımından çıkarak, yerini öğrenmeye çalışıyoruz."

"Bircan Bey biz yarın buradan ayrılıp İstanbul'a döneceğiz. Angela'nınsa ayın 19'unda Almanya'ya dönmesi gerekiyordu. Angela'yı bulamadığımıza göre, ailesini durumdan haberdar etmek zorunda kalacağız."

Adamcağız beni sakinleştirmek istercesine konuştu. "Angela'yı mutlaka bulacağız Serra Hanım, o konuda hiç endişeniz olmasın. Ama biraz zaman alabilir. O nedenle ailesine haber verseniz yerinde olur."

Telefonu kapattım, içimdeki sıkıntı dayanılmaz boyuttaydı. "Angela'nın annesini en geç yarın aramamız gerekecek çünkü –kızları bekledikleri uçaktan çıkmayacak.

İnanamıyorum, içinde olduğumuz şu duruma inanamıyorum. Daha önce de başıma böyle şeyler gelmişti, ama hep son dakikada da olsa, durumu toparlayabilmiştim. Meselâ, Sırma'yı kazadan korumuştum, mesela Disneyland'de Emirhan kaybolduğunda, son gün de olsa onu bulmuştuk.

"Ama bu kez...

"Topu düşürdüm!

"Angela'yı bulamıyorum. Ve o, bana emanetti.

Sanki içime doğmuş gibi korkuyordum. Nitekim korktuğum aynen başıma geldi."

"Yapma böyle," dedi Özgür, "hayatta neler neler oluyor. Ayrıca iyi olduklarını, İstanbul'da olduklarını biliyoruz. Bu çok önemli. Hem bu işi Bircan Bey ele almış, bugün yarın bulacaklar onları, gör bak."

"Ya aileye ne diyeceğiz?

Aysun, seninkilere ne diyeceğiz?"

"Amcam anlayışlı adamdır," diyerek Özgür araya girdi hemen.

"Ama sen Aysun'un annesinin veda ederken bana bakışlarını görmedin. Kızlarımız sana emanet derkenki bakışları içimi üşüttü, resmen içimi üşüttü. Kusura bakma Aysuncuğum."

"Serra abla, annemin o bakışlarını ben çok iyi bilirim. Ama inan o sadece korkutmak için öyle yapıyor. Otoriter ya... Aslında bu duruma anlayış bile gösterecektir, lütfen bu kadar üzülme."

"Tamam! Üzülmeyeyim!

"De...

"Yarın Angela'nın ailesini kim arayacak?

"Kim kızınız ortalarda yok derhal buraya gelin, diyecek?

"Kim?"

Sessizlik...

Sonra...

Bir ses... "Ben."

Aysun'du konuşan.

"Bakın ne yapacağım. Ben bu gece annemle babamı arayacağım. Hatta... daha da iyisi, yarın sabah babamı işinden arayacağım. Ve ona durumu anlatıp, bize yardımcı olmasını isteyeceğim."

"Sen ne akıllı kızmışsın öyle..." deyiverdi Özgür, "Az önce de söylediğim gibi bu konuda bize en çok anlayış gösterecek kişi amcamdır. Hele de Angela'nın bir Türk delikanlısına âşık olduğunu öğrenince, kesin, okkalı bir kahkaha atıp, ne güzel, hemen yaparız düğünlerini böylece sevaba da girmiş oluruz, der."

"Hiç komik değil Özgür," diyerek susturdum onu. Şaka kaldıracak hâlim yoktu, hem de hiç yoktu.

Aysun çözüm bulmanın verdiği mutlulukla heyecanlı heyecanlı anlatıyordu. "Babamla konuştuktan sonra annemle konuşurum. Böylece onlar olayı bir hazmederler. Sonra da onlardan durumu Angela'nın ailesine anlatmalarını rica ederim. Bence en iyisi böyle. Bizimkiler onları hem bilgilendirir, hem teselli ederler."

Özgür tamamen Aysun'la aynı fikirdeydi. "Harika çözüm! Üstelik ortada dil sorunu var Serra, sen Almanca bilmiyorsun, onlar Türkçe..."

Doğrusunu istersen sevgili defter, Aysun'un çözümü beni de rahatlatmıştı. Gerçekten nasıl konuşacaktım onlarla? Yarım yamalak İngilizcelerle böyle hassas konular nasıl ele alınır, nasıl açıklanırdı.

"Sağ ol canım," dedim Aysun'a.

Bu karardan sonra herkes odasına dağıldı. Biz de Özgür'le valizlerimizi hazırlayıp bir an önce yatmak istiyorduk.

Öte yandan...

Selin son gecesinde eğlence programına katılmak istiyordu. Bizim derdimiz var diye onu gülüp eğlenmekten alıkoymaya hakkımız yoktu. Böylece, kızımızı alıp çocuk programına katıldık. Dans ettik, el çırptık, şarkılara eşlik ettik. Ve biliyor musun sevgili defter, bu eğlence ikimize de iyi geldi.

Bayağı havamız değişti.

Baktık az ileride Aysun'la Rüzgâr da çocuklarla dans ediyorlar. Eh, Aysun'un da son gecesiydi. Rüzgâr daha sonra gelecekti İstanbul'a.

"Bizi Selin getirdi buraya," diye seslendim onlara, "ama biliyor musunuz, iyi geldi havamız değişti."

Aysun, "Beni de Rüzgâr zorla getirdi. Şimdi odanda oturup kara kara düşüneceksin oysa bu senin son gecen, dedi."

"Ne güzel düşünmüşsün Rüzgâr," dedim.

İçimdense...

Hmmm...

Dedim!

17 Ağustos, Çarşamba

Evimize geldik!

Aysun bizde kalıyor.

Tabii hemen ilk işler yapıldı. Valizler boşaltıldı, çamaşırlar makineye tıkıştırıldı. Çarşıya çıkılıp yiyecek bir şeyler

alındı. Selin evden her uzaklaştığında yaptığı gibi oyuncakları ve evin her köşesiyle hasret giderdi. Annemle Nuran Anneyi aradım ve sadece tatilin iyi geçtiğini söyledim. Öbür hikâyeyi anlatacak gücüm yoktu.

Ve Aysun...

Babasını aradı!

Epeyce konuştular.

Sonra gelip konuştuklarını anlattı. Babası, tam da Özgür'ün tahmin ettiği gibi bir kahkaha atmış. Ama annesinin buna hiç gülmeyeceğini eklemiş ve önce ben annenle konuşayım sonra biz seni ararız, annenle konuşursun, demiş. Nitekim akşam, Aysun'un annesi aradı. Uzun uzun konuştular. Anlaşılan epeyce soru sordu ki, Aysun habire bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Yanakları al al olmuştu garibimin. En sonunda telefonu kapatıp yanımıza gelebildi.

"Durumlar nasıl," diye sordu Özgür.

"İyi."

"Epeyce bir sorguya çekildin gibi..."

"Hem de nasıl... Annem her şeyi, her ayrıntıyı bilmek ister. Benim bir kabahatim olmadığı için kolay atlattım ama Angela'nın durumunu bilemem. Yarın Angela'nın annesi ve babasıyla konuşacaklar."

Bir an kendimi onların yerine koydum ve, "İşleri zor," dedim.

İşte şimdilik durum böyle.

Öyle yorgunum ki, yatıp uyumak...

Bin yıl uyanmadan uyumak istiyorum.

Angela ve Hakan bulundu!

Şükürler olsun! Şükürler olsun!

Tam Angela'yla Aysun'un uçmaları gereken günün, yani bugünün akşamında bulundular. Bircan Bey'in yardımıyla...

Ben de hemen Muhtar Abiyi arayıp mutlu sonu bildirdim, ona teşekkür ettim. "Hadi gözünüz aydın," dedi ve ekledi, "çocuklara çok katı davranmayın, ne de olsa genç onlar. Adı üstünde deli-kanlı..."

Bir şey demedim ama...

Onca heyecan... Onca yürek çarpıntısı... Neyse bütün bunlar geride kaldı. Artık bugüne bakmak gerek. Her şeyden önce sağ salim bulundular diye seviniyorum; biliyorsun neler geliyordu aklıma. Sonra da ailelerine teslim edip, huzurlu hayatımıza döneceğiz (ohhh!) diye seviniyorum.

Gelelim haberlere...

Dün akşam Aysun'un babası aradı. Özgür'le konuştular. Eşiyle birlikte Angela'nın ailesine gitmişler ve durumu anlatmışlar. Angela'nın babası ateş püskürmüş, herkesi dava edeceğini söyleyerek bağırıp çağırmış. Anlayacağın onu teskin edene kadar epeyce bir uğraşmışlar. Ve sonunda Türkiye'ye Aysun'un babasıyla Angela'nın annesinin gelmesinin daha yararlı olacağı sonucuna varmışlar. Ve hemen biletlerini almışlar.

Yarın öğleden sonra burada olacaklar.

Ne kadar hızlı yaşıyoruz, değil mi...

Kalpten gitmezsem iyidir.

Bu böyle...

Gelelim bu geceye, daha doğrusu akşam üstüne.

Bircan Bey aradı. "Serra Hanım çocukları bulduk. Taksi şoförünün dediği gibi Tarabya'da Hakan'ın bir arkadaşının evinde kalıyorlarmış. Şu anda biri kadın, iki özel dedektif var yanlarında."

"Hemen geliyoruz," dedim. Öyle heyecanlıydım ki.

Özgür yavaşça telefonu aldı elimden ve Bircan Bey'den adresi alıp, not etti. Sonra ona teşekkür etti ve geleceğimizi bildirdi.

Aysun zıp zıp zıplıyordu etrafımda. "Ohh! Bulundular, bulundular." Ve hemen telefona sarılıp, ona da müjdeyi vermeliyiz, diyerek Rüzgâr'ı aradı.

Özgür düşünceli düşünceli bana baktı, sonra, "Serracığım, bence sen evde Selin'le kalıp bizi bekle. Zaten çok heyecanlandın, günlerdir üzüldün. Şimdi orada neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bakarsın Angela ağlar mağlar; ben gelmek istemiyorum, der. Bence biz Aysun'la gidelim. Aysun onun arkadaşı, onun dilini konuşuyor. Onu sakinleştirebilir, ne bileyim, onunla daha rahat olur Angela, gibime geliyor. Bize karşı bir utanç duygusu içinde olacaktır. Ben de Hakan'la konuşurum. İnan, böylesi daha iyi."

Aysun da, alçak sesle, Özgür'ü destekledi. "Özgür Abi doğru söylüyor Serra abla. Angela şimdi kim bilir ne duygular içindedir."

"Pekâlâ," dedim, "aslını isterseniz ben de pek bayılmıyorum bu karşılaşmaya."

Birden Aysun olduğu yerde sıçradı. "Bir dakika, bir dakika, çok önemli bir şeyi unuttuk."

"Neyi?" yüreğim ağzıma gelmişti.

"Bulunduklarını annemlere ve Angela'nın ailesine bildirmedik."

"Doğru ya..." dedi Özgür telefona yönelerek.

Hemen önüne geçtim. "Bence önce bir gidin, alın Angela'yı, evimize getirin, gözümüzün önünde olsun. Ondan sonra arayıp müjdeyi verelim."

"İlâhi Serra..."

"Özgürcüğüm, hep ilahi Serra dediniz, dediniz, bak neler oldu. Ben Angela'yı bu evin içinde görmeden hiçbir şeye inanmam ve ailesine de haber vermem."

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi Özgür ve Aysun'la birlikte çıkıp gittiler.

Bana da yine beklemek düştü.

İyi ki Selin var.

Yemeğini yedi, azıcık televizyon izledik, sonra banyosunu yaptırdım. Pijamasını giyip, misler gibi koktu benim tatlı kızım. Ona iki kitap okudum ve uykuya dalınca, odasından dışarı süzülüp, terasa, nöbet (!) yerime geçtim.

Bizimkilerse hâlâ ortada yoklardı.

Gideli iki saat olmuştu.

İster misin, bir punduna getirip yine kaçsınlar... diye bir başka huzur bozucu fikir düştü aklıma. Hadi canım, dedim kendi kendime, daha neler...

Ama bir saat daha geçince dayanamayıp Özgür'ü aradım. "Neler oluyor, neredesiniz?"

"Her şey yolunda merak etme. Maslak'ta trafik felâketti. Malum iş çıkışı... Ama Tarabya'ya vardık, Angela'yla Aysun beraberler, Angela çantasını topluyor, ben de burada Hakan'la oturuyorum." Özgür öyle de sakin konuşuyordu ki, duyan akşam oturmasına gittiler sanır.

"İyi öyleyse, hadi sizi bekliyorum."

Ve ben yine terasa, nöbete devam...

Sonunda ufukta belirdiler.

Önde Aysun, arkada Özgür...

Aralarında da Angela.

Koşup kapıyı açtım. Öyle de zor bir durum ki...

Aman da aman, kimler gelmiş, diyecek hâlim yoktu.

"Hoş geldin Angela."

Bozuk Türkçesiyle, "Hoş bulduk," dedi. Elinde çantası, yüzünde çekingen bir ifade, kapıda duruyordu.

"İçeri girsene."

Aysun koluna girdi, birlikte salona geçtiler.

"Karnınız açsa, bir şeyler hazırlayabilirim," dedim, mutfağa kaçıp kaybolmak için.

"Teşekkürler Serra abla ama Özgür Abi hepimize pizza ısmarladı, tokuz anlayacağın."

"Hadi o zaman," dedim Aysun'a, "artık aileleri arayıp, Angela'nın sağ salim bizim evimizde olduğunu söyleyebilirsin. Angela için açılır kapanır bir yatağımız var, sen de kanepede yatacaksın, malum. Sizler ailelerinizle konuşurken, ben de yataklarınızı hazırlayacağım," diyerek onları baş başa bıraktım.

Daha sonra odamıza çekildiğimizde, Özgür'e sordum. "Nasıl gitti? Zorluk çıkardılar mı?"

"Hayır, anlaşılan şu birkaç gün içinde yaşadıkları, akıllarını başlarına getirmiş. Ayrıca, özel dedektif Hakan'a, bu kız daha reşit değil, ailesi davacı olursa, hapse girersin, bunu nasıl düşünmedin, demiş, sonra da, bu işlerin şakası yoktur, diye eklemiş. Hakan bayağı korkmuş göründü bana.

Angela'ysa metin görünmeye çalışıyordu ama sık sık gözleri doluyordu. Aysun'un geldiği gerçekten iyi oldu, odaya kapanıp uzun uzun konuştular. Ben de Hakan'a baba nasihatlerinde bulundum," dedi ve güldü.

"Baba nasihati mi?"

"Eee, birkaç yıl sonra kendi kızımıza da böyle öğütler vereceğiz."

"Birkaç yıl mı? Yapma Özgür..."

"Canım, tamam, birkaç yıl değil de on beş yıl sonra diyelim."

"Umarım Selin bizi hiçbir zaman böyle zor durumlarda bırakmaz. Düşünsene, yabancı biri için bunca üzüldük, bir de insanın kendi çocuğu olsa..."

"Yapmaz benim kızım öyle şeyler... Birini severse, yiğitçe çıkar karşıma, baba ben filânı seviyorum, der."

"Konuyu değiştirebilir miyiz lütfen."

"Hay hay, sevgilim."

"Aileler yarın öğleden sonra burada olacaklar, değil mi?"

"Evet, yarın hep birlikte onları karşılayacağız. Otelde de yer ayırttım, böylece çocuklarıyla baş başa kalabilecekler. Ne zaman döneceklerineyse kendileri karar verecek."

"O noktadan sonra Özgürcüğüm, söyleyebileceğim dört kelimelik tek bir cümle var."

"Neymiş o?"

"Ne hâlleri varsa görsünler!"

Özgür kahkaha attı. "Bu senin hem dedenin, hem de babaannenin en çok kullandığı cümlelerden biriydi, değil mi?"

"Evet! Biliyor musun Özgür, tıpkı dedeminkiler gibi, babaannemin de sözlerini, deyişlerini öyle çok kullandığımı görüyorum ki..."

"Tabii," dedi Özgür, "deden de, babaannen de hem kendilerine özgü, hem de bilge kişilerdi ve söyledikleri de bir birikim sonucuydu. Hayatın getirdiği birikimin sonucu..."

"Evet sevgilim," dedim Özgür'e sarılarak, "ne hâlleri varsa görsünler."

Bize de iyi geceler, yedi cüceler...

21 Ağustos, Pazar

Bu sabah konuklarımız vardı!

Angela'yla annesi ve Aysun'un babası...

Yarın Almanya'ya dönüyorlarmış, bize vedaya geldiler.

Bir kere Özgür'ün amcası çok tatlı bir adam. Bu sözcüğün daha çok yakışacağı birini düşünemiyorum.

Tombul, güler yüzlü, şakacı...

Annesiyle de ne kadar zıtlar.

"Efendim, sebeb-i ziyaretimiz," diye eski Türkçe sözcüklerle konuya girdi, "sizlere veda etmek ve bu meyanda, kızlarımıza kucak açtığınız için minnet duygularımızı arz etmektir."

"Estağfurullah," dedim hemen.

"Ve ayrıca," diye devam etti, "Angela'nın annesi ve Angela kızımız, sizleri fevkalâde üzdükleri için özür diliyorlar."

Ben yine, "Estağfurullah," deyiverdim.

"Kendimi onların elçisi saydığımdan, bu hissiyatlarını size arz etmemi istediler."

"Rica ederim, olur böyle şeyler," gibi babaannemle anneannemin konuşmalarından anımsadıklarımla bir şeyler geveledim.

Angela'nın annesi de güzel, üstelik güler yüzlü bir kadın. Özgür'ün amcası konuşurken, o da gözleriyle duygularını bana anlatmaya çalışıyordu.

Karşılıklı birbirimize gülümsedik. Böylece iki tarafın da bir diğerine kötü duygular beslemediği anlaşıldı. İnan, kocaman bir nefes aldım. Sonra Angela'nın annesi, amcaya hızlı hızlı bir şeyler anlattı ve el hareketinden bana naklet-mesini istediğini anladım.

"Efendim, Margarita diyor ki, Hakan'ı çağırmış, kızı vasıtasıyla onunla görüşmüş. Hakan iyi bir çocuk, diyor. Onların birbirlerini sevdiğini kabul ediyor ama evlilik için çok erken ve bunu kızıma da söyledim, diyor. Onun için Hakan istediği zaman Almanya'ya gelebilir, Angela'yla görüşürler ama ikisinin de önce okullarını bitirmeleri lazım. Ve, Hakan'ın bunu kabul ettiğini söylüyor."

Margarita'nın hoşgörüsü beni şaşırtmıştı. "Ne kadar da anlayışlı."

"Efendim, bu gibi meselelerde insan akıllı davranmalı, suhuletle hareket etmeli. Ona yasak, buna yasak derseniz, ki pederi biraz böyledir Angela kızımızın, korkutur, işte böyle kaçırırsınız. Ama bu hanım akıllı, yasak koymuyor, gelebildiği vakit gelsin, bizim de bilgimiz dahilinde görüşsünler ama bu meyanda okullarını asla ihmal etmesinler, diyor. Gençler de bunu kabul ettiler. Mesele çözüldü."

Tam o sırada Rüzgâr belirdi terasın önünde. "Gelsene Rüzgâr," diye seslendim.

"Rahatsız etmeyeyim, daha sonra da gelebilirim."

"Yabancı değiller, hem Aysun da burada."

"İyi, ben de onu görmek istiyordum zaten." Rüzgâr'ı içeri alıp, Angela'nın annesi ve amca beyle tanıştırdık.

Amca beyin Rüzgâr'a bir bakışı var...

Görülmelere değer.

Hani, Aysun'un Türkiye'de arkadaşı olsun istiyordu ya... Hani, sizin orada tanıdığınız gençler varsa, tanıştırsanız, ne iyi olur, diyordu ya...

Şimdi Rüzgâr'ı görünce...

Gözleri pırıl pırıl oldu.

Pırıl pırıl.

Sanırım pek beğendi Rüzgâr'ı.

Aysun'a dönerek, "Sözünü ettiğin Rüzgâr Bey mi," diye sordu hemen.

"Evet babacığım, bizi gezdiren, bizimle ilgilenen, sözünü ettiğim Rüzgâr."

"Çok memnun oldum efendi oğlum, çok memnun oldum."

Biraz sonra da kendince belli etmemeye çalışarak Rüzgâr'ı sorgulamaya başladı. "Okuyor musunuz?"

"Evet efendim, üniversite son sınıftayım."

"Maşallah, maşallah. Ne okuyorsun?"

"Bilgisayar mühendisliği. Mastır'ımı da iş idaresinde yapmayı düşünüyorum."

Amca bey bayılmıştı bu cevaba. "Fevkalâde akıllıca. Sizi tebrik ederim oğlum."

Bu soruların Aysun'u utandırdığı besbelliydi. Gözünü dikmiş, babası sussun diye bekliyordu. Özgür'ünse dudağının kenarında bir tebessüm, bu durumla pek bir eğleniyordu.

"Amcacığım, biz Rüzgâr'ı çok severiz."

Hararetle Özgür'ün sözlerini destekledi amcası. "Sevilmeyecek gibi değil, maşallah."

"Demek yolculuk yarın," dedi Rüzgâr, Aysun'a.

"Evet." Küçük ve üzgün bir 'evet'ti bu.

"Eh, sana iyi yolculuklar o zaman. Gelecek yaza bekliyoruz, ona göre..." dedi sonra ekledi gülerek. "Hiç belli olmaz, belki de fuar filan olur, atlar Almanya'ya gelirim."

Birden yüzü aydınlandı Aysun'un. "Ne harika olur."

Amca beyse bu fırsatı kaçırır mı... "Bak Rüzgâr Bey oğlum, Almanya'ya gelirsen, bil ki orada bir evin var."

"Sizi rahatsız etmek istemem,"dedi Rüzgâr gülerek.

"Ne demek efendim, ne demek. Çok seviniriz, çok. Mutlaka bekleriz."

Rüzgâr, Angela'ya da iyi yolculuklar dileyip kapıya yöneldiğinde, Aysun, "Seni geçireyim," diyerek ona katıldı. Birlikte sitenin bahçesini geçip, kapıya ulaştılar. Bir süre orada konuştular, sonra Rüzgâr eğilip Aysun'un iki yanağından öptü ve gitti.

Ah, amca bey nasıl da keyifliydi.

"Bu gece bendensiniz. Özgür, oğlum, şöyle güzel bir restorana gidelim, hep birlikte, damağımıza göre leziz bir yemek yiyelim."

"Amcacığım, ne gerek var, evde bir şeyler hazırlarız."

"Yok, yoook. Bu gece son gecemiz; işler de yoluna girmiş," dedi yan yan Angela'ya bakarak. Sonra birden, "Ah keşke Rüzgâr oğlumuzu da davet etseydik. Tüh, nasıl da aklıma gelmedi. Aysun! Çabuk ara onu, buraya çağır."

Ama Aysun, tam da tahmin ettiğim gibi konuştu. "Babacığım, onun işi çok, hep koşturuyor. Eminim bu akşam ailesiyle birlikte olmak ister. Buraya sadece bize iyi yolculuklar dilemek için uğradı."

"Aman, sen de..."

"Sahi söylüyorum babacığım, hiç arayıp boşuna rahatsız etmeyelim."

Oyuncağı elinden alınmış çocuk gibi suratını astı, amca bey.

Daha sonra hep birlikte Boğaz'da bir balık lokantasına gittik. Angela'nın annesi Boğaz'a, lezzetli balıklara, mezelere, cıvıl cıvıl insan kalabalığına bayıldı.

Amca beyse, "Bak o kadar söylüyorum, burada hayat var, hayat..." deyip duruyordu. Bense, içimden, madem burada hayat var, ne diye kızını, karını alıp da tatil yapmaya gelmiyorsun, diyordum ona.

Selin, Aysun'un gideceğini anlamış gibi gece boyu onun kucağından inmedi. Birlikte yiyip içtiler âdeta.

Yarın onları havaalanına Özgür götürecek. Şaka maka bir aydır buradalar.

"Bir ay ne çabuk geçti Serra abla," deyince, "Sen onu bir de bana sor," sözcükleri ağzımdan kaçıvermez mi...

"Ah, canım benim," diye sarıldı bana Aysun.

"Şaka yapıyorum," diye vaziyeti toparlamaya çalıştım.

Aysun'sa gülüp duruyordu.

"Bak, gülme. Sahiden, son birkaç gün, o korkulu günler dışında inan sizlerin varlığı bana çok şey kattı. Gençlerle olmak güzel. Yenileniyor insan. Eskiden olduğu gibi vara yoğa gülmeye başlıyorsun. Hem İstanbul'daki hem Çeşme'deki günler çok keyifliydi benim için. Uzun lafın kısası, seni yine bekliyoruz."

"Ama siz de gelin, biraz da biz sizi gezdirelim."

"İşte o biraz zor. Günler, haftalar öyle bir geçiyor ki, bir hafta sonu tatilini bile zor ayarlıyoruz. Selin biraz daha büyüdüğünde bakarsın, kalkıp geliriz. Değil mi canım benim."

"Gidelim! Gidelim!" dedi Selin, ellerini çırparak.

"Aferin kızıma." Amca beyden kocaman bir övgü almıştı Selin.

Böylece her şey tatlıya bağlanmış olarak evimize döndük.

Sakin...

Sessiz...

Huzur dolu...

Evimize...

13 Eylül, Salı

Bu yıl Şeker Bayramı'nın şöyle esaslı bir şekilde hakkını verelim istedik.

Öyle oraya buraya gitmek için kendini öldürmek,

Yok!

Haftalar önceden yer ayırtmalar, hava durumunu incelemeler,

Yok!

Arkadaşlarla sürekli telefonlaşmalar, fikir değiştirenler, seni yarı yolda bırakanlar, son dakikada şiddetli bir katılma arzusuyla iki ayağını bir pabuca sokanlarla uğraşmak,

Yok!

Onun yerine...

Düşük tempolu bir üç gün,

Var!

Şöyle sakin, rahat, koşuşmadan kentte kalıp üç-beş akrabayı ziyaret etmek ve o ziyaretlerin tadını çıkarmak,

Var!

Trafiği hafiflemiş, sokakları ve sinemaları tenhalaşmış bir İstanbul'un tadını çıkarmak,

Var!

Deniz kenarında, önünde bir çay bardağı, sonbahar güneşinin değip geçtiği kestane ağaçlarının sararmış yapraklarına, denizin değişik tonlarına dalıp gitmek,

Var!

İşte böyle bir ruh hâli içinde evimizi bayrama hazırladık. Tabii minik kızımla birlikte...

İlk adım pastaneden akide şekeri almaktı. Limonlu, tarçınlı, çilek ve gül aromalı... Ziyaret edeceğimiz yerler için de, hem akide şekeri, hem badem şekeri aldık, süslü kutular içinde...

Eve gelince, şekerleri anneannemin, aile yadigârıdır, diyerek bana armağan ettiği bir çift şekerliğe yerleştirdik. Hani şu kenarları fırfırlı gibi olan, üzerinde yaldızlı desenlerin bulunduğu cam tabaklardan...

Güneş ışınları üstüne düştükçe, o akideler tam bir çocuğun hayal dünyasına yaraşır bir biçimde pırıldıyordu.

Şeffaf sarılarda, çilek rengi, tarçın renginde...

Ve elbette evimizin tüm vazolarını mevsimin en güzel kasımpatlarıyla donattık, bordolarla koyu sarıları karıştırarak.

Ve bütün bu hazırlıkları yaparken Selin'e bayramın önemini ve anlamını anlatıyordum. Yaşı küçük ama evinde yaşadıkları hakkında en azından bir fikri olsun istiyordum.

Derken...

Bir telefon.

Sırma!

"Şaşırdın, değil mi?" O muzip üslup karşısında gülmemek mümkün mü...

"Ve bil bakalım ben neredeyim."

"Konu Sırma olunca, her şey bir sürprizdir, canım."

"İzmir'deyim!"

"Yapma!" Nasıl sevindim, nasıl. "E, o zaman buraya da geleceksin demektir."

"Herhalde yani..."

"Yaşşa sen Sırma."

"Üstelik annemle babamı da alıp geleceğim."

"Harikasın."

"Öyleyimdir."

"Hiç utanma yok mu sende? İnsan biraz alçakgönüllü olur."

"Güneş balçıkla sıvanmaz... canım."

"Ne zaman geldin, Deniz de geldi mi, ne kadar kalacaksın?"

Çok yorgunmuşçasına içini çekti. "Deniz ne yazık ki yine gelmedi. Adam, dünyayı kurtarmakla meşgul. Ben de ona dedim ki, öyleyse kızlarımı alıp bayramı geçirmek üzere ülkeme gidiyorum."

"Yazık yaa Deniz'e..."

"Valla, hiç acıyamam, hiiiç..."

"Gaddar kadın!"

"Ne gaddarlığı Serra, hastanenin tüm doktorları izinlerini de alıyorlar, tatillerini de yapıyorlar. Bir bizim Deniz, aman şu ara durum sıkışık, bırakamam; aman, bu ara çok yoğunuz, bırakamam, diyor. Konuyu tartışmaktan vazgeçtim artık; geliyor musun diye soruyorum, gelirse ne âlâ, gelemiyorsa, ben de kızlarımı kaptığım gibi gidiyorum gideceğim yere."

Benden ses çıkmayınca, devam etti. "İzmir'e dün gece geldik. Hem bayram öncesi trafiğine takılmayalım, hem de

İzmir'de birkaç gün geçireyim istedim. Ondan sonra da, ailece kalkıp İstanbul'a geleceğiz ve bayramı hep birlikte geçireceğiz," dedi ve birden durdu. "Ah, ne aptalım! Sana sormadım bile..."

"Neyi?"

"Teyzemle anneannemin orada olacaklarını biliyorum da, siz ne yapıyorsunuz, bir yere gidiyor musunuz? Yani bayramda İstanbul'da mısınız?"

"Ah, çok üzgünüm Sırmacığım ama Kıbrıs'ta yerimizi ayırttık, bayramı Akdeniz'de geçireceğiz."

"Hay Allah... Hay Allah... Ne diyeyim ben bu aptal kafama."

"Niye kendine kızıp duruyorsun?"

"Kızım ben vaktinde düşünüp seni arasaydım, geliyoruz, deseydim, sen bir yere gitmezdin."

"Yok yaa... Ne kadar da kendimizden eminiz."

"E, tabii. Şimdi ben sana, Serracığım biz geliyoruz, desem, sen tutar da kusura bakma, ben filanca yere gitmeyi düşünüyorum, demezdin. Ama planlar yapılmış, yerler ayırtılmış, o başka tabii."

"Darılma ama senin özgüven tavan yapmış durumda..."

"Valla sahte alçakgönüllülüğün alemi yok. Doğruya doğru... Sen beni bırakıp gitmezdin."

Sırf şu Sırma'yı bozum etmek için kalkıp bir yerlere gitmek vardı!

Oysa o hâlâ, "Hay Allah çok kötü oldu bu. Hep birlikte olacağız, çocuklar el ele gezecekler, oynayacaklar diye nasıl da hayal kurmuştum. İnan, Serra, benim için Türkiye'ye gelmenin en güzel yanı, seninle olmak."

Eh, bu laflara can mı dayanır.

"Şa-kaa!"

"Ne?"

"Şaka yaptım akıllım, şaka."

"Çok kötüsün Serra. Sahi, doğru mu söylüyorsun?"

"Gerçekten! Bu yıl evimizde kalalım ve bayramı bayram gibi yaşayalım istedik."

"İşte bu çok güzel! Bayramı hep birlikte, bayram gibi yaşayacağız desene."

"Sizin de burada olmanızla gerçekleşecek bu, Sırmacığım."

Telefonu kapatır kapatmaz, Selin'e müjdeyi verdim. "Sude Mey'le Ava geliyorlar."

Bilmem söylememe gerek var mı, çok sevindi benim minik kızım, çok.

Gelelim bayramın ilk gününe...

Sabah kalktık, güzelce giyindik.

Ama bu 'güzelce giyinme'den önce bayramda kot giyme konusunda epeyce bir tartıştık! O, rahat kotunu, üstüne de yeni tişörtünü giymek istiyordu. Bense bayram günü biraz daha özenli giyinmenin gerekliliği konusunda konferans veriyordum.

Sonunda yine babası araya girdi ve onu ikna etti. Hayret bir şey. Babası söyleyince yapıyor, peki, benimle derdi ne bu çocuğun?

Böylece pilili ekose eteğini, yeleğini ve içine de beyaz bluzunu giydi.

Bir güzel oldu. Bir yakıştı...

"Gel de bak kendine aynada," demekten alamadım kendimi. "Doğru dürüst giyininince ne güzel oldun. Anladık, kotu seviyorsun ama o, oyun oynarken, evde, bahçede güzel ve rahat. Ama bayram günü..."

Özgür uzaktan bana, ağzını kilitle, işareti yapınca sustum. İyi valla, küçük hanıma laf da edilmeyecek.

İlk ziyaret –dedeyeydi.

Çiçekler Selin'in elinde.

Onları özenle mezarın üstüne serpiştirdik. Sonra dua ettik.

Ah dedeciğim, canım dedeciğim, acaba babaannemle buluşup sohbet ediyor musun? Yukarıdan bizlere bakıp gülümsüyor musun?

Oradan anneanneme gittik. Bayram yemeğine...

Nuran Anneler bu bayramda yoklar; dostlarıyla birlikte Antalya'ya gittiler.

Bizden hemen sonra teyzem, enişte m, Sırma ve kızları sökün ettiler.

Kucaklaştık, öpüştük, bayramlaştık.

Anneannemin gözleri dolu doluydu.

Teyzemle annem mutfağa geçip sabah kahvelerini yaptılar. Kimi sade Türk kahvesi istiyordu, kimi nescafe.

Çocuklar evin içinde koşuşturmaya başlamışlardı bile. Sude Mey de, Ava da pek süslüydüler canım. Pembeler ve fırfırlar içindeydiler. Ee, tabii... Kimin kızları onlar.

Herkes kahvesini aldıktan sonra annem ayağa kalktı, "Şimdi bu küçüklere bizim zamanımızda bayramda neler yapardık, Defne'yle birlikte anlatacağız. Sude Mey, Ava, Selin, iyi dinleyin."

Yere oturmuş, anneme bakıyorlardı.

"Çocukluğumuzda bayram sabahı evde müthiş bir telaş olurdu. O sırada babamız yani sizin annelerinizin dedesi, sabah erkenden bayram namazına giderdi. Bizlerse hazırlanır, en güzel giysilerimizi giyerdik."

Defne teyzem araya girdi. "Bizim bir de Güler teyzemiz vardı, çok marifetli, çok zevkli bir kadındı. Bayramın her günü için bize birer elbise dikerdi ve biz her gün ayrı bir giysiyle bayramı tamamlardık."

"Sahi mi?" Sırma'nın çok hoşuna gitmişti bu.

"Defne, senin hiç unutamadığın o giysilerden söz etsene. Ben unuttum gitti ama büyük teyzeniz hiç unutmaz o bayram elbiselerini."

Teyzem başladı anlatmaya. "Bir tanesi mavi, poplin kumaştandı. Eteği bol, beli sımsıkıydı ve kuşağı arkadan büyük bir fiyonkla bağlanıyordu. İkincisinin üstünde kiraz desenleri vardı. Bayılırdım o kırmızı kırmızı kirazlara. Üçüncüsü de beyaz fisto kumaşından dikilmiş bir giysiydi."

"Ne güzelmiş," diye içini çekti bizim süslü.

Ve annem devam etti. "Sonra babam gelirdi ve aile ziyaretlerine gitmeden önce evde biz bize bayramlaşırdık. Annemle babam ayakta dururlar, önce ben, büyük kız evlat olarak ellerini öperdim, sonra da Defne... Ve onlar da bize bayram harçlığı verirlerdi."

Yine Defne teyzem aldı sözü. "Anneannemse onu ziyarete gittiğimizde önce elini öptürür, sonra da bizlere elişi nakışlarla bezeli mendil armağan ederdi. Mendilin içine de ya küçük bir harçlık, ya şeker ya da tek bir lokum koyardı."

"Ve şimdi," dedi annem, bizim üç küçüğe bakarak, "biz bayramlaşacağız, sizler de el öpüp mendillerinizi alacaksınız."

Hemen ayağa fırladılar, mendil alacaklar diye.

Önce annemle teyzem ve enişte, anneannemin elini öpüp bayramlaştılar. Sonra da Özgür'le ben ve Sırma...

En sonra da merakla bekleyen torun çocukları...

Nenenin elini öptüler, o da onları yanaklarından öptü ve armağanlarını verdi. Merakla açılan mendillerin içinde birer örnek kolye ucu duruyordu. Altın çember içinde sallanan bir mavi boncuk... Ve –birer ince zincir. Hemen kolye uçları zincire geçirildi ve bir örnek kolyeler takıldı. Mendiller de biz annelere teslim edildi. Bütün bunlar onlara özel bir oyun gibi gelmiş, dikkatle sessizlik içinde izlemişler ve bizim davranışımızı taklit etmişlerdi.

Ve –yemeğe geçildi.

Anneannemin sofraları her zaman özenlidir. Artık her şeyi kendi yapmasa da, sofranın onun yönlendirmesiyle kurulduğu hemen belli oluyordu. Önce su böreği geldi. Ardından salçalı tavuk ve hünkâr beğendi. Salata, iki çeşit zeytinyağlı ve müthiş bir final –karışık Türk tatlıları...

"Anneciğim, ne yapmaya çalışıyorsun. Şu tadına doyulmaz tatlılara bakar mısınız..."

Enişte hemen susturdu teyzemi ve aynen dedem gibi konuştu. "Bırak Allah aşkına, zaten ömrümüz ot kök yemekle geçiyor. Bari bayramda gözümüz gönlümüz doysun, midemiz şenlensin."

Anneannem, Sırma'ya döndü. "Ne iyi ettin de geldin, kızım. Bak soframız seninle ve çocuklarınla nasıl da şenlendi."

Gerçekten de sofra, her yaştan aile bireyleriyle ne kadar da güzel, ne kadar da zengindi. Dolu dolu bir aile tablosuydu. Herkes gülüyor, konuşuyor, şakalaşıyordu.

"Yavaş yiyin," diyordu enişte, "yavaş yiyin de sofra keyfi uzasın, hemen bitmesin."

Derken Sırma'nın sesi yükseldi. "Sağ olun anneanneciğim, geldiğim için sevinen bir kişi olsun bari," demez mi...

Herkes önce bir, "Ne dedi bu..." oldu.

Sonra da, "O ne biçim laf öyle!"

"Bu da nereden çıktı şimdi?" şeklinde tepkiler yankılandı.

Sırma dargın dargın babasından yana baktı. "Geliyorum dediğimde, babam bana daha yeni gittin, dedi. Gelmemi istemedi, anlayacağınız."

Enişte m şaşırmıştı. "Kızım nasıl istemem senin gelmeni. Ama yazın gelmiştin, yani şunun şurasında iki ay ancak oldu sanırım. Ben, kocanı düşünerek öyle söyledim."

"Valla bilmem," dedi Sırma, suratı asık. "Neyse ki annem sevindi de, ben de kalkıp gelebildim."

Oooo...

Sırma fena alınmıştı. Ama sağ olsun enişte m de bazen öyle laflar ediyor ki... Öyle düşünse bile insan, daha yeni gittin, der mi...

Neyse ki, iş uzamadı. Enişte m kalkıp Sırma'nın yanına gitti. Ona sarılıp, öptü sonra bizlere dönüp, "Biz bunu o kadar çok sevdik ve seviyoruz ki, işte böyle yaprak düşse alınıyor, şımarıklık yapıyor," diyerek şakayla karışık Sırma'nın gönlünü aldı.

Daha sonra, akşama doğru kapı çalındı. Herhalde anneannemin apartman komşularıdır, diye düşünürken bir de baktım, Selim!

Yanında da bir hanım. Çok da hoş bir hanım. Meğer, o da Neylan'mış.

Neylan'la Selim herkesle tanıştılar sonra Neylan, "Selim sizde geçirdiği o yılbaşını unutamıyor, anlattı durdu. Size ne kadar teşekkür etsem, azdır," dedi sonra anneanneme döndü. "Bu bizim size hem bayram ziyaretimiz, hem de veda..."

Anneannem şaşırmıştı, "Daha yeni yerleştiniz sayılır."

Annem atıldı, "Anneciğim, Neylan'la Selim buraya geleli bir yıl oldu, az değil. Ama galiba onlar İsviçre'de daha mutlular."

Bir sessizlik oldu.

Sanırım Neylan bir açıklama yapmak zorunda hissetti kendini. "Ülkemi seviyorum ve oğlumun da burada yaşamasını, kültürümüzü tanımasını isterdim ama..." durdu, içini çekti ve devam etti, "şartlarımız uymadı. Benim işim burada olsaydı, oğlumun yanında olabilirdim ve Selim için uyum sağlamak çok daha kolay olabilirdi. Sonra okul sistemi farklı, dil sorunu vardı ve tabii arkadaşları yoktu. Sonuçta, denedik ama olmadı, ne yazık ki..." Üzgün görünüyordu.

"Her şeyin hayırlısı kızım," dedi anneannem.

"Bence bu koşullarda Selim için en doğrusunu yapıyorsun Neylancığım. Ayrıca, düşündüğünü denedin; denemesen, hep bir soru işareti kalacaktı zihninde. Yazları, Selim'i alır gelirsin, böylece birbirimizden kopmamış oluruz." Annemin bu sözlerini başını sallayarak dinledi Neylan. "Hadi bakalım, yüzünüz gülsün biraz, çikolata ülkesine gidiyorsunuz. Nasıl, hazırlıklar bitti mi?"

"Evet, her şeyi hallettim, valizlerimiz bile hazır. Öbürsü gün uçuyoruz."

Bir süre sonra kalktılar, onlara iyi yolculuklar diledik.

"Bu anne oğul beni hüzünlendiriyor."

Arkalarından bakarken bu sözcükler döküldü dudaklarımdan.

Annem sarıldı bana, "İnan ki, asıl şimdi mutlu olacaklar çünkü onlar buradan çok oraya aitler. En azından Selim

bildiği, sevdiği okuluna ve arkadaşlarına kavuşacak. Alışık olduğu ülkede yaşamaya devam edecek. Yazları da gelirlerse... mesele yok demektir," dedi ve ekledi, "Ne yazık ki hayat bazıları için o kadar da kolay değil."

İşte ilk günümüz böyle geçti.

İkinci gün hava çok güzeldi. Çocukları alıp vapurla Rumelikavağı'na gittik. Onlar için tam macera oldu. İlk kez vapura biniyorlardı.

Üçüncü gün de park ve sinema yaptık. Böylece huzurlu, tatlı, sakin bir bayram geçirmiş olduk.

Tadı damağımızda kaldı!

19 Eylül, Pazartesi

Selin'in doğum gününü erken kutladık!

Neden mi?

Sırma ile Sude Mey ve Ava bulunabilsin, diye. Bundan daha geçerli ve de önemli neden olabilir mi...

Yine bilumum teyzeler ve çocukları geldi.

Yine ailemiz tam kadro oradaydı.

Yine hediyeler bir köşeye yığıldı.

Yine pastalar, kurabiyeler yendi, ağızlar, burunlar çikolataya bulandı.

Yine üst üste tam üç kez, *İyi ki Doğdun* şarkısı söylendi. Ve yine doyasıya koşup oynadılar, kan ter içinde kaldılar ve akşam olunca da yemeklerini bile yiyemeden uyuyakaldılar.

Selin'in üçüncü yaşını şekilde görüldüğü gibi tüm tantanasıyla kutlamış olduk.

Kızıcık çok mutluydu. Bir kere sevgili kuzinleri yanındaydı, sonra Derya, Başak ve Cengiz de vardı. Ayrıca –yuvadan iki yeni arkadaş da katılmıştı doğum gününe. Evet efendim, kızımız bu yıl oyun grubundan yuvaya terfi etmiş bulunuyor. Artık o bir yuva çocuğu...

Oyun grubuna katılmış olmasının yararını yuvada gördüm. Selin yeni arkadaşlar arasında ve yeni ortamda hiç bocalamadı. O kadar ki, doğum gününe davet edecek kadar kaynaştı onlarla.

AÇEV'in '7 Çok Geç' kampanyasının ne kadar doğru ve yararlı olduğunu bir kez daha, üstelik kendi çocuğumda gözlemleyebiliyorum. Selin gelecek yıl da yuvaya gidecek, sonra da anaokuluna... Ve bu deneyimler sonucunda birinci sınıfı hiç yadırgamayacak. Ağlamadan, üzülmeden yeni ortama uyum sağlayabilecek.

Pazar günü Sırma'yla çocuklarını yolcu ettik. Son kez birbirimize sarıldığımızda, "Ne iyi ettin de geldin, bayram sizinle bambaşka oldu, şenlendik, neşelendik," dedim ona.

Tabii fırsatı kaçırır mı, hemen taşı gediğine koydu. "Bakalım sizler ne zaman gelip bizi şenlendireceksiniz."

Sırma'yı yolcu ettikten sonra, akşam Dilek'i aradım. Esin gelememiş, Cengiz'i Dilek getirmişti, o hay huy içinde ben de Esin'i soramamıştım.

"Allah kavuştursun," dedi Dilek sesimi duyar duymaz.

"Teşekkürler... Seni akşam vakti fazla tutmayacağım ama aklıma takıldı, Esin niye gelemedi? Umarım bir terslik yoktur."

Dilek içini çekti. "Ne yazık ki fazlasıyla var."

"Niye bana söylemedin?"

"Canım sen orada kızının doğum gününü kutluyorsun, kuzininle çocukları gelmiş, güzel bir gün yaşıyorsunuz. Tutup da Esin'in bitmeyen dertlerinden söz edip tadınızı kaçırmanın kime ne faydası var?"

"Peki, yine ne olmuş?"

Ve bir zil sesi...

"Sanırım kapı çalınıyor Dilek, daha fazla vaktini almayayım."

"Tamam canım, zaten ben yarın akşamüstü Esin'in atölyesine uğrayacağım. İstersen, sen de gel, orada rahat rahat konuşuruz."

"Elbette gelirim."

Ertesi gün iş çıkışı atölyede buluştuk.

"Kusura bakma Serracığım, Selin'in doğum gününe çok istememe karşın gelemedim." Solgun görünüyordu Esin.

"Hayırdır Esincim, neler oluyor, neden bu kadar üzgünsün?"

"Tahmin edebileceğin gibi sorun yine Ceren."

"Üff ya... Susayım, susayım diyorum, olmuyor. Neden sen kendini bu kız için bu kadar paralıyorsun, anlamıyorum. Anası babası var, bırak onlar düşünsün. Sen kenara çekil biraz."

Dilek'in bu çıkışına üzgün üzgün gülümsedi Esin. "Yerden göğe kadar haklısın." Bir an durdu ve devam etti, "Haklısın da... Meselelerin ortasında olunca, olmuyor. Meselâ, Selçuk geceleri uyuyamıyor, kalkıp gidiyor. Geçen gece yine kalktı, gitti; uzunca bir süre sonra baktım hâlâ yatağa gelmemiş. Merak ettim, ne yapıyor diye, evin içinde sessizce onu aradım. Salonda oturuyordu. Öylece karanlıkta oturuyor ve karşısındaki duvara bakıyordu.

"Hani uykusu kaçınca, gazeteleri karıştırsa, kitap okusa bu kadar endişelenmeyeceğim. Ama kalkıp salona gidiyor ve sanki karşısında biri oturuyormuşçasına gözlerini duvara dikip öylece saatlerce oturuyor. Şimdi gel de üzülme."

"Haklısın, canım." Dilek bile çaresizlikle başını salladı.

"Cumartesi günü kıyametler kopmuş, kıyametler..."

"Bu kez ne olmuş?"

"Ceren isyanları oynuyor."

"Bu yeni bir şey değil ki..."

"Değil ama Berrak'ın tüm çabalarına karşın durum iyileşeceğine, giderek kötüleşiyor. En son annesine, okulu bırakmak istediğini söylemiş. Tabii Berrak beyninden vurulmuşa dönmüş ve hemen Selçuk'u aradı. Selçuk da kalkıp gitti. Döndüğünde yüzü bembeyazdı, dudakları titriyordu. Hemen ona bir kahve yapıp sakinleşmesini bekledim. Durdu, durdu sonra, 'Bütün bunları hak etmedim ben,' diye bağırdı. İsyan hâlindeydi."

Kendimi tutamadım. "Gerçekten... Bunları hak etmiyor Selçuk," dedim. "Ne Selçuk, ne de sen."

"Nesi var bu kızın yaa..." dedi Dilek. "Rahat batıyor, derler ya, aynen öyle..."

"Peki Esin, sonra ne oldu?"

"Okulu bırakacağım diye tutturmuş, Berrak'la epey bir atışmışlar. Sonunda Selçuk, elinden geldiğince sakin olmaya çalışarak, 'Peki kızım, o zaman ne yapmayı düşünüyorsun?' demiş. 'Şu an lise sondasın, okulu terk edersen lise diploman bile olmayacak, bunun farkındasın herhalde.'

"'Farkındayım, elbette farkındayım. O diplomaların hiçbir işe yaramadığının da farkındayım,' diye cevap vermiş Ceren.

"Selçuk yine sabırlı davranarak, 'Bu diploma olmazsa, ileride fikir değiştirdiğinde üniversiteye gidemeyeceksin,' diyerek uyarmak istemiş onu.

"'Giderim,' demiş. 'Gerekirse liseyi dışarıdan bitirir, üniversiteye girerim.'

"'Peki,' demiş Selçuk, 'madem öyle, dolambaçlı yollardan gideceğine, şu anda başladığın işi bitirip diplomanı alman daha akla yatkın değil mi?'

"Omzunu silkmiş, 'Şu anda canım okula gitmek istemiyor,' demiş."

Dilek yine dayanamayıp lafa karıştı. "Valla şeytan diyor, al şu kızı bir güzel patakla..."

"Sonra?"

"'Peki,' demiş babası, 'az önce de sordum, ne yapmayı düşünüyorsun o zaman?'

"Yine omzunu silkmiş, 'Bilmem, belki de evlenirim,' demiş."

"Delirmiş bu kız."

"Esin, sahiden evlenmeyi düşünüyor mu acaba? Belki de babasını çıldırtmak için böyle söyledi."

"Bence ciddi ciddi düşünüyor."

"Sen ne diyorsun Esin, daha yaşı ne başı ne?"

Esin anlatmaya devam etti. "O bu sözleri söyleyince Berrak atılmış, 'Kiminle evlenmeyi düşünüyorsunuz küçük hanım?' demiş. 'O salaş, izbe yerde gördüğüm yağlı şişkoyla mı?'"

Bu noktada Dilek bile, "Eyvaah," dedi. "İşte Berrak böyle konuşmayacaktı. Yaraya tuz bastı."

"Aynen öyle," dedi Esin. "Nitekim bu sözler üzerine Ceren çıldırmış. 'İşte.' demiş, 'ben sizlerden bunun için nef-

ret ediyorum. Siz insanları kategorize ediyorsunuz. O öyle, bu böyle... Şişman diye bir insanı yargılayamazsınız. Salaş diye bir yeri aşağılayamazsınız. O şişmansa, ben de şişmanım; birbirimizi anlıyoruz. Ben sadece ve sadece onun yanındayken huzur buluyorum. Sizlerin yanındayken diken üstündeyim. Okuldakilerden de nefret ediyorum. Sizlerden de...

"'Ve, isteseniz de istemeseniz de, okulu bırakacağım ve o şişko dediğiniz adamla evleneceğim. Ve böylece, huzurlu bir yaşamım olacak. Okulunuz da, spor salonunuz da, beslenme uzmanlarınız da sizin olsun. Hiçbir şeyinizi istemiyorum,' deyip odasına kapanmış."

"Hay Allah..."

"Peki, sonra ne olmuş, Esin?"

"Selçuk, 'Daha fazla o evde kalamazdım,' diyor. Berrak'a yine konuşuruz demiş ve kendini dışarı atmış. Öte yandan aklı Berrak'taydı. 'Ben senin yanındayım, Berrak'sa orada... Allah ona sabır versin,' deyip duruyordu."

"Ne olacak peki şimdi?"

"Valla, hiç bilmiyorum. Bu olaylar çok yeni... Hepimiz hâlâ olayın şokundayız."

"Bu resmen intihar gibi bir şey."

"Evet, kendi kendini sabote ediyor. Eğitimini son senede bırakıyor. Sonra sırf inat olsun diye, alakasız biriyle evlenmeye kalkıyor."

Esin ayağa kalkıp şöyle bir dolaştı, sonra gelip karşımızda durdu. "İşte benim de korktuğum buydu. İnat olsun diye yapmayacağı yok. O şişman çocuk belki iyi biri ama onu sevdiği için değil, annesiyle babasını üzmek için yapar bunu, eğer yaparsa..."

"Okuldakilere inat da olabilir. Yani, siz benimle dalga geçiyorsunuz ama ne haber, beni de beğenen var. Yok mu ya..." Dilek haklıydı, ona katıldım.

"O yaşlarda arkadaşların fikirleri ne kadar da önemlidir. Arkadaşların beğenisi ve kabulü için nelere katlanılır. Ceren'e kızıyoruz ama onunla alay ettiklerinde o da kim bilir ne büyük bir acı içine düşüyor."

Aklıma kendi lise yıllarım gelmişti. Aylin'le Simten bana az mı acı çektirmişler, az mı zor durumlara düşürmüşlerdi. O yaşların kâbusudur bu tür ilişkiler.

"Bakalım," diye içini çekti Esin. "Öyle bir çıkmaza girdik ki..."

"Üzülme canım, bak ne demiş büyüklerimiz; gün doğmadan neler doğar."

"İyi de Dilek, bize de hep kötü şeyler doğuyor."

"Aa, ne ayıp! Ne sen bunu söylemiş ol, ne de ben duymuş olayım."

Esin'i teselli edecek sözcükler arıyordum ama... bulamıyordum.

İstiyordum ki arkadaşıma çareler önereyim, yollar göstereyim.

Ama... aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Sanki anlattıklarının altında ezilip kalmıştım.

Elim ayağım kesilmişti. Öylece susup oturuyordum.

Sonunda beynimi zorlamaktan vazgeçtim.

Hava kararmıştı ve biz hâlâ atölyede oturuyorduk, yine Esin konuştu.

"Haydi çocuklar, akşam oldu. Artık evlerimize dağılalım, gelip bana destek olduğunuz için çok teşekkür ederim."

Tek kelime edememiş olmamı göz önüne alırsak, bu durumda kendimle ilgili olarak, içimden geçen...

Ne destek... Ne destek... sözcükleriydi.

24 Eylül, Cumartesi

Eylül'ün son günleri...

Pastırma yazı... Bayıldığım mevsim...

Rumeli Hisarı'nın dibindeki çay bahçelerinden birinde oturuyorduk.

Denize karşı... Esin, Dilek, Melis, Toprak ve ben...

Melis'in oturacağı evden geliyorduk.

Yaptığı değişiklikleri bizlere gösterip hepimizden fikir almak istiyormuş. Çocuklar babalara emanet edilip buluşuldu. Melis'in evi gezildi, fikirler beyan edildi. Evin içinde ufak tefek değişiklikler yapılmış, badana aşamasına gelinmişti.

"Aslında eski bir ev," diye anlatıyordu Melis, "yapılalı neredeyse yirmi yıl olmuş. Haldun ilk eşiyle orada oturuyormuş, eşini kaybedince anılar fazla gelmiş ve başka bir yere taşınmış. Ama ben –evi görünce bayıldım!"

"Çok haklısın," dedi Toprak. "Artık büyük bahçeli, iki katlı evler kalmadı. Ulu ağaçlar kalmadı. Doğadan uzak, yapay ortamlara taşınıyor insanlar... modernlik adına."

Dilek işin başka boyutunu koydu ortaya. "Tabii, bir de zorunluluklar var. Böyle bir ev, masraflı... Isıtması, bahçe bakımı, evin bakımı..."

Güldü Toprak. "Tıpkı Nasrettin Hoca gibi konuşacağım ama –sen de haklısın Dilek."

Esin bana döndü, yüzünde bir gülümseme. "Aysun'dan bir haber var mı? Angela nasılmış?"

Toprak merakla sordu, "Hayırdır?"

Bu soruyla birlikte, benim o gaddar arkadaşlarım bir gülmeye başladılar ki bu kadar olur. "Ayıpsınız yani... Başıma gelenlere böyle gülmek yakışıyor mu..."

Dilek zar zor sustu. "Serra, n'olursun Toprak'a, Çeşme'de yaşadıklarını anlatsana."

Bir ısrar, bir kıyamet...

Böylece ben Toprak'a, Aysun, Angela ve Hakan'la ilgili yaşadıklarımı anlattım.

Bizim kızlarsa ilk kez duyuyormuşçasına dinlediler. Özellikle de benim telaşa kapıldığımı anlattığım yerlerde güldüler, güldüler. "Gülersiniz," dedim onlara dönerek. "Sizin de başınıza böyle bir şey gelirse, o zaman da ben karşınıza geçip doya doya güleceğim."

"Çok tatlı bir öyküydü," dedi Esin.

"Sen öyle san."

Birden Melis konuştu. "İlk tartışmamızı yaşadık."

"Kulübümüze hoş geldin."

"Demek ki ilişki normal çizgileri içine girmiş bulunuyor, arkadaşlar."

Kimse Melis'in söylediğini ciddiye almamıştı, tam tersine şaka konusu olmuştu.

Ama Melis keyifsiz gibiydi.

"Ne suratını asıyorsun kızım, olur böyle vakalar, Türk polisi yakalar!" Dilek hâlâ işin dalgasındaydı.

Toprak derin derin baktı Melis'e. "Kaan'la yaşadıklarını mı anımsattı sana?"

"Hem benziyor, hem değil."

"Nasıl?"

"Şöyle ki, ilk tartışmamızın nedeni..." Bir an durdu, sonra ne olursa olsun anlatacağım, dercesine konuştu, "Başak'tı."

"Yaa..."

Hepimizden aynı ses çıkmıştı. İlişkilerde atışmalar, tartışmalar, fikir uyuşmazlığı kadar doğal bir şey olamaz. Biz de Melis, ilk atışmamız, dediğinde böyle bir şey olarak kabul etmiştik. Oysa konu Başak'sa, iş depdeğişik bir çerçeveye oturuyordu.

"Peki, ne oldu?" Esin endişeyle bakıyordu Melis'e.

"Haldun'un arkadaşları hafta sonunu Abant'ta geçirelim, demişler. Haldun da bana, 'Ne dersin, gidelim mi?' diye sordu. 'Onlar benim eski dostlarım. Çok neşeli insanlardır, iyi vakit geçiririz.'

"Ben de kabul ettim. Ve hafta sonu olduğu için Başak'ı da götürürüm, diye düşündüm. Daha sonra bunu Haldun'a söylediğimde, öyle bir tepki verdi ki, şaşırdım kaldım. 'Ne işi var çocuğun böyle bir gezide?' diye âdeta çıkıştı bana.

"'Neden olmasın?' dedim ben de. 'Hafta sonu onu bırakıp gitmek istemiyorum.'

"Bunun üzerine Haldun, 'Annenlere bırakabilirsin, pekâlâ,' dedi. Sonra da, 'Yanlış anlama ama bu gezide hep büyükler var, kimsenin ne çocuğu ne de torunu geliyor. Tek çocuk olarak Başak sıkılır, diye düşündüm,' diyerek işi toparlamaya çalıştı.

"Ben de, Başak'ı bu geziye götürmek istememin asıl nedeninin, onları kaynaştırmak olduğunu anlattım. 'Gündelik hayatta zaten karşı karşıya gelmiyorsunuz, ne zaman ısınacak bu çocuk sana?' dedim."

Sustu Melis. Üzgün görünüyordu.

"Peki, o ne dedi senin bu sözlerine?"

"'Lütfen sen de beni anlamaya çalış,' dedi. 'Küçük çocuklara alışık değilim, kendi kızlarımı bile anneleri büyüttü, ben onlarla ancak büyüdükten sonra ilişki kurabildim. Ayrıca, çocuk delisi tiplerden de değilim. Kendi çocuklarımı elbette çok seviyorum ama onlarla bile, karşılıklı oturup konuşabilecek yaşa gelince birlikte olmaktan zevk alabildim. Başak'sa bana tamamen yabancı. İnan, onu da çok seviyorum ama benim çocuklarla pek aram yok, sen de bunu anlamaya çalış,' diyerek gönlümü almaya, yani o çıkışın nedenini anlatmaya çalıştı."

"En azından doğruyu söylemiş sana. Açık açık durumunu ortaya koymuş."

"Haklısın Toprak ama nedir bu Başak'ın kaderi? Doğduğundan beri babasından son derece dengesiz bir babalık görüyor. Ummuştum ki, Haldun daha yaşlı olduğundan, ona şefkatle yaklaşır, zavallı kızımın ruhsal boşluklarını doldurur."

"Peki, sonra ne oldu?"

"Geziden bütünüyle vazgeçmeyi düşünüyordum, bu keyifsizlikle zaten bir tadı da olmayacaktı. Sonra annemle konuştum, o, gitmem gerektiğini düşünüyordu. 'Aksi takdirde, Haldun'a tavır koyuyormuş gibi görüneceksin ve daha işin başında aranıza soğukluk girecek,' dedi. 'Başak'ı bize bırak, zaten ne yapsın çocuk büyüklerin arasında, sen de Haldun'la iyi vakit geçirmeye bak.'

"'Ama bu olay beni çok üzdü,' dedim anneme. 'Biliyorsun kızım konusunda ne kadar hassasım.' Bana hak verdi, sonra da, 'Melisçiğim, kim demiş ikinci evliliğin, dahası

çolukla çocukla ikinci evliliğin kolay olduğunu... Zaman ister, sabır ister,' diye ekledi."

"Oley!" diye bağırdı Esin. "Annen ne kadar da haklı. Konuyu yaşayan bilir." Esin'in bu çıkışı o kadar içtendi ki, gülmekten kendimizi alamadık.

"Sonuçta ne yaptın?"

"Sonuçta Başak'ı annemlere bıraktım. Bu arada Yankı da onu kendi yeğenleriyle birlikte Pinokyo piyesine götürdü, böylece hafta sonu bir şeyler yapmış oldu."

"Yankı mı?"

Dilek fırsatı kaçırır mı...

"Yankı'nın bütün bu durumlardan nasıl haberi oldu ki?"

"O bana ara sıra uğrar, oturur bir kahve içer, sohbet ederiz."

Dilek'in gözlerinde yanıp sönen ışıkları görünce, hemen yaptı açıklamasını. "Sadece sohbet eder, oradan buradan konuşuruz, işte yine öylesine uğramıştı. Keyifsizliğimin farkına vardı ve 'Neyin var?' dedi. Ben de asıl meseleyi açıklamadan, hafta sonu için gideceğimizi, Başak'ı da annemlere bırakacağımı, öte yandan içimin rahat olmadığını anlattım. Onun üzerine, hafta sonu yeğenlerini piyese götürmeyi düşündüğünü, istersem Başak'ı da alabileceğini söyledi."

Dilek atıldı. "İşte budur! İşte budur arkadaşlar!"

Melis onu duymazlıktan gelerek devam etti. "Hem, sadece piyes değil, 'Piyes sonrası benim yeğenlerle ister sizin evde, ister bizimkilerde takılırlar, oynarlar,' filan dedi. Ben de bunu memnuniyetle kabul ettim çünkü böylece Başak'ın bir hafta sonu programı oluyordu. Ben gidince mahzun olmayacaktı."

Dilek yine atıldı. "Ve bunu kim düşündü arkadaşlar? Dikkatinizi çekerim."

"Lütfen Dilek!"

"Tamam Melisçiğim, ben bir şey dedim mi? Ağzımdan bir isim çıktı mı? Sadece ve sadece bir gözlem. Yorum bile yok."

Melis kızgın kızgın bakıyordu Dilek'e...

E, haklı bir yerde. Sen bir adamla evlenmeye karar vermişsin; evler hazırlanıyor, uyum meseleleri konuşuluyor. Arkadaşın tutmuş, hâlâ bambaşka bir adamdan söz ediyor!!!

Olmaz!

Gerçekten olmaz!

Bizim büyüklerin deyişiyle, "Yakışık almaz."

"Sonuçta Başak hafta sonunu annemlerde ve bütün bir cumartesi gününü de Yankı Abisi ve yeğenleriyle geçirdi."

Bu, 'Yankı Abisi' lafı üzerine, ister istemez gözüm Dilek'e kaydı. Dilek, ağzımı kapatıp kilitledim, işareti yapmaz mı... ölecektim gülmekten. Kendimi zor tuttum.

"Peki, sizin durumunuz nasıldı?" Esin korka korka sormuştu bu soruyu.

"Normal olmaya çalışıyorduk ikimiz de. Haldun bana duygularını açıkça ifade etmiş olmanın rahatlığı içindeydi. Bunun yanı sıra, onun dediği oldu, Başak gelmedi diye, bu durumu karşılamak istercesine benimle çok ilgiliydi. Gönlümü almaya çalışıyordu, anlayacağınız."

"Peki sen nasıldın?" Toprak hiç olmadığı kadar duyarlıydı bugün.

"Ben..." Durdu Melis. "Neşeliydim, hafta sonunun tadını çıkarıyordum. Normaldim yani..."

"Ne iyi," filan diyecek olduk.

"Ama..." diyerek bizleri susturdu ve devam etti, "içim acıyordu!" Dolan gözlerini bizden saklarcasına başını önüne eğdi.

Esin atıldı, "Bence sen bu konuda aşırı duygusallık içindesin. Hem Başak'a hem Haldun'a zaman tanımalısın. Yavaş yavaş oluyor bu işler. Beni hatırlasana, neler çektim, ne sıkıntılardan geçtim. Annen çok haklı. Kim demiş çoluklu çocuklu ikinci evlilik kolay diye... Ama aşılıyor. Aşılıyor canım... Onun için alınganlık yapıp hem kendini hem etrafını üzme."

"Hadi biraz yürüyelim," dedi Toprak. "Sıkı bir yürüyüş her derde devadır."

Böylece ayaklandık ve deniz kenarında 'sıkı' bir yürüyüş gerçekleştiremesek de, konuşa konuşa yürüdük. Martılara simit attık, sokak kedilerini sevmeye çalıştık. Çocuklarımıza baloncudan balon aldık.

Motorla yanımızdan şimşek gibi geçen, saçları rüzgârda uçuşan gençlere dönüp dönüp baktık. Bebeğini gezdiren genç bir kadına musallat olduk; bebeğine agu-gugu yaptık. Ama önce bebek bize yüz verdi; yattığı yerden gülücükler attı, eh, bu duruma can mı dayanır.

Ve yürüyüşün sonunda gerçekten de en başta da Melis olmak üzere, herkes kendini daha iyi hissediyordu.

20 Kasım, Pazar

Kaç cephede savaş verdikten sonra başardım, sevgili sırdaşım!

Myanmar, yani Burma gezisini gerçekleştirdim.

Gerçekleştirdim!

Grubum, şu işe bak, yine o tatlı kadınlardan oluşuyor. Guatemala ve Küba'ya gittiğimiz grup.

Diyorum, diyorum, kimselere derdimi anlatamıyorum. Al işte bu grup mesela; bildik yerleri çoktan gezip bitirmişler ve şimdi görmedikleri yerlere, daha değişik, daha ilginç ülkelere gitmek istiyorlar. Kültür turları da diyebileceğimiz türden geziler ilgilerini çekiyor. Başka kültürler, başka yaşamlar...

Selin'in yine takvimini hazırladım; anneanne, babaanne ve babaya emanet edip yollara düştüm.

İlk durak Tayland'ın başkenti Bangkok'tu. Dokuz buçuk saatlik bir uçuştan sonra Bangkok'a vardık.

Otelimiz Shangri-la, tek kelimeyle mükemmel. Bangkok'un ortasından bir nehir geçiyor, otelimiz de işte bu nehrin üstünde.

Bir manzara var... görmelere değer. Hele de gece, ışıklar yanınca.

Doğu'nun Venedik'i diyorlar Bangkok için. Yüzlerce kanal sokak görevini görüyor, büyük nehre açılıyor. Nehirse sanki bir ana cadde.

Bir trafik akıyor ki, bu kadar olur.

İnce uzun yolcu kayıkları, insanları taşıyor.

Mavnalar yükleri nedeniyle ağır ağır ilerliyorlar.

Ve turist tekneleri... gezginlere sular üstüne kurulmuş bu kenti tanıtma çabası içinde bir aşağı bir yukarı mekik dokuyorlar. Bir de otellerin özel tekneleri var; onlar da kendi müşterilerini gitmek istedikleri yere götürme gayretindeler...

Bir hareket, bir hareket.

Neyse, herkes önce bir odalarına yerleşti; belki biraz dinlenmek isteyebilirler, diye düşündüm.

Ne büyük yanılgı!

"Hayır," dediler, "hayır! Biz buraya gezmeye görmeye geldik, dinlenmeye değil."

Tamam, dedim içimden, emriniz olur. Böylece, otobüsle hafif bir şehir turu yaptırdım onlara. Çünkü ertesi günün programı oldukça yoğundu.

Kenti gezerken bir şey dikkatimizi çekti. Sürekli olarak sarı renk çıkıyordu karşımıza. Meğer sarı, kralların rengiymiş. Kral ve Kraliçe bir renk seçerlermiş, bu onların simgesi olurmuş. Ve Taylandlılar krallarını çok sevdikleri için de her yeri sarı bayraklarla donatmışlardı.

Biz oradayken çiçek festivali vardı. Her taraf çiçekler içinde...

Rengârenk...

Ama...

Ağırlığı olan renk...

Evet, bildiniz.

Sarıydı!

Bir de, Taylandlılar çiçek kokusunun şeytanı cennetten uzak tuttuğuna inanıyorlar. O nedenle, her yer zaten çiçek içinde.

İlk akşamımızda Shangri-la Oteli'nin nehir üstündeki restoranındaydık.

Grubumuz pek şıktı. İlk gecenin şerefine pek bir güzellenmişlerdi.

Parlıyorlardı... Parlıyorlardı...

Açık büfede yok yoktu. Deniz mahsulleri, çeşitli suşiler, salatalar, ilginç yemekler... Ama bir tatlı bölümü, özellikle

de bir çikolata köşesi vardı ki, benim gibi çikolata manyağını çıldırtmak için bire bir. Daha bakarken kilo alıyor gibi hissediyor insan.

Bu noktada sana bir itirafta bulunacağım, biricik sırdaşım. Ben bu gezilere çıkarken fevkalade azimli çıkıyorum. Bu kez, asla kilo almayacağım, diyorum. Nitekim, ilk günler müthiş bir irade sergileyerek tavuk-balık salata, üstüne de bir acı kahve şeklinde yiyip içerek, yatağıma vicdanım rahat olarak giriyorum.

Ama...

Günler geçtikçe...

O güzel yemekler, ah, hele de o tatlılar önüme geldikçe...

Canım, ne olacak, sadece bir tadımlık alayım; ağzıma bir lokma atayım, derken...

Derkeeen...

Her şeyden azar azar yemeğe başlıyorum!

Giderek, her şeyden bol bol yemeğe başlıyorum! Bu arada, hayat felsefem de aynı paralelde değişmeye başlıyor.

Vee...

A-maann, değer mi şu ölümlü dünyada kendine bunca eziyet etmeye... noktasına geliyorum.

Böylece...

Evim, evim, güzel evime her geziden iki-üç kilo almış olarak dönüyorum.

Ondan sonrasıysa... 'Gezi anısı' kilolardan kurtulmak için uzun bir süre ot kök yiyerek yaşamak ve deliler gibi spor yapmak şeklinde ortaya çıkıyor. Evet, parantezi kapatıp, gezimize dönelim.

Ertesi gün yerli rehberimizin peşinde Bangkok'u gezmeye çıktık.

Guatemala denince nasıl insanın aklına renkler, Küba denince müzik geliyorsa; Bangkok denince de, en azından benim aklıma, masallar diyarına ilk adım, demek geliyor.

Tayland krallarının sarayları, Buda tapınakları...

Kuleleri, heykelleri, oymaları, işlemeleri...

Ve bunların çoğunun altın kaplamalı olduğu göz önüne alınınca, masallar diyarına ilk adımımı atıyorum, dersin pekâlâ. Yüzyıllara meydan okuyarak bugünlere ulaşmış muhteşem sanat eserleri, bambaşka bir kültürü sunuyor dünyaya.

Öğlene kadar o sıcak ve nemli havada işte bu masal diyarını gezdik, dolaştık. Rehberimiz anlattı da anlattı. Anlattı da anlattı. Sonunda Ayhan Hanım, "Ay yeter artık, bayılacağım neredeyse," dedi de, ben de rehberimize grubun yorulduğunu ve artık oturmak istediklerini söyledim. Böylece, tüm güzelliklerine karşın, her bir mimari ayrıntının, her bir öyküsünü dinlemeyi kibarca sonlandırmış olduk.

Öğle yemeği –suyun üstündeydi!

Otelden bakarken gördüğümüz o teknelerden birindeydik. Oturur oturmaz buz gibi meyve suları ikram edildi. Ohh, ne de iyi geldi, o sıcakta.

Atıştırmalık bir açık büfe hazırlamışlar. Çeşit çeşit meyveler dilimleyip tabaklara yerleştirmişler. Böylesi hafif bir öğle yemeği de ayrıca iyi geldi.

Ve başladık, Doğu'nun Venedik'i diye anılan Bangkok'un su sokaklarında tekneyle dolaşmaya. O kadar ilginç ki, resmen mahalleler, sokaklar var. Ve evlerin kimi kıyıda karada, kim doldurulmuş toprakta, kimisi de doğrudan suyun üstünde, direklerin tepesine oturtulmuş...

Ve sen tekneyle o evlerin arasından geçip gidiyorsun.

Varlıklı insanların yaşadığı mahallenin evleri görkemli, sağlam malzeme kullanılmış ve bahçeleri var. Daha yoksullarınkiyse derme çatma... Artık ne buldularsa onunla yapmışlar evlerini. Pek bir bahçe yok, çamaşırlar dışarıda asılı. Ama hepsinin ortak noktası ya bahçede, ya da evlerinin hemen önünde birer minyatür mabet olması...

Ve çiçekler... Bu minik mabetlerin evlerini, ailelerini koruduğuna inanıyorlar.

Sarı bayrakların yanı sıra kraliçelerinin bayrakları da sıklıkla görülüyor. Annem söylüyordu, Tayland Kraliçesi'nin, özellikle de gençliğinde, güzelliği dillere destanmış. O dönemde kraliçenin fotoğrafı dünya gazetelerinde sık sık sergilenirmiş.

Otelimize dönmek üzereyken Sezen Hanım, "Jim Thompson'ın evine gitmeyecek miyiz?" diye sordu bana.

"Bir tek güne çok şey sığdırmış olmaz mıyız, yarın da yine yolculuk var."

"Bence bir sor. Bana göre hava hoş, daha önce gidip gördüm ama görmemiş olanlar belki de gitmek isterler."

Dönüş yolunda gruba bu soruyu yönelttim. Aman efendim, ben hâlâ grubu tanıyamamışım.

"Otele gidip bir elimizi yüzümüzü yıkayalım, çıkalım."

"Çok uzak değilse gidelim."

"Canım uzak, yakın, gidelim, görelim."

Oteldeki minik moladan sonra yeniden otobüslerimize doluşup Jim Thompson'ın evine ulaştık. Geniş bir bahçeye giriyorsun, bir tarafta ev, bir tarafta da bir butik. Butikte Thai ipeğinden şallar, eşarplar, ipek bluzlar, erkekler için de çok şık tişörtler var. Hepsinin markası 'Jim Thompson'.

Eve gelince...

Ah, işte orada bir durmak gerek.

Küçük küçük dört ev birleştirilip, tek eve dönüştürülmüş. Ama tamamen Thai mimarisinde. Bir evde yemek odası var; mavi-beyaz porselenleri ve tabak takımlarıyla. Orada konuklarını ağırlamış Jim Thompson. Bir başka evde yatak odası var, bir-iki minicik oda daha... Orası da uyku için kullanılıyor. Ve diğer evde, çalışma odası bulunuyor. Çalışma masası, kitaplığı, kitapları... orada da çalışır, gazetelerini okurmuş.

Jim Thompson bu evleri yaptırırken yeni malzeme kullanmamış; eski Tayland evlerinden ahşap duvar panolarını, kapıları satın almış ve her şey aslına uygun olarak ama kendisinin de rahatça yaşayabileceği biçimde yapılandırılmış.

Evi konuklarla dolup taşarmış. Her gece birilerini yemekte ağırlarmış. Avrupa'dan, Amerika'dan gelen konuklarının yanı sıra, Taylandlı dostları da eksik olmazmış. Bu arada evin şöhreti almış yürümüş. Uzak ülkelerden sırf evi görmek için gelen pek çokmuş. Şimdiyse müze-ev olarak kullanılıyor. Tıpkı Hemingway'in evi gibi...

Jim Thompson'ın hayat öyküsü de, evi gibi ilginç.

Kendisi Amerikalı. Varlıklı ve entelektüel bir ailenin oğlu. İkinci Dünya Savaşı'nda Amerikan ordusunda askerken, yolu Tayland'a, o zamanki adıyla Siam'a düşüyor ve bu ülkeye âşık oluyor âdeta.

Savaş bittikten sonra tekrar, bu kez gezmek amacıyla geliyor. İkinci gelişinde, Thai köylülerinin ilkel araçlarla ipek dokuduklarını görüyor. Bu da ilgisini çekiyor. Sonunda, bu ülkede yaşamaya karar veriyor. Ki, o zamanlar 1940'lı, 1950'li yıllar. Ülke, Batı uygarlığının her türlü konforundan çok çok uzak noktada.

Jim Thompson köylüleri daha çok ipek dokumaya teşvik ediyor ve kendisi de Amerika'nın ve Avrupa'nın önde gelen kentlerini dolaşarak Thai ipeğini tanıtmaya çalışıyor. Modacılarla buluşuyor, iş adamlarıyla konuşuyor, sosyetenin ünlü kadınlarından destek istiyor ve bu şekilde Thai ipeği giderek tanınıyor. Tabii bu da, daha çok köylüye, daha çok iş ve kazanç anlamına geliyor. O nedenle, fakir köylüler Jim Thompson'ı çok seviyorlar. Onlarla iç içe yaşıyor, onlarla birlikte yemek yiyor, dostlar ediniyor ve Tayland'a iyice yerleşiyor.

Ama bu arada da eşinden ayrılıyor.

Derken kendisine bir ev yapmaya karar veriyor. Mimar olduğu için işte bu ilginç ev çıkıyor ortaya.

Yıllar yıllar sonra Thai ipeği ve Jim Thompson artık bir dünya markası oluyor ve bugün çeşitli ülkelerde ipekli şalları, eşarpları, kumaşları, yastıkları hâlen satılmakta.

Jim Thompson'a gelince, bir hafta sonunu dostlarının evinde geçirirken, öğleden sonra, ben ormana doğru yürüyüp geleceğim, diyor ve–

Kayboluyor!

Bir daha kendisini ne gören, ne duyan oluyor. Tabii olay dünya basınında manşetlere oturuyor.

Kimisi diyor ki; kaçırıldı, başka bir ülkede tutsak.

Kimisi, iş ortakları ya da rakipleri öldürttü.

Kimisi, KGB'nin işi diyor, kimisi CIA'in.

Kimisi, ormanda düşüp başını vurdu ve öldü.

Kimisi, ormandaki yarı vahşi yerlilerin öldürdüğünü ileri sürüyor.

Ama bu varsayımları doğrulayan hiçbir kanıt bulunamıyor. Ve Jim Thompson arkasında muazzam bir iş ve son

derece ilginç bir ev bırakırken, yok oluşunun gizemini koruyor, bugüne dek.

Bu öyküyü akşam yemekte anlattım. Grup çok etkilendi.

"İyi ki gitmişiz," dedi Gülseren Hanım.

"Ne hayatlar... Kim kalkar da beğendim, diye dünyanın bir ucundaki ülkeye gider." Mine Hanım'ın öyle de tatlı bir söyleyişi vardı ki bunları. "Tabii ya... Düşünsenize, ülkeni, aileni bırakıp gidiyorsun. Ne o? Çok beğendim! Olacak iş mi..."

Bangkok'taki günümüz sona ermişti.

Yarın, ver elini Myanmar, eski adıyla Burma. Ve başkent Yangon şehri...

Odama çıkar çıkmaz, evi aradım. Özgür hemen Selin'e verdi telefonu.

"Nasılsın canım benim?"

Sesi nasıl çıkacak; neşeli mi, üzgün mü, diye kulaklarımı dikmiş bekliyordum.

Yuvada yaptıklarını anlatmaya başladı. Sonra hafif çatlak bir sesle (canı sıkkın olduğunda böyle çıkar sesi), "Ne zaman geliyorsun?" diye sordu.

"Çok çok yakında bitanem. On günün ikisi geçti bile. Sekiz gün kaldı."

Ses yok!

"Selin! Selin!"

Yine ses yok.

Derken Özgür aldı telefonu, "Oynamaya gitti, merak etme keyfi yerinde. Sen anlat bakalım, nasıl gidiyor?"

Ben de ona Myanmar'a geçeceğimizi ve arayamazsam merak etmemesini söyledim. Oradaki haberleşme çok güç sağlanabiliyormuş ama kaldığımız otelden arayabilirmişiz.

"Tamam," dedi benim anlayışlı sevgilim. "Sen bizi merak etme, arayacağım diye de kendini paralama. Güzel güzel işini yap, bol fotoğraf çek ve bu arada da kendine iyi bak, bizim sana ihtiyacımız olduğunu unutma."

Bizi merak etme diyordu Özgür ama konuşamayınca insan en azından huzursuz oluyor. Sadece kendi ailem mi, şu aralar Esin'i, Selçuk ve Ceren'i de aklımdan çıkaramıyorum. Tura hazırlanmanın getirdiği yoğunluk nedeniyle son haftalarda defterime yazamadım ama Esin'i sık sık arıyordum.

Ceren cephesinde yeni bir şey yok. Yani –gerçekten de okula gitmiyor.

Gitmiyor azizim, gitmiyor!

Ne inat!

Ne için?

Neyi kanıtlamaya çalışıyor? Kendine ne büyük zarar verdiğini göremiyor mu?

Tabii bir de evlilik lafı var. O da ayrı bir yürek çarpıntısı.

Çareler arıyorlar; Berrak da, Selçuk da.

Ne diyebilirim ki...

Umarım ki mucize olur ve bu kızın aklı başına gelir.

Umarım...

23 Kasım, Çarşamba

Bangkok'tan Yangon'a uçtuk.

Yangon, Myanmar'ın başkenti.

Uçağımızın şekerliği anlatılamaz.

Küçük bir uçak...

Ve üzerinde bir çocuk çizmişçesine renkli balık figürleri... Sarı-kırmızı, yeşil-sarı çizgili balıklar. Uçak değil de bir akvaryum sanki. Üstünde de 'Bangkok Air' yazıyor, işte o kadar.

Evet efendim, Myanmar topraklarına ayak bastığımıza göre önce kısacık bir tarih bilgisi:

Güneydoğu Asya'da yer alan bu ülke ilk önceleri Birmanya diye anılıyormuş, sonra olmuş Burma ve şimdi de Myanmar diyorlar kendilerine. Aklınız karışmasın.

9. ve 13. yüzyıllar arasında burada gelişmiş bir Buda uygarlığı varmış. Ve bizim göreceğimiz o muhteşem tapınaklar hep bu dönemde inşa edilmiş.

19. yüzyıla kadar Birmanya prensleri birbirleriyle didişip durmuşlar; sonuçta öyle veya böyle İngilizler Birmanya'yı ele geçirmişler ve uzun bir süre ülkeyi yönetimleri altında tutmuşlar. Ama sonunda Birmanyalıların bağımsızlık isteği kabul edilmiş, İngilizler çekilmiş ve 1947 yılında Birmanya Cumhuriyeti kurulmuş.

Ama bundan sonra da ülkede siyasal çekişmeler ve ayaklanmalar başlamış. (İnsanlara rahat batıyor azizim.)

Ve sonunda 1962 yılında askerler darbe yapıp, yönetimi sivil idarenin elinden almışlar. Buyrun bakalım...

Ve o gün bu gün yönetimde askerler var.

Şimdi burada ilginç bir kişilik çıkıyor karşımıza.

Bir kadın...

Myanmarlı bir kadın...

Adı Suu Kyi...

Ve kendisi Nobel Barış Ödülü sahibi.

Ülkesinde demokrasi gerçekleşsin diye tek başına savaşıyor. Milyonlar onu dinliyor, onu izliyor. Ve 1990 yılı

seçimlerini büyük çoğunlukla kazanıyor. Ama seçimler geçersiz ilan ediliyor ve Suu Kyi'nin on beş yıllık ev hapsi dönemi başlıyor. Ertesi yıl, ona Nobel Barış Ödülü veriliyor. Kendisi gidemiyor, oğulları onun yerine ödülü alıyorlar. Hasta eşini göremiyor, dahası cenazesine de katılamıyor.

Dünyanın pek çok yerinden serbest bırakılması için baskılar yapılıyor; hakkında kitaplar yazılıyor, filmler yapılıyor. Ve sonunda 2010 yılında serbest bırakılıyor. Ve o yine bildiği doğruları söylemeye devam ediyor. Sevenleri onun için korkuyorlar ama o hayat felsefesini şu sözcüklerle özetliyor, "Yozlaşmaya neden olan güç değil, korkudur. Gücü kaybetme korkusu, onu elinde tutanları yozlaştırır; gücün hışmından korkmaksa, tebaayı..."

Ne doğru sözler...

Evet... Bilgilendik, ilgilendik!

Gelelim yaptıklarımıza...

Yangon'a iner inmez hemen hızlı bir şehir turu...

Tabii ki hepimizi en çok etkileyen yüzyıllar önce inşa edilmiş olan o görkemli tapınaklar oldu. İki bin yıllık Sule Pagoda, Yatan Buda ve Altın Tapınak.

Duvarlar, kubbeler, Buda heykelleri altın kaplı...

Etrafına bakıyorsun, hep altın içindesin.

Ne uygarlıkmış ama...

Ne kültür... Ne sanat...

Mabetlerden sonra sıra çarşıyı dolaşmaya geldi. En ünlü çarşısına çıktık.

Sıra sıra dizilmiş küçük açık hava dükkânları. Bizim Mahmutpaşa gibi... Ucuzla pahalı yan yana... Meselâ, tik ağacından tahta oymalar, tablo gibi nakışlar, lake takımlar, tabaklar, çanaklar... Altın zincirler... Bunlar pahalı.

Ve bunların hemen yanında kurutulmuş deniz mahsülleri, rengârenk şallar, kağıttan çiçekler ve plastik taraklar... Hem de sıra sıra, renk renk... Bunlar da ucuz olanlar. Önce ne alaka, diye düşünüyor insan ama sonra, neden olmasın, diyorsun.

Ve ben burada da bir sokak ressamı bulmam mı... Bu kez rastladığım, Guatemala'dakinin aksine renkli değil, siyah beyaz çalışıyordu. Öyle ilginç ki, beyaz kağıdın üstüne siyah boyayı sıkıyor.

Sonra...

Jiletle...

Dikkat buyrun –jiletle...

Boyadan az az alıp manzara resimleri yapıyor.

Su üstünde evler, ince narin kayıklar, göl kenarında sazlıklar...

Hemen üç tane aldım, hemen...

Bir de altın atölyeleri var bizlere değişik gelen. Burada genç adamlar, sıcak nedeniyle yarı bellerine kadar çıplak çalışıyorlar. Bir tek 'longyi' dedikleri erkeklerin giydiği uzun etek var üstlerinde. Ellerinde, ağır demir çekiçler, saatlerce altın dövüyorlar. Zar gibi incecik bir plaka oluşuncaya kadar... Buna da yaprak altın diyorlar.

Evet, Myanmar'da erkekler etek giyiyorlar. Çoğunlukla koyu yeşil renkte, peştamal gibi bellerine sarıp, kuşağıyla da bağlıyorlar. Üstüne de bir tişört ya da gömlek... Ve biliyor musun sevgili defter, hiç de çirkin durmuyor. Hatta bir süre sonra beğenmeye başlıyorsun.

Ertesi gün, Bagan kenti...

Asıl görülmesi gereken, yüzyılların Buda kültürünü saklayan, yüzlerle tapınağı barındıran kent...

Uçağımız sabah saat 6:30'da kalkıyor!

Dolayısıyla 4:30'da uyanmamız gerek!

Ne acıklı, değil mi...

Ama bu denli erken yola çıkmamızın çok ciddi bir gerekçesi bulunmakta.

İlk kalkan uçak, devletin yani askeri yönetime bağlı olan havayoluna ait olanmış. Ve mutlaka o saatte havalanırmış. Ondan sonrakiyse tıpkı dolmuşlar gibi, dolana kadar beklermiş.

Ve –işte burası önemli. Dolarsa uçak kalkar, dolmazsa kalkmazmış! Yani, kader utansın durumları... Eh, durum bu olunca, biz de 4:30'da kalkmak pahasına ilk uçağı yeğlemiştik. Bu da böyle bir ayrıntı...

Gelelim Bagan'a...

Ne diyebilirim –apayrı bir âlem.

Bir masal diyarı...

Rüyalar ülkesi...

Bangkok için masal diyarına ilk adım benzetmesi yapmıştım.

İşte Bagan, masal diyarının ta kendisi.

Burası Budalar, Rahipler ve Krallar ülkesi... Hepsinin heykelleri iç içe...

Kalabalık... Hem de nasıl. Çeşitli ülkelerden, uzak diyarlardan insanlar gelmiş.

Hepsi yalın ayak... Kutsal yerlere yalın ayak giriliyor.

Kimi mabetlerin önündeki basamaklara oturmuş, kimi bir Buda heykelinin karşısında bağdaş kurmuş. Kimi dua ediyor, kimi sadece düşünüyor.

Kimi kutsal kabul edilen sulara çiçekler serpiyor, kimi adak adıyor.

Rahipler yüksek sesle dua ediyorlar. Tekdüze bir tempoda devam edip giden dua sesleri insanlara huzur veriyor.

Rahipler çok saygın burada. Onlar geçerken herkes saygıyla kenara çekiliyor.

Bagan sadece Myanmar'ın değil, belki de tüm Güneydoğu Asya'nın en ilginç kenti.

Dokuz yüz yıllık iki bin iki yüz adet tapınak var.

İki bin iki yüz adet.

Düşünebiliyor musun?

Ve bunların pek çoğu dövülüp, incecik yaprak hâline getirilmiş altınla kaplı.

Güneşin doğuşunda ve batışında, yukarıdan bu vadiye bakarken...

Vadiye serpiştirilmiş kubbeleriyle, kuleleriyle, irili ufaklı tapınakları...

Ve özellikle güneş ışınlarının altın kaplı mabetlere değdiğinde oluşan ışık oyunlarını seyrederken...

Ben bir rüyada olmalıyım, diyorsun.

Tüm zaman kavramı yok oluyor.

Hangi asırda yaşıyorsun; hangi ülkedesin tamamen önemini yitiriyor.

Bambaşka bir boyuta geçiyorsun sanki.

Aynı gece, bu rüyayı devam ettirmek istercesine grubumuza, otele yakın bir tapınakta mum ışığında, Myanmar danslarının da izleneceği bir yemek düzenlemiştik.

Her şey o kadar güzeldi ki...

Aslında 'güzel' sözcüğü anlatmak istediklerimin yanında çok sıradan kalıyor.

Belki şiirsel desem, daha doğru olur.

O dev sütunlara, asırlık duvarlara vuran mumların ışığı...

Yerel giysileri, kendilerine özgü müzikleri ve zarif el hareketleriyle dans eden o narin kadınlar...

Dansların anlattığı efsaneler...

Gecenin, grubun ve benim üstümde bıraktığı etkiyi tek kelimeyle anlatmak gerekirse...

Büyülenmiştik... diyeceğim.

Evet, gerçekten büyülenmiştik.

Ertesi sabah güneşin doğuşunu, otelin kulesinden izlemek için hepimiz erkenden ayaktaydık. Bu arada, Işıl Hanım bize bir yoga gösterisi sundu. Güneşi ve sabahı selamlayan. Yaa... gruptakilerin marifetleri saymakla bitmiyor, azizim.

Kahvaltıdan sonra Bagan–Mandalay nehir turu için gemimizin bulunduğu yere yollandık.

Mandalay, şairlere ilham kaynağı olmuş bir kent. Eski zamanların başkenti.

Kolonyal dönemin buharlı gemilerinin bir benzeri olarak yeni yapım küçük bir nehir gemisiydi bizi bekleyen. Küçük ama pek lüks, pek şık. Ve pek nostaljik... Pera Palas gibi insanı alıp eski dönemlere taşıyor.

Gemi tamamen bize ayrılmış. Aslında bizim grup gemiyi doldurdu da denebilir.

Bizden başka kimsenin olmaması grubumuzu pek mutlu ediyor, hemen neşeleniyorlar.

İki gece, üç günlük bir nehir gezisi var önümüzde.

Şu ana kadar her şey yolunda gitti.

Aman, aman! Kimse hastalanmasın.

Kimse düşüp bir yerini kırmasın.

Çünkü...

Bu muhteşem ülkede sağlık hizmetlerinin o kadar muhteşem olmadığını biliyoruz. Eminim, gün gelecek, o da olacak.

Ama şimdi...

Benim, Altın Kızlarıma çok dikkat etmem gerek.

Çook...

25 Kasım, Cuma

Nehir gezimiz pek güzel geçti.

Bir kere görüntüler söylendiği kadar vardı.

Yani –muhteşemdi. Şöyle anlatayım:

Yavaş akan bir nehir.

Öylesine yavaş ki, tıpkı bizim Ağva gibi nehir kenarındaki her görüntü suya yansıyor ve suda tablolar oluşuyor.

Nehrin iki yanındaysa Bagan'ın güzellikleri sürüp gidiyor.

Özellikle de güneş doğarken ve batarken oluşan altınsı pırıltılar...

İrili ufaklı mabetler...

Issız sessiz topraklar...

İlk gecemizde bize kukla gösterisi düzenlemişler. Kuklacılar gerçekten ustaydılar işlerinde. İki elleriyle neredeyse yedi sekiz kuklayı aynı anda oynatabiliyorlardı.

Ama gösteri –birazcık (!) uzun sürdü.

"Ne birazcığı," diye isyan etti Ayhan Hanım. Arkasından da bir kahkaha attı, "Ölecektik az kaldı."

Ne diyebilirim, haklıydı. Hele de onun gibi canı tez birisi söz konusu olduğunda.

Sonuçta, ülkenin bu ünlü kuklacılarını kırmamak adına sabırla izledik.

Ama...

Gösteri sona erdiğinde herkes öyle bir mutlu oldu ki...

Umarım kuklacılar anlamamıştır.

Son bir kahve içilirken Mine Hanım bana doğru eğilip, "Serracığım, bu gemi gitmiyor," diye fısıldadı. O iri gözleri kuşku doluydu.

"Bence yavaş gidiyor, onun için siz durdu zannettiniz."

"Hayır, hayır. Ne oluyor diye dışarı çıktım ki, Allah... ortalık simsiyah! Ne bir ışık ne bir şey..." Bu kez korku vardı gözlerinde. "Yani sana bir şey söyleyeyim mi? Bizi burada kıtır kıtır kesseler kimsenin ruhu duymaz," deyip ekledi, "ve işte geminin gitmeyip durduğunu da o zaman fark ettim."

"Hiç olur mu öyle şey," dedim ama dışarı bakıp da gerçekten tek bir ışık görmeyince, benim de birden içim üşüyüverdi.

Mine Hanım'a belli etmemeye çalışarak, "Bir soruşturayım," dedim ve gidip bizim yerli rehberi buldum. "Gemi neden gitmiyor?"

"Gemi geceleri gitmez," dedi rehber gayet sakin.

"Neden?"

Omzunu silkti. "Aceleye gerek yok. Etrafı görebilmeniz için gece durup, gündüz gidiyoruz."

"Yani şimdi biz nehrin ortasında öylece duruyor muyuz?"

"Hayır, hayır. Kenara çekiyoruz, gemi karaya yaslanıyor ve sabaha kadar öyle kalıyoruz."

İşte bu duyduklarım, hiç de hoşuma gitmemişti. Nehrin ortasında durmuş olmayı yeğlerdim.

"Ne kadar da karanlık," dedim.

Rehberimiz gülümsedi, "Merak etmeyin, buralar güvenlidir, bir şey olmaz."

"Tabii, tabii," dedim ve salona döndüm.

Döndüm ama huzurum da kaçmıştı.

Mine Hanım beni görünce hemen yanıma geldi. "Ne dedi?"

Rahat pozlara girip buraların çok güvenli olduğunu söylüyor, dedim.

"Valla ben artık uyuyamam."

"Yapmayın ama..." dedim.

Dedim ama...

Benim de uyuyamayacağım kesindi. Neyse ki ötekiler aralarında gülüşüp konuşuyorlardı. Ne geminin durduğunun ne de etrafımızda tek bir ışık olmadığının farkındaydılar. Aklıma kötü kötü şeyler geliyordu.

İster misin onca fakirliğin olduğu bu ülkede hırsızlar, hazır turistler gelmiş, gidip şunları soyalım, desinler. Öyle ya, gemiyi karaya yaslamış, kek gibi duruyoruz orada.

Ya da, bu ülkede de siyasi çatışmalar oluyormuş, ister misin gidip şan olsun diye şunları rehin alalım, tüm dünyaya adımızı duyuralım, desin bilmem ne örgütü...

İyi geceler, dileyerek kamaralarımıza çekilirken, Mine Hanım'la göz göze geldik. Hiç bozmadık ama o gece ikimizin de doğru dürüst uyuyamayacağı kesindi.

Şükürler olsun, kazasız belasız sabah oldu.

Gemimiz yine nazlı nazlı yol alıyordu.

Bu kez bir köye uğrayıp, köy yaşamını görecektik.

Çok çok fakirdiler ama güler yüzlü, neşeli ve cana yakındılar. Çocuklar cıvıl cıvıl koşuşturuyor, yaşlılar dikkatle bizi süzüyorlardı ama yaşıtımız kadınlarla hemen kaynaştık. Bize bakıp bakıp aralarında konuşuyor, sonra da gülüşüyorlardı. Anlayacağın, bizimle dalgalarını da geçtiler.

Sonra köy okuluna götürüldük. Meğer o gün çocuklara başarı ödülleri veriliyormuş. Ve bu ödülleri bizim vermemiz isteniyormuş. Memnuniyetle, dedi herkes.

Okul, tek katlı, bahçe içinde bir bina.

Tüm sınıflar bir arada. Bizim bazı köy okulları gibi.

Öğretmenleri çocukların sınıflarını ve şubesini söyleyerek onları teker teker çağırıyor, sıraya girmiş bekleyen bizim grup da, armağanlarını verip, onları selamlıyordu.

Şeker gibi bir görüntüydü. Zaten çocukların olduğu her yer hemen canlanıyor, renkleniyor. Birden kızımı çok ama çok özledim.

Akşam oluyordu, gemimize döndük.

İkinci ve son gecemizde Mine Hanımla yine göz göze geldik. Korkularımızdan yine kimseye söz etmedik.

Ve yine, şükürler olsun, olaysız biçimde nehir turumuzu tamamladık.

Bir zamanların o ünlü başkenti Mandalay'a gelmiştik. Bütün gün kenti gezdik, hem tarihi yerleri gördük, hem de el işi sanatçılarının çalışmalarını izledik.

Ve güneşin batışını son kez Mandalay Tepesi'nden izledikten sonra bu rüya alemine veda ettik.

30 Kasım, Çarşamba

Dönüş yolundayız!

Mandalay'dan sonraki durak, sular üstündeki yaşamıyla ünlenmiş olan Inle Gölü'ydü. Otelimiz gölün kıyısındaydı ve ahşap bungalovlardan oluşuyordu. Otele ince uzun kayıklarla ulaşılıyor.

Ve–

Sandalcılar kürekleri nasıl çekiyorlar biliyor musun?

Kırk yıl düşünsen bulamazsın.

Ayaklarıyla...

Bak nasıl...

Bir kere ayakta duruyorlar.

Sonra sandalın kenarına bir ayağını yerleştiriyor, öbür ayağını da küreğe dolayıp, onunla suları iterek sandalı götürüyor.

Suların üstünde bahçeler var, sebze yetiştiriyorlar.

Evler, sokaklar, çarşı hep su üstünde.

Bir başka gün uzun boyunlu kadınlar köyüne gittik. Bu kadınlara çocukluklarından başlayarak boyunlarına halkalar takılıyor ve o halkalar giderek arttırılıyor, böylece boyun uzuyor da uzuyor. O köyde bunu uygulayan bir tek aile kalmış, işte bizim gördüğümüz de o ailenin kadınlarıydı.

Son günümüzde programa serbest zaman koymuştum. Önümüzde uzun bir yol vardı. İsteyen dinlenebilir, isteyen buralara özgü masaj yaptırabilir, hâlâ aklında bir şeyler kalmış olan varsa, son kez sandala atlayıp su üstü çarşısına gidebilir, diye düşündüm.

Nitekim aynen öyle oldu.

Kimi masajını yaptırdı, kimi alışverişe çıktı.

Dilek Hanım da bisikletine atlayıp, yakındaki köye misafirliğe gitti. Onu çok güzel ağırlamışlar, o da bol bol fotoğraf çekmiş. "Ne yapıp edip bu fotoğrafları onlara iletmeliyim," diyordu.

Ve, bugün –Yangon'a, ardından Bangkok'a uçtuk ve şimdi de Bangkok'tan İstanbul'a doğru yol almaktayız.

Çok şükür yolculuğumuz kazasız belasız sona erdi. Güzel geçti, herkes memnun kaldı. Ben de artık arkama yaslanabilir, sevgilimle kızıma kavuşma hayalleriyle uykuya dalabilirim.

4 Aralık, Pazar

Evim, evim, güzel evim!

Evimi özlemişim.

Kızıcığımı özlemişim.

Sevgilimi özlemişim.

Bu hafta sonunu birbirimize dolanmış olarak geçirdik.

Cumartesi sabahı üçümüz yatakta keyif yaptık. Oyunlar oynadık, birbirimizi gıdıkladık, deliler gibi güldük. Sonra kahvaltı için Kanyon'a gittik. Kanyon yılbaşı hazırlıklarına başlamış bile.

Işıklar, süsler, yaldızlı toplar...

Biraz dolaştık, Selin'e bot baktık ve oradan anneanneye gittik.

Annem, Nuran anneleri, anneannemi ve bizi evine çaya çağırmıştı. Biraz gecikmiş olmalıyız ki, biz gittiğimizde herkes oradaydı. Ve –dakka bir gol bir, şeklinde eleştiri yağmuruyla karşı karşıya kaldım.

"Yüzünüzü gören cennetlik..."

"Telefonu açıp şu gün geliyorsunuz, diye ültimatom vermesem, geleceğiniz yok."

Bu iki cümle anneannem ve annemdendi.

Derken Nuran Anne de, "Unutulduk, unutulduk," diye şarkı söylemeye başlamaz mı...

Olduğum yerde durdum. "Kafama taşlar yağıyor. Kendimi çok kabahatli hissediyorum. Acaba geri dönüp kaçsam mı..."

"Sakın ha..." diye bağrıştılar bir ağızdan.

Sonra öpüştük, sarıldık birbirimize.

Mustafa Baba, "Bakma kızım sen onlara," dedi.

Özgürcüğüm, canım sevgilim hemen savunmamı yaptı. "Bu Myanmar gezisi onu çok yordu. Her ayrıntıyla Serra uğraştı, ben şahidim, gece yarılarına kadar çalıştı. Gezinin kendiyse zaten dolu dolu ve oldukça da yorucu bir program içeriyordu. Geldiğinde perişandı, ancak kendine geldi, inanın."

"Bravo Avukat Bey," diye alkışladılar Özgür'ü, "harika bir savunmaydı doğrusu." Nasıl da bizimle eğleniyorlardı.

Sonuçta, güzel bir öğleden sonraydı.

Aile gibisi yok.

Yedik, içtik, çene çaldık. Selin kucaktan kucağa dolaştı, yuva maceralarını anlattı. Anneanneyle babaanne torunlarının ne kadar da akıllı ve ne kadar da zeki olduğu konusunda birleştiler. Daha sonra Selin'i babaannesine bıraktık, biz de sevgilimle baş başa yemek yedik ve eski günlerdeki gibi el ele sinemaya gittik.

Bugünse, Selin'in yuvadan bir başka arkadaşının doğum günüymüş. Hediyemizi aldık ve verilen adrese gittik. Kızımın sosyal çevresi giderek genişliyor. Bu da, daha çok doğum günleri anlamına geliyor. Onun arkadaş edinme becerisini geliştirmesi, arkadaşlarla uyum içinde oynamaları, bir şeyleri paylaşabilmeleri çok güzel. Bu beni sevindiriyor.

Akşam Dilek aradı. Doğum günü partisinde olduğumuzu söyleyince, bir kahkaha attı. "Kızım şimdi sen buna

seviniyorsun ama gör bak, kısa süre sonra yandım Allah, diyecek hâllere geleceksin."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü doğum günleri, arkadaş sayısının artmasıyla doğru orantılı olarak artacak. Bir bakacaksın aynı hafta sonu üç doğum günü... Hepsi de aynı saatte. Birine gidip ötekine gitmezsen dargınlıklar, alınganlıklar olacak. Ayrıca hediye düşünmekten beynin çatlayacak."

"Lütfen susar mısın. Arkadaş olacaksın, keyfimi kaçırmak için neler söylüyorsun."

"Özür dilerim! Özür dilerim! Keyfini kaçırmak için değil, hazırlıklı ol diye söylüyorum, sevgili Serracığım."

Şuna bak, nasıl da eğleniyordu benimle...

"Neyse... Ben seni başka bir şey için aradım, önemli görünen bir şey."

"Yaa... neymiş?"

"Esin aradı ve bu hafta içinde bir öğlen buluşalım, sizlere anlatacaklarım var, dedi."

"Ne anlatacak acaba?"

"İşte onu söylemedi. Uzun hikâye, telefonda olmaz, buluşmamız gerek, dedi. Ama sesi sevinçli gibiydi."

"İşte şimdi daha çok meraklandım."

"Ben de..."

"Peki, sen ne dedin?"

"Tabii ki buluşalım, dedim ve buluşacağımız günün 7 Aralık olmasını önerdim."

"Seni, seni..."

"E, tabii... madem buluşacağız bari sevgili Serra'mızın doğum gününde buluşalım da, onu öpüp kutlayalım. Sen ne dersin bu işe?"

"Sevgilimin pek sevdiği deyişle... Allah, derim."

"Ayrıca," diye devam etti Dilek, "Esin'in de sesine bakılırsa, iyi bir şeyler anlatacak. Bu da yaraşır doğum gününe..."

"Yaraşır!" Karşılıklı gülüştük.

"Otuz yaş sınırını geçtim, farkında mısın?"

"Orasını karıştırma, hepimiz geçtik."

"İnanamıyorum be Dilek. Ne zaman otuz olduk ki... Ve artık otuzlu yaşları sürüyoruz."

O-tuz-lu...

"Yani en güzel çağımıza geldik! Otuzlar bir kadının altın çağıymış, bak Melis öyle söylüyor."

"Canım ben otuzlu yaşlar kötü demiyorum ki; bu yıllar nasıl böyle geçti, ona hayret ediyorum."

"Hadi şimdi bırak bunları da, sana ne alayım, onu söyle."

"Bak, ben de bunu söyleyecektim; otuz filan derken unuttum. Lütfen ama lütfen armağan vermeye kalkmayın. Hep birlikte güzel bir yemek yiyelim, benim yemek paramı siz çekin, birer de öpücük verin, yeter. Bak, çok ciddiyim, böyle her sene, her sene armağan vermeniz beni gerçekten rahatsız ediyor. Bak, lütfen..."

"Tamam canım, tamam... Kızma! Her şey senin istediğin gibi olacak," dedi Dilek ve böylece kapattık telefonu.

Bakalım Esin ne anlatacak. Sesi keyifliymiş.

Acaba yeni sergi projesi mi?

Yoksa... Yoksa eserlerinin yurt dışında sergilenmesi için teklif mi aldı. Aldıysa ne güzel olur ama.

Esin gerçekten yetenekli. Neden olmasın.

Geçenlerde, Paris'teki bir resim galerisinden söz ediyordu. O galeriyle ilgili biri İstanbul'a gelmiş, "Çalışmalarımı

uzun uzun inceledi, beğendiğini söyledi ve adresimi not etti," diye sevinçle anlatmıştı Esin.

Acaba?

Acaba konu bu olabilir mi?

Ah, keşke...

7 Aralık, Çarşamba

Masaya oturur oturmaz üçümüz de gözlerimizi diktik Esin'e.

Bizi öyle görünce başladı gülmeye.

"Ne gülüyorsun kızım?"

"Hadi ama... Haberler varmış."

Esin, Melis'le Dilek'e baktı. "Bir nefes alın, kızlar. Önce yemeklerimizi ısmarlayalım, bir yerimize yerleşelim. Değil mi ama..."

"Ohooo, bakar mısınız, hanım pek keyifli."

Neyse, çabucak yemeklerimizi ısmarladık ve sonra yine gözümüzü dikip beklemeye başladık.

"Konu, Ceren..."

"Yaa..." Bu ses bendendi. Kendimi o kadar Esin'in resimleriyle ilgili güzel bir habere hazırlamıştım ki...

"Yine mi..." Bu da Melis'tendi. Anlaşılan o da bu Ceren muhabbetinden sıkılmıştı.

"Aşkolsun Melis," dedi Dilek.

"Kusura bakmayın ama tam bir yıldır..."

"Ne? O kadar oldu mu?"

"Tabii Serra, hatta bir yıldan da fazla bu kızın yaptıklarını, ettiklerini dinliyoruz."

"Sizi bu kadar sıktıysa anlatmayayım."

Hadi, şimdi de Esin bozulmuştu.

"Esinciğim, ne olur yanlış anlama," diye bir telaş konuştu Melis. "Senin anlattıklarından sıkılmış değilim. Bunca zamandır bir türlü toparlanamadı bu kız, demek istemiştim."

Bir acele de ben girdim konuya. "Son konuştuğumuzda okulu bırakmıştı ve evlenmekten söz ediyordu. Biz orada kaldık."

"Ve," diye benim sözlerimi tamamladı Dilek, "bir mucize olsa da, bu durumlar düzelse, diyorduk hepimiz."

"İşte o mucize galiba oluyor!"

"Deme..."

"Ne oldu? Hadi anlat."

Esin'in gözleri parlıyordu. Koltuğuna iyice yerleşip anlatmaya başladı.

"Az önce söylediğiniz gibi, ah bir mucize olsa, dönemine girmiştik çünkü Ceren hiç laf dinlemiyor, çılgınca davranıyordu. Selçuk'la Berrak sürekli çıkış yolları düşünüyorlardı.

"Sonra bir gün Selçuk yine koltuğuna oturmuş, gözlerini duvara dikmiş düşünürken... birden ayağa kalktı, 'Gecikirsem merak etme, yapacak bir işim var,' dedi ve çıkıp gitti. Ne yalan söyleyeyim, bu açıklama tuhafıma gitmişti çünkü evden çıkarken, ya, 'Fakülteye gidiyorum,' ya, 'Çarşıda işim var,' gibi nereye gideceğiyle ilgili küçük de olsa bir bilgi verir genelde.

"Akşam olmuş, ben Cengiz'i yedirip yatırmıştım, Selçuk'sa hâlâ dönmemişti. Tam meraklanmaya başlıyordum ki, geldi.

"'Çok geciktin,' dedim ve kafama takılmış olan soruyu dile getirdim. 'Hem neydi o iş?'

"Güldü, paltosunu bile çıkarmadan kendini koltuğa attı. 'Sanırım, tünelin ucundaki ışık göründü Esinciğim,' dedi. Sevinçliydi.

"'Neler olduğunu anlatır mısın, beni meraklandırıyorsun,' dedim.

"Şöyle bir durdu, sonra anlatmaya başladı, 'Biliyorsun, aklım fikrim Ceren'de. Ve bu durumda ne ben ne de Berrak bir şey yapabiliyoruz. İşin en kötü yanı da bu zaten. Düşünürken, düşünürken... neden gidip o adamla konuşmuyorum, dedim birden.'"

Esin'in bu anlattıkları hepimizi çok şaşırtmıştı.

"Aman Tanrım, Selçuk ciddi ciddi o şişkoyla konuşmayı mı düşünüyordu?"

Melis'e cevap Dilek'ten geldi. "Denize düşen yılana sarılır, ne yapsın adam."

"Peki Esin, sonra?"

"Ve meğer o gün işte bu niyetle kalkıp kahveye gitmiş. 'Sen nereden biliyordun orayı?' diye sordum. Gülümsedi ve Berrak'ın anlattıklarından sonra gidip kahveyi bulduğunu ve şişman adamı da uzaktan birkaç gün izlediğini anlattı. Adam neredeyse her gün oraya gidip saatlerce oturuyormuş."

"İdeal damat," diye fısıldadı Dilek.

Bense bu sözleri duymazlıktan geldim. Yani bu Dilek'in patavatsızlıkları da bazen...

"'Ve kahveden içeri girdim,' diye anlatmaya devam etti Selçuk. Adam orada oturuyormuş, Selçuk ona doğru yönelmiş. 'Adam hayretle bana bakıyordu,' dedi. 'Biraz oturabilir miyim, sizinle konuşmak istediğim bir konu var, dedim. Hemen ayağa fırladı, çok saygılı bir tavırla, buyur

otur amca, dedi bana. O zaman yüzünü doğru dürüst gördüm; bu bir adam değil, gencecik bir delikanlıydı. Çok da şişman değildi, babayiğit dedikleri, iri kıyım biriydi. Üstündekilerle filan uzaktan bakınca kilolu görünüyordu.

"'İzin verirsen sana bir çay ısmarlamak istiyorum, dedim. Yine çok saygılı, estağfurullah, dedi ve âdeta o çayı kendisi ısmarlamadı diye mahcup oldu.'"

"Hikâye gitgide ilginçleşiyor."

"Evet Dilek, film gibi bir şey..."

Esin, Selçuk'un anlattıklarını aktarmayı sürdürdü. "'Kendimi o kadar başka bir kişilikle karşı karşıya gelmeye hazırlamıştım ki, bir süre toparlanamadım,' dedi Selçuk. 'Çay gelene kadar belli etmeden delikanlıyı gözledim. Temiz bir Anadolu çocuğu izlenimi veriyordu karşımda oturan genç adam. Ama... yine de şüpheyle yaklaşıyordum olaya. Adını bağışlar mısın, dedim. Mevlüt, diye yanıtladı beni. Çaylarımız gelmişti. Ona doğrudan, bak Mevlüt oğlum, ben Ceren'in babasıyım, dedim.'"

Çıt çıkarmadan dinliyorduk Esin'i. Neler anlatıyordu bu kız?

"'Nasıl şaşırdı... ne diyeceğini bilemedi. Zaten karşımda hazırolda oturuyordu, büsbütün dikleşti. Ceren'le arkadaşlığınız varmış, dedim, yüzü kıpkırmızı oldu.

"'Tövbe, dedi, öyle bir arkadaşlık değil amca. Ceren çok temiz, çok iyi kalpli bir kız. Gelir, oturur, benimle konuşur, sağ olsun hep bana yardım etmeye çalışır.

"'Birbirinizi seviyormuşsunuz, dedim yine, ona doğrudan saldırıp şaşırtmak için.

"'Bu kez kulaklarına kadar kızardı. Tövbe tövbe, diye başını iki yana salladı.

"'O benim dünya ahret bacım. Bunu kim söylediyse halt etmiş. Ben onun çok iyiliğini gördüm. Başka türlüsünü düşünmek yakışık alır mı, dedi.

"'Evlenecekmişsiniz, dedim.

"'Delikanlı neredeyse sandalyeden aşağı yuvarlanacaktı. Kurban olduğum, hangi kansız uyduruyor bu yalanları. Ben kim, evlilik kim... İş bulayım diye kalkıp gelmişim buralara. Sığınmışım bir akrabanın yanına. Her Allahın günü kapı kapı gezip iş arıyorum, ne iş olsa yaparım, diyorum ama yok, yok, bizim gibilere iş yok. Sonra bu kahveye geliyorum, akşama kadar burada oturuyorum. Yengenin ayağının altında dolanmayayım diye, eve gidemiyorum. Derin derin içini çekti, biz kim, evlilik kim... Kim uydurduysa aklından zoru olmalı.

"'Bilmem, öyle duydum, ben de gidip konuşayım şu delikanlıyla, işin aslını öğreneyim, dedim.'"

Hepimiz öyle şaşırmıştık ki...

"Esin, bu inanılmaz bir hikâye."

"Sorma Melis, Selçuk anlatırken benim de ağzım açık kaldı. Kart ve kötü bir adam beklerken, karşımıza saf ve zavallı bir delikanlı çıkmıştı."

"Sonra ne olmuş?"

"Delikanlı, amca bu lafların aslı astarı yok. Nerden çıkarmış kim çıkardıysa bunu. Gerçi yanlış anlama ama, bizim oradaki kızlar böyle gelip erkeklerle konuşmazlar. Buradaki kızlar serbest davranıyorlar ama Ceren başka. Şu gurbette tek dostum o benim, diye durumuna açıklık getirmeye çalışmış.

"Bunun üzerine Selçuk, 'Peki nasıl tanıştınız?' diye sormuş.

"Delikanlı da başlamış anlatmaya. 'Deniz kenarında vakit geçiriyordum bir yandan da düşünüyordum kara kara. Ceren de az ilerideydi. Ve –ağlıyordu.

"'Önce ondan yana bakmadım, utanır diye. Ama hıçkıra hıçkıra ağlıyordu; sonunda dayanamadım, yanına gittim, yapma bacım dedim, ağlama. Hiçbir şey değmez bu kadar gözyaşı dökmeye...

"'Sen öyle san, dedi bana ters ters.

"'Ben de bir şey söylemedim artık. Çektim, gittim.

"'Ertesi gün yine deniz kenarındaydım, baktım aynı kız. Geldi, merhaba, dedi, sonra, yanıma oturdu. Dedim ya, bizim oralarda kızlar böyle şeyler yapmazlar. Onun için sustum, oturdum.

"'Dün seni kırdıysam özür dilerim, dedi, moralim çok bozuktu.

"'Şaşırmıştım, önemi yok, dedim.

"'Epeyce bir oturdu, nerden geldiğimi, ne yaptığımı sordu. Sonra, benim adım Ceren, dedi, senin adın ne... İşte böyle tanıştık.'"

"Film gibi, resmen film gibi..."

"Çok da dokunaklı..."

"Evet," diye başını salladı Esin, "bana da çok dokundu."

"Peki Esin, sonra?"

"Selçuk, arkadaşlığınız devam etmiş anladığım kadarıyla, deyince, Mevlüt, 'Ceren ara sıra geliyordu. Konuşup dertleşiyorduk. Hatta bir ara bana iş bulmak için çok uğraştı. Bazen de şimdi senin paran yoktur, diye para veriyordu.

"'Ama amca ben hiç almak istemedim, hiç. O, ısrar ediyor, çaycıya borçlanacağına bana borçlan, diyordu. Nasıl hakkını öderim, deyince de, işe girer girmez ilk önce bana

olan borcunu ödeyeceksin, bak çetelesini tutuyorum, diyordu. Onun çetele filan tuttuğu yok ama ben bana verdiklerinin hesabını tutuyorum, bak,' diyerek gömlek cebinden bir kağıt çıkararak Selçuk'a göstermek istemiş.

"'Peki,' demiş Selçuk, 'buraya geldiğinde sana neler anlatıyordu yani kendisiyle ilgili bir şeyler anlatıyor muydu? Sana dert yanıyor muydu?'

"'Mevlüt şöyle bir durdu,' dedi Selçuk. 'Dostuma ihanet olur mu bu, dercesine düşünüyordu sanki. Bunun üzerine, bak Mevlüt, dedim, benim de bir derdim var ve ben bu derdimi seninle paylaşacağım, çünkü senin yardımına ihtiyacım var. Hayretle bakıyordu bana.

"'Kızım sanırım bir şeylere üzülüyor ve kendine zarar verecek davranışlar içine giriyor. Meselâ, okumayacağım diye tutturdu ve okula gitmeyi bıraktı, oysa bu yıl onun son senesi, yani mezun olacak. Liseyi bitirmezse, üniversiteye de gidemeyecek. Bütün bir geleceği söz konusu, anlayacağın. Biz bu duruma çok üzülüyoruz ama bizleri dinlemiyor, bağırıp çağırıyor.

"'Nedir derdi, neden böyle davranıyor, bilmiyoruz. Onun için belki seninle dertleşirken söyledikleri bize ışık tutar, biz de ona yardımcı oluruz. O nedenle soruyorum oğlum,' demiş Selçuk."

"Peki Esin, Mevlüt ne demiş bu sözlere?"

"Ceren'in üzüldüğü bir şey vardı amca, demiş. O, kendi sınıfındaki bir delikanlıya sevdalıydı. Ama oğlan kansızın tekiymiş. Ceren'in ona olan sevdasını anlamış ve başlamış onunla oynamaya. Bir yandan o da sevdalıymış gibi davranıyor, öbür yandan Ceren'in arkasından onunla alay ediyor, dedikodusunu yapıyormuş. Epeyce bir zaman sonra

bir arkadaşı gelip durumu Ceren'e anlatmış. Ceren önce inanmak istememiş ama arkadaşı o senin arkandan, ben ne yapayım o şişkoyu, diyor, deyince çok ama çok üzülmüş. Dedim ya onunla deniz kenarında uzun uzun otururduk. Ben ona kendi dertlerimi anlatırdım, sonra bir gün o da bana işte bunları anlattı. Anlatırken de çok ağladı. Ağlama, dedim ona, değmez o ciğeri beş para etmez adama. Delikanlı adam olsaydı, senin arkandan konuşmazdı.

"'Mevlüt susunca, bak evladım, dedim, önce sana çok teşekkür ederim, bana bilemeyeceğin kadar yardımcı oldun. Şu anlattıkların benim için o kadar önemli ki... Şimdi meselenin ne olduğunu öğrendim, artık ona yardımcı olabiliriz. Yalnız senden bir ricam daha olacak. Ceren en azından şimdilik seninle konuştuğumuzu bilmesin. Vakti gelince söyleriz. Bir de... yeri geldiğinde, ona okuluna dönmesini öğütle. Bizleri dinlemiyor, belki seni dinler. İşte o zaman Ceren'in bir anlamda hayatını kurtarmış olursun. Tamam mı oğlum... Tamam amca, dedi, elimden geleni yaparım.'

"İşte Selçuk'un bana anlattıkları böyle sevgili arkadaşlarım."

"Vay... vay... vay..."

"Demek sınıfında birini seviyordu ve o ahlaksız, kızın duygularıyla oynayıp bir de utanmadan arkasından eğleniyordu."

"Tabii Ceren de bunu öğrenince çıldırdı."

Birbirimizin sözlerini tamamlıyorduk.

"Ve kendini yemeğe vurdu; daha doğrusu yiyerek avunmaya çalıştı. Obezitenin bir nedeni de psikolojiktir, diyorlar ya, işte size örnek..."

"Ah, gençler, böyle tiplere değer vermemeyi öğrenebilseler... Böyle şeyler için üzülmeye hiç mi hiç değmediğini bilebilseler..."

"Peki Esin, sonra ne oldu?"

"Selçuk hemen Berrak'ı aradı ve öğrendiklerini ona anlattı. Berrak bir sevindi, bir sevindi."

"Sevinilecek ne var ayol?"

"Öyle deme ama, Melis... Bir kere üzüntüsünün, hırçınlığının nedenini öğrendik. İkincisi, Ceren'i zaten psikoloğa götürecekti; şimdi asıl neden ortaya çıkınca, nedenini araştırmak yerine, bu soruna yönelik tedavi yöntemi uygulanmaya başlanacak. Zamandan kazanmış olacaklar, anlayacağın."

"Peki, psikoloğa gidecek mi bakalım?"

"Artık ne yapıp yapıp onu ikna etmeye çalışacağız. Kim bilir belki Mevlüt'ün de bir etkisi olur. Umarım başarılı oluruz."

"Olursunuz Esin, merak etme. Önünde sonunda aklı başına gelecektir, aptal bir kız değil o."

"Bir de... Selçuk ne dedi biliyor musunuz, 'Şu Mevlüt tertemiz bir çocuk, o bizim Ceren için uğraşırken, ben de ona bir iş bulmaya çalışacağım,' dedi."

"İnan, şu an aynı şeyi düşünüyordum," dedim, "çocuklar aslında hepimiz çevremizde Mevlüt için bir iş baksak..."

Melis atıldı, "Güçlü kuvvetli delikanlı, dedin. Ben Yankı'yla konuşayım, onun mobilya mağazası var, belki Mevlüt'e göre bir iş ayarlayabiliriz."

"İnan Melis, çok makbule geçer," dedi Esin ve arkasına yaslanarak, "İşte güzel haberim buydu. Tam çözüme ulaşmış değiliz ama en azından sorunun nedenini biliyoruz.

Nerede durduğumuzu görebiliyoruz. Neyse... konuyu kapatabiliriz artık. Beni sabırla dinlediğiniz için çok teşekkürler ama bu haberi sizinle paylaşmasam çatlardım!

"Ve şimdi söyleyin bakalım, kim yılbaşında ne yapıyor?"

"Biz galiba Kıbrıs'a gidiyoruz," dedi Dilek, 'galiba' sözcüğüne güçlü bir vurgu yaparak.

"Neden galiba, Dilek?"

"Ulaş'a bağlı da ondan. Ben gitmişken, başına koy iki gün, sonuna koy bir gün yapıp, biraz da etrafı gezelim istiyorum ama bakalım onun iş durumu buna izin verecek mi...

"Ayriyeten o, dur bakalım, derken, iş durumları, derken, her şey son dakikaya kalıyor ve biz karar verdiğimizde... sevgili dostlar, ne uçak bileti bulabiliyoruz, ne otel odası..."

O kadar bildik bir durumdu ki, gülmekten kendimizi alamadık.

"Biz de... galiba... Antalya'ya gidiyoruz," deyince kahkahalar daha da bir yükseldi.

"Sizin 'galiba' nedeninizi öğrenebilir miyiz Serra Hanım?"

"Aynen sevgili eş durumları... ama benim sevgilim şu aralar tembellik hastalığına tutulmuş vaziyette...

"Kanepeye yayılıp off... şimdi uçak biletleri alınacak, rezervasyonlar yapılacak, diye inliyor. Unuttun mu, o işleri ben yapıyorum, diyorum. Onun üstüne, off... şimdi valizler yapılacak, kalabalık mı kalabalık havaalanında sıraya girilecek, otele yerleşilecek. Otel odasında bir sürü eksik şey olacak, bir de onlarla uğraşılacak.

"Sonra, yılbaşı özel, adı altında şüphe kaldırır bir mönüyle karşı karşıya kalınacak. Bu tantanada, büyük ihtimalle anlamsız mezeler, lezzetsiz yemekler sunulacak.

"Ve –ses ayarı kulak zarımızı şiddetle zorlayan, şöyle tatlı bir sohbeti imkânsız kılan bir müziğe, ah ne de güzel eğleniyoruz havasında, katlanılacak.

"Sonra –tam yerleşmişken yeniden toparlanılacak, yine kalabalık mı kalabalık havaalanında dönüş yoluna girilecek.

"Ve –eve geliş... Bu kez sen valizleri boşaltacaksın. Çamaşır yıkayacaksın. Giysileri yerleştireceksin. Özetle, bir koca gün uğraşacaksın.

"Şimdi –bütün bunlara değer mi...

"Oysa, mis gibi evimizde otursak, yesek içsek, biraz da televizyon izlesek, ne güzel olurdu ama... diyor."

"Serra, sakın kızma ama şu söylenenler bir hoşuma gitti ki... Ne kadar da haklı, ne kadar..." demez mi Esin.

"E, aşkolsun! Sen de bunu yaparsan..."

Esin gülüp duruyordu. "N'olur kızma ama her söylediğinde büyük ölçüde doğruluk payı var."

"Melis, siz ne yapıyorsunuz?"

"Ben yeni yıla Abant'ta girmeyi düşünüyorum ve bunu Haldun'a sürpriz olarak sunmak istiyorum."

"Çok güzel."

"Hazırlıklara şimdiden başladım."

"Sen şimdi kim bilir ne güzellikler yaratırsın?"

Melis mutlu görünüyordu sonra gülümseyerek bana döndü. "Evet arkadaşlar ve şimdi sevgili arkadaşımız Serra'nın doğum gününü kutluyoruz."

Alkışlar arasında, kahvelerimizle birlikte önüme kalp biçiminde çilekli bir pasta geldi.

"Ne güzel bir pasta bu böyle."

"Kesinlikle armağan istemediğini bir minik kuş bize söyleyince, bari böyle bir hoşluk olsun, dedik."

"Sağ olun benim kıymetli, sevgili arkadaşlarım."

Ve hep birlikte, tatlı yiyip tatlı şeyler konuşmak dileğiyle pastamın servisini yaptım.

Akşam da sevgilim beni yemeğe götürdü.

Bakalım bu yıl bana neler getirecek.

Otuzlu yaşlara girdim.

Yirmiler sona erdi.

Bu yaşımdan dönüp bakınca...

Yirmilerde ne çok 'ilk'ler yaşanmış.

Ne çok kararlar alınmış, hayatı şekillendiren.

Ne acemilikler...

Ne boşu boşuna kendini kahretmeler...

Öte yandan...

Ne 'ilk' sevinçler.

Özgür'le birbirimizi bulmamız...

Anne olmam...

Selin'im.

Hayatımın ışığı o.

O zaman...

Haydi bakalım otuz'lar...

Sen de göster kendini...

13 Ocak, Cuma

Ne güzel, Ceren konusunda her şey yoluna giriyor, derken...

Başka bir yerden olumsuzluklar patlak verdi.

Melis cephesinden...

Hem de hiç ummadık bir biçimde.

Bu gece Melis'teydik. Yemekten sonra bebeleri babalarına emanet edip Melis'in evinde buluştuk. Canım benim, nasıl da solgundu. Ben onu hep rengârenk tüyleri olan, cıvıl cıvıl öten neşeli bir kuşa benzetmişimdir. Ve onu her üzgün görüşümde bu içime batar. Ona neşe ve mutluluk yakışıyor.

"Sizleri bilmem ama yılbaşı benim için bir kâbustu," diye söze başladı. "Haldun'la nikâh tarihini erteledik."

Ve o an...

Çok garip ama...

Kimseden ses çıkmadı.

Ne şaşkınlık belirtisi ne de yüreklendirici bir-iki söz.

"İlişkiniz iyi gidiyor gibiydi," dedim, sırf sessizliği bozmak için.

"Çok doğru söyledin Serra, iyi gidiyor 'gibiydi'," dedi, 'gibiydi' sözcüğünün altını çizercesine. "Ama bu son olayla artık 'gibi yapmak' da mümkün olmadı."

"Ne oldu Melis?"

"Yılbaşı için güya sürpriz bir program hazırlamıştım. Abant'ta... Aslında onun, arkadaşlarının verdiği büyük davete katılmak istediğini de biliyordum.

"Etiler'deki o ünlü restoran, bir grup tarafından kapatılmış, özel bir firma da orayı süsleyip püslemişti. Katılacak olanlarsa, hep duyduğumuz, gazetelerde fotoğraflarını gördüğümüz kişilerden oluşuyordu.

"Bu tür partilerin olmazsa olmaz kuralı görmek ve görülmek... Önemli olan giysilerin, mücevherlerin sergilenmesi ve 'ben de buradayım'ın ortaya konması. Eleştirmiyorum, yanlış anlamayın, herkesin tercihi kendine. Seviyorlar, yapıyorlar, bu da onların hakkı.

"Ama ben burada bir aile oluşturmaya çalışıyorum. Haldun'la ilişkimiz başlayalı neredeyse bir yılı geçti. Ve Haldun'la Başak hâlâ kaynaşamadılar. Haldun gündüzleri işinde. Akşam bana uğradığındaysa Başak çoktan yatmış oluyor.

"Hafta sonlarında da hep bir program oluyor, yok oraya gidiliyor, yok buraya gidiliyor. Ben de, yılbaşı güzel bir fırsat, kalabalıktan uzak, kızımı da alıp Abant'ta vakit geçiririz. Kartopu oynarız, kardan adam yaparız ve Başak'la Haldun bir parça olsun yakınlaşırlar, diye plan yaptım."

Lafını kesmeden dinliyorduk onu.

"Zaman yaklaştıkça Haldun ısrarla ne planladığımı sorar olmuştu. Ben, 'Sürpriz,' dedikçe gerilmeye başladığını hissediyordum. Yine bir gün, 'Sürprize ne gerek var?' diye ısrar edince, 'Kendini bana bırakamaz mısın? Yoksa senin aklında başka planlar mı var?' dedim. Yok mok, dedi ama anladım ki kafasında gerçekten de başka şeyler var. Bu fikre kendisini hazırlaması amacıyla, 'Sürprizim kent dışında,' deyince şöyle bir irkildi.

"'Hoşuna gitmedi galiba,' dedim. Bunun üzerine, 'Benim kent dışına çıkmam pek mümkün olmayabilir,' diye yanıtladı beni.

"Ben de sürprizden vazgeçip Abant'ta yer ayırttığımı söyledim ona. Öyle bir, 'Abant'ta mı?' diye feryat etti ki, kutuplarda yer ayırttım zannedersin. Ve hemen arkasından, 'Kimler var?' diye sordu. 'Kimse yok, sadece biz,' dedim. 'Sen, ben ve Başak.'

"İşte o zaman tüm kontrolünü kaybetti. 'Sen ne diyorsun Melis?' dedi. 'Yani koskoca bir yılbaşı gecesini çoluk çocukla mı geçireceğiz?'

"Birden...

"Öyle öfkelendim, öyle öfkelendim ki...

"'Aileler,' dedim, aile sözcüğünün üstüne basa basa, 'aileler genelde yılbaşına birlikte girerler, hele de çocukları küçükse...'

"Birbirimize bakıyorduk.

"Onun da ve eminim benim de gözlerimiz öfke saçıyordu.

"'Gece eğlencelerinde çocuğun yeri yoktur,' dedi.

"'Özel zamanlarda, bayramlarda, yılbaşında pekâlâ vardır,' dedim.

"'Ben çocuklu hayata alışkın değilim Melis,' dedi, 'beni zorlama.'

"'O çocuk benim çocuğum!' diye bağırdım, 'ya kabullenirsin, ya da bu işi unuturuz.'"

Anlatırken bile öfkeleniyordu Melis.

"Şu ellerime bakın çocuklar," dedi. Gerçekten de elleri titriyordu.

"Ültimatom için biraz acele etmedin mi Melis?"

"Hayır Esin, bir yıl oldu! Bir yılda Başak'a kendini sevdirmek için hiç gayret göstermemesi bir yana, her yakınlaşma olasılığını itti. Biraz uyumlu olsaydı, benim yarattığım fırsatları değerlendirseydi, şimdi en azından bir ilişki kurulmuştu aralarında."

"Peki, sonra ne oldu?"

Melis acı acı gülerek başını salladı. "İnanılmaz bir şey ama, 'Sen şu an çok sinirlisin, bunu daha sonra konuşalım sevgilim,' dedi ve ekledi, 'Ben bizim arkadaşların düzenlediği partiye gidelim, diyorum.' Ve gayet sakin, hiçbir şey olmamışçasına çıkıp gitti."

Yine bizde çıt yok.

Ne diyebiliriz ki...

Haldun'u savunacak hâlimiz yok, onu doğru dürüst tanımıyoruz bile.

Hem bakarsın işler düzelir; onun için yangına körükle gitmenin ve Melis'i büsbütün kışkırtmanın alemi yok.

"Tabii, hemen oteli arayıp odaları iptal ettim. Derken yılbaşı günü beni aradı. Yine hiçbir şey olmamış gibi, 'Sevgilim,' dedi, 'bu akşam partiye gidiyoruz, değil mi?'

"'Hayır,' dedim, 'sen istiyorsan git, benim canım çıkmak istemiyor.' Epeyce ısrar etti ve asıl aklımın almadığı ne biliyor musunuz, adam hâlâ bana, 'Neyin var?' diye soruyordu.

"O kadar tartışmışız, hem de o kadar önemli bir konuda tartışmışız ve o Başak'ı yok sayarak, resmen yok sayarak, ısrarla, 'Neyin var, niye gelmiyorsun?' diyor. Anlayın, Başak bu kadar konu dışı onun için.

"Derken akşamüstü bana uğradı, giyinmiş, kuşanmış. 'Seni almaya geldim ve seni almadan şuradan şuraya gitmem,' dedi. Ben de, 'Madem geldin, otur da seninle bazı konulara açıklık getirelim,' dedim. Kızımın benim için ne kadar önemli olduğunu anlattıktan sonra ona iyi bir baba olup olamayacağını açık açık sordum."

"Ay Melis..." dedi Esin.

"Beni ve Başak'ı bu evlilikte neyin beklediğini bilmem gerek. Hem de açık açık..."

Dilek, Melis'i destekledi. "Çok haklısın."

"Haldun, başını ellerinin arasına aldı, bir süre öylece kaldı sonra bana baktı.

"'Seni çok seviyorum Melis,' dedi, 'inan bana, hiçbir kadını seni sevdiğim kadar sevmedim.'

"Gözleri dolu doluydu.

"'Ama ben çocuklu bir hayatı düşünemiyorum bile. Alışık değilim, daha önce de söyledim, kendi çocuklarımı bile anneleri büyüttü. Ne zaman ki genç kız oldular, o zaman onlarla ilişki kurabildim.

"Ben buyum.

"Benim sana teklifim...

"Başak'ı annenin evine yerleştirmen, zaten o da anneannesiyle dedesini çok seviyor. Sen onunla dilediğin kadar birlikte ol, aynen şimdiki gibi. Ama o, annende kalsın.'"

Aynı anda bizden çığlıklar yükseldi.

"Ne!?"

"Bu nasıl bir teklif böyle?"

"Aklını kaçırmış olmalı!"

Melis bizi duymamış gibi devam etti.

"'Büyüyünce onunla da güzel bir ilişki kurabilirim, tıpkı kendi çocuklarımla olduğu gibi...' dedi."

"Peki, sen ne düşünüyorsun bu öneri hakkında?"

"İlâhi Esin, ne düşünebilirim ki..."

"Ne bileyim, baksana 'Sen kızınla dilediğin gibi ol, yeter ki beni bulaştırmayın,' diyor. İlginç bir teklif..."

"O an ne düşündüm biliyor musunuz çocuklar? O an içimden Allahım, bu teklifi kabul etmeme imkânım olduğu için sana binlerce kez teşekkür ederim, dedim.

"Ya muhtaç olsaydım...

"Ya mecbur olsaydım..."

"Peki, ne dedin Haldun'a?"

"'Bana düşüncelerini açık açık söylediğin için teşekkür ederim,' dedim. 'Bu durumda yollarımızı ayırmak zorundayız. Ben kızımdan ayrılamam, onun devamlı olarak, an-

nemde bile olsa, benden ayrı kalmasına razı olamam. Anlaşılan biz bir aile olamayacağız. Onun için bu ilişkiyi burada bitirelim.'"

"Vay be Melis! Öylece... Çat diye bitirdin, ha?"

"Çat diye bitmedi Dilekçiğim, bir yıl boyunca durumumu görüyordum, ona da hak tanıyarak düşünüyordum. Kötü bir insan asla değil; beni de seviyor ve daha önce de anlattığım gibi beni çok mutlu etti.

"Ama –aile adamı değil. Onun hayatında çocuğa yer yok. Ancak genç kız ya da delikanlı olunca var. Onun için de beni bir türlü anlayamıyor, 'Sana çözüm öneriyorum ama sen kabul etmiyorsun,' diyor."

"Çözüm dediği, Başak'ın annende kalması."

"Evet."

Yine odaya sessizlik çöktü.

"Peki," dedi Dilek, "nikâhı erteledik, dedin. Yani bu ne anlama geliyor şimdi?"

"Haldun çok yalvardı, çok ısrar etti. 'Hemen kestirip atma, bir düşün,' dedi. Ben de onu kırmamak adına, 'Peki, erteleyelim,' dedim ama kararım kesin. Ben böyle bir evlilik içinde olamam. Onun için bir süre sonra arayıp, 'Düşündüm, kararım kesin,' diyeceğim ve bu iş böylece bitecek." Ayağa kalktı, "Size bir kahve yapayım."

"Bırak kahveyi şimdi..."

"Yok, yok. Sizi bahane edip ben kahve içmek istiyorum."

Melis odadan çıkınca birbirimize baktık.

"İyi oldu," dedi Dilek, "o adamdan hayır gelmeyeceği belliydi."

"Ne büyük bir düş kırıklığı Melis için... ne kadar da mutluydu."

"Ama baksana, bir yandan da şüpheleri varmış."

Melis kahvelerle gelince hemen sustuk tabii.

"Eee, siz ne diyorsunuz bu duruma? Fikirlerinizi öğrenmek istiyorum."

Dilek hiç beklemeden konuştu. "Bence çok doğru bir karar verdin."

"Ben sana demiştim, demediğin için teşekkür ederim Dilek."

"Niye öyle söylüyorsun Melis? Ben sadece duyduklarımdan yola çıkarak sana uyarıda bulunmak istemiştim, o kadar."

Ah, ah! Melis, Dilek'in Haldun hakkında bize söylediklerini bir bilse...

Esin, "Elbette haklısın," dedi. "Öte yandan, madem seni bu kadar seviyor, acaba kestirip atmak yerine, onu kendi çizgine çekmek için biraz daha gayret sarf edebilir miydin, diye düşünmekten de kendimi alamıyorum."

"Peki Serra, sen ne düşünüyorsun?"

"Kendimi senin yerine koyup düşünmeye çalışacağım. Aslında sen de ne istediğini biliyorsun, Haldun da. Sen sıcak bir aile hayatı istiyorsun; kızına sevecen bir baba hayal ediyorsun. Haldun'sa, evet seni çok seviyor ama o kendi hayatını yaşamak istiyor. Ve bunu da sana açıkça, mertçe söylüyor. Aile hayatı bana göre değil, diyor.

"Ben böyle bir durumda olsam, ne yazık ki hayattan beklentilerimiz uyuşmuyor, der, aynı senin yaptığın gibi bu ilişkiyi bitirirdim. Çünkü, bunu devam ettirmek sadece üzüntü, tartışma ve düş kırıklığı getirecek gibi gözüküyor."

"İyi," dedi Melis, "sağlamamı yaptım."

Daha fazla konuşmak istemiyor gibiydi.

Haklı olarak...

Biz de hemen başka konulara geçtik.

"Dilek, yılbaşında ne yaptınız?"

Dilek şöyle bir baktı bana. "Bil bakalım."

Yüzünün ifadesinden pek çok şey anlaşılıyordu. "Sonuçta yeni yıla evinizde girdiniz."

"Bildiniz! On puan! Bravo!"

Kahkahalar, kahkahalar.

"Bizim Ulaş davranana kadar, her yer dolmuştu. Peki, siz ne yaptınız?"

Bu kez ben ona gözümü dikip baktım. "Bil bakalım."

Cevabımı beklemeden kahkahalar çınladı. "Sonuçta yeni yıla siz de evde girdiniz."

"Kısmen bildiniz! Yine de bravo!"

"Şu kısmen bölümüne bir açıklık getirebilir misiniz efendim."

"Özgür'ün tembelliği bana da bulaştı ve program yapmaktan vazgeçtim ama evimizde değil, Nuran Anneler'deydik. Bir yere gitmeyeceğimizi duyunca, yeni yıla kesinlikle bizim evde giriyoruz, dedi. Sadece bizi değil, annemle anneannemi de davet etti. Böylece, şenlikli bir yeni yıl kutlaması yaptık."

"Senin Nuran Anne de bir başka..."

"Öyledir," dedim, "öyledir. O bulunmaz bir kayınvalidedir."

"Esinciğim, ya siz," diye sordu, artık havaya girmiş olan Melis.

"Ben, arkadaşlarımın dönüp dolaşıp vardığı noktaya en başından girdiğim için, sorunsuz, evdeydik. Yalnız şimdi bir şey söyleyeceğim; lütfen bağırıp çağırmak yok."

Ve bunu söylerken, bir Melis'e, bir Dilek'e bakıyordu. Meraklandırmıştı bizi.

"Tamam! Dinliyoruz."

"Yılbaşı için Berrak'la Ceren ve Can'ı da davet ettim."

"Hayretsin yani..."

"Lütfen, ne demiştim. Bağırmak, çağırmak yok. Ceren'in durumunu öğrendikten sonra yeni yılda hep birlikte olarak, tabii bu arada annemle babam da bizdeydiler, Ceren'e ailesinin onun etrafında olduğu, onu sevdiği mesajını vermek istedim.

Yeni yıla hem annesiyle, hem babasıyla hem de yeni kardeşiyle girsin, o sıcaklığı yaşasın istedim."

"Sen heykeli dikilecek kadınsın, Esin."

"Ben sadece akıllı davranıyordum Dilek, onun mutluluğu, hepimizin mutluluğu; o genç insanı mutsuzluğun uçurumundan çekip kazanmak, hepimizin kazancı...

Annesiyle babası uğraşıyorlar, ben de böyle bir katkıda bulunayım istedim."

Melis hayranlıkla bakıyordu Esin'e, oysa bu konuda ona en çok kızan da yine Melis'ti.

"Peki, nasıl geçti? Ceren'i yumuşatabildiniz mi?"

Şöyle bir düşündü Esin, sonra, "Sanırım etrafına ördüğü o kalın duvarlarda küçük de olsa, bir delik açmayı başardık."

"Helal olsun sana..."

Ve bu güzel haberle hüzünlü akşamımızı sonlandırdık.

Melis'e veda ederken sözcüklerden çok, bakışlarımızla, dokunuşlarımızla senin yanındayız, sevgili arkadaşımız, dedik.

Bir yeni yıla daha, işte böyle girdik.

14 Şubat, Pazartesi

Selin Hanımın kış tatili bitti.

Ve bugün yuvaya gitti.

Evet efendim, yuvalarda da kış tatiline giriliyor ve artık arkadaşlarla türlü çeşitli oyunlar oynamaya alışmış çocukları evde oyalamak fevkalade zor oluyor.

Begüm ablasıyla neler yaptılar neler.

Bol bol resimler mi...

Bol bol kitap okumalar mı...

Bol bol mutfağa girip kurabiye yapmalar mı...

Ama...

Küçük hanım bu gibi etkinlikleri fazlasıyla kanıksamış olduğundan, her sabah uyanınca ilk sorusu, bugün nereye gidiyoruz, oluyor. Neyse ki, Derya'yla Cengiz var. Onlar hazır kuvvet. Kâh bizim eve geliyorlar, kâh biz onların evine gidiyoruz.

Hava iyi olunca parka gidiliyor, sonra pizzacıya.

Siteden de bir-iki arkadaşı var, onlarla da gidişip geliniyor. Ama laf aramızda, tatil sona erdi, memnun mesut yuvaya gitti, ben de derin bir nefes aldım.

Bu arada –lütfen kusuruma bakma sevgili defter, eskisi gibi her gün her gün yazamıyorum artık. Selin'di, yuvaydı, doktordu, arkadaşlarıydı, sonra işlerim, sonra da göze görünmeyen ama korkunç bir zaman yeme makinesi olan evle ilgili işlerdi derken tek kelimeyle pestilim çıkıyor.

O kadar ki, geçenlerde kanepede, Selin kucağımda uyuyakalmışım. Özgür de fotoğrafımızı çekmiş. Aslında çok tatlı bir fotoğraf ama işte hâlimiz böyle.

Durum bu olunca, anı defterime vakit kalmıyor. Ancak önemli olayları yazıyorum. Beni etkileyen, paylaşmak, dertleşmek istediğim zamanlarda yazar oldum artık.

Neyse... senden kopmadım ya...

Buna da şükür.

Şimdilik bu kadar.

1 Mart, Salı

İşte haber diye buna derim ben!

Dün, gece vakti bir telefon...

Özgür de daha eve gelmemiş. Yüreğim ağzımda açtım.

"Ne biçim bir 'alo' deyiş bu böyle," diyen neşeli bir ses.

Bir an durdum. "Sıla?" diye sordum.

"Evet efendim, karşınızda Sıla..." Hemen arkasından endişeli bir ses, "yoksa uyuyor muydun, yoksa seni uyandırdım mı? Hay Allah, çok affedersin Serra."

"Dur, dur bir dakika," diye önce bir susturdum telaşlı arkadaşımı. "Uyumuyordum, daha saat kaç ki... ama gece gelen telefonlarla ilgili takıntımı bilirsin."

"Ah canım, korkuttum seni..."

"Öyle söyleme, sesini duydum ya, daha ne isterim."

"Selin nasıl? Ya Özgür?"

İşte böyle karşılıklı hoşbeşten sonra Sıla sesini alçaltarak konuştu. "Sana söylemek istediğim bir şey var Serra."

Tahmin etmiştim.

Çünkü Sıla durduk yerde sırf bir, nasılsın, diye arayanlardan değildir.

"Dinliyorum Sılacığım."

"Ben... evleniyorum!"

Öyle bir, "Oley," diye bağırdım ki, inan, kendi sesimden korktum.

"Ay Sıla, n'olur bir dakika bekle, umarım bu bağırtı Selin'i uyandırmamıştır. Bir bakıp geliyorum," dedim ve parmaklarımın ucuna basarak Selin'in odasına koştum, yavaşça kapısını araladım. Ohh, mışıl mışıl uyuyordu meleğim benim.

Yine bir koşu salona gelip, keyifle koltuğa yerleştim. "Evet, uyanmamış! Şimdi... anlat bakalım. Kimdir? Kimlerdendir? Ya da şöyle sorsam mı acaba; bu adem kişiyi tanıyor muyuz?"

"Tanıyorsunuz."

"Yoksa... yoksa bu adem kişi Turhan kulunuz mu?"

"Aaa Serra ama... İşin bütün tadını kaçırdın. Ben bunu Melis gibi ballandırarak anlatacaktım sana."

"İşte orada çok yanılıyorsun sevgili Sıla. Bal yaparak anlatma konusunda kimse ama kimse Melis'i sollayamaz. Bu böyle biline. Evet arkadaşım, dinliyorum."

"Turhan bana evlenme teklif etti, ben de kabul ettim."

"Yoo... öyle kolay değil. Önce olay nasıl gelişti, onu bir anlat. Sonra da nerede ve nasıl teklif etti. Dua et, Melis gibi, ne giyiyordun diye de sormuyorum."

Gülüştük.

"Dostluğumuz ilerliyordu. Beni sık sık arıyor, konsolosluktaki etkinliklere davet ediyordu. Hatta bazen, hava iyi olduğunda elimizde birer sandviç, liseliler gibi parkta buluşuyor, çene çalıyorduk. Sonra Noel ve yeni yıl süslemelerini görmek için Rockefeller Plaza'ya gitmiştik. Malum, orada her yıl muhteşem bir Noel ağacı dikilir, yüksekliği ve süs-

leriyle ünlüdür. Ağacı, paten kayanları, yeni yıl coşkusunu izlerken birden bana döndü ve, seninle olmak öyle güzel ki Sıla, dedi."

Sıla nasıl da heyecanla anlatıyordu bütün bunları. Oysa o özel konuları konuşmayı pek sevmez, biraz bizim Toprak gibidir bu açıdan.

Ama... şimdi...

Coşkuyla anlatıyordu.

Demek ki gerçekten mutluydu ve bunu paylaşmak ihtiyacındaydı.

Benim o aptal gözlerim yanmaya başlamaz mı...

"Sonra bir başka gün konsolosumuz bize takıldı. Birbirinize çok yakışıyorsunuz, haydi Turhan, uzatma bu işi, deyince Turhan'ın cevabı, Sıla'yı bu fikre alıştırmaya çalışıyorum efendim, oldu.

Konsolosumuz çok şakacıdır, aferin oğlum, dedi ve kocaman bir kahkaha attı.

Konsolos gittikten sonra, Turhan bana döndü, umarım, kızmadın bana çünkü seni kırmak en son isteyeceğim şey. Öyle değerlisin ki benim için, dedi."

"Sıla, şu aktardığın cümlelerin her biri bir aşkın ilanı sanki."

Yumuşacık güldü Sıla. "Bu tür konuşmalarla nereye doğru gittiğimizi gösteriyordu bana. Ve sanırım, eğer ben onu istemiyorsam, daha doğrusu eğer ben onun sadece arkadaşlığından hoşlanıyor ama evliliğe varabilecek bir ilişki düşünmüyorsam, çıkıp gidebileceğim kapıyı aralıyordu. Bu imalardan sonra Turhan'a, ben seninle sadece arkadaş olarak kalmak istiyorum, yanlış anlama, diyebileceğim bir pay bırakıyordu bana."

"Ne kadar anlayışlıymış."

"Evet Serra, gerçekten olgun, gerçekten anlayışlı ve sakin bir insan."

"Senin için bir liman olabilir yani..."

"Çok güzel söyledin. Onun yanında kendimi huzurlu ve güvende hissediyorum. Ve onu beğeniyorum. Hem de çok!"

"Sıla, bu harika bir şey..."

"Evet Serracığım, gerçekten öyle... Ve daha sonra ilişkimiz arkadaşlıktan daha fazlasına dönüşünce New York'un o eski ve görkemli otellerinin birinin salonunda... Gürül gürül yanan bir şöminenin karşısında, artık sorumu sorabilirim sanıyorum, dedi. Heyecanını gözlerinden okuyabiliyordum.

"Lafı fazla uzatmayacağım çünkü ben güzel sözler söylemesini pek beceremem. Benimle evlenir misin Sıla, deyiverdi. Ben de, aynı onun gibi lafı uzatmadan, seninle evlenirim, dedim. Aramızda öylesine bir uyum oluşmuştu ki, gerçekten de fazla söze gerek yoktu." Sustu Sıla.

"Şu an ne kadar mutluyum bilemezsin, Sılacığım."

"Senin buna çok sevineceğini bildiğim için bekleyemedim, hemen haber vereyim istedim."

"Ne de iyi ettin."

"Şimdi biz şöyle bir karar aldık. Onun da, benim de işlerimiz yoğun olduğundan, ayrıca ikimiz de ikinci kez evleneceğimizden..."

"Turhan daha önce evlenmiş mi?"

"Evet evlenmiş ama bir süre sonra anlaşmazlıklar baş göstermiş ve sonuçta boşanmışlar. Çocukları da olmamış.

"Ne diyordum, ikimizin de ikinci evliliği olduğundan konsoloslukta sade bir nikâh töreniyle evlenmenin en doğrusu olduğuna karar verdik."

"Peki, balayı?"

"Serracığım, önümüzdeki aylarda pek mümkün görünmüyor, onun için ikimize de uyacak rahat bir dönemde kalkıp gider, bir tatil yaparız, diye düşünüyoruz."

"Bizim kızlar fena bozulacaklar, bilmiş ol. Onlar teller duvaklar, en azından davet, müzik, eğlence istiyorlar. Melis sade bir davet yapacağım deyince, Esin'le Dilek, aramızdan biri evleniyor ve biz gülüp eğlenemeyeceğiz, diye bir kızdılar ki..."

"Sahi, Melis nasıl?"

"Pek iyi değil."

"Neden?"

"Haldun'la ilişkisini bitirmeye karar verdi."

"Yapma ya, bak buna üzüldüm. Sebep neydi?"

"Tek kelimeyle özetlemek gerekirse –Başak!"

"Demek, Başak. İşte bu çok önemli bir neden."

Böylece, Sıla'ya Melis'in yaşadıklarını anlattım. Sonra aklıma geldi. "Sen başka bir şey anlatıyordun. Konu kayıp gitti."

"Evet... nikâhı nisan ayında yapalım diye düşündük. New York'ta kış ağır geçiyor. Kar, buz, soğuk... oysa nisanda bahar başlamış, havalar ısınmış oluyor. Türkiye'den gelmek isteyenler için de böylesi daha iyi..."

"Çok güzel düşünmüşsünüz."

Sıla bir an durdu sonra küçük bir sesle, "Hatırlıyor musun Serra, hani Melis demişti ki, haydi hep birlikte Sıla'ya gidelim, sen de, ben her şeyi ayarlarım, demiştin."

"Nasıl hatırlamam."

"İşte belki de gelmeniz benim nikâhıma kısmet olacak."

"İşte bu süper olur Sıla. Hemen kızlarla konuşacağım ve herkesin programını ona göre yapmasını sağlayacağım."

Benim coşkum onun çekingenliğini silip atmıştı. Bu kez neşeli neşeli konuştu. "Haydi göreyim seni Serracığım. Nikâhımda sizler etrafımda olursanız, sarayda evleniyormuş gibi hissedeceğim kendimi."

"Tamamdır Sultanım, merak buyurmayınız."

İşte böyle sırdaşım.

Sıla evleniyor!

Ve asıl önemli olan, sevdiği ve anlaştığı biriyle evleniyor.

Ah, ne kadar seviniyorum.

Ne kadar seviniyorum.

Sıla cephesinde taşlar yerine oturuyor gibi...

Gibisi fazla.

Oturuyor, oturuyor.

Şimdi bu durumda ben, programın en âlâsını hazırlamam mı...

Ve biz tam kadro nikâhta bulunmaz mıyız...

Kız tarafı (!) olarak...

Gecenin bir saati olması ne kötü. Kızları arayamıyorum.

Oysa şu konuştuklarımızı anlatmak için ölüyorum.

Ö-lü-yo-rum!

Neyse...

Artık yarına.

4 Mart, Cuma

"Yok kardeşim yok, bizim bu kızlardan bize hayır yok. Önce Melis Hanım evliliğimi bir kokteylle kutlayacağım, der, hevesimiz kursağımızda kalır. Hoş, artık o konuda konuşmak bile anlamsız ya... Şimdi de demek Sıla Hanım

konsoloslukta düz bir nikâhla evlenecek. Ne kutlama, ne bir şey..."

Söylenip duruyordu Dilek.

"Vırvırlanmayı bırak da, nisan ayında hep birlikte gidebilmemiz için programını yapmaya başla. Derya'ya kim göz kulak olacak? İşinden birkaç gün için izin alabilecek misin?"

Dilek birden olduğu yerde zıpladı. "Yaa, hâlâ inanamıyorum! Demek Sıla evleniyor. Umarım bu kez mutluluğu bulur."

"Anlattıklarına bakılırsa, bu kez mutlu olacak."

"Peki, Toprak'ı aradın mı?"

"Aramaz mıyım. Aradım ve ona da, nisan ayında Sıla'nın nikâhına ya geleceksin, ya geleceksin, dedim."

"Göreceğiz," dedi Dilek, inanmaz bir bakış fırlatarak.

"Şimdi bak çok şaşıracaksın ama Toprak şöyle bir düşündü sonra, bağırmana gerek yok, dedi. Ben de, bağırmıyorum, konuyu ciddiye alman için sözcüklerime vurgu yapıyorum, dedim."

Dilek bir kahkaha attı. "Alemsin Serra! Ne zamandan beri bağırmanın adı, sözcüklere vurgu oldu."

"Gerçekten... bağırmıyordum."

"Neyse, neyse... Peki, sonra?"

"Elbette Sıla'nın yanında olmak isterim, dedi veee –sonra da ne dedi biliyor musun."

"Ne bileyim..."

"Yiğit de benimle gelebilir."

"İşte bu sürmanşet olur, sevgili Serra."

"Meğer Yiğit, Chicago'nun mimari açıdan önemli bir kent olduğunu ve bir fırsat çıkarsa mutlaka gidip gör-

mek istediğini söyler dururmuş. Böylece nikâhtan sonra, Chicago'ya geçeriz, dedi Toprak."

"Bir taşla iki kuş misali... Ama biliyor musun Serra, ortaya çok komik bir durum çıkıyor."

"Nasıl yani?"

"Düşünsene, nikâha en yakın arkadaşları olarak biz katılacağız ama kocalar bulunmayacaklar. İşlerdi, çocuklardı vs. Öte yandan –kelalaka Yiğit, grubumuzun nikâhtaki tek erkeği olacak!"

Gerçekten komikti.

"Peki, Melis'le konuştun mu?"

"Konuştum, tahmin edebileceğin gibi o da çok sevindi ve mutlaka geleceğini söyledi. Ama Esin gelemiyor, hiçbir şekilde uymuyor o tarihler Esin'e. Bu durumda, sen, ben, Melis, Toprak ve de tek 'erkek'imiz Yiğit..."

Sözlerimi tamamlayamadan, aldı mı beni bir gülme...

Gül Allah gül...

Neyse toparlanıp devam ettim. "Sıla kızımızın nikâh töreninde bulunacağız."

"Harika!"

"Tabii benim de kolları sıvayıp, biletlerimizi, otelimizi filan ayarlamam gerek..." diye anlatmaya başlamışken, birdenbire Dilek pat diye...

"Biliyor musun geçen hafta sonu Melis'le Yankı, Başak'ı ve Yankı'nın yeğenini alıp, müzikli bir çocuk oyununa götürdüler," dedi ve durdu. Sanki bir şey söylememi bekler gibiydi.

"Çok iyi," dedim, ne var bunda, dercesine.

"Biletleri onlara ben buldum."

"İyi..."

"Biletler şirkete gelmişti, benim de aklıma Başak geldi, Yankı'nın yeğenleri geldi. Tam da onların yaşına göreydi. Hemen aldım ve Yankı aracılığıyla Melis'e ulaştırdım."

"Çok iyi düşünmüşsün. Çocuklar eğlenmiştir."

Dilek bana baktı baktı sonra, "Onları birlikte müzikli çocuk oyununa gönderdim, diyorum. Aloooo..." diye bağırmaz mı.

"Ay, n'oluyorsun Dilek, ne bağırıyorsun öyle..."

"Kızım senin basiretin bağlanmış," dedi, 'umutsuz vakasın' bakışı atarak.

Birden...

Yoksa bu, Dilek... oldum.

"Bana bak, yoksa sen bir işler mi çeviriyorsun?"

"Günaydınlar, sevgili Uyuyan Güzel. Nihayet güneş dolu bir güne uyanabildiniz."

"Dilek," dedim, "sen o biletleri çocukları düşünerek değil, Melis'le Yankı'yı bir araya getirmek için aldın, değil mi?"

Abartılı bir masumiyet pozu takınıp dudaklarını büzüştürdü. "Allah insanı kuru iftiradan korusun. Tü... tü... tü..."

"Dilek! Şu yaptığın hiç de komik değil."

"Ne yapmışım, ha? Ne yapmışım... altı üstü dört bilet alıp, arkadaşlarıma vermişim. Niye suç işlemişim gibi bakıyorsun bana?"

"Çünkü bu, insanların hayatına karışmaktır."

"Bilet almak mı?"

"Lütfen Dilek, sen de ben de biliyoruz ki, sen o biletleri bir maksada dönük aldın."

"İspat et."

Şuna bak, karşıma geçmiş, kollarını göğsünün üstüne kavuşturmuş, ispat et, diyor, polisiye filmde oynar gibi.

"İnsanların işine karışma."

"Karışmazsam hiçbir şeyin olacağı yok."

"Onlar kocaman insanlar, ne yapıp yapmayacaklarına sen mi karar vereceksin?"

"Biraz gözlerini açmanın ne zararı var Serra Hanım?"

"Melis'in duygularını biliyorsun. Ayrıca, Melis, Haldun'dan ayrılalı ne oldu şunun şurasında... Bırak biraz zaman geçsin."

"Kızım, demir tavında dövülür. Onun asıl şimdi sevgi, ilgi ve şefkate ihtiyacı var."

"Hem Yankı'nın ne düşündüğünü nereden biliyorsun? Belki de sadece yardımsever bir insan."

"Evet, yardımsever olduğu kesin. Ama, Melis'e karşı derin duygular beslediği de kesin."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte..."

"Dilek! Çıkar şu ağzındaki baklayı..."

Hınzır kız, gülmeye başlamaz mı...

Hem de suçlu suçlu..

"Kesin bir işler karıştırdın sen. Anlatmadan bırakmam, ona göre."

"Gitmem gerek," diye ayağa kalkmaz mı.

"Otur şuraya ve anlat," diye kolundan çekip oturttum.

"Şimdi ben elle tutulur bir şey yapmadım; sadece Yankı'yı arayıp nerelerdesin, bir uğra da bir kahvemi iç, dedim ve hemen ilave ettim. Müzikli çocuk oyunu için biletlerim var, belki yeğenlerinden biriyle Başak'ı götürmek istersin, diye düşündüm.

"Hemen geldi.

"Hemen...

"Karşılıklı oturduk, ona bir kahve ikram ettim. Biletler için bana teşekkür etti, ben de sakin sakin, aslında Melis'in şu aralar oyalanmaya ihtiyacı var, bence onu da alsanız çok iyi olur, dedim, gözlerinin taaa içine bakarak.

"Hafifçe gülümsedi, bence de çok iyi olur, dedi, sonra o da benim gözlerimin taa içine bakarak, Melis için yapmayacağım yok, dedi, kadife gibi yumuşak bir ses tonuyla.

"Böylece –anlaştık!"

"İnanılmazsın Dilek."

Beni duymazlıktan gelerek devam etti. "Ayrılırken yine taaa gözlerimin içine bakarak, çok teşekkür ederim Dilek, çok... dedi. Ne haber!"

"Sen," dedim, "sen, resmen çöpçatanlık yapıyorsun."

"N'olmuş! Bunun ne kötülüğü var. Yankı çok iyi biri ama fazla çekingen, ben ona güç verdim. Melis'e gelince, şu aralar kolu kanadı kırık, onun da sevgi ve şefkate ihtiyacı var. Yani değerli arkadaşım, un var, şeker var, iş helva yapmaya kaldı."

"O helvayı da sen yapıyorsun."

"Aynen öyle..."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Hiçbir şey deme! Yoksa pişmiş aşa su katılır. Kimse bilmemeli. Kimse duymamalı, bu ilişki yavaş yavaş gelişmeli. Bizim Melis, Yankı'nın kıymetini anlayana kadar hepimiz sessiz bir destek sergileyeceğiz. Sonra da," dedi ayağa kalkıp, kalçasını kıvırarak, "düğünde göbek atacağız."

"Sen çılgının tekisin."

"Her daim akıllı olmaktan iyidir," dedikten sonra, "Hadi artık ben gidiyorum," diye ayağa kalktı. Bu paket-

te Derya'nın küçülmüş eşofmanları ve birkaç iyi tişört var, belki Selin'in işine yarar."

Dilek'e teşekkür ettim ama hâlâ o çılgınca planın üstümde yarattığı sersemlik içindeydim. "Beni şaşkına çevirdin."

"Sen bir otur, bir düşün, bana hak vereceksin. Bu düşüncem gerçekleşince de hep birlikte sevineceğiz, ne iyi etmiş de çöpçatanlık yapmışız, diyeceğiz."

Ve –geldiği gibi, yani rüzgâr gibi gitti.

Çılgın Dilek!

Öte yandan...

Dediği gibi...

Ya düşündükleri gerçekleşirse...

17 Mart, Perşembe

Selin'i yedirmiş yatırmıştım ki Esin aradı.

"Ne o? Yoksa ayarlanabildin mi? Bizimle gelebiliyor musun," diye sıraladım sorularımı.

Aklım fikrim Sıla'nın nikâhında ya...

Derin derin içini çekti. "Ne yazık ki öyle bir durum yok."

"Peki, Ceren'den ne haber?"

"Artık o delikanlı mı etkili oldu, yoksa Berrak'ın daha yumuşak bir tavır alması mı, bilemeyeceğim ama psikoloğa gitmeye başladı."

"İşte bu çok önemli."

"Gerçekten de öyle. Psikoloğun daha önceden tanıdığı ve sevdiği biri olması da büyük etken tabii."

"Ya okul konusu?"

"Psikologla diyalog kurduktan sonra eskisi kadar kesin tavırlı değil."

"Ama bu çok iyi..."

"İyi de... biz hemen ümitlenmek istemiyoruz. Onun ruh hâli zikzaklar çiziyor; tam işte oldu, düzeliyor, derken yine bir çıkış yapıyor, başladığımız yere geri dönüyoruz. Yok, bu kız düzelmeyecek, diyoruz, bu kez öyle aklı başında laflar ediyor ki, sevinçten ne diyeceğimizi bilemiyoruz.

"Şimdilik tek söyleyebileceğim –psikoloğa gidiyor.

"Bu bile bizim için büyük bir şey.

"Okul işine gelince, başlasa bile bunca devamsızlık nedeniyle bu yılı zaten kaybetmiş durumda. Ama bizim için bir yıllık kayıp da önemli değil, yeter ki bütün bütün bırakmaya kalkmasın."

"Ne diyeyim Esin, Allah hepinize sabır versin."

"Sağ ol canım. Şeyy... aramamın asıl nedeni..."

"Evet dinliyorum."

"Bir arkadaşımdan bir şey duydum da, senin de bilmen gerekir diye düşündüm."

Esin'in zorlandığını hissedebiliyordum.

Acaba ne olabilirdi?

Herhalde iyi bir haber değildi ki, sesi mutlu gelmiyordu.

Birden kalbim sıkışır gibi oldu. Sesimi çıkarmadan bekledim.

"Oktay evlenmiş, diyorlar."

"Yaa, öyle mi..." Sesim uzaklardan geliyordu.

Sanki yankılanarak bana ulaşıyordu.

"Evet, evlendiği kız kısa filmler, belgeseller yapıyormuş galiba. Benim arkadaşım da sanatsal etkinliklerde çalıştığı için tanıyor onları."

"Memnun oldum, umarım mutlu olur."

Sesim hâlâ uzaklardan yankılanarak geliyordu.

"Bilmek istersin, diye söyledim."

"Tabii, iyi ettin Esinciğim," dedim ve konuyu kapatmak istedim.

Esin'se bütün bildiklerini sıralamak istercesine anlatmaya devam ediyordu.

"Yurt dışında evlenmişler ama şimdi burada bir davet vereceklermiş."

"Güzel."

Esin konuşmak istemediğimi anlamıştı. "Haydi Serracığım, seni daha fazla tutmayayım, iyi geceler."

"Görüşürüz Esin," dedim ve ekledim, "gerçekten çok teşekkürler..."

Yaaa, sevgili defter, işte o gün de geldi.

Sonunda Oktay evlendi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu haber beni altüst etti. Hani bir sevgilisi var, filan diye duysaydım, iyi kötü hazırlıklı olurdum.

Elbette bir gün evlenecekti, bunu hep söylüyorum da...

Böyle birden duyuverince...

Neyse... neyse...

Umarım çok çok mutlu olur.

2 Nisan, Cumartesi

Hayatımın kesinlikle unutamayacağım gecelerinden birini yaşadım, sevgili dert ortağım.

Oktay'ın düğün davetindeydik!

İnanabiliyor musun...

Oktay evlenmişti!

Ve ben de diğer arkadaşlarla birlikte oradaydım.

Bir gece önce, kuşku dolu bakışlarla, ruhumu okumak istercesine Özgür sordu. "İstemiyorsan gitmek zorunda değiliz Serra."

"Ne alakası var?" Birden sesimin tiz çıktığının farkına vardım. "Tüm arkadaşlar davetli, biz de davetliyiz, tabii ki gideceğiz."

"Tamam, o zaman."

Asıl evlilik seremonisi Katmandu'da, Himalayalar'ın eteklerinde yapılmıştı. Daha sonra da, tüm arkadaşlarını toplayarak burada bir kutlama düzenlemişlerdi. İşte biz bu kutlamaya davetliydik.

Sadece Oktay'ın değil, eşinin de arkadaşları vardı, doğal olarak.

Oktay'ın eşi...

Ne kadar yabancı geliyor bu sözcük...

Onun yalnız olmasına o kadar alışmışım ki...

Neyse...

Eşinin adı, Aslı...

Atletik yapılı, kısa kıvırcık saçlı, güzel gülüşlü, çok doğal bir kız...

Çeşitli televizyon kanalları için belgeseller hazırlıyormuş. Dolayısıyla onun arkadaşları ağırlıklı olarak reklamcılık ve medya sektöründen... Zaten rahat giyimlerinden, rahat hâllerinden, yüksek sesle konuşup, bol bol şakalaşmalarından hemen anlıyorsun bunu.

Onlar ayrı bir dünyanın insanları.

Oktay'ın dünyasının insanları.

Nitekim, Oktay'la Aslı, Himalayalar hakkında belgesel hazırlarken tanışmışlar.

Oktay'ın dağlara olan tutkusu malum. Aslı'nın da işi bu olunca bir araya gelmişler.

Oktay'ın daha önce buna benzer bir ilişkisi olmuştu ama sonu gelmemişti.

Oysa Aslı'yla âdeta birbirlerini bulmuşlar. Ve evlenmeye karar vermişler.

Karar verince de bunu, Katmandu'da, Himalayalar'ın eteklerinde gerçekleştirmişler.

Bütün bunlar Oktay'la öylesine örtüşüyordu ki...

Toplantı, Mezunlar Derneği'nin bahçesinde yapılıyordu.

Hava harikaydı, manzara da öyle...

Tepeden Boğaz'a bakıyordu, derneğin restoranı.

Sadece gençlerden oluşmuş cıvıl cıvıl bir topluluktu.

Melis kulağıma doğru eğilip, fısıldadı. "Böyle de acayip düğün görmedim."

"Tam anlamıyla düğün değil, biliyorsun."

"İyi de bir tane bile aile büyüğü yok. Büyüğü bırak, aile yok, aile..."

"Melisçiğim, sadece arkadaşlarıyla kutlamayı yeğlemişler. Sen tutmuş klasik anlamda düğün peşindesin."

"Valla eğer ben Oktay'ın ya da Aslı'nın annesi ya da kardeşi olsaydım, onları asla affetmezdim. Zaten gidip, dünyanın öbür ucunda Allahın dağında evlenmişler. Ne aile, ne bir şey... Sonra gelip burada kutlama yapıyorlar; bari buraya çağır aileni. Ne var ki... Bir köşede bir masada oturacaklar. Çok mu zor yani..."

Ay, söylendi de söylendi Melis.

Derken Dilek geldi, gözlerimin içine baktı. "İyisin, değil mi arkadaşım?"

Böyle endişeli davranışlar içinde olmalarının benim için ne kadar utanç verici olduğunu bir bilebilseler...

Melis dibimden ayrılmaz.

Dilek gelip gidip beni yoklar.

Esin uzaktan da olsa benden gözünü ayırmaz.

Evet, bir zamanlar birbirimizi sevmiştik.

Hem de çok...

Ama ben artık başka birini seviyorum ve onunla çok mutluyum.

Oktay da evlenmiş, o da mutlu görünüyor.

Öyleyse ne oluyor bizim kızlara böyle?

Derken bir müzik...

Muhteşem bir müzik...

İçinde davul ve zil seslerinin de bulunduğu gizemli, uzak diyarlara özgü bir müzik her tarafı kaplıyor.

Hepimizi içine alıyor sanki bu sesler.

Ve dev bir ekranda dağlar beliriyor.

Karlı dağlar...

Himalayalar...

Öyle de görkemli bir görüntü ki...

Derken Katmandu kenti geliyor ekrana...

Ve ahşap tapınaklar...

Müthiş bir tahta oymacılığı.

Kamera tapınaklara zumluyor.

O ne oymalar, o ne işlemeler...

Tapınakların duvarları tahta oymacılığının en güzel örneklerini sergiliyor, bu ıssız ve uzak ülkede.

Ve rahipler...

Tekdüze bir şarkıymışçasına, mantrayı mırıldanarak çanlara dokunuyorlar.

Uğurlu olduğuna inandıkları çanlar boğuk sesler çıkararak dönüyor.

Ve küçük bir grup...

Kamera yaklaşınca, Oktay'la Aslı'yı görüyoruz.

Yöresel düğün giysileri içindeler.

Rengârenk, püsküllü, aynalı giysiler...

Ve bir rahip, elindeki buhurdanlığı sallıyor, bir yandan da dualar okuyor.

Sonra diğerleri ona katılıyorlar.

O ayin bir süre böylece devam ediyor.

Birbirlerini eğilerek selamlıyorlar ve derken tören sona eriyor.

Kamera uzaklaşırken, Oktay'la Aslı el sallıyorlar.

Arkalarında muhteşem karlı dağlar...

Himalayalar...

Film sona erdiğinde alkışlara, keskin ıslıklar da katılıyor, 'Bravo' sesleri yükseliyordu.

Gerçekten mükemmel hazırlanmış bir kısa filmdi.

Müziğiyle, görüntüsü ve kurgusuyla...

Bizimkiler çok etkilenmişlerdi.

"Arkadaşları Aslı'yla Oktay'a en anlamlı hediyelerini verdiler," diyordu Esin.

Dilek de çok beğenmişti. "Doğruya doğru, mükemmel bir iş çıkarmışlar."

Büfe açılmıştı. Bizim grupta, en çabuk acıkan her zaman olduğu gibi Ulaş'tı. Selçuk'un koluna girip büfeye doğru yöneldi, "Hocam, sona kalan dona kalır."

Ve aynı anda hareketli bir dans müziği yükseldi.

Kimisi yemeğini yiyor, kimisi ise dans ediyordu. Kimisi de bir yandan dans ediyor, bir yandan da bir şeyler atıştırıyordu.

Alem bir gruptu Aslı'nın arkadaşları...

Kiminin ayağında lastik pabuçlar vardı ama boynuna pulları pırıl pırıl parıldayan bir atkı dolamıştı.

Bir diğeri kot pantolonu ve tişörtünün üstüne boncuklarla işlenmiş süslü mü süslü bir ceket giymişti.

Hem salaştılar, hem şık...

Ve bu tezatlar öyle de hoş görünüyordu ki...

Davetlilerin çoğunluğu genç olunca, düğünler de, davetler de çok eğlenceli oluyor.

Burada da durum aynıydı.

Müzik, gürültü, kahkahalar...

Büfeye doğru yürümeye çalışıyordum.

Bir yandan da etraftakileri izliyordum.

Biri koluma dokundu, dönüp baktım.

Oktay!

Karşımda duruyordu.

"Serra!"

Birden söyleyecek söz bulamadım.

Bir an birbirimize baktık.

Çok çok uzun gelen bir an.

Sonra...

"Geldiğine çok... çok sevindim, teşekkür ederim."

"Beni, yani bizi davet ettiğin için asıl ben teşekkür ederim."

Yavaşça elimi tuttu, gözlerimin içine baktı.

"Mutlu olduğumu görmeni istedim."

Bir şey diyemedim, boğazımda bir yumru vardı. Sadece başımı sallayabildim.

"Senin benim için üzüldüğünü biliyordum, Serra. Bunu, sözcüklerle ifade etmesen bile, gözlerinde okuyordum."

Öylece Oktay'ı dinliyordum.

"Seni hiçbir zaman unutamam ama artık ben de mutluyum."

Bunları söylerken gözleri doldu.

Onu öyle görünce ağlamamak için kendimi zor tuttum.

"Sen de benim için çok değerlisin. Eminim, bunu biliyorsun. Ve, senin de bir gün benim kadar mutlu olman, en büyük dileğimdi. Bugün bunu görmek bilemezsin benim için ne kadar önemli."

"Biliyorum Serra, biliyorum. İşte onun için, artık mutlu olduğumu görmeni istedim. Bunun seni sevindireceğini biliyordum," dedi ve birden beni kendine doğru çekip, yanağımdan öptü.

"Sana gerçek anlamda veda ederken, ömür boyu dost kalacağımızı da çok iyi biliyorum ve ikimizin de mutluluğunun devam etmesini diliyorum," dedi.

Ve, elimi, allahaısmarladık dercesine, bir kez daha sıkıp, kalabalığın arasına karıştı.

Sersemlemiştim.

Yanında durduğum masaya yaslanıp, öylece kaldım, olduğum yerde...

Özgür, az ileride Ulaş ve Selçuk'la konuşuyordu. Melis de yanlarındaydı.

Hâlâ Oktay'ın sözlerinin etkisindeydim.

Bu, gerçek anlamda bana vedaydı.

Zaten, o da bunu açık açık söylemişti.

Öte yandan, dostluğumuz ömür boyu sürecekti.

Ve –demek ki onun için üzüldüğümün farkındaydı.

Artık onun için üzülmeyeyim diye, beni de davet etmişti. Kendisi için bu kadar önemli bir olayı yaşarken bile beni düşünmüştü.

Aslı'ya bakıyorum.

Neşe içinde dans ediyor.

Aslı, Oktay'a iyi gelecek.

Bunu hissedebiliyorum.

Sevginin yanı sıra Aslı onun özgür ruhunu anlıyor, duygularını paylaşıyor.

İşte bunu bilmek beni gerçekten, gerçekten mutlu ediyor. Hani çocuğun emin ellerde olduğunda, onu merak etmezsin; gittiğin yerde rahat otururşun ya...

İşte onun gibi bir şey...

Ama...

Yine de...

Tüm o mutluluğun içinde...

İnce...

İncecik bir hüzün var.

Yok, dersem yalan olur.

Özgür'ün sesini duydum, beni çağırıyordu.

Hemen yanına gittim.

"Neredesin sevgilim, bak Melis neler anlatıyor."

Özgür bana sımsıkı sarıldı. Sonra eğilip, yüzüme baktı. "Oktay sana veda mı ediyordu?"

"Evet," dedim, "aynen öyle. Ve daha da önemlisi, onun için üzülmememi, artık onun da benim kadar mutlu olduğunu bilmemi istediğini söyledi."

Etkilenmişti Özgür. "Bu çok duyarlı bir davranış."

"Bence de... Ben de ona, en büyük dileğimin onu mutlu görmek olduğunu söyledim. Aslı'yla hem birbirlerini se-

viyorlar, hem de pek çok şeyi paylaşıyorlar. Bence, Oktay artık mutluluğu buldu."

"Umarım onlar da bizim kadar mutlu olurlar," diyerek beni öptü Özgür.

"Hop! Aile var!" Bu münasebetsizliği yapan Dilek'ti tabii ki...

İşte böyle benim sevgili sırdaşım.

Bugün yaşadıklarımla hayatımdaki bir bölüm daha kapanmış oluyor.

Artık Oktay da gerçek anlamda kendi yoluna gidecek.

Bir başka deyişle, onun hayatında da artık taşlar yerli yerine oturacak.

Gençliğimizin simgeleri birer birer bizden uzaklaşıyorlar.

Aile büyüklerimizi ölüm elimizden alıyor.

Diğer sevdiklerimizse, kendi hayatlarını kuruyor ve başka başka ufuklara yelken açıyorlar. Onların arkasından bakarken hem mutlu oluyor insan, hem de o ince hüzün gelip yerleşiveriyor yüreğine...

Bu sadece Oktay için değil, tüm sevdiklerimiz için böyle.

Ama taşlar da ancak böyle yerli yerine oturuyor.

Öyle değil mi...

27 Nisan, Çarşamba

Uluslararası havaalanlarını hep sevmişimdir!

İnsana her şeyi unutturur.

Özgürlük duygusu verir.

Yeni ülkelere, yeni ufuklara açılmanın, yeni insanları tanımanın kapısıdır havaalanları benim için.

Orada bir şeyler yiyip içmeye bayılırım.

Butiklere sanki daha önce hiç butik görmemişçesine bakar, her şeyi ellerim.

Kitap, dergi satan yerlerde uzun süre oyalanabilirim.

Daha sonra atacağımı bildiğim hâlde, bir sürü ıvır zıvır alırım.

Ve yapabileceğim her şey bittikten sonra oturup hızlı hızlı bir yerlere yetişmeye çalışan insanları izlemeye doyamam. Ait oldukları ülkeleri tahmin etmeye çalışırım. Sonra yaşam öykülerini kurgularım zihnimde.

Ve işte durum bu olunca da, ben havaalanlarında saatler geçirebilirim.

Üstelik bu kez çok sevinçli ve keyifli bir seyahatti bizi bekleyen.

Sevgili arkadaşımız Sıla'nın nikâh törenine gidiyorduk. Şaka mı bu...

Beni kimse yolcu etmiyordu, Özgür'le öyle karar verdik. Selin üzülebilir, ağlayabilirdi.

Babası onun için harika bir plan yapmıştı. Efendim kızımız kaç zamandır babasıyla baş başa tatil yapmak istiyordu. İnanabiliyor musun sevgili defter.

Ne diyorum hep, bu zamane çocukları bir alem.

Ama...

Ondan da öte...

Zamane babaları da muh-te-şem!

Baktım, geçen akşam kızını kucağına almış, "Anne arkadaşını evlendirmeye gidecek Selinciğim," diye anlatıyor ciddi ciddi.

Tabii o küçük yüz hemen değişiverdi.

Kuşkulu bakışlar yerleşti kocaman gözlere.

"Şimdi ben diyorum ki, neden sen ve ben de bir plan yapıp bir yerlere gitmiyoruz."

Küçük yüz aydınlanıverdi.

"Acaba Abant'a mı gitsek, Polonezköy'e mi? Bir gece kalırız, gündüz de etrafı keşfeder, çiçek toplarız. Ne dersin?"

Küçük yüz ışıl ışıldı artık, ellerini çırptı. "Gidelim! Gidelim!"

"Tamam öyleyse anlaştık."

İçimden, Ah Özgür, sağ ol, dedim, sağ ol.

Kızımın keyfinin yerinde olduğunu bilince gittiğim yerde huzurlu oluyorum.

Dilek de benim gibi yalnız gelmişti. Toprak, Yiğit'le birlikteydi. Dilek, Yiğit'ten yana bakıp bakıp kıkırdıyordu.

Yani...

Melis'i ise Başak'la –dikkat, dikkat!– Yankı yolcu ediyordu!

Başak anneannesiyle dedesinde kalacaktı ama annesini yolcu etmek konusunda ısrarcı olunca Yankı devreye girmiş ve böylece havaalanına birlikte gelmişlerdi. Onlara şöyle uzaktan bakan, ne mutlu bir aile diye düşünebilir pekâlâ.

"Sen bizi merak etme," diyordu Yankı, yan yan Başak'a bakarak. "Başak anneannesinde kalacak ama ben de her gün uğrayacağım. Başak'la takılacağız anlayacağın, değil mi ortak?" Başak gülümsüyordu Yankı'ya.

"Sonra hafta sonu bizimkilerin oraya götüreceğim onu veee bahçede futbol öğreteceğim."

"Ne," dedi Dilek, "kız çocuğuna futbol mu öğreteceksin?"

"Tabii... artık kızlar da futbol oynuyor, Başak neden oynamasın? Siz dönene kadar bak ne numaralar öğreteceğim ben ona."

Dilek'in Yankı'ya bir bakışı vardı, eh, görmelere değer.

Hani, oğullarıyla gurur duyan anneler vardır ya, aynen öyle.

Melis'in Yankı'ya bakışlarıysa...

Minnet doluydu.

Birisi kızını güldürüyor, onu mutlu ediyordu, nasıl minnet duymasın.

İşte biz böyle söyleşirken, bir kadının bize doğru geldiğini fark ettim.

Gülümseyerek geliyordu.

Allah Allah, tanıdık gibiydi yüzü.

Yaklaştı, yaklaştı.

Olamaz...

Yanlış mı görüyorum diye bu kez gözlerimi iyice kısarak baktım.

Yok, yok olamaz.

Dilek'le Melis'e döndüm. "Şu gelen ne kadar da bizim Esin'e benziyor," dememle...

Kızlardan çığlıklar yükseldi.

"Esin!"

"Ne arıyorsun sen burada?"

Öyle şaşırmış, öyle şaşırmıştık ki...

O ise, "Sürpriiiz!" diye seslendi bize.

"Bak sen, bizi yolcu etmeye gelmiş," dedim.

"Hayır efendim, ben de sizinle birlikte Sıla'nın nikâhına katılmaya geldim."

Eh, bu kez, 'oley' seslerine herkes dönüp baktı.

"Harikasın Esin."

"Böyle bir sürpriz olamaz!"

"Yavaş çocuklar, herkes bize bakıyor."

Heyecan durulunca, Esin'in sürpriz öyküsünü dinleyebildik.

"Bunu baştan sona Selçuk ayarladı. Bu yıl çok üzüldün, yoruldun; gidip bir değişiklik yaşamanı istiyorum, dedi. Cengiz'le kalabilmek için işini ayarlamış, tabii annemler de yardımcı olacaklar.

Sonra –dur bunu bir sürprize dönüştürelim, dedik ve sizlere belli etmeden tüm işlemleri tamamladık."

"E, peki, otel rezervasyonunu ne yaptınız, sonra uçak biletleri..."

Esin lafımı kesti, "Hiç merak etme, her şey sizin acentenin yardımıyla oldu."

"Nasıl yani?"

"Senin Selçuk'tan yardım istedik, sağ olsun, sürprizimi koruyarak her şeyi halletti."

"Arkamdan ne dolaplar dönüyormuş meğer."

Ama öyle sevinmiştik ki...

Kadro tamamdı artık.

Yola çıkabilirdik.

İşte böyle sevgili dostum.

Şimdi önümüzde uzun bir uçuş var. Artık uyuma zamanı.

1 Mayıs, Pazar

Ve dönüş yolundayız!

Harika bir dört gündü.

Unutulmazlardan...

Dostluk zincirine bir halka daha ekleyen bir zaman dilimiydi.

Sıla, Melis, Dilek, Esin, Toprak ve ben...

Yine birlikteydik.

Bu kez mutlu bir olayda...

Bizi havaalanından Sıla'yla Turhan aldılar, otelimize yerleştik. Burada bir parantez açmalıyım. Otel konusunda epeyce çekiştik Sıla'yla; o bizim onun evinde kalmamızı istiyordu. Bizse, bu telaşlı dönemde hem onun, hem de bizim rahat olmamız açısından, otelin en doğru seçim olduğu konusunda ısrar ettik. Ayrıca Yiğit de vardı düşünülecek. Sonuçta bizim dediğimiz oldu. Kapa parantezi.

Ve asıl önemli konu...

Acaba Turhan nasıl biri diye merak edip durduğumuz...

Hepimizin heyecanla beklediği an...

Geldi!

Vee –sonuç...

Turhan'ı oybirliğiyle beğendik!

Esmer, uzun boylu, güleç yüzlü, yakışıklı bir adam.

Daha ne...

Akşam üzeri, Turhan'ın iki arkadaşının eşleri geldi otele.

Oya ve Ülün...

Bu dört gün süresince New York'taki rehberimiz olacaklarını söylediler.

Ne hoş değil mi...

Ve hemen bizi toparlayıp Guggenheim Müzesi'ne götürdüler. Yuvarlak mimarisiyle ünlü müzeyi yıllar önce görmüştüm, yine zevkle gezdim. Akşam Rockefeller Plaza'da yemek yedik. Bahar çiçekleriyle bezeli alan asıl kışın buz pateni yapanlarla dolup taştığında güzel oluyormuş.

Sıla'yla Turhan son hazırlıklarla meşgul olduklarından bizimle birlikte değildiler.

Ülün de, Oya da, hem güzel, hem cıvıl cıvıl kadınlar. Çok da bilgililer, her gezdirdikleri yer hakkında gerçek bir rehber gibi bizi aydınlattılar. Böylesi kadınların yabancı bir ülkede bizi temsil etmeleri ne kadar gurur verici.

Ertesi günse bizi Metropolitan Müzesi'ne götürdüler. Öğleden sonrayı da serbest saat ilan ettiler. Buna en çok Melis sevindi, çünkü alışveriş yapmak istiyordu.

Ülün, "Zamandan kazanmak için sizi büyük ama aynı zamanda seçkin bir mağazaya götüreceğim," dedi. "Orada, giyim ve ev aksesuarıyla ilgili her şeyi bulabilirsiniz."

Böylece Oya, Toprak, Yiğit ve Esin'i alıp, 'MoMA' diye anılan modern sanatın sergilendiği müzeye giderken; biz de Ülün'ün peşine takılıp sözünü ettiği mağazaya gittik. Bol bol bakındık; çocuklarımıza, eşlerimize küçük armağanlar aldık.

Ve gece de, yıllardır Broadway sahnelerinden inmeyen *Cats* müzikaline gittik. Zaten bilet bulabilmemizin nedeni de bu oyunun bunca zamandır sahnelenmesinden kaynaklanıyordu.

"Yoksa," diye açıkladı Ülün, "yeni piyes ve müzikallere bilet bulmak mesele. Aylar sonrasına ancak bulabiliyorsun."

Ve geldik büyük güne...

Herkeste bir heyecan, bir heyecan.

Evlenen sanki Sıla değil de biziz.

Odaların içinde koşuşturan yarı çıplak kadınlar...

"Şu fönü tutar mısın? Kâkül bir türlü oturmuyor."

"Çocuklar, ütüsü olan var mı?"

"Serra, baksana bu kolyeyle çok mu kokoş oldum?"

Neyse...

Sonunda hepimiz konsolosluk binasında buluştuk.

Sılacığımın nikâh şahidi bendim. Eee, ne de olsa yıllara dayanan bir dostluk var.

Turhan'ın şahidiyse Ülün'ün eşiydi.

Bizden başka Türkiye'den gelen yok. Ailelerle yazın İstanbul'da bir araya gelinecek, yani iki ay sonra; o nedenle bu uzun ve yorucu yolu yapmayın, denmiş onlara. Pek de doğru denmiş. Gerçekten onca saat uçmak, pasaport kuyruklarında beklemek insanı sarsıyor.

Sıla saçlarını ensesinde zarif bir topuz biçiminde toplamış, sade ama şık, krem rengi bir elbise giymiş, inci kolye ve küpe takmıştı.

Çok, çok hoştu.

Elinde de beyaz zambaklardan oluşmuş bir buket taşıyordu.

Nikâhı Konsolos kıydı.

Şakalarıyla herkesi güldürdü, neşeli bir hava yarattı.

Nikâhtan sonraki kokteylde dikkat ettim de, biz hep Sıla'nın çevresindeydik.

Nasıl desem...

Onu korumak istercesine...

Onun mutluluğunu paylaşmak istercesine...

Onunla ilgili hiçbir ayrıntıyı kaçırmamak istercesine...

Biz buradayız, yanındayız, dercesine.

Ve –akşam yemeği...

Muhteşemdi.

Turhan evlenme teklif ettiği otelin küçük davetler için kullanılan özel salonunu ayırtmış. Uzun bir masa hazırlamışlar, tüm konuklar bir arada olsunlar, diye.

Dantel örtünün üzerindeki özel tasarım tabaklar, kristal bardaklar ve mumlarla...

Ve masanın yegâne süsü... kristal kâselere yerleştirilmiş beyaz zambaklarla sade bir güzellik sergilenmişti bu sofra düzeninde.

Sıla'yı yansıtırcasına.

Sohbeti Ülün'le Oya yönlendiriyorlardı. Bizlere sorular soruyor, arkadaşlığımızın öyküsünü anlattırıyor, küçük fıkralarla insanları güldürüyorlardı.

Mükemmel birer sefire olacak bu iki kadın. Öylesine konuksever, öylesine ikramcı, sohbetleri öylesine keyifli ki...

Herkes konuşur gülüşürken, arkadaşlarıma baktım da...

Dünün küçük kızları...

El ele vermiş, bugünlere gelmiştik.

Birbirimizden kopmamayı başarmıştık.

Zaman zaman tartışmış, zaman zaman uzaklaşmış, başka kentlerde yaşamıştık ama uzaktan da olsa birbirimize hep sahip çıkmıştık.

Oysa ne kadar da farklı tiplerdik.

İşte bu büyük bir başarıydı.

Arkadaşlarıma bakarken bir başka başarının daha farkına vardım.

Hiçbirimiz hayatımızı harcamamıştık.

Bu da bir başka önemli başarıydı.

Ömür diye adlandırılan armağanın değerini bilerek yaşıyorduk âdeta.

Ama her birimiz kendince yaşıyordu hayatını.

Ortak nokta; hayatın değerini bilmemizdi.

Güçlüklerin üstesinden gelmeyi becerebilip, yoluna devam edebilmekti.

Dilek'e bakıyorum, Ulaş ve Derya'sıyla mutlu. İşinde başarılı. Hâlâ çocuksu neşesini, öfke patlamalarını, pata-

vatsızlığını sürdürüyor. Zaten onu da öyle olduğu için seviyoruz.

Toprak!

Yanında Yiğit.

Evliliğe inanmayan ama hayat yolundaki arkadaşı olarak seçtiği Yiğit'le mutlu görünüyor. Daha fazlası zaten sorulmaz ona. Yaptığı çalışmalarla dünyayı bir parçacık da olsa iyiye götürmeye çalışan saygıdeğer insanlardan o.

Özel yaşamını konuşmayı sevmeyen bir özgür ruh.

Onu da öyle olduğu için seviyoruz.

Ve Toprak'ın tam anlamıyla zıttı –Melis.

Hepimize karışan, bizleri dert edinen, en olmadık sorularla özel yaşamımıza dalıveren bir anaç tavuk... Öte yandan, kendi yaşamında üst üste gelen düş kırıklıklarına bakar mısınız?

Oysa ne kadar da başarılı bir iş kadını ve ondan da önemlisi çok iyi bir anne.

Ve her koşulda güzel, şık, ışıl ışıl bir kadın.

Onu da her hâliyle seviyoruz.

Esin.

Sakin, sessiz, sanatkâr ruhlu... başarılı bir sanatçı olma yolunda hızla ilerleyen arkadaşımız. Zor zamanları sabırla, hoşgörüyle aşabilen, sanırım içimizde bilgeliğe en yakın kişi. Dilek ve Melis'in tepkilerini bile sabırla cevaplayarak karşılayabilen bir kişilik.

Onu sevmemek mümkün mü...

Ve Sıla...

Narin ama çelik bir tel gibi dirençli ve güçlü.

Nelerden geçti ama çok da başarılı olduğu mesleğinden asla vazgeçmedi.

Ve Turhan'a bakıyorum da...

Bence Sıla artık mutluluğu buldu.

Sevgili arkadaşlarım benim.

Hepimiz ayrı ayrı yollarda ilerliyoruz.

Ama...

Bir zamanlar birbirinin ellerinden tutan o küçük kızlar, bugün genç kadınlar olarak aynı elleri sıkı sıkı tutmaya devam ediyorlar.

Ve bu düşünceler sonunda, yine, o aptal gözlerim yanmaya başladı.

"Ne o Serra, hiç sesin çıkmıyor."

"Sizleri dinliyorum."

"Masada öyle çok geveze var ki, Serra da bari ben susayım, dedi herhalde."

Oya'nın bu sözleri üzerine kahkahalar yükseldi, o arada ben de kendimi toparladım.

Çok güzel bir geceydi.

Paylaşılmış anılarımızın baş köşesine oturacaklardan...

Ertesi gün, Oya bizi sanatçıların mekânı olan Greenwich Village'a götürdü. Hava harikaydı, sokaklarda dolaştık, bir kafede bir şeyler atıştırdık. Kafamıza göre takıldık anlayacağın. Akşam yemeğindeyse Sıla ve Turhan'laydık. Sılacığım durup durup teşekkür ediyordu.

Ve nihayet bugün.

Toprak'la Yiğit başka bir uçakla Chicago'ya uçtular.

Sıla'yla Turhan'ın yanı sıra Ülün'le eşi de gelmişlerdi havaalanına.

"Bizi utandırıyorsunuz ama..." dedi Melis.

Turhan hemen cevap verdi. "Bizi, özellikle Sıla'yı öyle mutlu ettiniz ki, ne yapsak azdır."

İşte böylece bir masal daha sona erdi.
Onlar erdiler muradına,
Biz çıkalım uçağımıza, deyip yollara düştük.
Şimdi yine önümüzde uzun bir uçuş var.
Uyumaya çalışalım bakalım.
Laf aramızda, sevgilimle Selin burnumda tütüyor!

3 Mayıs, Salı

Evim, evim, güzel evim!

En güzel gezide bile olsam, eve dönmek gibisi yok.

Havaalanında bir de baktım benim sevgilim, almış Selin'i omzuna, bana el sallıyor.

Öyle de tatlı görünüyorlardı ki...

Birbirimize öpücükler, öpücükler yolladık.

Valizimi bir an evvel alıp dışarı çıkmak için sabırsızlanıyordum.

Sonunda birbirimize kavuştuk.

Sarıldık!

Ve evimize geldik.

Selin beni Özgür'le konuşturmuyor, sürekli kolumdan çekiştiriyor, ben yokken yaptıklarını bıcır bıcır anlatıyordu. Ancak o uyuduktan sonra sevgilime orada yaptıklarımı ve Sıla'nın nikâhını anlatabildim.

Evet, evime geldiğim için çok mutluyum.

Mutluyum ama kafam da kazan gibi.

Hâlâ...

Amerika'ya giderken o kadar kötü olmuyor da, dönüşte felâket...

Doğu batı arasında uzun uçuşlardan sonra bu hep böyle oluyor.

Gecem gündüzüme karışmış vaziyette.

Amma...

Tüm bu kafa karışıklığına karşın...

Havaalanındaki bir görüntü gözümün önünden gitmiyor.

Melis...

Valizini alıp dışarı çıkmış.

Başak ona doğru koşuyor.

Melis kollarını açıyor.

Başak annesinin kucağında...

Aynı anda Yankı'yı görüyorum.

Eğilip çantasını Melis'in elinden alıyor ve...

Melis bir kolunda Başak, öbür koluyla Yankı'ya sarılıyor.

Ama...

Ona sarılmadan önce bir an bakışıyorlar.

Melis, başını hafifçe kaldırmış Yankı'ya bakıyor.

Gülümsüyorlar birbirlerine...

Ve –bakışlarındaki elektriği ben olduğum yerden hissedebiliyordum.

Sonra bu kez Yankı kolunu Melis'in omzuna atıyor, Başak hâlâ Melis'in kucağında dış kapıya doğru yürüyorlar.

O görüntü bir fotoğraf karesi gibi zihnimde.

Kucağında Başak, Yankı'ya gülümseyen Melis ve Melis'e büyük bir sevgiyle bakan Yankı...

Etrafıma dönüp bakıyorum, bu görüntüyü benden başka gören var mı, diye.

Ama herkes meşgul.

Kimi elinde cep telefonu, hâlâ valizini bekliyor.

Kimi valizini almış, kapıya yönelmiş.

O sırada ben de sevgilimi ve Selin'i görüyor ve kavuşmanın sevincine kaptırıyorum kendimi.

Ama...

O görüntü de hiç çıkmamacasına beynime yerleşiyor.

Ne diyelim.

Hayırlısı...

13 Mayıs, Cuma

Bugün ne yaptım biliyor musun?

Selin'e bir anı defteri aldım!

Evet! Biliyorum!

Daha okuması yazması bile yok.

Ama işte...

Rafta...

O dünya şekeri defteri pırıltılı süsleri ve minicik kilidiyle görünce dayanamadım.

Nasıl olsa daha sonra almayacak mıydım, madem bu kadar içimden geldi, alıp bir kenara koyayım, günü gelince veririm, diye düşündüm.

Eve gelince kitaplığımın kilitli dolabına yöneldim. Sanki görünmez bir el beni yönetiyordu. Kilitli dolapta benim yıllardır tuttuğum anı defterleri duruyor.

Ellerimi, bir dostu okşarcasına üstlerinde gezdirdim.

İlkokul yıllarının anılarını küçük defterlere yazmışım. Bazen tek bir cümle, bazen not gibi bir şey.

Ama asıl anı defterlerim on dört-on beş yaşlarında başlıyor. Ve yıllar boyu sürüp bugünlere erişiyor. Sayfalarla yazmışım, defterler doldurmuşum.

On beşlerimden otuzlu yaşlara uzanan hayatımın tüm fırtınaları, mutlulukları, mutsuzlukları, keşke'leri, iyi ki'leri, hüzünleri, korkuları, neşeli, renkli anılarını hep anlatmışım.

O yıllar hayatın en önemli bölümü bir yerde...

Tüm yaşamsal kararların alındığı yıllar.

Ayrıca bir şey daha dikkatimi çekti. Bu sadece benim anı defterim olmamış; bir ailenin, tüm bir ailenin yıllar içindeki öyküsü anlatılmış.

On ciltlik bir aile romanını okur gibi oluyor insan.

Ve –başka bir nokta...

Arkadaşlarımın... sevgili arkadaşlarımın hayatları da yansımış anı defterlerine. Onların yaşamları, kişilikleri, düşünceleri, hayata bakışları...

Sevinçleri, başarıları, üzüntüleri, sorunları...

Anı defterimi tutarken bunun hiç farkında değildim, hayatımı yansıtıyordum sadece. Oysa bugün, Selin'i düşünerek defterlerimi karıştırırken bunun farkına vardım.

Anlayacak yaşa geldiğinde kızıma armağan edeceğim anı defterlerimi. Ailesini, annesini, annesinin iç dünyasını ve yaşanmış daha pek çok şeyi bilsin istiyorum.

Bizleri 'anne', 'baba', 'dede', 'anneanne', 'babaanne' kimliklerimizle değil, birer 'insan' olarak tanısın, bizleri olduğumuz gibi kabul etsin, istiyorum.

Bizleri anlasın.

Ve bu arada bir başka gizli arzum daha var. Olacak şey değil ama...

Yaşananlardan bir şeyler öğrensin ve onu üzecek, ileride hayatını karartabilecek hatalardan kaçınsın, istiyorum.

İyiyle kötüyü ayırt edebilsin.

Öte yandan, şunu da çok iyi biliyorum ki, herkes kendi hayatını yaşar ve o yaşadıklarından, hatalarından, iyi ve kötü davranışlarının sonuçlarından öğrenir.

Daha önce de yazdığım gibi, okulda önce öğrenip sonra sınanıyoruz.

Oysa hayatta önce sınanıyor, sonra bundan bir şeyler öğreniyoruz.

O nedenle, umarım benim küçük kızım çok yara bere almadan öğrenir.

Umarım hayatı boyunca çok sever ve çok sevilir.

Yüreğinden sevgi hiç eksik olmaz.

Çünkü sevgi hayatta her koşulda bizleri ayakta tutan en büyük destek.

Ailenin sevgisi...

Dostların sevgisi...

En mutlu anlarımızda yanımızda bunu paylaşacak sevdiklerimiz yoksa, ne anladım ben o mutluluktan...

En zor zamanlarımızda elimizden tutacak sevdiklerimiz yoksa, nasıl aşılır o hüzün dağları...

Ama bunun için de sevebilen, vermeyi bilen kişi olmak gerek.

Umarım benim tatlı kızım bunu başarabilecek biri olur.

Sonra...

Umarım 'akıllı' olur.

Benim için akıl zekâdan çok üstün.

Nice müthiş zeki ama akılsız kişi hayatını mahvederken, nice zekâ açısından sıradan ama akıllı kişi hayatta başarılı oluyor. Dolu dolu yaşıyor.

Umarım Tanrı'nın ona verdiklerine şükretmesini bilen biri olur.

Değiştirebileceklerini değiştirme azmi; değiştiremeyeceklerini kabullenme bilgeliğini gösterir.

Umarım kişinin mutsuzların arasında mutlu olamayacağının farkına vararak, kendisi kadar şanslı olmayanlara yardım elini uzatır ve hayat yolunda yürürken arkasında iyileştirilmiş hayatlar bırakır.

Umarım hayata gülümseyen ve her koşulda güzellikler yaratabilen bir insan olur.

Öte yandan, umarım hakkını arayabilen, kendi ayakları üstünde durabilen güçlü bir kadın olur.

Sorgulayarak düşünebilen, sorular sorarak gerçeğe ulaşmaya çalışan ve düşüncelerini savunabilen özgür bir birey olur.

Ve umarım hayatının bir anlamı olması gerektiğine inanır.

Çünkü o zaman bütün bu saydıklarımı ve daha pek çok şeyi gerçekleştirebilecek, böylece ömrünün son yıllarına geldiğinde, şükürler olsun, hayatım boşa geçmedi, diyebilecektir.

İşte o defterlerin önünde dururken kızım için ettiğim dua.

Sonra...

Defterlerimin üstüne onun için aldığım süslü küçük defteri yerleştirdim.

Ve–

Kızımın defterine hep iyilikler, mutluluklar yazmasını dileyip, dolabı kilitledim, daha yaşanacak pek çok güzel günler var canım kızım, diye mırıldanarak...

